

Susan Johnson
Îngerii păcatelor

Dragoste, 1996

Sinful to Sin Capitolul 1

Londra, martie 1787

Sinjin aproape terminase să se îmbrace. Cu mișcări rapide și precise își înnodă la gât fularul din batist. Mirosul dragostei, puternic, plutea în camera supraîncălzită, amestecat cu parfumul de liliac al ducesei de Buchan.

Goală, tolănită în așternutul răvășit, ducesa se gândea dacă era cazul să se simtă jignită de plecarea neașteptată a amantului său și de brusca lui indiferență. Hotărî de îndată că nu trebuia cu niciun chip să comită o astfel de prostie. Nu numai că și-ar fi vărsat zadarnic mânia pe cel mai destrăbălat nobil din Londra, dar Sinjin era și cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată: înalt, zvelt, musculos, întunecat ca păcatul, cu ochi albaștri și luminoși care seduceau fără rușine orice femeie. Iar dacă perfecțiunea clasică a trăsăturilor sale nu era de ajuns... în ce privea amorul, se dovedea de neîntrecut. Niciun bărbat nu-i stârnise asemenea senzații, și nici orgasme atât de răscolitoare.

Oftând, se răsuci în pat, luând o poziție cât mai seducătoare, și zise:

- Când te întorci?

Sinjin încetă să-și mai caute haina azvârlită pe jos, în graba cu care își dusesese iubita în pat, cu numai câteva ore mai devreme, și-și plimbă privirea peste trupul ei ademenitor, cu sâni pietroși și șolduri frumos arcuite. Într-o fracțiune de secundă își aduse aminte cum se pricepea Cassandra să-l sâcâie cu astfel de mărunțișuri și, în loc să mintă, răspunse scurt:

- Peste cinci zile.

- Să vii să mă vezi.

Sinjin St. John, duce de Seth, marchiz de Fowler, conte de Barton, viconte Carvernon, obișnuia să rămână

la Newmarket pe întreaga durată a sezonului de curse. Toată lumea știa că pasiunea sa pentru cai îi întrecea cu mult interesul pentru femei. Acum însă urma să facă un drum de cinci zile la Londra, ca să ia un cal irlandez, Waterford. Auzind rugămintea ei timidă, chipul i se luminează de un zâmbet și trăsăturile-i aspre căpătară un farmec copilăresc.

- Cu mare plăcere... dar numai în trecut.
- Cât timp adică?
- O oră.

Cassandra era cea de-a doua soție a ducelui de Buchan: un capriciu pe care acesta și-l îngăduise după moartea primei sale neveste, incident petrecut tocmai la țanc, înainte ca ducele să fie prea bătrân pentru a aprecia o femeie voluptoasă cum era Cassandra.

- Cât timp? repetă ea în șoaptă, ondulându-și trupul ispititor într-un mod atât de sugestiv încât Sinjin reveni îndată asupra deciziei inițiale.

- Ceva mai mult de-o oră, răspuse el, zâbind provocator.

Întrucât Buchan se apropia de șaptezeci de ani, Sinjin se întrebă în sinea lui cum reușea ducele să facă față temperamentului pasional al soției sale. Cu siguranță că în curând îl vor lăsa puterile, iar Cassandra va deveni o văduvă tânără și putred de bogată.

- Sper că n-ai să uiți... murmură ea, mângându-și sexul umed de dorință.

Sinjin răsuflă adânc și aruncă o privire spre ceasul de porțelan de pe consola șemineului, întrebându-se o clipă dacă era necesar să ajungă la timp la Newmarket. Apoi întinse mâna și-și luă haina cărămizie. La cursele de a doua zi, murgul lui se va lua la întrecere cu armăsarul irlandez al lui Stanhope, perspectivă în fața căreia păleau chiar și performanțele la pat ale Cassandrei.

Își îmbracă haina și, simțind parcă nevoia să se scuze pentru clipa de șovăială, zise:

- Mâine, murgul meu se va înfrunta cu faimosul campion al lui Stanhope.

- Atunci îți urez noroc, șopti ea, încercând să-și ascundă nemulțumirea. Să nu mă uiți.

„Evident că nu! “ își spuse el, cu trupul încordat ca răspuns la chemarea ei erotică.

Iar dacă Sinjin n-ar fi fost atât de pasionat de curse și n-ar fi avut o voință de fier, Cassandra s-ar fi putut bucura încă o dată de trupul lui.

Capitolul 2

- Fii atent la biciul lui Archer, își avertiză Sinjin jocheul, desfăcând cataramele în care era prinsă pătura groasă din lână ce apăra calul pur-sânge de vântul tăios de martie. Mai mult ca sigur va încerca să vă lovească, pe tine și pe Romulus.

Mângâind gâtul musculos al calului campion, începu să-i vorbească încet, cu glas moale și blând. Murgul întoarse capul, împingându-și ușor botul în gâtul stăpânului.

- Ferește-te și tu, băiatule, șopti Sinjin, ca să nu-ți faci vreun rău.

Apoi i se adresă din nou jocheului, care potrivea harnașamentul:

- Pista e îngustă, nu-ți rămâne prea mult spațiu de mișcare. Romulus pare în formă azi, râse el. Tu nu vei avea altă grijă decât să stai cocoțat în șa.

- Asta și fac de fiecare dată! Da' să știți că suportă greu frigul. Sper să-i dea drumul curând...

Zicând acestea, Fordham își vârî piciorul în scară și sări în șa. Aruncând o privire spre Sinjin, întrebă:

- Ați pariat pentru mine?

- Pentru amândoi. Biletele sunt la Randall. După cursă vom fi niște oameni bogați.

Sinjin își trecu palma pe sub frâu, ca să verifice dacă nu cumva fusese strâns prea tare. Romulus nu suporta să fie strunit mai mult decât trebuia. Era un cal care alerga de plăcere și aproape că nu avea nevoie de jocheu.

- Poți să-l duci acum, zise tânărul, bătându-și ușor calul pe greabăn.

Se trase un pas înapoi, astfel încât Fordham să-și poată face loc printre rânđași, îndreptându-se spre linia de pornire și rămase o clipă nemișcat, admirându-și cu mândrie campionul.

Curând după aceea, Sinjin se afla în tribuna hipodromului Newmarket, cu pista Rowley Mile desfășurându-se în fața lui. În depărtare se zăreau coline verzi și domoale, încălzite de razele unui soare strălucitor. Tânărul își plimbă privirea peste caii adunați la prima cursă a sezonului de primăvară și inima începu să-i bată năvalnic, cuprinsă de o binecunoscută emoție. Iubea priveliștea, zgomotele și mirosul hipodromului Newmarket, siluetele mândre ale cailor, agitația spectatorilor, irezistibila tentație a pariurilor și tulburătorul sentiment al victoriei.

Încă de la șaisprezece ani, când își cumpăraseră primul cal de curse, își pusese în minte să realizeze cea mai bună crescătorie de cai de rasă din Anglia — ba poate chiar din întreaga lume, cum bombăneau acei concurenți, ce nu-și îngăduiau să plătească pentru un cal pur-sânge atâția bani ca Sinjin. După majorat, când câștigase dreptul de a-și administra singur averea, câștigase majoritatea curselor importante din ultimii zece ani și, mai ales, cele mai multe premii în bani.

Pasiunea pentru curse fusese încurajată de mama lui, a cărei familie din Irlanda creștea cai de curse și de vânătoare. Ea îl învățase pe Sinjin să călărească încă de la vârsta de doi ani și-l luase cu trăsura la toate cursele de la Newmarket. Purtând în vene sângele crescătorilor de cai irlandezi, crescuse în atmosfera captivantă și plină de neprevăzut a curselor.

Tribuna din cărămidă roșie aflată pe colina Abingdon, chiar lângă linia de sosire, era tixită de spectatori, invitați ai lui Sinjin. Bufetul bogat asortat și șampania de cea mai bună calitate confirmaseră reputația de gazdă primitoare a ducelui de Seth, deși Sinjin și prietenul său, Nicholas Rose, se țineau ceva mai departe de oaspeți, preocupați numai de caii aliniați la start.

Amândoi erau bruneți, înalți, musculoși, cu trăsături de o frumusețe clasică, și-și purtau părul legat la ceafă cu o panglică neagră de mătase. Numai culoarea obrazului nu era aceeași. Deși bronzat în urma traiului în aer liber, Sinjin avea, totuși, tenul mai deschis decât prietenul său. În schimb, ochii lui uluitori de albaștri nu i-ar fi trădat niciodată sângele indian.

Sinjin St. John avea niște ochi minunați, poate chiar — spuneau unii — prea frumoși pentru un bărbat. Îi moștenea de la mama sa, care stârnise senzație la Londra, fiind denumită „Neasemuita”. Strălucitoarea domnișoară Bourke luase capitala cu asalt, spre disperarea mamelor cu fete de măritat, care-și văzuseră spulberate planurile matrimoniale. Toți tinerii nobili din oraș căzuseră la picioarele frumoasei blonde sosite din Waterford.

- Anul acesta vom câștiga toate trofee, spuse vesel Sinjin, dând frâu liber pasiunii sale pentru curse.

Surâdea mulțumit, ca un copil, iar ochii lui albaștri scânteiau de bucurie și plăcere.

- Tu câștigi întotdeauna, răspuse prietenul său, cu calm cum îi stătea în fire.

Cei doi tineri se deosebeau și ca temperament. Sinjin emana putere și vitalitate, ca și cum sclipirea ochilor lui albaștri ar fi reflectat o flacără interioară. Dar femeile îi citeau în priviri cu totul alte lucruri: senzualitatea tulburătoare, făgăduința unor plăceri fără egal și patimă mistuitoare. Niciodată calm sau indiferență.

- Pe câți cai ai pariat? întrebă Sinjin, pe tonul unui om de afaceri.

Pariurile la curse erau o artă cu reguli specifice și, desigur, o inițiativă nespuse de profitabilă.

- Doar pe câțiva ponei.

- Nu-i de ajuns. Te-ajut eu cu bani, dacă ai nevoie.

Calculă rapid în minte apoi adăugă grăbit:

- Ai auzit ce spunea azi-dimineață Olim. Romulus e într-o formă de zile mari.

Olim, care se ocupase de pregătirea lui Romulus, pariase pe el o sută de lire, pe deplin încrezător în șansele calului său favorit.

- Din câte îți cunosc eu herghelia, sunt convins că voi câștiga bani buni și fără să măresc miza.

Nicholas nu era adeptul pariurilor extravagante. Avea nevoie de bani ca să se poată întoarce la tribul său, astfel încât se hotărâse să nu riște.

Sinjin ridică din umeri.

- Cum vrei.

El unul nu se mulțumea niciodată cu jumătăți de măsură, nici la pariuri, nici în alte privințe.

- Curând voi avea suficiente fonduri ca să-mi fac un rost, trăind boierește! glumi Nicholas.

- Știi bine că averea mea ajunge pentru amândoi, Senecca! se răsti Sinjin, folosind porecla sub care era cunoscut Nicholas.

Cu ani în urmă, ducele își pusese întreaga avere la dispoziția prietenului său, așa că discuția pe această temă era veche.

Nicholas Rose se întorsese alături de Sinjin, după eșecul campaniilor nordiste în războiul colonial din America. Familia sa fusese masacrată, împreună cu tot satul, de către trupele revoluționare. Se înțelegea cu Sinjin de parcă ar fi fost frați. Pe de altă parte, Sinjin îi înțelegea scrupulele — deși el personal nu credea în așa ceva.

- Archer l-a înlocuit în ultima clipă pe Stanhope, remarcă Nicholas, vrând să pună capăt unei discuții inutile.

- Fără îndoială că schimbarea are un motiv, murmură Sinjin. Sper ca Fordham să se ferească de biciul de tristă faimă al lui Archer, adăugă el, ca și cum nici n-ar fi venit vreodată vorba de America.

Se aplecă peste balustradă, ca să capete o perspectivă mai bună asupra liniei de plecare. Atât Fordham, cât și Archer erau jochei de înaltă clasă, dar stilurile lor se deosebeau ca de la cer la pământ. Archer își dirija calul până în cele mai mărunte gesturi, în timp ce Fordham îi lăsa libertate de mișcare. În plus, Archer reușise să câștige câteva curse, prin metode destul de dubioase.

Sinjin se aplecă și mai mult, cu părul în bătaia vântului. Adierea îi desprinsese câțiva cârlionți, făcând să-i fluture franjuria de piele ai vestei împodobite cu mărgele. Îi plăcea să poarte veșminte extravagante, împrumutate de la Senecca, încântat de frumusețea podoabelor și lucrăturii lor. De asemenea, socotea hainele suple, din piele, o ținută de lucru ideală pentru hipodrom, îmbrăcămintea sa eterogenă —jachetă cu franjuri, pantaloni din piele de căprioară, cizme lustruite ca oglinda, cămașa orbitor de albă și eșarfă la gât — îl deosebea net de prietenii din aristocrație. Însă lui Sinjin puțin îi păsa de conveniențe, iar ceilalți îi cunoșteau apucăturile nonconformiste. Cu toate acestea, nu numai că tinerii de-un rang cu el îl îndrăgeau nespus, dar se sileau să-l imite în toate privințele. Cei ce nu aveau curajul sau mijloacele s-o facă se mulțumeau să-l invidieze în ascuns. Deși îndrăgostit de Anglia, Sinjin călătorise prin întreaga lume și știa că există o mulțime de lucruri interesante în afară de cai, de sezonul monden și, mai ales, în afară de conveniențele impuse de titlul și poziția sa.

- La dracu'! Archer a luat-o înainte!

Cu pleoapele îngustate din pricina soarelui, Sinjin încercă să-i descopere pe Fordham și Romulus în învâlmășeala de concurenți.

Se dăduse un start greșit și acum caii se îngrămădeau unii în alții, într-un vacarm de nedescris, în care predomina limbajul de grajd. Câteva clipe mai târziu, fiecare își ocupa locul, apoi concurenții se aliniară, așteptând semnalul de pornire.

Stegulețul roșu coborî brusc și cei opt cai de curse țâșniră înainte, într-un vălmășag de mătăsurii colorate. Nu erau prea mulți concurenți la principala întrecere pentru caii de doi ani, dar mulți preferau să nu se înscrie la concurs alături de Seth sau Stanhope, care aveau toate șansele să câștige.

Murgul lui Sinjin, Romulus, reuși să se detașeze, căpătând un avantaj net chiar după prima sută de metri. Apoi Fordham îl struni puțin, și calul lui Stanhope trecu în frunte. Alți trei concurenți luptau să-i ajungă din urmă, în timp ce armăsarul contelui de Sutherland rămăsese undeva, în dreapta. Cât despre ceilalți, aceștia începeau deja să dea semne de oboseală.

Coborând panta Abingdon Mile, Romulus se poticni și, spre consternarea suporterilor săi, rămase în urmă. Fordham încercă să-l aducă din nou în frunte, dar fără succes, și o mulțime de oameni se năpustiră să-și retragă banii pariați pe el. Către poalele colinei, Romulus căpătă din nou viteză. Dar era ceva în neregulă cu el. Fordham smuci frâul cu brutalitate.

- O sută la doi împotriva lui Romulus! strigă unul dintre *bookmakeri*¹.

Sinjin, care-și văzuse murgul la încălzirea de dimineață, contempla resemnat această răsturnare de situație. Dacă Romulus nu ieșea învingător, tânărul duce de Seth ar fi pierdut o avere.

- Fordham așteaptă să ajungă la pantă, zise Nicholas.

- Încă nu l-a pus pe Romulus să arate tot ce poate, răspunse liniștit Sinjin.

¹ *Bookmaker* (engl.) = Agent de pariuri, (n.t.)

Tăcu, privind țintă la Romulus și la armăsarul lui Stanhope, aflați la o depărtare de numai câțiva metri. Jocheul lui Stanhope își biciuia calul, îndemnându-l să gonească. Fordham nici nu se atinsese de bici: strâns agățat de gâtul calului, îi șoptea cuvinte de încurajare, fără a folosi aproape deloc hățurile. Sinjin nici nu îndrăznea să respire, așteptând reacția murgului, pe care-l învățase să recunoască momentul critic după inflexiunile din glasul jocheului.

În sfârșit! Sinjin răsuflă ușurat. Într-adevăr, Romulus căpăta viteză și mușchii picioarelor lungi și frumoase jucau pe sub pielea lucioasă. Cu urechile date ușor pe spate, calul atacă urcușul aproape fără efort. Țâșni în sus ca și cum ar fi alergat pe teren plat, ajungând din urmă calul lui Stanhope, în uralele spectatorilor. Câteva clipe, amândoi alergară unul lângă altul, prea aproape de biciul lui Archer pentru ca lui Sinjin să nu i se strângă inima de teamă — apoi Romulus luă avans, lăsându-și în urmă adversarul.

- A reușit! suspină mulțumit Sinjin. Ce minunăție de cal!

- Ai câștigat un premiu de o mie de guinee și veșnica dușmănie a lui Stanhope! râse Nicholas Rose când Romulus trecu linia de sosire, cu câțiva metri buni înaintea celorlalți concurenți.

- Cincizeci de mii! îl corectă Sinjin, adunând în gând și sumele obținute din pariuri. Cât despre dușmănia lui Stanhope, ea n-are nimic de-a face cu hipodromul și cursele de cai.

- E cumva la mijloc o femeie? zâmbi subțire Senecca, gândindu-se la cea de-a doua mare pasiune a vieții lui Sinjin.

- Da, o veche prinsoare în legătură cu doamna Robinson. Stanhope e un biet păgubos.

Chiar și un Senecca al coloniilor americane aflate despre frumoasa și seducătoarea doamnă Robinson, deși aceasta renunțase de mult timp la aventură, de dragul

colonelului Tarleton. Desigur, tot orașul știa de pariul de cinci mii de guinee, încheiat între Sinjin și Stanhope, în legătură cu cine dintre ei doi va reuși să câștige inima ispitoarei Perdita², convingând-o să renunțe la relația ei cu prințul de Walles. Se zvonea că, într-o dimineață, Stanhope, beat criță, îl acostase pe tânărul duce de Seth chiar în clipa când acesta ieșea din locuința respectivei doamne, în Berkeley Square. Cum Sinjin refuzase un duel aducând mai degrabă a asasinat, dată fiind condiția adversarului, Stanhope avusese un motiv în plus — evident, când se trezise din mahmureală — ca să se simtă umilit.

Cu un zâmbet larg, Sinjin mulțumi prietenilor și invitaților, care nu mai conteneau cu ovațiile și felicitările, apoi se grăbi să părăsească tribuna. Coborî scările două câte două, croindu-și drum prin mulțimea entuziastă. Surâzând, salutând din cap, strângând nenumărate mâini ce i se întindeau, porni către pista de alergări.

Încă de la douăzeci de pași depărtare, Romulus îi simți mirosul și începu să necheze. Fără a lua în seamă oficialitățile sau pe lordul Bunbury, care aștepta să-i înmâneze trofeul, Sinjin dădu mai întâi mâna cu Fordham, lăudându-l pentru măiestria cu care condusesse calul, apoi vârî două degete în buzunar, scoțând câteva cuburi de zahăr pentru Romulus.

- Bravo, comoara mea! murmură tânărul, oferindu-i calului zahărul din palma desfăcută. I-ai întrecut pe toți, adăugă el, mângâindu-i botul delicat.

Ca și legendarul Eclipse, Romulus câștiga toate cursele în același fel: el — primul, ceilalți — nicăieri.

Restul zilei trecu foarte repede. În aceeași după-amiază, caii lui Sinjin câștigaseră toate cursele. Tânărul duce participa la toate activitățile de pregătire a cailor, făcând până și treaba rândașilor, fără să-i pese de rangul

² *Perdita* — Personaj din „Poveste de iarnă” de William Shakespeare. (n.t.)

său. Ajută la țesălat, dădu instrucțiuni jocheilor, își frecționează cail transpirați după alergare, ba chiar se ocupă personal de armăsarul cel negru care se lovide la picior în cursul ultimei întreceri. La început, se temuse că piciorul era fracturat, dar după mai multe cataplasme fierbinți, frumosul nepot al lui Herod începuse să se sprijine pe piciorul lovit.

Abia atunci Sinjin își îngădui să plece, dar numai după ce lăsă doi rânđași și un grăjdar să se îngrijească în continuare de calul cel negru. Soarele de-abia apusese. Se făcuse răcoare, iar vântul se mai potolise.

Oboseala lui Sinjin de-abia se ghicea în mersul său legănat și în fluturarea leneșă a genelor lungi și negre. Se sculase din zori, ca să se alătore jocheilor pentru încălzirea de dimineață. După-amiaza trecuse cu mari emoții: încărcată de triumf, dar epuizantă. În plus, avea casa plină de oaspeți — la care se dăugau câteva femei aduse de la Londra, ca să-și distreze musafirii — astfel încât nu dormise decât câteva ceasuri.

La marginea hipodromului, acolo unde începea crângul, aștepta trăsura, cu vizitiul moțând pe capră. Sinjin se apropie și, întinzând mâna, îl apucă de gleznă, trăgându-l de picior.

- Hai, Jed! În sfârșit, pornim spre casă! zise el zâmbind, amuzat de mutra somnoroasă a servitorului de-abia dezmeticit din somn. Te rog să megii la pas. Sunt rupt de oboseală.

Capitolul 3

Dar, în clipa când puse mâna pe clanța portierei, dădu cu ochii de silueta cuibărită între pernele trăsorii.

- Se zvonește că... faci amor cu tot ce poartă fustă, se auzi un glas dulce de femeie.

Intrigat, Sinjin schiță o umbră de surâs, după care puse cizma pe scărița de fier și, aplecând o clipă trăsura

sub greutatea lui, sări înăuntru. Închise portiera după el și se tolăni comod pe perne, față în față cu femeia care-l așteptase. În același moment, vizitiul dădu bice cailor.

Bineînțeles că nu făcea amor cu oricine îi ieșea în cale. Avea gusturi cât se poate de pretențioase. Era conștient de reputația sa de libertin. În același timp, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, începu să-și dea seama că femeia era foarte tânără și foarte frumoasă.

- Prin urmare? replică el liniștit, ca răspuns la salutul ei provocator.

În întunericul trăsurii, jacheta împodobită cu mărgelile sclipea la fiecare mișcare.

- Vreau să te culci cu mine, declară ea fără rușine, să fie sigură că se făcuse înțeleasă de către ducele de Seth, care nu ezita să aducă femei în patul său de câte ori i se ivea ocazia.

Niciodată nu primise o invitație formulată în asemenea termeni, întrucât — de regulă — doamnele cu care avea de-a face erau ceva mai elegante în purtări. Sau, poate, pur și simplu mai politicoase, își zise tânărul, cu gândul la nenumăratele femei cu care împărțise patul, fără pretenția ca ele să aparțină aristocrației.

- Invitația dumitale mă încântă, desigur, spuse amuzat Sinjin. Dar am întârziat la petrecerea dată în cinstea invitaților mei la curse, surâse el în chip de scuză.

- Nu va dura prea mult.

Sinjin își îngustă pleoapele, cântărind cu ochii lui albaștri, plini de curiozitate, pe tânăra blondă din fața sa, care continua să stea dreaptă, cu mâinile așezate în poală, una peste alta. Cu siguranța că o femeie ca ea nu ducea lipsă de admiratori.

Totuși, își zise el, oprindu-și o clipă privirea pe sâni ei rotunzi, se ghicea în ea un soi de disperare. Iar dacă n-ar fi fost în întârziere și n-ar fi avut o casă plină de oaspeți

și prieteni, poate că n-ar fi refuzat o propunere atât de clară.

La urma urmei, în ciuda aerului ei semeț, fata era de o frumusețe remarcabilă, proaspătă și strălucitoare. Iar el, cu faima de care se bucura, era cel mai în măsură să-i aprecieze calitățile. Îi plăcea mai cu seamă gura cu buze pline și ochii mari și negri, amintind de cele mai reușite portrete ale lui Romney, inocente și senzuale în același timp.

- Iartă-mă, draga mea, dar sunt silit să te refuz, declară Sinjin, deși în sinea sa regreta din tot sufletul.

- Nu se poate să mă refuzi!

Cuvintele fetei părură să plutească o clipă în aer, ca o punte aruncată între ei.

Glasul interior nu-i dădea pace lui Sinjin. „Ai văzut?”

Totuși, își păstrase mintea limpede, deși se simțea destul de obosit după o zi grea, alături de cai, jochei și rânđași, după cele cinci curse... după ultimele ore, când își ajutase slujitorii să schimbe cataplasmele pe încheietura umflată a calului negru. La terminarea alergării, Spring Fellon șchiopăta. După câteva ceasuri de îngrijire atentă, se convinseseră că nu era vorba de o fractură.

- Ne cunoaștem de undeva? întrebă tânărul, frecându-și barba ce începea să-i mijească pe obraz.

Oare care să fi fost motivele insistenței ei ieșite din comun?

- Nu ne-am întâlnit niciodată, dar eu te cunosc.

„Sfântul” — o poreclă ironică, dată fiind înclinația de-a păcătui a lui Sinjin — era celebru în toată Anglia, motiv pentru care Chelsea alesese să fie dezvirginată chiar de el. Se zvonea că succesul său la femei întrecuse chiar și scandaloasele recorduri ale lui Prinny. În plus, Sinjin avea și avantajul de-a se găsi la îndemână, aici, la Newmarket.

- Numele meu este Chelsea Amity Fergusson.

- Sora lui Duncan? întrebă tânărul, ridicând din sprâncene.

O distinsă domnișoară îi propusese să se culce cu ea. Dar... oare era chiar atât de distinsă? Ochii lui albaștri o cercetară câteva clipe. Până la douăzeci și opt de ani, scăpase de nenumărate ori din capcana însurătorii, dar în adâncul sufletului continuau să-l roadă temerile.

- Da. El însă nu știe că mă aflu aici.

„Probabil că nu“, își zise Sinjin, care bănuia de ce-ar fi fost în stare Duncan, dacă ar fi aflat ceva.

Fata părea sinceră. Și foarte naivă.

- La ora asta ar trebui să fii acasă, mormăi tânărul, tolănindu-se pe banca trăsorii.

Părul lung și negru i se desprinsese din panglica de mătase, revărsându-se pe pernele de catifea vișinie.

Același glas interior îl îndemnă să repete povața cu ceva mai multă convingere.

- Du-te acasă.

- Îmi închipui că vrei să știi de ce-am făcut o astfel de propunere, zise fata, vorbind cu nepăsare, de parcă ar fi discutat despre starea drumurilor.

Sinjin, care se obișnuise cu penumbra din trăsură, observă că privirea ei era la fel de directă ca și vorba.

Prima sa reacție — rapidă, bărbătească — fu să refuze. Dacă, într-adevăr, era sora lui Duncan? Nu, nici nu voia să știe... Chiar dacă fata era desăvârșită. Ochiul lui experimentat îi remarcase toate calitățile: sânii tari și rotunzi, talia subțire, picioarele lungi și frumoase, așa cum se ghiceau sub costumul de călărie, părul blond și ondulat, gata să scape de sub pălărioară, gura cu buze umede și cărnoase, făcută să fie sărutată.

- Spune-mi, o îndemnă el, renunțând pentru moment la gândul cel bun, așa cum i se întâmplase deseori în viață.

Cu ochii la gura domnișoarei Fergusson, simți cum oboseala începea să i se topească.

- Ai mei vor să mă mărite cu episcopul Hatfield, care-i o rușine pentru biserică... fie ea și biserica anglicană, cea

fără Dumnezeu. Au nevoie de banii lui, ca să-și plătească pariurile la curse.

Începu să vorbească repede, vădit tulburată.

- Așa au hotărât tata și frații mei... dar, mai ales, tata! adăugă ea, văzând că ducele o privea bănuitor. Însă eu știu că nu mă va mărita cu Hatfield decât dacă-s virgină. Habotnic nenorocit!

Paradoxala înjurătură explodează pe neașteptate în liniștea trăsurii.

Cu ochii la superba creatură aflată la doi pași de el, cu sânii pulsând frenetic din pricina respirației agitate, Sinjin își zise că, fără îndoială, Hatfield ar fi luat-o de nevastă în orice condiții.

Era de o frumusețe fără cusur.

Iar George Prine, al treilea viconte de Rutledge și episcop de Hatfield, avea faima unui desfrânat de prima mână. Mai mult decât atât: un pervers și un depravat.

- Unde dracu' a dat George ochii cu tine?

- În casa pe care am închiriat-o.

Dar întrebarea lui însemna, de fapt: „Cum de nu te-am descoperit eu?”

- Ticălosul a venit să vadă un cal de vânatoare pe care-l aveam de vânzare.

- Va să zică, încă n-ai fost scoasă în lume.

Iată de ce n-o întâlnește până atunci! O făptură de basm ca domnișoara Fergusson nu putea trece neobservată.

- De-abia peste un an.

Dumnezeule, n-avea decât șaptesprezece ani! Nu că vârsta ei ar fi constituit un impediment. Nici fetele de la țară și slujitoarele cu care se culcase nu fuseseră cu mult mai mari.

- Te rog, ia-mă tu! îl rugă Chelsea în șoaptă. Îți voi fi recunoscătoare toată viața.

Când o femeia arată ca ea, se gândi Sinjin, ce nevoie avea să mai implore? Deja începea să reacționeze, iar

pantalonul din piele de căprioară îl strângea din ce în ce mai mult.

Deși se vorbea că ducele de Seth nu-i numai un afemeiat cu sângele fierbinte, dar și un bărbat nespus de chipeș, Chelsea nu se așteptase ca realitatea să fie mai presus de zvonuri. Gura lumii nu pomenea despre ochii lui cu puteri aproape magnetice, despre trupul înalt și musculos, despre mâinile subțiri și nervoase cu încheietura fină, care trădau un călăreț îndemânat, nici despre perfecțiunea trăsăturilor sale: sprâncenele negre și arcuite, privirea seducătoare, pomeții frumos dăltuiți, nasul drept și delicat, ușor disprețuitor, gura minunat arcuită, pe care Chelsea dorea cu disperare s-o sărute, ca să afle dacă buzele lui erau reci sau calde. *Oare ce gust avea?* se întrebă ea zâmbind.

Sinjin își spuse că surâsul fetei, cald și deschis și îndrăzneț, o făcea să semene cu o sirenă ademenitoare din basmele de demult.

- Duncan e prietenul meu, zise tânărul ca și cum această declarație ar fi reușit să stăvilească ispita.

Parfumul ei îi pătrundea până în suflet — trandafir fără nici un alt adaos de miresme: dulce, amețitor și neînchipuit de senzual.

- Fratele meu nu va afla niciodată. Cu o experiență ca a dumatăle, nici nu-ți va lua mult timp. Hai să te ajut! — se offeri fata, începând să-i descheie copcile vestonului de călărie.

- Nu! izbucni Sinjin, întinzând mâna s-o oprească.

Gestul îl aduse prea aproape de ochii ei căprui și strălucitori.

- Nu-ți par destul de atrăgătoare? murmură Chelsea. Preferi brunetele, ca ducesa de Buchan?

Iisuse Cristoase! Probabil că întreaga Anglie aflase de legăturile lui amoroase, dacă o fetișcană ca asta vorbea nestânjenit despre Cassandra. Ar fi vrut să-i răspundă că nu, să-i explice că-i plăceau blondele cu obraji trandafirii

ca ea, care era o făptură îngerească. Dar se stăpâni și zise:

- Scumpă domnișoară Fergusson, ești absolut încântătoare, însă cu mult prea tânără.

Fusese o remarcă elegantă și virtuoaasă. Luându-și mâna de pe degetele ei, se rezemă din nou de pernele trăsorii, încercând să-și stăpânească emoțiile.

- Am aproape optsprezece ani. Mama era mai mică decât mine atunci când s-a măritat, protestă Chelsea, respingând refuzul lui galant.

Cuvântul „măritat” fusese de-ajuns ca să-i alunge lui Sinjin orice urmă de gânduri vinovate.

- Te conduc acasă, mormăi el morocănos, cu dorințele potolite ca prin farmec. Unde locuiești?

- La casa de oaspeți a mănăstirii de pe moșia ducelui de Sunderland, numai că nu vreau să mă întorc acolo!

Nici nu-și sfârși bine vorba, că se și aruncă asupra lui, luându-l prin surprindere și pironindu-l pe pernele trăsorii, sub adorabila greutate a trupului ei.

Evident, Sinjin ar fi putut s-o dea deoparte fără efort, totuși, rămase nemișcat câteva clipe, savurând plăcerea de-a simți trupul fetei lipit de-al lui, îmbătat de parfumul părului ei care-i atinge obrazul și conștient de apropierea buzelor lor. O clipă se întrebă dacă prietenia pentru Duncan merita un asemenea sacrificiu.

Hotărât lucru, ispita asta era isprava Necuratului!

În același moment, Chelsea îl sărută: un sărut ușor, de față fără experiență, dar fierbinte și chemător. Brusc, Sinjin își aduse aminte că-și putea face poftele cu oricare din cele zece-douăsprezece femei care-l așteptau acasă, în pavilionul de vânătoare. Virtutea domnișoarei Fergusson, astfel oferită, era un dar nespus de tentant, numai că prețul era cu mult prea mare. Cu toate acestea, trupul său reacționează la atingerea trupului femeii — ceea ce simți și ea.

- Vezi? Degeaba spui nu, pentru că și tu mă dorești... șopti ea, încălzindu-i obrazul cu răsufierea fierbinte.

Încântată de succes, își încercă puterea de seducție, mișcându-și șoldurile peste sexul lui în errecție.

Sinjin reacționează din nou.

- Îți făgăduiesc să nu țiș, orice-ai face și oricât m-ar durezza. Zău că nu...

Sexul lui zvâcni iarăși, răspunzând chemării cărnii. Dar când mâna fetei, se strecură pe sub veston, spre cureaua pantalonilor, o opri cu fermitate.

- Nu! gâfâi el, prinzându-i degetele ca într-un clește.

Tânăra din fața lui îl făcu să presimtă dezastrul, iar perspectiva însurătorii reuși să-i potolească pofta trupului.

- Nu, nu...

Răsuflă adânc și repetă:

- Nu!

O dădu la o parte, se ridică și, luând-o în brațe pe ispititoarea Chelsea, o așeză la locul ei, pe pernele trăsुरii.

- Găsește-ți pe altul care să te dezvirgineze și să te scape de George Prine! o repezi el cu glas răgușit. Asta nu-i treaba mea.

Vorbise furios, ca reacție la dorințele înfrânate.

- Iartă-mă... șopti Chelsea și lacrimi mari i se rostogoliră pe obraz. Am greșit față de tine...

Își îndreptă spatele, ca un copil dojenit pentru purtări rele. Lacrimile continuau să-i șiroiască, agățându-se de bărbie.

- Dumnezeule! Te rog, nu plânge! murmură Sinjin, tulburat la rândul lui.

Deși descurcăreț din fire, rămase pentru moment fără replică. Poate că inocența fetei îi atinse o coardă mai sensibilă. Sau, mai curând, era impresionat de frumusețea ei desăvârșită.

Vârî mâna în buzunar și scoase batista, aplecându-se să-i ștergă obrazul ud de lacrimi.

- Nu cred că ai tăi te pot sili, să te măriți cu George...

Bineînțeles, văzuse la viața lui destul de multe și era convins că tatăl fetei îi putea impune cu forța un bărbat.

- Iar dacă-i vorba numai de bani... Începu el, neștiind cum să-i ofere suma salvatoare.

Era un om bogat.

- Să încerc să discut eu cu tatăl tău? se auzi întrebând, îngrozit la gândul că se amesteca în problemele de familie ale unor oameni aproape străini. Toată viața luptase să-și apere independența, nu numai față de propria-i familie, dar și de orice alte complicații. Evita orice fel de angajamente, îi plăcea să se simtă liber. Fiindcă după majorat, când tatăl său încetase să-i mai controleze viața, călătorise extrem de mult, se obișnuise cu o existență fără griji.

Chiar și după moartea părintelui al cărui titlu îl moștenise, continuase să călătorească, știind că — dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău — fratele mai mic ar fi fost perfect capabil să administreze ducatul. De fapt, poate că lui Damien i se potrivea mai bine rangul de duce: era cinstit, sensibil, deja însurat, cu doi moștenitori, urmând desigur să mai aducă pe lume și alții. Uneori, pe Sinjin îl bătea gândul să renunțe la toate obligațiile legate de titlu în favoarea mezinului. De pildă, acum! Fir-ar să fie! Așa i se întâmpla de fiecare dată când se vedea silit să se comporte în mod responsabil, pentru a fi demn de rangul său. Cum dracu' ajunsese într-o situație atât de idioată?

„Pentru că tu ești idolul femeilor”, îi șopti drăcușorul din el. „Îți convine sau nu, acesta-i adevărul.”

- Tata ar refuza să primească bani de la dumneata, domnule... șopti Chelsea. Nu faci parte din familie.

Fără voie, pe Sinjin îl încercă un sentiment de ușurare, văzându-se eliberat de o făgăduință așa de pripită și necumpătată.

- Sunt sigură că dacă-1 vei face să înțeleagă cât de mult îl detești pe George, își va schimba gândul... zise tânărul, fără să creadă nici el ce spune.

Glasul i se frânse.

- Da, domnule.

Pentru moment, lui Sinjin nu-i păsa dacă și ea își ascundea adevăratele gânduri. Important era că scăpase de alte obligații.

Altele i-ar fi fost sentimentele de-ar fi știut că domnișoara Chelsea Amity Fergusson nu renunțase nicio clipă să-și atingă scopul. Intenția ei rămânea aceea de a-și sacrifica virginitatea spre a se salva de bărbați desfrânați și cu avere ca George Prine. Iar acum, când îl cunoscuse pe faimosul duce de Seth, căpătase noi motive de a-și opri alegerea asupra lui.

Dacă tot o bătea gândul să-și ofere fecioria în schimbul independenței, măcar s-o facă în mod agreabil.

Iar Sinjin St. John, frumos ca un zeu, era exact ce-i trebuia.

- Dată fiind... ăăă... reputația mea — o povățui tânărul, în timp ce trăsura se îndrepta spre Oatlands, domeniul de lângă Newmarket al ducelui de Sutherland — ar fi mai bine să nu fim văzuți împreună. Jed are să te conducă până în fața porții.

- Cred că și faptul de-a mă găsi singură cu dumneata *ar putea* fi destul de compromițător! râse ea, înveselită la gândul de a-și putea duce planul la bun sfârșit chiar și în absența unei apropieri trupești. Pur și simplu, am să le spun alor mei și episcopului că am rămas mult timp cu dumneata în trăsură.

- Eu am să neg cu încăpățânare! se răsti Sinjin, hotărât să nu fie țapul ispășitor al nimănui. Și pe urmă, ești fecioară.

- Mmtm... murmură Chelsea, fără a se descuraja, ci doar căzând pe gânduri.

Tonul ei îl puse în gardă.

- Pricepe odată că nu vreau să mă amestec!

La dracu'! Oare nu exista nimeni care s-o țină în frâu pe puștoaica asta focoasă?

- Bineînțeles că nu, domnule. Ai perfectă dreptate, încuviință ea cu o supușenie care-ar fi trebuit să-i dea de gândit lui Sinjin.

- Bine. Atunci, ne-am înțeles, încheie tânărul, lăsându-se înșelat de privirea ei nevinovată.

El nu se încurca niciodată cu fecioarele, și asta pentru că nu aveau niciuna din calitățile pe care le pretindea la o femeie: disponibilitate și experiență sexuală.

- Îți mulțumesc din suflet că m-ai condus acasă! surâse Chelsea, pe când se apropiau de porțile domeniului Oatlands.

Sinjin ar fi vrut să facă pentru ea mai mult de-atât, adică să-i satisfacă dorința, odată cu a lui. Dar nici chiar el nu putea comite imprudența de-a cădea într-o asemenea capcană, oricât de tentant ar fi prețul. E drept că Sinjin St. John își câștigase porecla de „Sfântul” pentru excesele sale sexuale cât se poate de neortodoxe. Dar *nu* cu fecioare. Nici prin gând nu-i trecea să se însoare, astfel că, ocolind virginele, se apăra de pericolul căsătoriei.

Bătu în peretele trăsorii, dându-i de știre lui Jed să oprească.

Își luară rămas-bun pe un ton sobru și civilizat.

Pentru totdeauna! Cel puțin așa spera Sinjin, tolănindu-se pe pernele trăsorii, în timp ce Oatland rămăsese undeva în urmă. Slavă Domnului!

Capitolul 4

Amurgul învăluise peisajul bucolic într-o lumină albăstruie, cufundând în umbră aleea mărginită cu arbori înalți. Exact ce-i trebuia domnișoarei Chelsea, ca să se apropie nevăzută de casa mănăstirii.

Numai doamna Macaulay o zări strecurându-se pe ușa bucătăriei și-i zâmbi conspirativ. Rămăseseră bune prietene de când Chelsea îl scăpase pe bătrânul motan al

bucătăresei din colții ogarului Macbeth, care în timpul liber se distra terorizând vietăți mai mici ca el. Desigur, în joacă, dar chiar și-așa labele lui uriașe ar fi făcut-o pe biata mătă una cu pământul.

Doamna Macaulay făcu un semn spre grajduri cu capul ei încărunțit. Slavă Domnului, taică-său și frații încă nu se întorseseră!

Chelsea se grăbi să urce pe scara întunecoasă a servitorilor, ajungând în dormitor. Aici se afla, în sfârșit, în siguranță, își scoase costumul de călărie pe care-l îmbrăcase special pentru drumul la Newmarket. Intenționase să se apropie de trăsura ducelui fără a atrage atenția celor din jur, ca și cum ar fi făcut parte din mulțimea femeilor venite să asiste la curse. Mersese pe jos tot drumul până la hipodrom, convinsă că Sinjin se va oferi galant s-o conducă înapoi acasă. Dar nu-și închipuise nicio clipă că un om atât de dezvățat avea onoarea unui gentelman!

Își puse o rochie simplă și înflorată, apoi coborî pe scara principală, intrând în salon. Când tatăl și frații ei își făcură apariția, nu mult după aceea, fata îi întâmpină din fotoliul unde stătea lângă foc, cu o carte în mână.

- Red Dougal a ieșit pe locul doi! o anunță, fericit, fratele mai mic, Colin, pășind primul, în salon. Tata a câștigat cinci sute de guinee!

Colin crescuse calul cu pricina încă de când fusese mânz și, la paisprezece ani, era destul de mic și de ușor ca să-l mai călărească la curse.

- Numai armăsarul cel negru al Sfântului a reușit să ne întrecă, vorbi și Duncan, cu un glas ce mai păstra accentul din Lowlands³, deși familia își pierduse moșiile de la graniță⁴ cu patruzeci de ani în urmă, în cursul rebeliunii.

³ *Lowlands* = Denumire dată părții de sud a Scoției, (n.t.)

⁴ Este vorba de râul Tweed, granița naturală dintre Anglia și Scoția, (n.t.)

- Fir-ar el să fie, azi a câștigat toate întrecerile! mormăi tatăl, trântindu-se într-un jilț, chiar lângă sticla de rachiu fabricat după metoda Fergusson.

Întinse mâna după un pahar, apoi scoase dopul cu dinții și-și umplu paharul pe jumătate.

- Al dracului să fiu dacă ducele de Seth nu crește numai cai de viteză! adăugă bătrânul, așezând sticla pe măsută și punându-i dopul. Hai, noroc și deie Domnul să câștigăm și mâine cinci sute de guinee!

Ridică paharul spre copiii săi, apoi îl goli dintr-o înghițitură.

Duncan și Neil se instalaseră pe fotoliile din fața lui Chelsea. Erau frații mai mari și, spre deosebire de Colin, deja bărbați în toată firea, roșcovani, cum fusese cândva și tatăl lor. În schimb, Colin și Chelsea moșteniseră părul auriu al mamei, care murise la nașterea mezinului.

- Ar fi trebuit să vii și tu, Chel! zise Duncan. Glen Vale ți-a dus dorul. Aproape că i-a smuls jocheului brațul din încheietură până s-a dat semnalul de pornire.

Chelsea se pricepea de minune să-l domolească pe nărăvașul Glen Vale, un murg de o frumusețe neobișnuită, care nu suporta mulțimea, în schimb alerga mai iute decât toți ceilalți cai crescuți de ei.

- Mâine am să vin, răspuse fata. Azi doamna Macaulay a avut nevoie de mine, s-o ajut la socoteli.

- Ah, Chel, de-ai putea să-l călărești tu pe Glen Vale, am întrece chiar și calul irlandez al Sfântului! oftă Neil.

- Dacă mă gândesc bine, cred c-aș putea.

- Nu!

Refuzul tatălui nu uimi pe nimeni. Nu era prima oară când ajungeau la asemenea discuții de când începuseră să aibă necazuri cu banii.

Chelsea știa să se țină lipită de trupul calului, apucând frâul cu mișcări atât de ușoare și pricepute, încât animalul părea dornic să câștige numai de dragul ei. Călărea mai bine ca oricare dintre frați — motiv nu de

discordie, ci de mândrie. Din păcate, eticheta interzicea participarea femeilor la cursele cele mai importante.

Un mare dezavantaj pentru o familie care dorea să-și remedieze situația financiară.

Datorită loialității și curajului cu care-1 sprijiniseră pe Bonni Prince Charlie în 1745, precum și neșansei de-a se alătura învinșilor istoriei, la înăbușirea rebeliunii, neamul Fergusson din Dumfries, conți din tată în fiu începând cu secolul al XIII-lea, își văzuse confiscate titlul și pământurile. Bunicul lui Chelsea se retrăsese împreună cu clanul său în Ayrshire, unde se născuse și crescuse fetița. Însă din averea lor de altădată nu rămăsese decât o amintire.

- Azi am fi putut vinde ceva cai, interveni Colin, gata întotdeauna să potolească spiritele.

- Episcopul Hatfield, completă Neil. A întrebat de tine, adăugă el rânjind, cunoscând sentimentele fetei față de destrăbălatul prelat.

Chelsea strâmbă din nas, cuprinsă de dezgust.

- Sper că i-ați spus că zac în pat, cu vărsat de vânt.

- Ține-ți gura, Chelsea! Vorbești ca un argat, mârâi tatăl ei. Află că, pentru un englez, episcopul nu-i chiar de lepădat.

- Vrei să zici că-i bogat, tată! replică fata pe un ton plin de dispreț.

- Draga mea, când n-ai niciun fel de zestre, nu-i cazul să strâmbi din nas la un om bogat! o puse la punct taică-său, cu o privire blândă, care-i dezmințea asprimea vorbelor.

Chelsea semăna leit cu soția pierdută cu mulți ani în urmă, iar Fergusson o iubea din tot sufletul, cum o iubise și pe mama ei.

- Atunci, prefer să rămân fată bătrână! nu se lăsă Chelsea.

Duncan și Neil nu-și putură stăpâni un zâmbet. Și acesta era un subiect dezbătut de zeci și zeci de ori. Desigur, și ei ar fi vrut ca sora lor să rămână lângă ei. Se

împăcau nespuse de bine, iar ea se îngrijea să le facă viața cât mai ușoară și mai liniștită.

La douăzeci și doi, respectiv douăzeci și cinci de ani, Neil și Duncan nici nu se gândeau să se însoare, dovadă că alături de tatăl și de sora lor se simțeau mai bine ca oriunde.

- Ce naiba, Chelsea, știi bine că Rutledge e putred de bogat! Îi aminti tatăl ei. În plus, s-a arătat gata să-și treacă o parte din avere pe numele tău.

- Ca să îți poți plăti creditorii! Zău, tată, prefer să-mi risc reputația pe hipodrom. Nu vreau să mă mărit cu nimeni.

Și Chelsea era foarte mulțumită cu viața pe care o ducea, simțindu-se grozav alături de frații ei, împreună cu care creștea cai de curse. Muncea de dimineața până seara. Îi plăcea la nebunie să antreneze caii pentru alergări. Iar cum nu cunoscuse altă companie feminină, nici nu ducea lipsa unor prietene.

- L-am invitat la cină pentru mâine seară.

- Ce naiba ți-a venit, lată? Știi bine că nu pot să-l sufăr!

- Scumpa mea... începuse cu blândețe bătrânul, preocupat de viitorul fiicei sale.

Fără zestre, n-ar fi primit decât pețitori din rândurile nobilimii de țară. Era, totuși, fiică de conte și, oricât ar fi ajuns de sărac, dorea ca măcar ea să ducă o viață îmbelșugată.

- Te-aș ruga doar... să încerci să te porți frumos. Omul ăla umblă după tine ca un cățel.

- De ce nu-i însori pe Duncan și pe Neil cu niște negustorese bogate, ca să mă lași pe mine-n pace?

- Asta o să și facem, Chel, atunci când va sosi momentul! o asigură Duncan. Numai că s-a întâmplat ca Rutledge să te descopere întâi pe tine.

- Bineînțeles! Nici nu putea să cadă pacostea decât pe mine. Și află, tată, că n-am de gând să mă port frumos cu el. Cu atât mai puțin să-l iau de soț. N-ai decât

să-i trimiți pe Neil și pe Duncan să-și vândă farmecele cine știe căror fiice lălâi de cârciumari. Îți făgăduiesc să le primesc în casă ca pe niște principese. Am să-mi stăpânesc zâmbetul când tații lor cei plini de bani vor coborî la masă îmbrăcați în surtuțe roșii și cu lanțuri de aur la ceas cântărind două ocale!

Dar taică-său n-avea câtuși de puțin chef de glumă. În ochii lui se aprinse o sclipire de oțel.

- Tânărul viconte e invitatul nostru la cină. În calitate de fiică a mea, te vei purta civilizată cu el. Consider discuția încheiată.

Fergus Fergusson vorbise pe tonul șefului de clan ce moștenise obișnuința să comande, veche de cinci secole.

- Am înțeles, tată, se supuse Chelsea, ghicind că bătrânul ajunsese la limita răbdării.

Ceea ce însemna că nu-i mai rămâneau decât douăzeci și patru de ore ca să-și piardă fecioria.

Spera din tot sufletul că în noaptea asta ducele de Seth va dormi în patul său.

Capitolul 5

Luna plină scâldea camera domnișoarei Fergusson într-o lumină argintie, sclipitoare. Chelsea stătea culcată în pat, îmbrăcată, cu ochii la ceasul de pe consola șemineului, al cărui cadran lucea în penumbra încăperii. Trebuia să aștepte până când ceilalți aveau să adoarmă, astfel încât să nu-i observe plecarea. Din fericire, se sculară de cu zori, ca să-și pregătească armăsarii, și probabil că aveau să se culce devreme. Cel puțin tatăl ei și Colin. Duncan se dusese să asiste la petrecerea dată de duce, astfel că singurul pericol rămânea Neil.

Zece și treizeci. Încă o jumătate de oră. Chiar dacă Neil mai zăbovea în salon, ea ar fi reușit să se furișeze pe scara servitorilor. Totuși, în ciuda hotărârii luate în privința episcopului Hatfield, liniștea sufletească îi era

tulburată de gânduri mai puțin cuminți. Avea intenții nebunești și câtuși de puțin potrivite pentru o domnișoară bine-crescută. De altfel, cu nici un chip nu putea fi socotită o *lady*: crescuse într-o familie pasionată de curse și de cai, astfel încât îi lipseau acele însușiri feminine atât de prețuite la fetele de vârsta ei. Nu știa nici să brodeze, nici să discute despre meritele lăutei și ale clavecinului, nici să-și ia un aer demn, stând în colțul ei, ca o păpușă frumoasă și tăcută. Ori de câte ori se înfuria, taică-său îi atrăgea atenția că orice femeie educată trebuia să-și etaleze altfel de calități.

Cu toate acestea, era foarte talentată la pictură, deși nu folosea culori delicate, caracteristice tablourilor semnate de femei. Primele schițe stângace ale cailor din herghelia lor, realizate la vârsta de numai cinci ani, fuseseră atât de reușite, încât curând trecuse de la acuarelă la pictura în ulei. Se dovedea neîntrecută în zugrăvirea cailor. Acasă, pe toți pereții se găseau portrete ale celor mai buni armăsari de curse și de vânătoare.

Știa și să cânte la lăută cu deosebită sensibilitate — înclinație moștenită de la mama ei și încurajată de către tată. Atunci când cânta pentru el — cum se întâmpla adeseori — domnul Fergusson își amintea de iubita lui soție.

Lăsând deoparte ce se cuvenea sau nu se cuvenea să facă o femeie, se gândea Chelsea, cum oare putea să ajungă în patul ducelui de Seth? Cu Duncan de față, nu-l putea aborda direct. Iar din spusele lui Neil, înainte ca fratele cel mare să fi pornit spre reședința lui Sinjin, Chelsea trăsesese concluzia că acesta primise vizita unor femei sosite de la Londra. Niște femei *cu experiență*.

Cum naiba putea să se măsoare cu ele?

Hotărât lucru, nu se pricepea să seducă un bărbat. Образul i se îmbujoră în lumina lunii, retrăind senzația dumnezeiască pe care i-o trezise atingerea lui și apropierea de trupul acela zvelt și musculos. Oricât ar fi

fost de neliniștită și de agitată în privința căii pe care trebuia s-o urmeze în astă seară, amintirea chipului frumos și bărbătesc al tânărului duce îi întări hotărârea de-a fi a lui cu orice preț. Nu putea aștepta cu brațele încrucișate să-i fie vândută lui George Prine, cu mutra lui abjectă și pielea ca de șopârlă. Va pune la bătaie singura „marfă“, pe care altfel ar fi trebuit s-o vândă pentru bani și un titlu.

Iar seducătorul și afemeiatul duce de Seth va trebui s-o ajute.

Îi plăcea cuvântul „ajutor“, pentru că făcea ca planul ei să pară mai puțin nebunesc și scandalos.

Se va dăruii pentru plăcerea lui Sinjin, iar el o va *ajuta* să scape de dezgustătorul episcop de Hatfield.

Cu aceste gânduri încurajatoare, se ridică din pat, calmă și hotărâtă. Își puse cea mai frumoasă rochie — pentru orice eventualitate, dacă ar fi fost nevoie să-l ispitească pe duce — în speranța ca printr-o înfățișare atrăgătoare să mai compenseze lipsa de experiență. Apoi se duse prin întuneric până la dulapul mirosind a trandafiri, de la săculețele cu petale pe care le pregătea ea însăși, luă o mantie neagră, o azvârli pe umeri și ieși, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Reuși să iasă din casă fără incidente. Ocolind grajdurile, ca să nu trezească slujitorii, Chelsea porni pe pajiștea de la marginea parcului ce înconjura conacul ducelui de Sutherland. Până la Six-Mile-Bottom, reședința ducelui de Seth pe timpul sezonului de curse, nu avea de mers decât câteva mile.

Iarba era umedă, cu miros pătrunzător și reavăn, aerul — cald și plăcut. Vântul se potolise, iar luna strălucea galbenă și rotundă, ca un duh păzitor al tâlharilor de drumul mare. Gândul o făcu să zâmbească. Era pe cale să se strecoare în casa ducelui de Seth la fel de neștiută ca și strămoșii ei, când treceau granița în Anglia, în scurte și eficiente incursiuni de jaf. Nici ea nu

ezita să se ducă după un lucru pe care și-l dorise foarte mult: trupul lui minunat și ademenitor.

Curând, prin întuneric, îi ajunseră la urechi primele sunete ale petrecerii: râsul ascuțit al femeilor, glasuri grave de bărbați, o muzică delicată de vioară și clavecin... în noapte se iviră ferestrele luminate, din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce se apropia, apoi desluși chiar sfeșnicele cu lumânări din fiecare încăpere a uriașului conac cu două caturi. Fastuoasa reședință de la Newmarket arăta limpede că stăpânul era un om cu stare. Clădirea întrecea cu mult alte case ale nobililor de la țară, precum și conacul Fergussonilor din Ayrshire.

Chelsea se opri o clipă în umbra gardului de fier forjat al grădinii de sub terasă, chibzuind care ar fi fost calea cea mai nimerită de-a pătrunde înăuntru. Se uită pe fereastră, cercetând cu privirea invitații. Toate femeile erau foarte frumoase, cu părul despletit pe umeri, vesele, bine-dispuse și antrenate în diferite activități, care de care mai intime, cu tinerii aflați la petrecere. Rătăcind cu privirea prin fiecare încăpere, îl descoperi pe Duncan dansând languros cu o roșcată focoasă. Nici unul din ei nu părea atent la ritmul muzicii. Ducele era în alt salon jucând cărți, cu o grecoaică nurlie pe genunchi. Chiar dacă femeia îi distrăgea deseori atenția cu șoapte și sărutări, el nu părea deloc să se supere. Surâdea, încuviințând din cap ori de câte ori ea îi murmură câte ceva la ureche, apoi o săruta lung și pătimaș în timp ce partenerii îl așteptau, răbdători, să reînceapă jocul. Dar aceste întreruperi nu-i zădărniceau câtuși de puțin norocul la cărți, astfel încât în fața lui începea să se înalțe un morman de bani. Din când în când ridica privirea, ca să verifice dacă slujitorii se ocupau de invitați așa cum se cuvine. La un moment dat, făcu semn să i se aducă o sticlă și un pahar. După toate aparențele, se bea mai ales șampanie.

Chelsea se întreba, cu o strângere de inimă, dacă va reuși să-l smulgă pe duce din brațele frumoasei brunete

așezate pe genunchii lui. Dar dacă *nu* va reuși? Atunci planul ei, atât de bine pus la punct, se va duce pe apa sâmbetei! Asta însemna că nesuferitul de George Prine și tatăl ei cel ahtiat după bani vor avea câștig de cauză?

„Nu!” decretă fata, după câteva clipe de gândire. Cu neputință să nu-l prindă singur în cursul serii măcar pentru câteva momente. Și-acum, pe unde ar fi cel mai bine să pătrundă într-o casă cu toate luminile aprinse?

Descoperi intrarea servitorilor, undeva la parter, și păși într-un hol, de unde se îndreptă cu băgare de seamă spre scara de serviciu. Urcă încet până la primul cat, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Își trase gluga pelerinei pe frunte, ca să-și ascundă chipul și părul: în caz că s-ar fi întâlnit cu cineva, putea fi luată pur și simplu drept una dintre doamnele venite de la Londra. Nu chiar *pur și simplu*, se grăbi să se corecteze, conștientă că purtările ei n-aveau nimic de-a face cu eticheta de la Curte. Oricum, scopul scuza mijloacele.

Răsuflă ușurată punând piciorul pe ultima treaptă, apoi se îndreptă, nestânjenită, spre scara principală, unde se ascunsese după niște draperii formând un fel de separeu. Cum nu știa unde se află apartamentul ducelui, aștepta să i-l arate chiar Sinjin.

Evident, intenționa să-l urmeze discret în dormitor.

Odată ajunsă aici... spera să-l convingă să facă dragoste cu ea. Chiar dacă prima oară o refuzase, totuși nu rămăsese indiferent la oferta ei. Sau, cel puțin, trupul lui reacționase prompt, în întunericul dormitorului, nu-i va fi greu să-i învingă și ultimele scrupule. Pe chipul fetei se ivi un surâs atotștiutor. Mai ales... după ce Sinjin băuse o noapte întreagă.

Poate că nici nu-și mai amintea de prima lor întâlnire.

O clipă își îngădui să spera că va reuși. Ce grozav ar fi să-și atingă scopul, ascunzându-și identitatea!

Dar cum rămânea cu bruneta aia care se ținea scai de el? Amănuntul o trezi brusc la realitate. Era puțin probabil ca ducele să-și petreacă noaptea singur, având

în vedere numărul mare de femei invitate de la Londra, chiar fără a o mai pune la socoteală pe grecoaică. Există oare o cât de mică șansă de-a o convinge pe brunetă să renunțe la plăcerile unei nopți? Cu siguranță că nu — dacă punea la socoteală înfățișarea ducelui și reputația sa de amant înflăcărat. Mii de draci! Cine-ar fi crezut că-i chiar atât de greu să-ți pierzi fecioria?

Ar fi trebuit să fie un fleac, faima ducelui de Seth și faptul că se afla acum la Newmarkert făcând din el un candidat perfect pentru treaba asta.

Chelsea știa că era nevoie doar de încă puțină muncă de convingere — cu condiția să scape de privirile indiscrete ale numeroșilor vizitatori.

Oftă exasperată; de n-ar fi fost groaza că, peste numai câteva ore, George Prine își va face apariția la cină, cu siguranță că și-ar fi ales alt loc și alt moment pentru a-și duce planul la îndeplinire.

Probabil că vreun zeu scoțian din timpuri ancestrale se milostivise, totuși, de ca, întrucât, nu peste multă vreme, îl văzu pe Sinjin urcând scările. *Singur!* Chelsea simți cum îi revine buna-dispoziție. Dar numai pentru o clipă. În secunda următoare, când ducele deschise ușa cea mare, aflată chiar în capul scărilor, o voluptoasă blondă, îmbrăcată sumar, se agăță de gâtul lui.

După ce-și reveni din surpriză, Sinjin o îmbrățișă, sărutând-o chiar acolo, în prag, apoi îi murmură zâmbind câteva cuvinte, drept care ea începu să-i descheie nasturii de la jiletcă. Ducele o împinse cu blândețe în cameră, închizând ușa cu piciorul.

„Desfrânatul!“ își spuse Chelsea. Avea femei peste tot: și sus, și la parter, și-n dormitor! După atâtea solicitări, cine știe clacă nu va fi prea obosit atunci când ea va reuși, în sfârșit, să-l găsească singur!

Rămase locului, uluită, cântărindu-și șansele pe cale să se spulbere. Dacă l-ar fi cunoscut mai îndeaproape, ar fi putut intra în dormitor, convingând-o pe blondă să

plece și să-l lase pe Sinjin. De n-ar fi fost sora lui Duncan, nu și-ar fi bătut prea mult capul cu politețurile, pentru că Sinjin ar fi primit-o cu siguranță în patul său. Iar de i-ar fi ajuns la urechi mai multe bârfe despre înclinațiile amoroase ale Sfântului, n-ar mai fi șovăit nicio clipă. Încă de la șaptesprezece ani, ducele de Seth câștigase toate prinsorile privind performanțele sale sexuale — durată, frecvență, număr de partenere — astfel încât n-ar fi avut nicio dificultate în a le satisface pe amândouă.

Începu să-și roadă unghiile, neștiind ce să facă. Și diavolul de George Prine, care urma să vină în casa lor peste numai câteva ceasuri!

Deodată, observă cum o tânără pereche pătrunde în separeu și încremeni, dându-și seama că cei doi se considerau suficient de izolați de ochii lumii pentru a face dragoste. Dacă ducele ieșea din dormitor tocmai acum, când ea rămăsese prizonieră după draperii, orice șansă de a-l surprinde singur era pierdută!

La dracu'!

De-ar fi fost o fire superstițioasă, ar fi bătut-o gândul că astă-seară o urmărise ghinionul. Iar dacă ar fi crezut în soartă, ar fi tras concluzia că astrele nu i se arătau prea favorabile. Dar cum crescuse sub deviza Fergussonilor — „Odată sărit obstacolul, totul merge strună!“ — Chelsea nu se lăsă pradă disperării. Până în zori mai rămâneau câteva ceasuri bune, timp în care trebuia să se și întoarcă, pe furiș, în patul ei.

Micul separeu devenise un cuib al dragostei, în care tânăra pereche se abandona deliciilor pasiunii. Lipită de perete și abia îndrăznind să respire, Chelsea asista, fără voia ei, la dezlănțuirea pătimașă a celor doi.

- Ar fi trebuit să nu accept după ce nu m-ai băgat în seamă tot timpul cât ai jucat cărți... răzbătu glasul muștrător al femeii, undeva foarte aproape.

- Dar am câștigat un joc după altul și nici chiar...

Aici se auzi foșnetul rochiei.

- ... farmecele tale neasemuite nu mă pot face să uit o miză de cinci mii de guinee.

Urmă o scurtă tăcere, apoi o sărutare.

- Până acum...

- Ți-am purtat noroc? Întrebă în șoaptă femeia.

- Mmm...

Urmă foșnetul unui jupon lunecând pe podea, după care din nou glasul bărbatului:

- Foarte mult...

- Ah, Will, pari atât de bucuros!

- O mie de guinee sunt ale tale, scumpo, ca să-mi porți noroc și altădată.

În întinericul separeului răsună țipătul încântat al grecoaicei și, pentru prima oară, Chelsea înțelese că plăcerea putea fi și aducătoare de profit. Cu o mie de guinee ar fi rezolvat problema hergheliei lor pe șase luni. De-ar fi fost lipsită de scrupule, ar fi găsit ușor o cale să achite datoriile tatălui ei. Poată lumea știa că ducele de Seth era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Brusc, își aduse aminte că încă nu avusese prilejul de-a se afla în intimitate cu el — drept care mia de guinee rămânea un simplu vis frumos, fie că-și făcea scrupule sau nu.

Chelsea auzi din nou găfâituri și gemete înăbușite, apoi femeia murmură, dojenitor:

- Nu așa tare, dragule, ai să-mi lași urme.

Câteva clipe mai târziu, Will îi răspunse în șoaptă:

- Eu nu las urme niciodată, scumpa mea... De altfel, știi asta foarte bine.

Răsună o ușoară bufnitură semn că cei doi amorezi își lepădaseră încălțările.

Ținându-și răsuflarea, ca să nu-și trădeze prezența, Chelsea numără în gând icnetele celor doi, după care el izbucni, nestăpânit:

- Doamne, Liz!... Ah, Liz!... Liz!...

Și glasul i se pierdu într-un geamăt de plăcere.

Se așternu tăcerea. Chelsea se întrebă cât mai putea dura până la plecarea celor doi și se rugă la Dumnezeu să nu le dea prin minte să admire luna de la fereastră.

- Ce lună frumoasă! Ca pentru îndrăgostiți, Will, dragule! Privește...

Se vede treaba că, în noaptea asta, îngerul ei păzitor se afla în vacanță. Nu cumva era cazul s-o ia la fugă către scară? Să pășească peste cele două trupuri și să iasă în hol? Să treacă prin zid? Prin minte îi fulgerau fel și fel de gânduri nebunești, semn că începea s-o cuprindă panica. Îndrăzneala cu care pornise la drum era pe cale să se topească precum nășicuțele se șampanie servită la petrecerea ducelui.

- Liz, iubita mea, la un cuvânt de-al tău ți-aș da și luna de pe cer... Aș agăța-o deasupra căsuței tale din Harley Street.

- Nu-i mai bine să-mi cumperi o trăsură, dragule? ceru mult-adorata Liz, în glasul căreia Chelsea ghici o undă de mercantilism.

Will râse încet.

- Chiar și două, porumbița mea nesătulă. Cu telegari ca să zboare ca vântul și ca gândul... Ești mulțumită?

- Și servitori? șopti ea cu o voce numai lapte și miere.

- Câți dorești... Îți deschid un cont la banca Barclay, unde am să-ți vărs câte cinci sute de lire pe lună, bani de cheltuială. Acum, spune, mă iubești? Jură-mi să-mi dăruiești inima ta.

Tonul lui era ușor glumeț, dar, în același timp, tandru și învăluitor.

Ea chicoti ascuțit, renunțând la accentele pătimașe de până atunci.

- Îți jur, Will... Îți dăruiesc inima și... toate celelalte. Dar tu mă iubești?

- Își jur pe razele de lună că sunt al tău cu trup și suflet.

Apoi Chelsea auzi foșnet de pași pe covor.

Fusese descoperită!

Undeva, pe aproape, se trânti o ușă, apoi un glas contralto exclamă înveselit:

- Văd că v-ați împăcat, îndrăgostiților! Frumosul St. John a adormit și noaptea de-abia a început. Vino, Liz, hai să coborâm, să ne răcorim sângele înfierbântat. Ducele a spus că mâine se va trezi în zori, ca să se îngrijească de cai, așa că putem dormi până târziu după-amiază. Hai, Liz! An chef să mă distrez.

După câteva clipe, ca și cum deasupra ei s-ar fi pogorât mâna lui Dumnezeu, Chelsea rămase singură. În încăperea alăturată dormea ducele de Seth.

Pe coridor nu se vedea nici țipenie de om.

Capitolul 6

Chelsea se strecură în dormitoarul lui Sinjin cu inima bătând atât de năprasnic, încât și-o acoperi cu palma, de teamă ca zvâcnetul ei să nu-l trezească din somn pe duce.

Totuși, primul ei gând — paradoxal, dar străbătut de tresimțiri negre — fu dacă va reuși sau nu să-l smulză din letargie. Poate că nici nu dormea, ci doar zăcea doborât de băutură. În cazul acesta, ce putea să facă?

Se opri în loc, tremurînd de teamă și emoție.

Nu cumva, la urma urmei, era mai simplu să-l ia de bărbat pe broscoiul ăla de episcop? Poate că slujba sa îl va feri de pofta cărnii. Poate că nu va fi silită decât să servească masa cu el din când în când, să primească oaspeți și să-i aducă ceaiul mamei lui. Brusc, ași aminti cum încercase s-o pipăie cu o săptămână în urmă, la grajduri, în absența tatălui ei. George Prine nu-i mai păruse cătuși de puțin pios, ci de-a dreptul libidinos, iar la atingerea degetelor lui reci o cuprinsese o silă fără seamă.

Nu, perspectiva de a-l lua de soț pe George Prine o umplea de scârbă și, indiferent de rațiunile practice pe

care i le înșirase tatăl ei — necesitatea de-a face rost de bani și de un titlu — măritișul ar fi însemnat să se vândă episcopului pentru toată viața.

Dacă se gândea bine, nici taică-său nu se însurase din interes, așa că n-avea rost să-i țină predici despre avantajele unui mariaj de conveniență. Se căsătorise din dragoste, chiar dacă ajunsese în pragul sărăciei, la câțiva ani după Culloden.

Prin urmare, domnul Fergusson n-avea decât să-i țină oricâte discursuri dorea, însă, mai întâi, Chelsea trebuia să scape de antipaticul episcop Hatfield, cu averea lui cu tot. În al doilea rând, era necesar ca fecioria ei să înceteze a mai fi o marfă. Abia atunci va încerca să-și convingă tatăl — desigur, după ce-i va trece furia, mai ales că, oricum, reputația ei va fi la pământ — s-o lase să-și încerce norocul, făcând pe jocheul la cursele de cai.

Acum că-și pusese ordine în gânduri, se simțea ceva mai bine. Tot chibzuind, reușise să-și mai potolească temerile.

Planul ei din astă-seară nu era decât primul pas dintr-o amplă strategie de refacere a averii familiei: un fel de eschivă preliminară, o diversiune necesară pentru desăvârșirea unor proiecte grandioase.

Avu grijă să stingă singurul sfeșnic din încăpere, care ardea pe o măsuță. Dacă ducele și-ar fi închipuit că i se întorsese amanta, atunci Chclsca ar fi reușit să nu-și trădeze identitatea. Pentru planul ei, nu trebuia neapărat ca partenerul său s-o recunoască. Esențialul era să devină femeie. Nu va divulga numele bărbatului cu niciun preț. O clipă, se gândi să stingă și focul din șemineu, dar își dădu seama că lumina flăcărilor nu ajungea până în colțul unde se afla patul. Pe urmă, mirosul de tăciuni uzi ar fi declanșat o serie de întrebări la care ea n-ar fi știut ce să răspundă. Se dezbracă într-un ungher al dormitorului, atentă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea pe pat, cu fața în jos.

Așternutul zăcea azvârlit la pământ, astfel încât Chelsea nu trebuia decât să se lungească lângă duce, așteptând să-și potolească bătăile inimii. Încerca să mai diminueze gravitatea faptei, spunându-și că nu făcea decât să lupte pentru a câștiga o bătălie. În realitate, însă, stătea culcată, goală, lângă faimosul duce de Seth, gol și el, și fără seamăn de frumos. O experiență care-i punea nervii la încercare.

Dar ceea ce-o scotea din sărite și mai mult era faptul că, odată ajunsă în acest punct al planului, nu știa cum să procedeze mai departe.

Ca și cum i-ar fi ghicit dilema — sau poate simțind în nări parfumul de trandafiri — ducele ridică alene brațul, prinzând-o de mijloc și trăgând-o lângă el.

Pe jumătate adormit, se lipi de trupul moale al fetei, apoi, oftând mulțumit, ațipi din nou.

Respirația lui fierbinte răvășea șuvițe din părul blond al domnișoarei Chelsea. Sinjin dormea cu capul întors spre ea, cu brațul petrecut pe după șoldurile fetei. Atingerea trupului său fierbinte îi dădea lui Chelsea un sentiment de siguranță, iar parfumul părului lung și negru, răsfirat pe perna albă, o îmbăta asemenea miresmei de ferigă și iarbă proaspătă umezite de roua zorilor.

Apoi el își mișcă piciorul, alungându-i orice imagini poetice, și-o pironi în pat sub greutatea lui. Chelsea simți o anumită parte a trupului — cea care-l făcuse celebru și căreia dorea și ea să-i sacrifice virginitatea — crescând și apăsând-o pe coapsă.

Întrucât se ocupase multă vreme de cai, Chelsea cunoștea mecanismul de bază al procreării, iar ducele de Seth părea angajat exact într-o astfel de activitate.

Simțindu-i parfumul, Sinjin începu să se dezmeticească. Recunoștea limpede mireasma de trandafiri.

- Mmm... murmură el. Ce frumos miroși, Polly...

Degetele lui delicate începură să-i mângâie pânțele.

- Parfum de vară...

- Mulțumesc, Înălțimea Voastră... răspuse Chelsea, neștiind prea bine cum se cuvenea să i se adreseze în asemenea împrejurări.

Oare trebuia să susțină o conversație politicoasă, la fel ca în celelalte întruniri de societate?

- Sinjin, iubito! murmură el cu glas ușor răgușit, fără să deschidă ochii. În pat nu-i nevoie de titluri...

Își plimbă palma pe trupul ei, apoi îi prinse sânul în palmă, cântărindu-l ca pe un fruct pârguit.

- Perfect... șopti, mulțumit.

Sexul lui zvâcni din nou pe coapsa fetei.

Oare era cazul să-i mulțumească încă o dată? Ultimul cuvânt al ducelui fusese un compliment sau doar o simplă constatare? Trebuia cumva să-i răspundă? Dar, în aceeași clipă, degetele lui îi atinseră sfârscul sânelui, trimitându-i fiori în tot trupul, și orice întrebări privind eticheta în amor fură date uitării. Sinjin îi frământă ușor sfârscul între degete, până când acesta înflori rotund și pietros.

Chelsea tremura din tot corpul, cu simțurile răscolite de o ciudată fierbințeală — o senzație nouă, tulburătoare și imposibil de controlat.

- Te-ai trezit, iubito? întrebă în șoaptă tânărul, deschizând ochii, acum când îl cuprindea din nou dorința. Ai ațipit? murmură el în întuneric. Eu, da.

- Puțin... răspuse abia auzit Chelsea, care nu putuse ocoli o adresare directă.

Dar mâna lui alunecă pe pânțele fetei, apoi mai jos, alungându-i orice gând rațional. Chelsea simțea cum crește în ea o flacără mistuitoare, făcând-o să zvâcnească din tot trupul. Apoi, degetele lui Sinjin se pierdură în cârlionții mătăsoși, atingându-i în treacăt sexul umed de dorință. Chelsea nu-și putu stăpâni un geamăt surd.

- Tu ești întotdeauna gata pentru mine, Polly... murmură Sinjin, așezându-se ușor deasupra ei.

Râse și dinții albi sclipiră în întuneric.

- Asta-i foarte bine...

Îi desfăcu picioarele și sexul lui în erecție atinse sălașul dorinței nou-descoperite.

Ajunsă în punctul culminant al îndrăznețului ei plan, Chelsea își dori o clipă ca el să se creadă în continuare alături de Polly. Deși, fără îndoială, nu pentru multă vreme...

Sinjin se împinse ușor în femeia pregătită să-l primească.

Dar în secunda următoare se opri.

Își schimbă puțin poziția, apoi repetă mișcarea. De astă dată, simți clar obstacolul virginității.

- Tu nu ești Polly! exclamă el uluit, dezmeticindu-se de-a binelea.

- Nu, domnule... mărturisi în șoaptă Chelsea, sub apăsarea tulburătoare a trupului său și simțindu-i sexul atingând-o, exact în poziția în care se oprise.

- Harriet nu mi-a spus că-mi va trimite o fecioară, zise tânărul, pe un ton ușor întrebător. Nu cumva ești un fel de răsplată pentru mine? glumi el, încercând să se adapteze la noua situație, alături de femeia necunoscută și neștiutoare din patul său.

De astă dată, Harriet îi ceruse o groază de parale. Poate că fecioara de lângă el era explicația unui tarif așa exorbitant. Nu că i-ar fi păsat din cale-afară: relațiile de afaceri dintre Sinjin și Harriet fuseseră întotdeauna cât se poate de bune.

- Ți-e teamă? întrebă brusc tânărul, conștient de tăcerea și nemișcarea fetei.

- Nu, răspunse ea fără fereală.

Într-adevăr, teama nu se număra printre senzațiile răscolitoare care-i inundau întreaga ființă, făcând-o să plutească undeva între cer și pământ.

- N-am încotro, scumpo... murmură el, dornic să-și potolească dorința și explorându-i cu blândețe bariera virginității. Există o singură cale de-a pătrunde înăuntru.

- Înțeleg, domnule, murmură Chelsea, preocupată mai puțin de consecințele gestului său decât de strania fierbințeală care-i cuprinsese simțurile.

- Sper că Harriet te plătește bine. Mărturisesc că m-ai luat prin surprindere... șopti Sinjin, excitat, dar și ușor descumpănit în prezența unei fecioare.

Nu-și dădea seama ce era în mintea ei. Nu se pricepea decât la femei cu experiență. Pasiunea lor — ca și a lui — urma un curs sofisticat, dar și previzibil. Oare trebuia să-și ceară scuze acum sau mai târziu? Dar chiar era cazul să-și ceară scuze? Cu siguranță că Harriet o instruisese cât de cât pe puștoaica asta. Afară de cazul în care clienților care preferau virgine le plăcea să aibă în patul lor fetețe înspăimântate și cu obrazul ud de lacrimi.

- Ești sigură că vrei să mergi până la capăt? întrebă el într-un târziu.

- O, da!

Cel puțin, răspunsul ei fusese fără echivoc, constată cu satisfacție Sinjin.

- Sărută-mă, îi ceru el cu blândețe, încercând să atenueze durerea fetei printr-o senzație mai plăcută.

Când buzele li se atinseră, în subconștientul lui sclipi o rază de lumină, atingând o coardă ascunsă a memoriei, însă curând patima dezlănțuită îi izgoni din minte orice urmă de rațiune. Fata avea o piele caldă, netedă și catifelată, un trup subțire și perfect dăltuit, deschis ca să primească, precum și o gură dulce, care-i ieșea în întâmpinare, înfometată de dragoste.

Oare se putea muri de fericire? se întrebă Chelsea, pricepând dintr-o dată de ce ducele de Seth se lăsa cu atâta voluptate în voia plăcerilor cărnii. Dacă vârtoarea pasiunii stârnea asemenea senzații dumnezeiești, cum să nu le cauți cu ardoare?

- Iartă-mă... murmură fără voie Sinjin, cu o clipă înainte de-a o penetra.

Șoapta lui pluti o clipă în întuneric.

- Strânge din dinți!

Se împinse brusc înainte, iar Chelsea își înfipse unghiile în umerii lui, înăbușându-și un țipăt de durere.

- Asta a fost toată durerea, o liniști el, mângâindu-i obrazul.

Șuvițe din părul lui lung și negru cădeau, răsfirate, pe pieptul fetei care-1 promise cu totul în trupul ei.

- Nu mă mai doare, încuviință ea, cu un suspin de ușurare, întrebându-se dacă toate femeile își pierdeau fecioria la fel de ușor.

Brusc, o năpădi un val de dorință atât de copleșitor, încât ar fi vrut ca plăcerea să dureze o veșnicie. Simțea pe umeri palmele fierbinți ale bărbatului care o ținea prizonieră sub trupul lui vânjos.

Sinjin nu se clinti, mulțumindu-se să-i sărute buzele, pleoapele, sprâncenele mătăsoase, vârful nasului, lobul urechii. Amețită de plăcere, Chelsea se întrebă în sinea ei dacă dragostea fizică îi mai rezerva și alte surprize.

Atunci el începu să se miște, lunecând mai adânc, și fata gemu, cuprinsă de extaz, vrând parcă să-l rețină în trupul ei tremurând de dorință. O clipă mai târziu, Sinjin se retrase și Chelsea scoase o exclamație de protest... pe care tânărul o găsi nespus de provocatoare.

Nu cumva juca teatru? se întrebă el, uluit de reacțiile ei pătimașe. O fecioară ar fi trebuit să stea cuminte, așteptând să fie învățată ce să facă. Hotărî s-o pună la încercare și o pătrunse din nou. Dacă unghiile înfipse în spatele lui însemnau actorie, atunci prinsese repede rolul.

Sinjin continuă să se miște, cu experiența unor ani întregi de practică erotică, sporindu-și plăcerea până la orgasm, în timp ce tânăra din brațele sale îi ieșea în întimpinare, agățându-se de el cu o patimă care-1 făcea să-i fiarbă sângele în vine.

Nu i-ar fi dat drumul din îmbrățișare nici dacă Sinjin i-ar fi cerut-o — ceea ce nu se întâmplă, pentru că și ducele trăia o senzație nouă și nemaîntâlnită în atâția ani în care se jucase de-a dragostea, cu detașare și idiferență. Când simți că se apropie de punctul culminant, se eliberă și el, cu o intensitate pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Avu impresia că redevenise adolescent, atât de năvalnică lusesse descărcarea. Gemu adânc, părându-i-se că totul se învârtește în jurul său.

Chelsea scoase un țipăt ascuțit, fără să-și dea măcar seama că al ei era glasul care se reverbera între pereții înalți ai dormitorului. Țipătul felei îl umplu de încântare pe Sinjin, care-i strânse la piept trupul cutremurat de spasme, sărutându-i gura umedă cu buzele lui înfiorate.

Zăcură astfel îmbățișăți, ca szvârliți la țarm de o furtună tropicală: răsuflând iute, cu pielea transpirată, epuizați de plăcere.

Treptat-treptat revenirea la realitate, iar Chelsea schiță gestul de-a de îndepărta de el-

- Nu, preotestă scurt Sinjin, înlănțuind-o cu brațele.

- Trebuie să plec... murmură Chelsea, începând să deruleze în minte elementele practice ale planului său.

- Unde? întrebă uimit Sinjin.

Femeile trimise de Harriet erau plătite să rămână două săptămâni. Ducele știa asta foarte bine: doar el dăduse banii.

Nu cumva fata asta avea de gând să-și încerce farmecele și cu alți oaspeți? Puțin probabil, își zise, amintindu-și că era gazdă și stăpân.

- Senecca mi-a spus că Harriet a urcat prețul cu o mie de guinee. Prin urmare, scumpa mea, dacă tot am plătit pentru o fecioară, măcar dă-mi voie să mă bucur de tine după pofta inimii.

Vorbise blând, dar brațele lui o strângeau ca într-un clește, iar trupul vânjos o apăsa ca o lespede.

- Aștept desetul, iubito... murmură, plimbându-și vârful limbii pe buzele ei frumos arcuite. Îmi place gustul tău.

Îndată se întări înăuntrul ei, umplând-o. silind-o să se deschidă, stârnindu-i din nou dorința, de parcă nu s-ar fi eliberat cu numai câteva momente înainte.

- Spune-mi că mă vrei și tu... îi ceru tânăru, surprins de propriile-i cuvinte.

Oare era firesc să simtă această pornire posesivă față de o virgină, ca și cum i-ar fi devenit stăpân pe viață? Nu știa, în schimb știa ce dorea să audă de la ea.

- Hai, spune-mi! insistă ducele.

- Te vreau... te doresc... cu disperare... Sinjin, îi murmură Chelsea, cu răsuflarea întretăiată.

Auzindu-și numele rostit de ea, tânăru se luminează la față.

- Pe tine cum te cheamă? întrebă încet, cufundându-se în adâncurile ei cu ochii închiși de plăcere.

- Flora... șopti Chelsea, abia găsind putere să vorbească, acum când își simțea tot trupul invadat de o senzație fără seamăn.

Primul nume care-i venise în minte fusese cel al mamei sale.

- Trebuia să-mi închipui, zâmbi el tandru, mușcându-i ușor lobul urechii. Ești dulce, parfumată și pătimașă. Nam să te las să pleci.

„Cel puțin nu înainte să ă satur de tine”, adăugă în gând, într-o pornire egoistă.

- Vreau să-ți arăt ceva, murmură cu glas răgușit de dorință. Grădinile înmiresmate ale paradisului.

Își respectă făgăduiala cu tandrețea și priceperea dintotdeauna, recunoscător Harrietei care-i trimisese această floare superbă și nevinovată. Febrili și pătimași, explorară împreună nu numai grădinile paradisului, ci și tot felul de jocuri amuzante, urmate de dăruire simplă și înălțătoare. Câteva ceasuri mai târziu, admiră îmbrățișați, fără a fi epuizat toate posibilitățile erotice,

dar surâzători, fericiți, și nespus de încântați unul de altul.

Episcopul de Hartfield fusese învins.

Capitolul 7

Petrecerea continuă să se desfășoare, chiar și în absența gazdei, până când, într-un târziu, un invitat amețit de șampanie propuse o întrecere călare pe pajiștea din spatele casei. Toți oaspeții, mai mult sau mai puțin chercheliți, căzură de acord că Warwick avusese o idee minunată, după care cineva se grăbi să spună:

- Chemați-l pe Sinjin. Îi plac la nebunie pariurile.

- Lăsați-l în pace, protestă un altul, ceva mai treaz decât ceilalți. S-a dus la culcare pentru că mâine vrea să se scoale în zori.

- Să nu spui că-n clipa asta Sfântul *doarme!*

- Ba chiar așa e, și mă puteți crede pe cuvânt, întrucât l-am lăsat așipit în patul său ducal.

Glasul de contralto al brunetei — prima parteneră de plăceri a lui Sinjin — nu-și pierduse farmecul, în ciuda orei târzii.

- Eu zic să-l trezim. Îi plac cursele, mai ales când le câștigă.

- Pun prinsoare pe cincizeci de guinee c-o să vă înjure dacă nu-l lăsați să doarmă. Știți bine că nu glumește când e vorba de cai, ori alergările încep la prima oră.

- Mă duc eu! se oferi cu îndrăzneală Duncan, plin de curaj după ce băuse o noapte întreagă doar șampanie — apă chiară pe lângă whisky-ul scoțian preparat de familia lui. A dormit destul.

- Numai câteva ore. Nu-l deranja.

- Adu-l jos! gănguri o blondă îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii. Vreau să-l văd cum arată cu ochii cârpiți de somn.

- O să dăm de dracu'! bombăni unul dintre bărbați. Știți bine că, atunci când se înfurie, scoate foc pe nări!

- E aproape dimineață, declară Duncan, arătând spre fereastră. Priviți cerul.

Toți îi urmară îndemnul. Într-adevăr, într-unerul se risipise, făcând loc ceții de dinaintea zorilor. Oaspeții hotărâra așadar să-și trezească gazda, care habar n-avea ce se întâmplă în salon, continuând să doarmă în brațele frumoasei Chelsea.

Prin urmare, Duncan porni în sus pe scări, ca să-l aducă pe ducele de Seth, să se distreze împreună.

Câteva clipe mai târziu, Sinjin simți o mână scuturându-l și, trezit dintr-un vis nespus de plăcut, mormăi supărat:

- Lasă-mă dracului în pace!

Dar mâna continua să-l zgâlțâie, iar la urechile ducelui ajunse un mârâit furios:

- Trezește-te sau mori în somn!

Deși pe jumătate adormit, Sinjin recepționează mesajul și deschise brusc ochii.

Lângă el se afla Duncan, ținând un sfeșnic în mână, negru la față de mânie.

Sinjin clipi de două ori, încercând să priceapă ce se întâmplase.

- Ce dracu' vrei? se răsti el.

Era casa lui, petrecerea lui și, dacă avea chef să doarmă, putea să doarmă cât poftea!

- Bine-ai venit în familia noastră, Sinjin! îl salută sarcastic Duncan. Sau poate preferi să sfârșești cu un glonte în cap!

Chelsea se trezi și ea. Auzind glasul lui Duncan, înțelese că se petrecuse un dezastru. Își ținu răsufarea, chibzuind la iuțea ceți rămânea de făcut, dar, când sjunse cu număratoarea la șaptesprezece și jumătate, decise că nu era totul pierdut. Deschise ochii și-și privi

fratele, apoi, fără a se rușina că apărea în fața lui complet dezbrăcată, declară:

- Nu-i vina lui, Duncan. Te rog să nu mai strigi așa!

Sinjin se răsuci brusc spre ea. Vocea fetei îl lămurise într-o clipă. O privi câteva secunde, încercând să-și recapete graiul, apoi izbucni:

- Tu?!

Se uită din nou la Duncan, care stătea aplecat asupra lui, ca un zeu al răzbunării.

Fir-ar să fie! De unde dracu' apăruse fata asta? Diane... Deena... Cum naiba o chema pe cea cu care împărțise patul mai înainte? De altfel, nici nu mai conta. Brusc, în minte îi încolți o bănuială.

Nu cumva i se întinsese o cursă?

Oare el fusese ales ca să salveze averile pierdute ale clanului Fergusson din Lowlands? Încercă să-și ia un aer demn — lucru destul de greu după o noapte de chef, în care-și sărbătorise succesele de pe hipodrom.

- Iartă-mă... murmură Chelsea.

- Să te *iert*? izbucni el furios, uitându-se ca la o ființă de pe altă lume.

- La dracu', Sinjin, e sora mea! tună Duncan.

- Tu să nu te amesteci! îl repezi Sinjin, fără a întoarce capul.

Apoi adăugă cu glas șoptit:

- Totul a fost o înscenare?

- Nu. Duncan n-a știut nimic. Nici ceilalți. N-a fost un plan!... adică... nu ce crezi tu... găfâi Chelsea, îngrozită de privirea lui rece și amenințătoare.

- Ce n-am știut? interveni furios Duncan. Dracu' să te ia, Chelsea! Și *pe tine*, Sinjin! La naiba, ce se petrece aici?

- Și el se pricepe tot așa de bine să joace teatru? murmură Sinjin, făcând un semn din cap în direcția lui Duncan.

Voebise cu glas de gheață, sfredelind-o cu privirea.

- Nu... îngăimă ea. Niciunul din noi nu joacă teatru. Acum voi pleca și n-am să-ți mai ies în cale niciodată.

- Pleci pe dracu'! mârâi Duncan, neștiind exact cum trebuia să procedeze, dar conștient de realitatea pe care o avea în fața ochilor: Sinjin și sora lui, în pat, amândoi goi pușcă.

Ei bine, dacă nicio privesc ca asta nu ajungea să le pună pirostriile pe cap, atunci nu era demn de numele Duncan de Fergusson, moștenitorul unui întreg comitat.

- Uite ce e, Sinjin, ori te însori cu ea, ori începi să-ți faci rugăciunea!

- Nu mă însor cu nimeni! protestă îndârjit Sinjin.

- Nici eu nu vreau să mă mărit! interveni Chelsea, furioasă că ajunsese exact în aceeași situație din care dorise să scape când venise vorba de George Prine.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu părul revărsat pe umeri.

- Tot nu pricepi, Duncan? țipă ea. N-ai niciun drept să te amesteci în viața mea. Și nici ceilalți. Nu mă mărit nici cu George Prine și nici cu ducele. Nu mă mărit cu nimeni. Acum ieși dracului afară, că altfel încep să urlu până când ridic în picioare toată casa și umplu dormitorul cu invitați curioși să afle ce s-a petrecut aici!

- Spune sincer, chiar ai fi făcut-o? întrebă Sinjin, după ce Duncan ieșise, bombănind: „Te aștept afară, Chel!” I-ai fi adus pe toți aici? adăugă el, ridicându-se în capul oaselor, ceva mai relaxat, cu trupul gol strălucind în lumina sfeșnicului lăsat în urmă de Duncan.

- Poate... răspunse ea evaziv, pregătindu-se să se dea jos din pat.

- Așteaptă! o opri Sinjin, prinzând-o de încheietura mâinii.

- De ce? protestă ea, privindu-l drept în ochi.

El ridică din umeri, fără a-i da drumul din strânsoare.

- Vrei să mă ceri de nevastă? îl ironiză fata.

Ducele o admiră pentru îndrăzneală, așa cum o admirase și în pat.

- Ce-ai zice dac-aș dori să te revăd? o întrebă liniștit.

- Adică să te culci din nou cu mine?

- Da, răspuse el fără șovăială, dându-i drumul de mână.

- Uite ce e, oftă fata. Am venit aici azi-noapte pentru că eram disperată. Nu voiam să fiu măritată fără voia mea cu George Prine, oricâți bani ar avea. Acum că mi-am rezolvat problema cu virginitatea și nu mai prezint interes pentru episcop, mă declar mulțumită. N-am de gând să pornesc pe calea urmată de fetele Harrietei. Nu mi-aș putea înjosi familia în așa hal.

Râse și adăugă:

- Ai mei mă cunosc suficient de bine ca să-mi tolereze această nebunie. Tu oricum n-ai nevoie de mine.

Ridică din umeri cu un gest plin de grație.

- Ai casa plină de femei. Are cine să-ți țină companie. Îți mulțumesc pentru ajutor... surâse fata, întinzându-i mâna, ca și cum ar fi încheiat un târg.

Sinjin îi cuprinse degetele în palma lui fierbinte, cântărind câteva secunde cuvântul „însurătoare”, în raport cu Chelsca Amity Fergusson. În momentul următor, reveni la principiile egoiste ale vieții lui de zi cu zi.

- Și eu îți mulțumesc... murmură, strângându-i mâna. Mi-a făcut plăcere să te am alături.

- Ne vedem la curse.

- Da... la curse.

Zâmbind politicos, Chelsea își eliberă mâna și sări jos din pat.

Sinjin o urmări mișcându-se prin penumbra dormitorului. Când și când, sclipirea palidă a focului din șemineu îi pune în evidență silueta zveltă, talia îngustă, picioarele lungi și frumoase, sânii plini și obraznici. Părul ei ondulat strălucea ca aurul, parcă îndemnându-l să-l atingă. Brusc își aduse aminte cum îl simțise mătăsos în

palamnă, blond ca razele de soare și cald ca pielea ei parfumată.

Pe nesimțite, îl cuprinse un straniu sentiment al posesiei. Ar fi vrut să încuie ușa, silind-o să rămână lângă el. Regretă că avea casa plină de oaspeți. Și-ar fi dorit să fie singur cu această fată, ciudată ca un sălbatic duh al nopții. Îndrăzni să vorbească, temându-se o clipă că-și pierduse mințile și totul fusese doar o plăsmuire a imaginației lui bolnave.

- Îmi închipui că nu mai poți rămâne.

Ea nu răspunse și, pentru câteva minute, Sinjin crezu în vise și puterea farmecelor. Apoi Chelsea zâmbi și glasul ei îi ajunse la urechi, plutind prin încăperea luminată numai de sclipirea focului.

- Știi bine că Duncan nu mi-ar îngădui... surâse fata.

„Extraordinar! “ se miră el. „Iată că nu plânge! Nu-mi cere nimic, nu mă amenință... în schimb, zâmbește atât de frumos, încât abia mă stăpânesc să n-o sărut.“

- Într-adevăr, Duncan o să ne dea ceva bătaie de cap, încuviință Sinjin, gândindu-se în ce fel i-ar fi putut oferi satisfacție tânărului scoțian. La fel și tatăl tău... adăugă, ușor stânjenit.

Deși Chelsea își asumase întreaga răspundere, ducele știa prea bine cum va privi lumea acest incident.

- Da, și tata... oftă ea, începând să se îmbrace. Dar voi lua totul asupra mea. Nu trebuie să-ți faci griji. Am avut nevoie de ajutorul tău. Până la urmă, tata va înțelege.

Slabă consolare pentru Sinjin, care se vedea încolțit și urmărit de răzbunarea clanului Fergusson. Totuși, poate că Chelsea va reuși să domolească îndreptățită furie a tatălui ei. Cu siguranță că i se va cere satisfacție — dovadă era însăși prezența lui Duncan la ușa dormitorului. Și cine știe câte altele, se îngrijoră tânărul, mai cu seamă că el era un nobil englez! Familia contelui de Dumfries făcuse o alegere greșită la Culloden, dar Sinjin era perfect capabil să se apere singur.

Dar gândurile negre i se topiră ca prin farmec când Chelsea se aplecă să-și ia juponul de pe scaunul unde-și lăsase hainele. Sinjin simți cum i se taie respirația. Prin corsajul descheiat, sânii plini tremurau în lumina focului, redeșteptându-i dorința. O fracțiune de secundă, fata se sprijini în vârfuri, aplecându-se în față, iar priveliștea irezistibilă a sânilor și șoldurilor ei îl ispiti s-o rețină lângă el, așa, pe jumătate dezbrăcată. Să rămână încuiați acolo o veșnicie.

Neștiind ce gânduri trezise în mintea ducelui, frumoasa domnișoară Fergusson își luă juponul, trăgându-l pe cap, apoi își scutură umerii, făcându-l să alunece în jos, spre talie.

Cu prețul unui efort supraomenesc, Sinjin se abținu să nu sară din pat ca s-o strângă în brațe.

- Vrei să m-ajutri? murmură fata, apropiindu-se de el.

Sinjin trase aer în piept. De ani întregi nu mai fusese în situația de a-și stăpâni poftele cărnii și se întreba dacă...

- Ajută-mă, repetă ea, întorcându-se cu spatele.

Îi surâse peste umăr, aparent indiferentă la apropierea dintre ei.

El se înfioră din cap până în picioare. Își puse palma pe umărul alb și rotund al fetei, o răsturnă în pat și, ținându-o sub trupul său vânjos, începu s-o sărute cu patimă.

- Cinci minute... murmură, cu buzele lipite de ale ei. Numai cinci minute...

Își plimbă palma fierbinte peste coapsa ei, cu gesturi sigure și pricepute.

- Și eu vreau... găfâi Chelsea, răscolită de dorință.

- Minunat, șopti Sinjin, cu un surâs seducător, sărutându-i obrazul.

Degetele lui lunecară ceva mai jos, spre sexul ei umed de așteptare.

Chelsea îi simți bărbăția apăsând-o pe pânțele și-și dădu seama, fericită, că și ea îl dorea la fel de mult. Se

bucura de perspectiva apropiatei plăceri, ca un copil care-a primit în dar o jucărie nouă. Totuși, răsuflă adânc, încercând să-și stăpânească tulburarea, și zise:

- Nu pot.

Se aștepta la un răspuns mânios sau la reproșuri, dar Sinjin se mărgini să murmure:

- Ba poți, și-i atinse sexul fremătând.

Degetele lui îi stârniră senzații nebănuite. Părea că știe cu precizie încotro să-și îndrepte mângâierile. Geamătul ei înăbușit îi trăda plăcerea. Plăcerea și încântarea.

Ce minunat s-o simtă sub el, moale și caldă, într-un vălmașag de dantelă, mirosind amețitor a trandafiri. O sărută ușor pe frunte, șoptind:

- Rămâi încă o lună... Încă un an...

Îi scoase juponul, aruncându-l departe și-i mângâie cărlionții aurii. Ea îi răspunse cu un zâmbet.

- ...Sau măcar până se termină cursele...

Surâdea seducător, ca un băietan pus pe șotii.

- Nu glumesc, adăugă, redevenind brusc serios.

Potrivind-o sub el, o pătrunse chiar în clipa când Chelsea îi înlănțuia gâtul cu brațele.

„N-ar trebui să fac asta”, își zise fata, dar în secunda următoare uită de toți și de toate.

Singurul lucru care conta era să-l simtă înlauntrul ei, invadându-i trupul. O umplea cu forța și energia lui o învăluia cu fierbințeala iubirii sale, înfiorând-o până în vârful degetelor, agățate inconștient în părul lui lung și mătăsos, era atât de frumos și puternic, ca un erou de poveste din visele adolescenței. Numai că de-o mie de ori mai seducător... pentru ca în visele ei de adolescentă nu apăruse ducele de Seth.

Sinjin nu visase niciodată la femeia ideală. Adânc ancorat în realitate, prefera satisfacția imediată oferită de femeile dornice să-i aparțină. Femei cu experiență, care înțelegeau nuanțele și subtilitatea jocului. Un joc în care priceperea și practica erau o condiție esențială.

Ultima beneficiară a extraordinarelor talente sexuale ale Sfântului își înfipse unghiile în umerii lui, scoțând gemete de plăcere. Sinjin zâmbi, văzând-o cum i se abandona cu totul. Se retrase o clipă, așteptând chemarea ei nerăbdătoare, apoi o pătrunse din nou, cu încetineală înnebunitoare. Chelsea scânci, tremurând de plăcere.

Prinzându-i în palme obrazul îmbujorat, șopti:

- Mai așteaptă puțin...

- Acum, îl imploră ea, gâfâind.

- Peste câteva clipe, murmură el, plimbându-și vârful limbii peste buzele ei pline. Sărută-mă...

Când ea îi întinse buzele, o răsplăti, împlinindu-i dorința și primindu-i pe obraz răsuflarea fierbinte și recunoscătoare.

Îi ieși în întâmpinare cu propria-i descărcare, eliberându-se în trupul ei, cu patimă năvalnică. Apoi continuă s-o strângă în brațe, parcă mulțumindu-i pentru plăcerea pe care i-o dăruise.

- Ești exact cum ți-a mers vestea... murmură ea în liniștea încăperii.

Fără a se preface că nu știe despre ce este vorba, Sinjin răspunse simplu:

- Mulțumesc, privind-o drept în ochii violeți și adânci, apoi adăugă:

- Iar tu te-ai arătat la fel de pricepută pe cât ești de frumoasă.

- Mulțumesc, milord, glumi ea, pe tonul unei fetișcane de țară.

- Chiar ești sora lui Duncan? întrebă ducele, neîncrezător, sperând să primească un răspuns care să-l facă să-i vină inima la loc.

Dacă fratele ei nu s-ar fi aflat chiar de cealaltă parte a ușii, Chelsea ar fi fost gata să-l mintă.

- Îmi pare rău... murmură ea, ridicând din umeri în chip de scuză.

Numele lui Duncan îi reaminti poziția destul de neortodoxă în care se găsea — sub trupul Înălțimii Sale, ducele de Seth — așa că-ți desfăcu brațele din jurul gâtului său, împingându-l ușor deoparte.

- Acum *trebuie* să plec.

El o privi gânditor o clipă, sfâșiat între rațiuni egoiste și tentația de a-și păstra bunele maniere. Ce s-ar întâmpla dacă ar păstra-o lângă el? Evident, de îndată ce s-ar răspândi vestea că o primise în patul lui, Chelsea ar fi compromisă definitiv. Iar după ce-i refuzase primele avansuri, cât de cavalier ar fi trebuit să se arate? Familia ei își pierduse averea. Prin urmare, ducele — care era bogat și puternic — avea un mare avantaj asupra lor.

- Ce-ar fi să nu te las să pleci? întrebă Sinjin.

- De ce? se miră sincer Chelsea.

- Desigur, din motive deloc neonorabile... surâse el în colțul gurii.

- Ah!

Înțelegând într-o fracțiune de secundă, chipul i se luminează de un zâmbet.

- Sunt măgulită, Înălțimea Voastră, îl necăji ea, și, de-aș fi în stare să trăiesc în mijlocul naturii, precum sălbaticii lui Rousseau, aș fi încântată să rămân. Dar așa, e imposibil și nici tu nu mă poți reține.

- Ba da! replică ducele cu glas adânc, încruntându-și fruntea.

- Nu pentru multă vreme.

Chelsea vorbise încet, dar hotărât, cu gândul la prima lor întâlnire și la propunerea ei neașteptată. Domnișoara Fergusson era o femeie cu mare stăpânire de sine.

Însă, la urma urmei, era femeie... Ducele o *putea* păstra, dacă nu aici, unde se afla prea aproape de familie, atunci în alt loc, mai ferit. Chelsea îi înflăcăra imaginația, îi aprindea în suflet, o patimă mistuitoare, trezindu-i în mod inexplicabil și anacronic simțul posesiei.

Se aternu tăcerea, timp în care Sinjin își calcula în minte șansele.

- Dacă încep să țip, Duncan o să te omoare.

- Desigur, cu condiția ca, mai întâi, să treacă de ușa încuiată.

- Până la urmă, tot va trece.

Zâmbetul lui Sinjin nu oglindea niciun pic de teamă.

- Acest „până la urmă” înseamnă „prea târziu”, iubito... Cândva, bunicul meu a construit o scară secretă. Pur și simplu vom fugi împreună.

Stând culcată în pat, la fel de liniștită ca și bărbatul de lângă ea, Chelsea răspunse:

- Știu că nu vorbești serios, așa că lasă-mă să plec.

- De unde știi că nu vorbesc serios?

- Pentru că te-ai plictisi de mine în numai câteva zile, *my lord*. Și-atunci, la ce bun atâta tevdatură?

„Avea dreptate puștoaica”, recunoscă Sinjin în sinea lui. Ghicise cu precizie limita interesului său pentru o femeie.

- Poate că tu ai reuși să-mi alungi plictiseala, sugeră ducele, cu un surâs seducător.

- După ce-ți vei face cheful cu mine?!... De n-ar fi vorba de familia mea, aș fi tentată să accept, spuse ea, cu o sclipire jucăușă în ochi. N-ar fi nevoie să insiști prea mult.

Sinceritatea ei era de-a dreptul dezarmantă. Și a naibii de ispititoare!

- Atunci vino să mă vizitezi. Știu să mă port cu discreție.

Văzând-o cum înălța neîncrezătoare din sprâncene, adăugă:

- Până azi, n-am avut de ce să fiu discret. Poftim, îți adresez o invitație deschisă. Vino oricând și oriunde dorești. Dacă te afli la mai mult de două zile de mers călare, voi veni eu. Caii mei sunt cei mai buni și mai iuți din Anglia.

- Ai *mei* sunt și mai buni.

De astă dată, mirarea se așternu pe chipul ducelui.

- De-aș putea să-i călăresc chiar eu la curse, ar câștiga toate întrecerile.

- Să-i călărești? La curse? Ce-ți trece prin minte?

- Desigur, incognito, și nu la Newmarket.

- Mă uluiești, fetițo!

Ea îi zâmbi fermecător și foarte sigură pe sine.

- Știu.

- Cum să te las să pleci de lângă mine?

Chelsea era vrăjită de glasul lui molcom, de frumusețea și surâsul lui.

- Dacă plec, mă vei vedea călărind pe Thune în întrecere cu Mameluke la tău, mâine la Arcadia.

El se rostogoli deoparte, ca și cum trupul fetei ar fi dogorit dintr-o dată ca jăraticul încins. Sprijinit într-un cot, îi aruncă o pilvirc irezistibilă.

- Poate te interesează să facem și-o prinsoare.

- Nu-mi permit să fac pariuri.

- Pe ăsta o să ți-l permiți... murmură ducele.

- Îmi închipui ce ai de gând, my lord. Răspunsul meu este „nu“.

- Bănuiam că armăsarul tău nu-i în stare să câștige!

Chelsea era conștientă că Sinjin încerca să-i stârnească ambiția, iar ea se mândrea prea mult cu caii lor și se dădea în vânt după curse ca să nu reacționeze. Ridicându-se brusc în capul oaselor, îl măsură cu privirea pe tânărul și frumosul lord, cunoscut pentru succesul său la cai și la femei. În penumbra dormitorului, trupul zvelt și musculos, emanând grație, putere și virilitate părea el însuși o provocare.

- Pe ce vrei să faci prinsoare? Întrebă fata.

- Pe tine! replică netulburat Sinjin.

- Fii mai clar.

- Mi-ar plăcea să folosesc cuvântul „pentru totdeauna”, dar tu mi-ai atras atenția să fiu un spirit practic și, la urma urmei, e vorba doar de-o cursă, așa că...

Zâmbetul i se topi și glasul îi deveni aspru și autoritar, ca de fiecare dată când încheia pariuri.

- O săptămână cu tine luna asta. Tu alegi locul, iar eu — plăcerile.

- Și dacă pierzi?

- Atunci îmi ceri ce vrei.

- Prefer să-mi plătești în moneda curentă.

- Cum dorești, se învoi ducele, încuviințând ușor din cap, și o șuviță întunecată îi alunecă pe frunte. Cât anume?

- Cincizeci de mii de guinee.

Era o sumă uriașă. Ar fi putut s-o refuze și onoarea fetei ar fi rămas intactă. Ar fi putut să accepte și-atunci banii lui ar fi achitat datoriile la curse ale domnului Ferguson.

- De acord, murmură el, recăpătându-și zâmbetul.

- Acum pot să plec?

- Ne vedem mâine. Abia aștept întrecerea.

- Ai cuvântul meu că nu va afla nimeni.

O urmări cu privirea cum se îmbrăca, mulțumit că, în curând, se va bucura din nou de prezența ei. O ajută să-și prindă copcile și năsturașii de la spate. Netezindu-i rochia albă și simplă, remarcă în gând ce mult se deosebea Chelsea de celelalte amante ale sale. Contrastul era izbitor, ca și sentimentele ce-i încolțeau în suflet. De regulă, în acest punct al întâlnirii urma un dialog politicos de rămas-bun. Nici vorbă să se gândească deja la vreo altă întâlnire!

Când Chelsea termină cu îmbrăcatul, Sinjin o sărută plin de tandrețe, murmurând:

- Pe mâine, atunci.

- Să știi c-am să câștig! îl anunță ea, veselă.

- Asta rămâne de văzut! răspunse Sinjin, pe un ton nespus de galant.

În fața lui Marmeluke, călărit de Fordham, Chelsea n-avea nicio șansă. Murgul ducelui nu pierduse nicio cursă.

- Pregătește-ți banii! râse ca și, trimițându-i o sărutare din vârful degetelor, răsuci cheia în broască și deschise ușa.

Capitolul 8

- Ce dracu' ai căutat acolo? explodă Duncan, când sora lui se arătă în prag.

- Am luat măsuri să nu mă mărit cu George Prine, replică Chelsea. Acum mă întorc acasă. N-ai decât să vii și tu, sau să rămâi, după cum ai chef.

Duncan porni în grabă pe urmele ei.

- Sinjin o să-mi plătească pentru asta! mârâi el furios. Cred că știi că nu glumesc.

- Așteaptă până-i spun tatei ce-am vorbit cu el. Sper c-ai să-i povestești și tu ce părere are ducele despre însurătoare. Nu prea pare genul de bărbat pe care să-l duci cu forța la altar. Oricum, eu n-am de gând să mă mărit cu nimeni.

După acest protest vehement, refuză să mai scoată vreun cuvânt până ajunsese în fața tatălui său, o jumătate de oră mai târziu.

Taică-său începu să urle și să amenințe, susținut de Neil și Duncan, dar Chelsea rămase dreaptă în fața lor, cu părul în dezordine, cu rochia pătată la poale de iarba umedă prin care mersese până acasă.

- Nu-1 puteți *sili* pe St. John să mă ia de nevastă. Poate doar dacă-l legați de mâini și de picioare ca să-l târâți în fața altarului, dar atunci va trebui să faceți același lucru și cu mine. Nu *vreau* să mă mărit cu el, și cu asta, basta! N-aveți decât să țipați la mine cât poftiți!

- Te-a nenorocit, fetițo! tună taică-său. Și eu n-am să las un afurisit de englez să mă facă de ocară!

- Nici măcar n-a știuz cine eram, îi explică răbdătoare Chelsea pentru a zecea oară. Credea că sunt o femeiușcă

trimisă de la Londra. I-am spus că voiam să scap de măritișul cu George Prine, prin urmare vina e a dumitale, nu alui St.John. Nu accept să fiu vândută ca să-ți plătești afurisitele alea de pariuri, așa că, dacă nu-i spui lui George Prine să mă lase în pace, am să-i povestesc eu totul, în amănunțime.

Timp de zece minute ascultase predicile celor trei bărbați despre afrontul adus familiei, onoarea bărbătească și rațiunile practice ale căsătoriei. Obosită și iritată, nu se mai abținuse să nu le strige în față că jignirea era la adresa ei.

- Poate că alte femei acceptă să fie măritate cu de-a sila, dar eu nu, continuă Chelsea abia stăpânindu-și furia. Cum să vă fac să înțelegeți?

Taică-său o privi lung, de parcă, în sfârșit, pricepuse. Într-o clipă, își aminti de soția lui pe vremea când era o copilă neștiutoare și nevinovată.

- Iartă-mă... murmură el, copleșit de amintiri și remușcări. Iartă-mă că am fost atât de egoist...

Întorcându-se cu spatele, se duse la fereastră și, fără a-și lua ochii de la prima geană de lumină a răsăritului, adăugă abia auzit:

- Îmi pare rău că a trebuit să faci ce-ai făcut... pentru că eu... am refuzat să te ascult.

- Lasă, tată... Nu-i chiar așa o tragedie, răspunse în șoaptă Chelsea. Nimeni altcineva nu știe ce s-a întâmplat. Numai St.John, iar el va păstra tăcerea.

- Așa e, tată! Întări Duncan. Stau eu de vorbă cu el.

- Nu-i cazul să stai de vorbă cu el în numele meu, protestă Chelsea. Adică pot să mă ocup de casă, de grajduri, de registru și nu-s în stare să discut cu un bărbat când e.n joc reputația mea?

- Pe mine mă îngrijorează reputația lui... spuse încet domnul Fergusson, întorcându-și privirile spre cei patru copii ai săi. Scandalurile amoroase pe care le stârnește sunt o sursă nepuizabilă de bârfe.

- Poți să ai încredere în el, tată, îl asigură Chelsea, fără a-i pomeni că discreția ducelui era în legătură cu interesul pe care i-l trezise.

- Am eu grijă să-și țină gura! mârâi contele.

- Aș prefera să-ți păstrezi amenințările pentru episcopul de Hartfield și să-l la-și în pace pe ducele de Seth. Sunt convinsă că escapada mea nu-i chiar un motiv de mândrie pentru faima lui de Don Juan. Cu cât se vorbește mai puțin, cu-atât mai bine.

De fapt, spera să evite o provocare la duel, pe care Sinjin n-ar fi avut cum s-o refuze.

- Dacă-l ameninți, tată, el îți va cere satisfacție, și-abia atunci numele meu va fi târât în noroi. Te rog... Când se va trezi din somn, nici nu-și va mai aminti de mine. Are casa plină de... femei.

- Duncan, să discuți tu cu el. Nu vreau decât să fiu sigur c-o să tacă.

Chelsea trebui să se mulțimească doar cu atât. Taică-său nu putea fi clintit din hotărârea pe care o luase. Totuși, făgădui că-i va cere scuze de rigoare lui George Prine, dându-i a înțelege că cererea lui în căsătorie fusese refuzată.

- Mulțumesc, tată, murmură Chelsea, fericită că scăpase de această obsesie. Iar acum te-aș ruga să mă ierți, dar m-aș duce să mă odihnesc puțin.

Se înroși până în vârful urechilor, conștientă că toți ghiciseră motivul oboselii și, cerându-și în grabă iertare că nu va lua parte la antrenamentele de dimineață, părăsi încăperea.

Dar, pe lângă o ușoară stânjeneală, o încercau și sentimente mai plăcute: o adâncă senzație de mulțumire, însoțită de amintiri din cele mai tulburătoare. În privința experienței amoroase, ducele de Seth era exact așa cum îi mersese vestea. Mai mult decât atât, se dovedise tandru și înzestrat cu simțul umorului. Tocmai de aceea, reflectă ea întristată, risca să fie cât se poate de periculos.

Periculos pentru liniștea ei sufletească.

Își închipuise că, după o noapte atât de agitată, nu va reuși să adoarmă, dar așipi numaidecât, epuizată de plăcerile dragostei.

În loc să se culce din nou, ducele de Seth se îmbrăcă, bănuind că, în curând, va primi vizita celor din familia Fergusson. Le înțelegea mânia: într-o situație asemănătoare, și el ar fi procedat la fel.

Își chemă secretarul, împreună cu care se retrase în bibliotecă, unde serviră micul dejun, așteptând un semn de la familia Fergusson.

Situația era nelăcută, dar nu ireparabilă, iar Sinjin se arăta dispus s-o îndrepte pe orice cale, cu excepția însurătorii. Secretarul avea rolul de-a consemna oferta ducelui. Până la urmă, poate că Fergussonii aveau să ceară o despăgubire în bani.

Pariul lui cu Chelsea era cu totul altă poveste... o prinsoare de hipodrom. Surâse la gândul întâlnirii de după-amiază.

Nu mult după aceea își făcu apariția Duncan, care nu împărtășea deloc buna-dispoziție a ducelui. La cererea scoțianului, Sinjin își expedie secretarul din bibliotecă și cei doi bărbați începură să discute între patru ochi.

- Suntem prieteni de când ne-am cunoscut la Cambridge, zise morocănos Duncan, așa că vreau să stăm de vorbă cât se poate de civilizat.

Își încruntă sprâncenele și adăugă:

- Chelsea pretinde că tu n-ai nicio vină.

- Habar n-am avut cine-i cu mine în pat. Era întuneric. Știi bine câte femei mi-a trimis Harriet...

Ridică din umeri, în chip de scuză.

- Nu că țin să mă disculp... dar Chelsea...

Își drese glasul ușor încurcat.

- ... e foarte sigură pe ea.

Duncan auzise povestea surorii lui de prea multe ori în ultimele ceasuri ca să-l mai contrazică.

- Din păcare, așa e... recunosc el, fără tragere de inimă.

- Spune-mi ce pretinzi de la mine, îl îndemnă Sinjin. De-aș fi bănuț cine era, urmă el, cu o urmă de oboseală în glas, fii convins c-aș fi trimis-o acasă. Știi și tu că, de regulă, refuz să am de-a face cu fecioare.

Era adevărat. Niciodată nu se culcase cu fete virgine, iar acum îl încercau vagi muștrări de conștiință, întrucât continua s-o dorească pe Chelsea... deși n-ar fi trebuit.

- I-am spus și tatei. Dar cum tu ești un subiect predilect de bârfă, el vrea să se asigure că n-ai să sufli o vorbă.

- Bineînțeles că nu. Reputația surorii tale nu va avea nimic de suferit.

- Îți închipui ce furios a fost! Ce dracu', Sinjin, și mie mi-a picat cam greu, dar asta e! Chelsea face numai cum o taie capul. Mai bine nu l-aș fi lăsat niciodată pe afurisitul de Prine să-i dea târcoale!

- Poate că a înțeles greșit interesul tatălui vostru pentru acea căsătorie.

- Mai curând bătrânul s-a înșelat asupra hotărârii ei ferme de-a nu l lua de bărbat pe episcop.

- Cu alte cuvinte, l-ați refuzat pe Prine?

- Nu încă, dar o vom face în mod oficial chiar azi.

Ce-i păsa lui că desfrânatul de Hartfield fusese pus la punct? N-ar fi trebuit să-i pese... și totuși, pe Sinjin vestea îl umpluse de o ciudată satisfacție. Își spusese că s-ar fi simțit la fel de încântat pentru oricare fată salvată de la un mariaj cu brutalul viconte Rutledge. Dar, de-ar fi fost cinstit măcar cu sine însuși, ar fi recunoscut că mulțumirea sa sufletească n-avea nimic de-a face cu altruismul. Adevărul era că nu dorea s-o împartă pe superba domnișoară Fergusson cu nimeni. Ca să-și mai împace conștiința recent descoperită, îi adresă lui Duncan o propunere:

- Dă-mi voie să-ți ofer niște bani drept compensație pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. Întrucât eu sunt

motivul respingerii lui Prine, îngăduie-mi să acopăr măcar o parte din pierderi.

- Domne, Sinjin! Nici nu vreau să aud! Doar n.ai să plătești tu pentru obrăznicia soră-mii!

Ducele nu putea să mai insiste fără riscul de a-l jigni pe Duncan, așa că abordă o altă cale:

- Senecca mi-a spus că ți-a văzut calul ieri, la hipodrom și că-i o minunăție. Îl vinzi?

- Pe Thune? Niciodată! E favoritul lui Chelsea. Dar, dacă îți face plăcere, vino într-o zi să-ți arăt herghelia noastră. S-ar putea să te intereseze nepotul lui Eclipse. S-ar potrivi grozav cu iepele alea de rasă Herod pe care le-ai cumpărat la Tattersalle, toamna trecută.

Conversația lunecă spre subiecte mai familiare — caii și cursele. Duncan își îndeplinise misiunea, Sinjin își recăpătase liniștea, iar reputația fermecătoarei domnișoare Fergusson rămăsese intactă.

Capitolul 9

La amiază, hipodromul Newmarket era într-o fierbere de nedescris. Publicul începuse să se adune. În jurul trăsurilor trase la marginea pistelor de alergare se înghesuiau grupuri de bărbați, bând și discutând despre însușirile cailor favoriți. Când și când, sosea câte un cupeu cu doamne, suficient de pasionate de curse încât să vină, în ciuda vremii capricioase de martie. Rândașii alergau grăbiți la treburile lor. Bookmaker-ii se aflau la posturile lor încă de dimineață, strigând în gura mare mizele, într-un vălmășag de sunete și vorbe, deslușite numai de inițiați.

Sinjin sosise pe hipodrom dimineață devreme. Asistase la primele încălziri și probe, apoi ajutase la pregătirea cailor pentru cursele de după-amiază. Își îngăduise câteva minute de odihnă, împreună cu Senecca, amândoi lungiți pe un braț de fân înmiresmat,

dar nu simțise nevoia să doarmă. Dimpotrivă, era într-o formă de zile mari, iar gândul la domnișoara Fergusson îl ațâța, făcându-l să aștepte cu nerăbdare întrecerea dintre Thune și Mameluke.

Pariase bani grei pe această cursă și era hotărât să câștige. Discutase deja cu Fordham strategia pe care avea s-o aplice. Nu suflase o vorbă despre jocheul care urma să călărească pe Thune, deși Fordham avea să-i descopere curând identitatea. Chiar și îmbrăcată în haine bărbătești, frumusețea și grația domnișoarei Fergusson nu puteau să nu atragă atenția.

Primele două curse din program nu puneau nicio problemă pentru armăsarii lui Sinjin. Ducele nu câștigă sume prea importante, dar își umplu buzunarele de-ajuns cât să-și satisfacă spiritul de competiție. Până acum, Fergussonii nu-și înscrieseră la curse niciun cal, deși sosiseră de vreo oră. Sinjin se muștră singur pentru faptul că o căutase din priviri pe Chelsea. Dar fata nu era acolo.

Colin, mezinul, era cel ce purta culorile familiei. Nu cumva Chelsea renunțase la prinsoare? Sau poate că taică-său nu-i îngăduise să călărească la Newmarket? O femeie-jocheu ar fi stârnit furori, deși. La cursele mai puțin importante, se admiteau ocazional asemenea excepții, la cererea vreunui lord dornic să-și satisfacă un capriciu. Oricum, se părea că astăzi n-o va revedea pe domnișoara Fergusson.

Ca și cum ar fi ținut isonul stării lui se spirit, cerul se acoperi cu nori groși, apoi se stârni un vânt rece și tăios! Olim îi aruncă ducelui o privire piezișă când acesta îi contrazise fără motiv indicațiile date lui Fordham.

- Mameluke aleargă bine, cu sau fără jocheu... zise împăciuitor Fordham. Nu vă faceți griji.

Sinjin își ceru scuze pentru ieșirea sa necontrolată.

- Sunt cam obosit, tâmbi el stânjenit. Iartă-mă.

Dar cuvintele avură darul de a-i redeștepta amintiri dureroase despre domnișoara Fergusson, întristându-l și

mai mult. Își impuse să-și vadă de treburile lui, repetându-și că ținutul era plin de fete atrăgătoare — fie ele chiar blonde și pasionate după cai. Probabil că Chelsea — cu o lipsă de consecvență specific feminină — se răzgândise în privința pariului.

Iar Sinjin depășise de mult stadiul de începător întrale dragostei: pentru el femeile erau o distracție, nu o necesitate.

Zece minute mai târziu, când caili fură chemați să se alinieze la linia de start, ducele își plimbă privirea peste chipurile concurenților, descoperind uluit că sub o șapcă de jocheu se ascundeau cărlionți aurii. Cercetă atent persoana care încălecuse pe Thune și, recunoscându-o, surâse mulțumit, recăpătându-și buna dispoziție.

- După ce se termină cursele, am să lipsesc o săptămână! îi spuse el lui Senecca, aflat chiar alături, sprijinit de balustrada care despărțea zona grajdurilor de chioșcurile pentru pariuri. Nu vrei să dai tu o fugă până la Londra, să aduci iapa irlandeză prăsită din armăsarul Waterford al lui Bobby? E un cal deosebit și nu vreau s-o las pe mâna unui rânđaș.

- Cu plăcere. Dar cum ți-ai schimbat planurile? Ieri ziceai că te duci tu. Îmi închipui că ți se trage de la biletul trimis de Cassandra.

- Cassandra poate să mai aștepte. Cu câtva timp în urmă, Damien mi-a scris despre niște acte pe care trebuie să le semnez. Dacă tu te duci la Londra, eu am să mă ocup de Damien, declară Sinjin, cu glas lipsit de intonație.

Pentru prima oară de când îl cunoștea pe Senecca, se ferea să-i facă o confidență, dar cum făgăduise domnișoarei Fergusson că se va purta cu discreție, își respectă promisiunea. Mai ales că-l tenta în mod deosebit perspectiva unei săptămâni în doi cu Chesea.

- Damien va fi încântat, remarcă nepăsător Senecca, fără a-și lua ochii se la caili aliniați la start. Ai pariat o groază de bani pe cursa asta, nu?

- Mameluke n-a fost niciodată învins. M-am gândit că-i rost să câștig o sumă frumoșică, mai ales că singurul rival e calul Fergussonilor...

- Crezi c-ar putea să câștige?

- Mai bine n-ar face-o!

Senecca se răsuci spre el, surprins.

- Dar de ce ești așa pornit?

Sinjin începu să râdă.

- Am făcut și o altă prinsoare...

- Pe cât?

- Depinde...

- De ce depinde?

- De cum o iei...

- Văd că n-ai de gând să-mi spui.

Sinjin clătină din cap.

- Înseamnă că are un soț al naibii de gelos.

- Nu-i măritată.

- Ai înnebunit?

- Așa-mi ziceam și eu...

- Atunci?

- Degeaba!

Continua să fixeze cu privirea linia de start.

- Nu mi-am închipuit că poți să fii așa neghiob, când toate femeile din Anglia jinduiesc să-ți poarte numele și titlul.

- Nici eu! Dar nu există nicio explicație. Crede-mă că am încercat din rășputeri să găsesc vreuna.

- Bănuiesc că, în curând, voi auzi de o nuntă încheiată în mare taină.

- Asta nu. Niciunul dintre noi nu vrea s-ajungă la căsătorie.

- Se pare că-i isteată fata! A știut de la început cun să-ți câștige încrederea.

- Nădărduesc din suflet că te înșeli... pentru că n-am de gând să-mi i-au nevastă.

În aceeași clipă se dădu semnalul de începere și conversația încetă brusc, amândoi bărbații concentrându-se asupra cursei.

Fiind cei mai tineri din familie, Chelsea și Colin se înțelegeau foarte bine. Astfel, când Chelsea îi spuse fratelui ei că avea șanse mari să câștige cincizeci de mii de guinee dacă-l încăleca în locul lui pe Thune, Colin acceptase numaidecât.

Amândoi se îmbrăcaseră în culorile casei Dumfries. Chelsea sosi la hipodrom în ultima clipă, înfășurată într-o pelerină, și sări în șa chiar înainte să înceapă alinierea pentru cursa Arcadia. Tatăl și frații lor fiind ocupați cu încheierea pariurilor, numai Ross, rândașul, era la curent cu schimbarea. Dar cum suspina în taină după Chelsea, tânărul rândaș îi făcu bucuros pe plac.

- Oricum, tot tu îl călărești mai bine... surse el timid, ajutând-o să urce în șa. Însă dacă iese cu scandal, eu unul n-am văzut nimic!

Ross o conduse printre ceilalți concurenți, înghesuiți la linia de start, și rămase lângă ea, având grijă de Thune până în ultimul moment.

- Lasă-l să alerge liber, o povățui rândașul. Oricum, îl cunoști mai bine decât mine, adăugă el, punând palma pe botul calului ca să-i poarte noroc.

Chelsea rămase singură printre concurenți și cai nervoși, potrivindu-și frâul poate pentru a zecea oară, astfel încât să-i lunece printre degete ca mătasea, verificându-și încă o dată scărițele și încercând să-și relaxeze mușchii coapselor, asrfel încât Thune să nu-i simtă emoțiile.

Avea șanse mari să câștige suficienți bani pentru a plăti datoriile tatălui ei și, în același timp, și-ar fi câștigat libertatea, nemaifiind nevoită să-și aleagă viitorul soț după criteriul averii. Dar o obseda ideea că pierderea întrecerii n-ar fi fost chiar o înfrângere. Premiul de consolare se numea Sinjin St.John.

În învălmășeala de la linia de pornire, Fordham aruncă o privire spre rivalul său, jocheul de pe Thune, începând să înșeleagă de ce dorea Sinjin atât de mult să câștige. Călărețul era fie o fată, fie un băiat nespus de frumos — mai curând o fată, date fiind preferințele amoroase ale ducelui. Îl ținea pe Thune ceva mai departe de restul concurenților, părând să-l stăpânească fără efort. Fie că armăsarul era neobișnuit de calm, fie că ea era un călăreț neîntrecut. Ori, se zicea despre Thune c-ar fi un cal din cale-afară de nervos.

Când se dădu semnalul de pornire, Fordham țâșni primul. Mameluke nu suporta să aibă un alt cal în fața lui.

Chelsea se trezi împinsă deoparte de către jocheul ducelui de Beaufort, dar își închipui că doar din cauza înghesuiei. Când, după numai câțiva metri, calul ducelui se izbi din nou de Thune, fata ridică ochii, prinzând rânjetul răutăcios al jocheului, și abia avu timp să se ferească de biciușca sa.

- Aici n-au te căuta cățele ca tine! strigă jocheul, trecând ca vântul pe lângă ea

- Ticălosul de Sully era gata s-o lovească! mârâi Sinjin, încleștându-și pumnii pe balustradă și privind neputincios.

Îndemnându-l pe Thune să iuțească pasul, Chelsea îl ajunse din urmă pe Petronel — calul ducelui dc Beaufort, și, tăindu-i calea, îl sili pe jocheu să oprească, altfel s-ar fi izbit de ea.

- Voiam să-ți spun că nu sunt o cățea! îl amenință ea fără să se tulbure cu un surâs angelic.

Dădu pinteni calului și Thune țâșni ca o săgeată, abia atingând gazonul. Chelsea îl lăsă să alerge în voie, pornind pe urmele lui Mameluke — frumosul armăsar al ducelui de Seth — de care-o mai despărțeau alți trei concurenți. Atunci începu să murmure cuvinte de îmbărbătare la urechea lui Thune.

Așa îl învățase și, auzindu-i glasul, calul alerga ca vântul și ca gândul.

La fel se întâmplă și acum. Lăsându-și urechile pe spate, Thune lungi pasul, depășind fără efort primul călăreț, apoi pe al doilea. Ajunse în dreptul celui de-al treilea, chiar unde începea panta dealului. Însă Mameluke pornise în sus pe coastă ca și cum ar fi avut aripi la picioare.

- Fir-ar să fie! bombăni Chelsea. Doar n-o să câștige el toate cursele! Hai, Thune! Hai, frumosule! Știu că poți să învingi...

- Afurisita! izbucni Sinjin. Ia uite cum urcă dealul! Fii atent, Fordham, e chiar în urma ta. Ce dracu', omule, mișcă-te mai repede!

Trebuia să recunoască sincer că fata contelui de Dumfries călărea ca un înger — sau ca un diavol, judecând după ce-i făcuse lui Sully. Jocheul ducelui de Beaufort încercase s-o scoată în afara pistei, dar ea nu se lăsase și-aproape că-l trântise la pământ.

- Fordham a cam băgat-o pe mâneacă! murmură Seneeea, văzând că Thune tocmai încerca să-l depășească pe Mameluke, aproape de vârful colinei.

- Cred că tocmai și-a dat seama, încuviință Sinjin, dorindu-și să fi fost chiar el în șa, ca să câștige cursa.

Cu cincizeci de metri înaintea liniei de sosire, cei doi cai alergau în paralel, gonind năprasnic. Niciunul din jochei nu se slujea de piteni sau de bici. Urma să câștige cel cu o personalitate mai puternică.

Mameluke, care nu suporta să iasă în urma altui cal, trecu linia de sosire cu doi pași înaintea lui Thune.

Din mulțime izbucniră urale și aplauze, și o mare de oameni se năpustiră spre câștigători.

Cum toți erau cu ochii pe Mameluke, Chelsea reuși să se strecoare neobservată până la locul unde o așteptau Colin și Ross.

- Ai fost grozavă, Chel! exclamă Colin, zâmbind cu gura până la urechi.

- Bravo, domnișoară Chelsea! o felicită și Ross, ajutând-o să descalece.

Colin îi întinse pelerina, după care sări în șa. O clipă mai târziu, Ross se îndepărtă, ducând calul de frâu.

Chelsea își aruncă pelerina pe umeri, apoi, scoțându-și chipiul, se așeză pe iarbă, înfășurată în mantia de lână stacojie. Inima continua să-i bată nebunește și răsufla precipitat, încă sub efectul tensiunii din timpul întrecerii. Fusese cât pe ce să câștige! Să-l învingă pe Fordham, priceputul jocheu al lui Sinjin. Asta însemna că Thune *putea* învinge chiar și caii cei mai buni, cu condiția să fie călărit de un jocheu cu experiență. Pierduse un timp prețios în confruntarea cu omul ducelui de Beaufort, pentru că nu-i cunoscuse apucăturile. Altfel, ar fi câștigat. Zâmbi, cuprinsă de un sentiment de adâncă mulțumire.

- Ai fost extraordinară! răsună un glas cald și cunoscut, undeva foarte aproape.

Ridică brusc privirea și ochii ei violeți se opriră asupra chipului surâzător al bărbatului la care nu încetase să se gândească încă de dimineață. Era neschimbat — exact așa cum și-l amintea. Până și veșmintele erau aceleași: vestă cu franjuri, împodobită cu măregele. Primul ei gând fu că ducele era mult prea frumos pentru ca o femeie să-i poată rezista. Cel de-al doilea gând îl repeta pe-al lui, deși cuvântul „extrarodinar” se referea la cu totul ale calității.

- Dar ai pierdut, adăugă ducele, aproape în șoaptă.

Se aplecă și, apucând-o de subțiori, o ridică de jos, trăgând-o spre el.

- Am venit să-mi încasez pariul.

- Lass-mi puțin timp... murmură fata, cu inima bătând nebunește, nu din cauza efortului de adineauri, ci datorită apropierii de trupul lui vânjos și de ochii cu sclipiri jucăușe. Ne vede lumea, îl dojeni, neliniștită, deși puțin îi păsa că ar fi descoperit-o tatăl și frații ei.

- Aici nu ne vede nimeni, răspuse el fără să se tulbure, fiindcă înainte de-a porni s-o caute pe Chelsea, se asigurase că nu era lume prin preajmă.

După cursă, o umărise cu privirea, zăbind-o cum dispăre în spatele grajdurilor, de unse își făcuse apariția fratele ei împreună cu rândașul, care-l ducea de frâu pe Thune.

- Așadar, scumpa mea Chelsea, spune-mi te rog: când și unde?

- Nu mă pot gândi acum, pe loc... murmură fata, căutând o porțiță de scăpare și întrebându-se dacă a respecta o prinsoare încheiată la curse era o chestiune de onoare.

- După legile Clubului Jocheilor, ai timp până luni ca să-ți onorezi pariul, vorbi Sinjin, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Sunt dispus să aștept până atunci.

Totuși, tonul ducelui îi dădu a înțelege că răbdarea lui nu se va prelungi și după acest termen. Era de-abia marți. Îi rămânea o săptămână. Va căuta o cale de-a evita răspunderea unei prinsori atât de prostești.

- De unde știi unde te găsesc luni? Eu n-am voie să intru în Clubul Jocheilor.

- Nu-ți fă griji, iubito... șopti Sinjin, aplecându-se și atingându-i buzele cu ale sale. Am să te găsesc eu...

Apoi îi dădu brusc drumul din îmbrățișare și se îndepărtă grăbit, lăsând-o fără suflare, tânjind după ceva ce n-ar fi trebuit să dorească.

Capitolul 10

În aceeași seară, Chelsea fu nevoită să suporte o morală aspră din partea tatălui său, reușind până la urmă să-l mai îmblânzească prin banii câștigați de Thune, mai ales că de la cursă trecuseră câteva ceasuri bune.

- Îți apreciez succesul, fata mea, dar să știi că pe timpul curselor n-am să te mai scap din ochi. Dacă ai fi ieșit pe primul loc, toată lumea ar fi aflat că tu erai jocheul. Părul strâns sub șapcă n-ar fi reușit să înșele pe nimeni.

Oftă adânc, mai curând de oboseală decât de supărare, apoi întinse mâna după sticla cu rachiu. Își turnă o porție zdravănă și, ducând paharul la gură, o privi pe Chelsea cu o sclipire jucăușă în ochi.

- Păcat că nu poți călări în locul nostru, fata mea. Ai făcut o treabă foarte bună.

- Dar de ce *nu pot*, tată? nu se lăsă Chelsea, profitând de faptul că taică-său se mai îmbunase. Doar ai văzut ce ușor a fost... Chiar și la potou... Aș reuși să trec cu bine. Am să-mi tai și părul. Știu să imit vorba lui Colin, care încă nu și-a îngroșat glasul.

Văzând șovăiala de-o clipă a domnului Fergusson, se grăbi să adauge:

- Pot, tată, îți jur că pot!

- Doamne, fetițo, și eu aș vrea să poți! exclamă contele, trântindu-se într-un jilt. Dar maică-ta nu mi-ar ierta-o niciodată. Cred că n-ar fi de acord nici cu munca ta la grajduri.

- Mă îndoiesc! Bunicul spunea că mama călărea cel mai bine din familie. Sunt convinsă că ea n-ar fi avut nimic împotrivă.

- Dar nu la Newmarket, Chel! interveni Duncan, care stătea tolănit pe canapeaua de la fereastră. Nu se face. Știu că nu dai doi bani pe lucruri cum ar fi reputația, dar, din păcate, gura lumii e de cu totul altă părere.

- Adevărat! Întări domnul Fergusson. Iar ultima belea în care te-ai vârat era cât pe ce să se încheie cu un dezastru.

Deși tentat să profite de talentele hipice ale fiicei sale, își îndreptă umerii, preocupat mai întâi de îndatoririle paterne și-abia pe urmă de pariuri.

- Aș dori din suflet să-mi dau încuviințarea, dar ce bărbat s-ar mai uita la o tânără ce se afișează călare la Newmarket? Trebuie să te gândești la viitorul tău. Anul viitor ar fi bine să te duci să stai cu mătușa Georgina.

Oftă din nou și adăugă:

- De altfel, ar fi fost cazul să te trimit acolo chiar în primăvara asta, dar am vrut să te mai țin cu mine încă un an.

- Tată, dar nu vreau să mă mărit! Mă simt foarte bine cu dumneata, cu băieții și cu caii. Există o groază de fete care nu sunt scoase în lume.

- Tu ești fiică de conte, Chel... îi reaminti cu blândețe Duncan, parcă fără tragere de inimă.

- Nimeni n-o să mă ia de nevastă dacă n-am și zestre. Voi fi silită să mă port politicos cu toți nătărăii care, sunt sigură, nici n-au habar de cai!

- Oricum, nu vei putea susține numai conversații despre cai, Chel! se auzi glasul lui Colin de undeva, de lângă foc.

Își propti bărbia pe o pernă lucrată de mână, zâmbind larg spre sora sa.

- Ar fi necuviincios pentru o domnișoară educată.

- Dracu' s-o ia de educație! se răsti Chelsea. Am să rămân fată bătrână, am să port cizme și-am să fumez pipă cu băieții de grajd. Nu plec de lângă caii mei.

Mai puțin naiv decât fiică-sa, Fergus de Fergusson nu le deschisese încă poarta pețitorilor, deși ea avea tocmai vârsta potrivită. Știa că, deși fără zestre, frumusețea ei i-ar fi adus întreaga Londră la picioare. În plus, nu voia s-o vadă plecând de la casa lui.

Pe de altă parte, episcopul Hatfield îi ceruse mâna cu umilință și respect, câștigându-i inima, nemaivorbind de averea lui nemăsurată. Poate că fetei i-ar fi mers mai bine la Londra, dar tot ce-i ceruse taică-său fusese să cineze cu pețitorul. Încă nu-i dăduse niciun răspuns. Cel de-al treisprezecelea conte de Dumfries trăise prea mulți ani în sărăcie ca să nu-i dorească fiicei sale o viață

îmbelșugată. În 1782, Parlamentul aprobase retrocedarea titlurilor și domeniilor sale, dar cum cea mai mare parte încăpuse pe mâna nobililor conservatori — în 1746, după Culloden — degeaba avea acte, câtă vreme nimeni nu era dispus să i le înapoieze.

Poate că greșise acceptând oferta episcopului de Hatfield numai pentru bani, însă societatea aprecia căsătoriile exclusiv după acest criteriu. Trebuia încheiat contractul cel mai avantajos. Sentimentele n-aveau niciun fel de importanță. Contele se chinuise prea mult timp. Acum înțelegea deosebirea.

Prin urmare, Chelsea n-avea decât să deteste ideea de căsătorie și să disprețuiască mariajul pentru avere.

Însă trebuia să-și vâre mințile în cap, mai ales după episodul cu ducele de Seth.

Dacă tot avea de gând s-o ia razna — lucru destul de probabil, dată fiind firea ei independentă — atunci trebuia măcar s-o facă în limitele conveniențelor sociale. Cu alte cuvinte, mai întâi să se mărite, să nască un moștenitor și-abia pe urmă să-și ia libertatea de-a umbla cu unul și cu altul.

- Găsește-ți un lord care să fie proprietar de grajduri, Chel! o sfătui Colin. Așa poți să fii femeie măritată și să ai și cai.

- Nu-i nevoie să găsească pe nimeni până la sezonul următor, interveni morocănos taică-său, mulțumit în sinea lui că scăpase de beleaua cu episcopul.

- St. John are cei mai grozavi cai din tot ținutul, urmă vesel Colin. De ce nu încerci să-l seduci pe el? În plus, ai deveni și putred de bogată.

Brusc, se așternu tăcerea. În încăpere nu se mai auzea decât trosnetul lemnului din cămin.

- Am spus cumva ce nu trebuie? întrebă Colin, șocat de vădita schimbare de atitudine a celorlalți.

Chelsea îl privi ca pe o ființă picată de pe altă lume. Duncan și domnul Fergusson se înnegurară la față.

- St. John e un destrăbălat, fiule, zise într-un târziu contele. Nu-i un soț potrivit pentru sora ta.

- Nici nu pare prea grăbit să se însoare, murmură Duncan.

„Cu toate astea, rămâne favoritul tuturor femeilor din Anglia”, cugetă Chelsea.

Acum știa de ce. Se luptă să-și alunge din minte surâsul lui seducător și sărutările pătimașe, atingerea trupului său și plăcerea pe care se pricepea ca nimeni altul s-o ofere. Simți un fior coborându-i pe șira spinării.

- Atunci, poate Bonham? sugeră Colin. Are niște armăsari grozavi și locuiește cu maică-sa. Se duce regulat la biserică, până și-n timpul sezonului de curse.

Chelsea chicoti, închipuindu-și cum i-ar sta măritată cu dragul de Billy Bonham: un flăcău cumsecade și cuminte, atent cu mama și sora lui mai mică, un fel de sfânt al parohiei dar sărac cu duhul.

- Ar divorța de mine după o săptămână, râse ea. La ordinele maică-sii.

- Eu cred că ar fi cazul să se mai gândească puțin înainte de-a se supune voinței ei, glumi și Duncan. Într-o bună zi tot o s-o facă.

- Și-atunci, am s-ajung din nou în gura lumii! Vezi, tată, eu nu-s croită pentru etichetă și conveniențe. Nu vreau să mă mărit din interes. Aș fi o nevastă neascultătoare. În plus, m-ar plictisi grozav să-mi schimb rochiile de patru ori pe zi. Mai bine rămân cu voi, să mă ocup de registrele de socoteli și să vă fac viața mai plăcută.

- Toți vrem să rămânem cu dumneata, tată! declară cu înflăcărare Colin. Duncan îmi repetă în fiecare zi că nu suportă gândul să se însoare c-o fată de cârciumar. Neil nu pune-n gură strop de băutură, iar mie nici prin cap nu-mi trece să mă însor, pentru că Chel ne îngrijește foarte bine. La ce-mi trebuie o nevastă?

- Mai vorbim noi peste un an sau doi, puștiule! glumi Duncan. Deși, în ce privește chestia cu nevasta, cred că ai dreptate.

- Cu alte cuvinte, o să stați pe capul meu până-n ziua de apoi? întrebă contele, înveselit.

- Consideră că ținem să păstrăm familia... unită! răspunde Chelsea, trimitându-i o sărutare din vârful degetelor.

- Apropo de familia unită, unde-i Neil? se interesă Duncan, așezându-se mai comod pe canapea.

La fel ca ducele, abia dacă închisese ochii în noaptea ce trecuse.

- Se îngrijește ca Thune să-și ia porția de hrană și băutură înainte de culcare!

Tradiția spunea că armăsarii de curse alergau mai bine dacă urmau un regim strict, din care nu lipsea whisky-ul amestecat cu tărâțe.

- Va să zică, îl înscrii la întrecere, observă Chelsea.

- Îl călărește Chiffey. Au mari șanse să câștige.

- De câți bani ai nevoie ca să scapi de creditorii, tată?

Deși Chelsea ținea registrele cu socoteli, pariurile nu figurau în calculele bugetare ale familiei.

Fergusson nu răspunde.

- Spune-i! îl îndemnă Duncan. Dacă Thune continuă să alerge tot sezonul, vei reuși să-ți achiți o bună parte din datorii.

- Optzeci de mii.

Chelsea simți cum îi fuge tot sângele din obraz. Încercă să-și ascundă uluirea, dar nu reuși să-și stăpânească tremurul din glas.

- Poți să câștigi destul la Newmarket ca să acoperi măcar o parte din datorii?

- Dacă Thune iese pe locul întâi la câteva întreceri, am putea.

- Dacă iese pe locul întâi, de ce să nu-l vindem pe o sumă frumoasă? întrebă Duncan. Luna trecută,

O'Donnell a luat pentru Ormond nu mai puțin de treizeci de mii de lire.

- Nu știam că vrei să-l vindeți pe Thune.

Bineînțeles că știa, doar creșteau cai pentru vânzare, dar se gândise că-1 vor păstra pe Thune încă un timp, având în vedere că abia împlinise trei ani.

- Dacă aleargă bine, am putea trage ceva foloase de pe urma lui.

Chelsea cunoștea mersul afacerilor, dar își avea favoriții ei, Thune fiind unul dintre aceștia. Mânzul se ridicase în picioare la numai câteva minute după ce venise pe lume, și Chelsea ghicise că avea temperament. Părea s-o înțeleagă atunci când i se adresa. Sosea în galop de pe cele mai îndepărtate pășuni atunci când o auzea fluierând primele măsuri din „Fata din Lochroyan”. Deși mare și voinic, se zbenguia la fel de grațios ca o iepșoară din Barb.

- Va trebui să-i împletim panglici albastre în coamă, să nu se deoache, zise fata. Mâine am să mă scol la prima oră.

- Azi ai călărit ca un cazac, fetițo. Sunt tare mândru de tine! zâmbi taică-său.

Așa cum stătea, dreaptă, bine proptită pe picioare, Chelsea semăna cu un flăcăiandru. Purta aceiași pantaloni uzați, decolorați de soare și puloverul de lână cu care se îmbrăcase ca să meargă la grajduri.

- După ce se termină sezonul la Newmarket, ne ducem undeva, în nord, ca să mai câștig ceva bani la curse. Dacă te răzgândești și nu-l mai vinzi pe Thune, sunt convinsă că-și va arăta recunoștința la York și Donraster.

Surâdea sigură pe ea și, de n-ar fi avut plete lungi și blonde, oricine ar fi luat-o drept unul dintre rânđași. Însă inima îi era roasă de neliniști. Optzeci de mii... Optzeci de mii... Optzeci de mii... O litanie obsedantă. Niciodată până acum nu știuse ce uriașe datorii făcuse tatăl ei.

Oare era posibil să câștige la curse așa o sumă? Sau nu?

Treizeci de mii ar fi luat pentru frumosul ei Thune...

Dar rămâneau cincizeci de mii.

Cifrele îi jucau înaintea ochilor.

Cu o săptămână în urmă, n-ar fi știut de unde să obțină enorma sumă de cincizeci de mii de guinee.

Dar acum știa. Deși nu i se datorau chiar toți acești bani, întrucât Mameluke îl întrecuse pe Thune, Chelsea se gândea că ar fi posibil să ajungă totuși la un târg cu înțelegătorul Sinjin St. John.

Capitolul 11

R

emarcă parfumul de trandafiri de îndată ce deschise ușa dormitorului. Friguroasa lună martie, amintind în parte gerurile iernii, nu era nici pe departe sezonul trandafirilor. Rămase cu mâna pe clanță, rotindu-și ochii prin încăpere. Prin întuneric, desluși pe noptieră un buchetel de trandafiri albi.

Se apropie, săgetată de o bănuială, ca și cum prezența trandafirilor ar fi adus în dormitorul ei și-o părticică din sufletului celui care-i oferise. Printre flori se afla o carte de vizită — deși n-ar mai fi fost nevoie de alte precizări.

«*ABIA AȘTEPT SĂ VINĂ ZIUA DE LUNI.*»

Nicio semnătură, doar chenarul încadrând coroana ducală.

„Frumos din partea lui St. John!” își zise Chelsea, înduioșată.

Nu era o fire mercantilă — de fapt, dusesese chiar o existență plină de privațiuni — însă gândul de a-și putea ajuta tatăl într-un mod atât de plăcut o încânta peste măsură. De-ar fi ieșit mai des în lume, de-ar fi fost instruită să-și stăpânească senzualitatea, de-ar fi știut că

aceasta nici nu exista în universul rarefiat al tinerelor din înalta societate, poate și-ar mai fi domolit puțin elanul.

Din fericire, ea nu făcea parte din acea categorie; prin urmare, entuziasmul îi rămăsese intact, astfel încât adormi cu zâmbetul pe buze.

Și ducelui de Seth ora de culcare îi adusesese plăceri și satisfacții, deși nici vorbă să dormă, cu atât mai puțin să viseze la frumoasa fiică a contelui de Dumfries. Și totuși, se afla în dormitor. Ca de obicei, el și ușuraticii lui prieteni își petreceau noaptea cu tot felul de jocuri erotice, de exemplu punerea unor monezi de aur în sexul unei tinere acrobate stând în cap.

Recordul fusese doborât în urmă cu... o guinee, în chiotele și aplauzele asistenței, însă fata îi încuraja la noi donații, oferindu-le detalii asupra senzațiilor pe care le încerca.

- Ești obosit? Întrebă femeia așezată pe genunchii lui Sinjin.

Dar ducele nu-i acordă atenție, nici ei și nici distracției deochete, rămânând la fel de tăcut cum fusese toată seara.

Se mulțumi s-o fixeze cu o privire lipsită de expresie, fără să înțeleagă sensul cuvintelor ce-i tulburaseră visarea. Apoi răspunse, zâmbind:

- Da... foarte...

- Vrei să mergem la culcare?

Tonul ei era plin de subînțelesuri. Îi încolăci gâtul cu brațele și-și țuguie buzele, cerând parcă să fie sărutată.

Instinctiv, Sinjin se aplecă spre ea, dar întâlni alte buze decât se așteptase. Ridică ochii, cercetând-o surprins câteva clipe, parcă mirat să întâlnească chipul ei.

- *Sunt* obosit, murmură el, clătinând încet din cap. Iartă-mă, iubito, adăugă cu un surâs fermecător, dar astă-seară cred c-am să dorm singur.

- Am să te încălzesc cu trupul meu...

- Poate mai târziu, Molly.. răspuse Sinjin, săltând-o ca pe un fulg și dând-o jos de pe genunchi. În clipa de față prefer să rămân singur.

Se ridică din jilț, felicitând-o pe Lucy, care se așezase și-și număra guineele, apoi le ură noapte bună celorlalți.

- Nu se poate să pleci. E abia miezul nopții, protestă vărul său Rupert, care dormea în fiecare zi până la ora două.

- Simt nevoia să trag un pui de somn, explică nu prea convins Sinjin.

- Adică „un pui de amor“... îl corectă, râzând, Rupert.

- Bine, dar distracția de-abia a început! protestă alt oaspete, văzându-l pe Sinjin că se îndreaptă către dormitor.

- Atunci, distrați-vă fără mine! îi îndemnă vesel ducele, după care închise ușa în urma lui cu un gest hotărât.

- Ce dracu' înseamnă asta? se miră Warwick, holbându-se la ușa pe care dispăruse Sinjin. Sfântul nu doarme niciodată singur.

- Cică-i obosit! exclamă femeia care-i stătuse pe genunchi. Parcă eu nu știu că nu doarme niciodată în timpul curselor!

- Și-atunci? insistă ducele de Warwick.

- Poate și-a pierdut bărbăția... zise într-o doară cineva.

Toate privirile se întoarseră către cel care vorbise. În penumbra unei arcade se afla un bărbat tolănit pe o sofa — episcopul de Hatfield, care zâmbi, înclinând ușor din cap.

- N-aș prea crede, Rutledge! îl repezi moștenitorul comitatului Yorkshire.

- Asta zic și eu bârfă! se bucură una dintre femeile trimise de Harriet. Încă de la șaisprezece ani, Sinjin e un armăsar de mare clasă și nici unul dintre dumneavoastră, domnilor, n-a îndrăznit să parieze pe el!

- Cine-ar fi crezut! se minună un tânăr, în glasul căruia se citea un fel de venerație.

Succesul la femeii făcea din Sinjin un idol al tuturor tinerilor cu sângele fierbinte.

- Lăsați-l în pace! îi luă apărarea Molly. N-are voie să fie și el obosit?

Sinjin constată cu surprindere că, într-adevăr, era nu numai obosit, dar și plictisit de distracțiile lascive din fiecare seară. În plus, îl intrigase faptul că destrăbălatul George Prine, viconte de Rutledge, se alăturase oaspeților tocmai în această seară.

Nu erau dușmani, dar nici prieteni. Se cunoșteau, desigur, întrucât lumea aristocratică nu număra prea multe titluri. Și totuși, oare de ce venise?

Adormi înainte de a reuși să găsească un răspuns, neliniștea umbrindu-i visele plăcute despre Chelsea. Aceeași nedumerire îl făcu să se încrunte în somn, să doarmă agitat și să se trezească brusc, mult mai devreme ca de obicei.

Îl visase pe ticălosul de Hartfiel, cu coadă și cornițe de drac, râzându-i în nas cu nerușinare.

Capitolul 12

Aerul dimineții era proaspăt și răcoros, iar băltoacele din fața grajdurilor se acoperiseră peste noapte cu o pojghiță subțire de gheață. Mai târziu avea să se încălzească. Deja razele soarelui aduceau broboane de transpirație pe obrazul domnișoarei Fergusson, care-l frecționa zdravăn pe Thune, după alergarea de dimineață.

- Azi ieși în lume, frumosule! șopti fata la urechea favoritului, trecând țesala pe spatele lucios al calului. Trebuie să-ți împletesc panglici în coamă. Să crape de invidie toți nătărăii care râvnesc să te aibă în grajdul lor.

Thune necheză, ca și cum i-ar fi răspuns, apoi își azvârli pe spate capul mândru, cu o mișcare plină de grație.

- Dacă-i învingi pe armăsarii ducelui, ai să-i aduci tatei o groază de bani, ca să-și plătească creditorii...

Dar oare va învinge Thune? se întrebă în sinea ei. Indiferent că-l călărea Chiffey sau altcineva. După rezultatul de ieri, cu siguranță că Fordham va fi cu ochii în patru. Își încreți fruntea, sucind în gând fel și fel de posibilități. Nu-și putea scoate din minte cifra de optzeci de mii de lire.

Cum l-ar fi putut convinge pe duce să-i dea o asemenea sumă? Care era oare tariful obișnuit pentru... ăăă... o săptămână de intimitate? Trebuia să-l negocieze dinainte? Cât de șocantă îi va părea lui Sinjin o asemenea cerere? Sau, poate, pentru cel mai bogat nobil din Anglia, atâta amar de bani era o simplă bagatelă? Chelsea spera din tot sufletul să fie așa — deși, cum încă din copilărie se ocupase de registrele cu socoteli, se îndoia că cineva, oricât de înstărit, s-ar fi lipsit de optzeci de mii de lire fără să clipească. Era convinsă că mulții regi își întrețineau curtenii chiar cu mai puțin de-atât.

Cufundată în gânduri, nu observă că episcopul de Hatfield se furișase în grajd decât atunci când Thune întoarse capul. Tresări violent, încruntându-se vizibil. Individul avea prostul obicei de a-și face apariția pe neașteptate.

- Mi-am închipuit că te voi găsi cu... caii, zise viconte, înadins ezitase câteva secunde, ca să-i dea a înțelege că erau singuri.

Chelsea se trezise mult mai devreme decât restul familiei, scoțându-l pe Thune din grajd înaintea celorlalți cai. Într-adevăr, era singură — deși curând aveau să apară domnul Fergusson cu fiii săi, precum și slujitorii de la grajduri. Cu toate că nu se temea de George Prine, totuși prezența lui avu darul de-a o umple de neliniște. Semăna cu un cotoi care a încolțit un șoricel. Ochii lui

cenușii și reci o cercetau cu atenție, fără pic de căldură. De ce oare își dorea nevastă un individ ca el? Cum de se arătase gata să plătească bani grei pentru o femeie față de care nu simțea nici măcar o licărire de afecțiune sau prietenie?

Și ce naiba căuta aici atât de devreme... după ce taică-său îi refuzase cererea în căsătorie?

- Te-ai sculat cu noaptea-n cap, comentă Chelsea, remarcându-i înfățișarea neglijentă. Sau poate te-ai culcat târziu...

- Tocmai mă întorceam de la conacul ducelui de St. John și m-am gândit ca, în drum spre casă, să mă abat să-ți dau binețe.

- Foarte bine. Bună dimineața! răspuse Chelsea.

Continua să-l privească bănuitoare, cu mâna pe căpăstrul calului. La vederea episcopului, calul ciulise urechile, parcă simțind primejdia. Cum putea fi un ticălos ca ăsta prieten cu Sinjin?

- Sinjin îți trimite salutări! urmă viconte, ca și cum i-ar fi ghicit gândul.

Vorbea încet, rămânând la câțiva pași de ea, fără s-o scape din ochi. Întâmplarea făcuse ca în ajun să-i vadă pe amândoi după curse, stând de vorbă în spatele grajdurilor. Fusese martor la sărutările și îmbrățișările celor doi tineri, la cuvintele șoptite schimbate între ei. De-ar fi știut toate acestea, Sinjin nu s-ar mai fi mirat că-l avusese oaspete la petrecerea sa.

- Sinjin? repetă evaziv Chelsea, întrebându-se cât de multe aflate episcopul.

- V-am zărit împreună la curse.

Surâsul lui George Prine — viclean, răutăcios și răzbu-nător — îi strecură în suflet un fior de spaimă.

- Cred că te-ai înșelat.

Reuși să-și stăpânească tremurul din glas, deși avea nervii încordați ca ogarul ei preferat atunci când stătea la pândă.

- Pot să-ți spun că purtai o manta stacojie, iar ducele era îmbrăcat în hainele alea de sălbatic pe care i le cunoștea toată lumea.

- Probabil c-a fost altcineva, replică Chelsea cu glas de gheață.

Nu avea altă soluție decât să-l sfideze fără rușine. De-ar fi recunoscut intimitatea dintre ea și Sinjin, sărutările lui, mângâierile care...

La gândul că discuția lor ajunsese și la urechi străine i se strânse inima. Nu cumva ticălosul aflase de prinsoarea ei cu ducele? Oare auzise care anume era miza? Sau poate că, la urma urmei, nu trebuia să fi avut încredere nici în Sinjin. Cine știe dacă nu trăncănise cu unul, cu altul! Imposibil! își spuse, hotărâtă. Cel puțin, nu cu Rutledge.

- Oh! exclamă episcopul, pe un ton ce arăta limpede că nu credea o iotă.

O cântări din ochi câteva clipe apoi, ridicând o sprânceană, răspunse cu prefăcută cordialitate:

- Lady Chelsea, dacă m-am înșelat, te rog să mă ierți.

După o scurtă pauză, adăugă aproape în șoaptă:

- Va să zică, ducele de Seth nu-i prietenul dumitale?

- Îl cunosc doar din auzite.

- Ca toată lumea.

Probabil că Hatfield îi ghicise iritarea, întrucât glasul îi devenise numai lapte și miere.

- Sunt convinsă... murmură Chelsea. Dacă vrei să-l vezi pe tata, sau pe frații mei — urmă ea, decisă să pună capăt conversației despre ducele de Seth sau despre orice alt subiect cu un om pe care-l detesta — află că trebuie să se întoarcă din clipă-n clipă. Doamna Macalay va fi încântată să-ți ofere o ceașcă de ceai, însă nu-ți promit că-l mai pot ține liniștit pe Thune prea multă vreme. Și-acum, te rog să mă scuzi.

Odată îndeplinită datoria de gazdă, îl trase pe Thune de căpăstru, îndreptându-se spre ieșire.

- Ești fermecătoare, domnișoară Fergusson.

În tonul lui se ghicea o vagă amenințare, tulburând pacea dimineții însorite, făcând o notă discordantă cu peisajul pașnic din jur. Chelsea îi întoarse spatele, încercând să-și ascundă îngrijorarea și, fără voia ei, se gândi cât de seducătoare sunau astfel de vorbe pe buzele lui Sinjin. Ce fel de ființă era Rutledge, dacă un simplu compliment din partea lui o făcea să se înfioare de o spaimă necunoscută?

Rămase nemișcată, simțindu-se apărută de uriașul armăsar, și răspunse cât se poate de politicoasă:

- Mulțumesc.

- Tatăl dumitale mi-a spus că, deocamdată, nu vrei să te măriți.

- Tata a hotărât să mai aștepte un an înainte să mă scoată în lume.

- Păcat! Știe și St. John? insinuă el abia șoptit.

Brusc, Chelsea simți o pornire nebună de-a fugi de omul acesta, care-o făcea să se simtă hăituită și încolțită. Fața lui ascuțită luase o expresie de-a dreptul sinistră. În lumina soarelui obrazul îi părea și mai alb, iar silueta-i uriașă și mai amenințătoare.

- Ești cam obraznic, domnule, zise fata, luptând să nu-și trădeze frica față de un vlăstar al neamului Sassenach, ajuns episcop numai pentru că în familia lui existau politicieni de mare influență.

- Iar dumneata ești o drăcoaică și jumătate. Aprigă, provocatoare...

Făcu un pas spre ea.

- Fascinantă...

Întinse mâna s-o atingă, dar ea se trase înapoi, aruncând o privire către pășune, în speranța că se va ivi un ajutor. Nu se zărea nimeni, astfel încât, apucând căpăstrul, sări în spinarea lui Thune.

Murgul cel uriaș se cabră, surprins de neașteptata sa povară, dar Chelsea îl prinse zdravăn cu coapsele, smucind de frâu... În clipa următoare, își înfipse călcâiele

în coasta calului și Thune porni în galop, înainte ca episcopul de Hatfield să se fi dezmeticit.

Gonind pe câmp, Chelsea își spuse că n-ar fi trebuit să fugă, ci să rămână să-i țină piept episcopului. Dar încercase s-o atingă cu mâinile lui reci, ca de reptilă! Pfui!

- Pfui! repetă ea cu voce tare, adresându-se lui Thune. L-ai simțit și tu, așa-i, scumpule? Omul ăsta-i înghețat ca un cadavru.

Armăsarul scutură din cap, ca și cum i-ar fi încuviințat spusele, și Chelsea izbucni în râs, fericită că scăpase și încântată să-și călărească armăsarul favorit în acea frumoasă dimineață de primăvară. Thune nu fusese înșeuat, dar era minunat dresat, reacționând la cel mai neînsemnat gest menit să-l dirijeze. Curând, bucuria de-a călări în zori, sub un cer fără nori, prin iarba proaspătă și înmiresmată, reuși să-i alunge din minte incidentul neplăcut cu episcopul de Hatfield.

După Newmarket, Fergussonii urmau să participe la cursele din York.

Chelsea zâmbi, fericită și mulțumită de viața pe care o ducea. Starea ei de bună-dispoziție o trimise cu gândul la alte plăceri, de curând descoperite, alături de un bărbat frumos, cu priviri seducătoare, cu un trup fără cusur și care știa să mângâie ca un înger..

Nu se mai stăpâni și începu să râdă de una singură.

Era o epocă de prefaceri sociale, când filozofia lui Rousseau, Locke și Burke influența profund imaginația și cultura (dovadă concepțiile liberale ale domnișoarei Fergusson); o epocă în care conservatorii se vedeau siliți să susțină vechi tradiții politice, în timp ce doctrine revoluționar-democratice smulgeau Marii Britanii un întreg imperiu colonial; tot în această perioadă încolțeau primii germeni ai romantismului în literatură, artă și grădinărit, iar cultul individului și conceptul de libertate personală își puneau amprenta pe toate păturile societății.

Tatăl domnișoarei Fergusson studiasse în Franța, așa cum se întâmplase cu mulți nobili scoțieni în decursul timpului. După ce soția sa murise dând naștere lui Colin, contele își dusesse familia în străinătate, ca să scape de amintiri prea dureroase. Rămăseseră în Franța vreme de patru ani, până găsiseră tăria sufletească de-a se întoarce în casa unde trăiseră atâta timp ca o familie unită. Aduseseră cu ei și câțiva tutori: câțiva francezi, câțiva scoțieni și un doctor italian din Bologna. Ca și frații ei, Chelsea avea temeinice cunoștințe de literatură modernă și citise clasicii.

Era un produs al epocii ei și, de asemenea, o anomalie, intuind noile perspective ale libertății.

Totuși, rămânea o fată crescută într-o lume guvernată de bărbați, cu un spirit independent, îngăduit de regulă numai acestora, și cu preocupări prin excelență masculine.

Prin urmare, era cât se poate de firesc să-și manifeste disprețul față de constrângerile acceptate de femeile cu vederi mai înguste.

- E-atât de frumos, Thune! Ca un brav conducător de oști din vechime... murmură Chelsea, ca și cum i-ar fi făcut confidențe armăsarului. Are ochi de culoarea cerului...

Se aplecă și înlănțui cu brațele grumazul vânjos al calului, îmbrățișându-l cu tandrețe.

- Pe urmă... mă face să râd!

După câteva mile, chiar în vârful dealului, se opri să se odihnească. Rămase în șa, plimbându-și privirea peste șesul de la picioarele ei, ca o scenă pastorală pictată de Claude Lorraine — deși, poate, ceva mai elevat ca stil, datorită verdelui intens, specific englezesc, scăldat de razele strălucitoare ale soarelui de primăvară. Se lăsă pătrunsă de farmecul liniștit al peisajului, care-i strecura în suflet un adânc simțământ de siguranță și mulțumire.

În curând aveau să plece din Newmarket, departe de avansurile nedorite ale vicontelui de Rutledge. Thune

avea șanse mari să câștige cursa din aceea după-amiază. Ducele de Seth va fi silit să-și achite datoria față de învingător — deși fata se codea să-i ceară chiar și cincizeci de mii de lire. Înt-un cuvânt, viitorul îi apărea plin de făgăduințe. Născută și crescută pe un domeniu unde se creșteau cai, Chelsea văzuse împerecherea într-o lumina mult mai firească decât cele mai multe domnișoare de familie bună. Întotdeauna o considerase un act de apropiere fizică, deși Sinjin St. John o convinsese să-și schimbe radical părerea. Abia acum înțelegea de ce, timp de secole întregi, poezia ridicase în slăvi iubirea trupului, lăudându-i meșteșugul și performanțele. Într-adevăr, erau multe de spus pe seama acestei arte, iar St. John părea desăvârșit în toate rafinementele ei.

Oftă adânc, cu gândul dus departe și, chiar atunci, în depărtare se zări un călăreț — sau, mai degrabă, un punct mișcător pe coasta dealului. Pe măsură ce se apropia, Chelsea recunoscuse mai întâi calul, apoi sclipirea vestei de piele împodobită cu mărgele.

Așteaptă acolo unde se găsea, pentru că dorea să-i pună o întrebare.

Fără să-i ghicească intenția, Sinjin dădu pinteni calului și, în aceeași clipă, îi descoperi părul auriu și strălucitor, vizibil chiar de la distanță. Își îndemnă calul să iuțească pasul, temându-se ca ea să nu dispară.

Dar Chelsea nu fugi.

Și-atunci el înțelese... Fata hotărâse timpul și locul. Fire realistă, ducele se întrebă îndată care va fi prețul, fiindcă știa că orice femeie tânără își are prețul ei. De fapt, din câte-și amintea, ea îi spusese clar încă înainte de curse. Zâmbi, cu gândul la suma extravagantă pretinsă de domnișoara Fergusson, deși probabil că fecioria unei fiice de conte costa destul de scump.

Ajungând lângă ea, trase de frâu, strunindu-1 pe Mameluke, dar Chelsea îi luă vorba din gură, fără să-i pese de etichetă.

- Săptămâna viitoare e bine?

De-ar fi auzit-o spunând: „Măine”, Sinjin ar fi fost în stare să renunțe la restul alergărilor. Deși era profund surprins de propria-i nerăbdare, se strădui să-și ascundă sentimentele și zise:

- Minunat!

- În conacul tău de la Six-Mille-Bottom.

Fata vorbise fără ocolișuri, dar ducele ar fi vrut un loc cât mai îndepărtat de casa Fergussonilor. Cu trei frați și un tată ca al ei, gata oricând să ceară satisfacție, s-ar fi simțit mai liniștit știindu-se la distanță.

- Am o cabană de vânătoare la Oakham. Ceva mai ferită...

- Ai mei pleacă la cursele din York, așa că se poate și la Six-Mile-Bottom. Prefer să nu fiu obligată să călătoresc, riscând să fiu văzută.

- Dar lor ce o să le spui? Întrebă Sinjin, fără a fi prea convins că avea dreptul să-i pună o astfel de întrebare, dar curios să afle de ce domnișoara Fergusson era atât de liniștită.

- Că mă duc să-mi vizitez o verișoară la Uppingham.

- Atunci, de ce să nu mergem la cabana mea de vânătoare? Putem călători pe timpul nopții, ca să nu fim remarcați.

Chelsea își mușcă buzele, iar Sinjin își închipui că fata chibzuia asupra propunerii. Nici vorbă! Domnișoara Fergusson pur și simplu se întreba cum să abordeze subiectul banilor. Mai precis cum să aducă vorba despre cele cincizeci de mii de lire.

Brusc, își aminti de cele zece-douăzeci de femei sosite la Six-Mile-Bottom tocmai de la Londra și înțelese că ducele era obișnuit să cheltuiască pentru plăcerea personală. Și totuși, nu-și putut stăpâni o ușoară ezitare.

- Dacă... preferi... cabana de vânătoare... n-am nimic... împotriva... Mă întrebam, însă... adică...

Răsuflă adânc, plimbându-și privirea peste șesurile comitatului Cambridge de la picioarele ei, apoi se uită din

nou în ochii lui Sinjin și zise repede, parcă temându-se să nu-și piardă curajul:

- Putem considera că discutăm afaceri?

- Cât ceri? Îi tăie vorba Sinjin, cu o umbră de surâs.

Era obișnuit cu astfel de „afaceri”, dar îl nedumerea agitația ei inexplicabilă. Ce fermecătoare arăta în clipa asta, cu obrazul îmbujorat, călărind un cal neînșeuat, îmbrăcată într-un veston bărbătesc și o fustă uzată, cu poalele ridicate, lăsând să se vadă cizmele și genunchii trandafirii, pe care nu trebuia decât să întindă mâna ca să-i atingă.

Chelsea își ținu răsufierea câteva secunde, timp în care Sinjin îi admiră sânii plini, reliefați prin haina bărbătească, de culoare verde, apoi zise:

- Nu îndrăznesc să-ți spun.

- Cincizeci de mii? se oferi el, galant.

Chelsea înălță capul, surprinsă.

- De unde știi?

- Tu ai fixat miza, iubito. Înțeleg că ai nevoie de cincizeci de mii.

- Nu eu, se grăbi ea să-l corecteze, ci tata.

Nu se mai stăpâni și-i destăinuie totul de-a fir a păr: povestea cu cele optzeci de mii de lire datorate de domnul Fergusson, speranțele pe care și le punea tatăl ei în victoria lui Thune, intenția de a-l vinde pentru a acoperi o parte din sumă, restul fiind obținut de ea, în urma...

- Discuției de afaceri... o ajută Sinjin, văzând-o că șovăie să-și ducă gândul până la sfârșit.

- Ți-aș fi foarte recunoscătoare... zise fata pe un ton atât de înduioșător, încât o clipă ducelui îi surâse ideea de a-i oferi banii ca un gentleman, fără a-i cere nimic în schimb.

Dar scurtul moment de ezitare trecu imediat și Sinjin începu să se gândească la motive ceva mai egoiste, toate legate de fermecătoarea fată aflată lângă el, cu obraji trandafirii și păr blond, fluturând în vânt, a cărei

frumusețe nepământească și minte ascuțită îl seduceau mai mult decât orice femeie întâlnită până atunci.

Trebuia să fie a lui cu orice preț. Indiferent cum. Pe orice căi.

- Vrei să-ți plătesc chiar acum?

- Nu, am încredere în tine.

Cuvintele ei trădau atâta inocență încât Sinjin simți cum îl cuprinde remușcarea — dar numai pentru o clipă.

- Atunci, la sfârșitul săptămânii vei avea cele cincizeci de mii.

- Îți mulțumesc din toată inima... murmură Chelsea.

Surâsul ei, angelic și strălucitor, deținea o ciudată putere, prin inocența și senzualitatea pe care le răspânda în jur.

Numai cu prețul unor eforturi eroice — dovedind, totuși, existența unei conștiințe, deși rareori manifestată — Sinjin reuși să rămână în șa. Desigur că ar fi fost jenant să stea în picioare, cu pantalonii care începeau să-l strângă din ce în ce mai tare.

- Plăcerea e de partea mea, răspunse tânărul cu o oarecare sinceritate, zâmbindu-i la rîndul său.

Ar fi trebuit să-i spună că se simțea flatată? se întrebă Chelsea, abia stăpânindu-se să nu pufnească în râs, văzându-l cum intrase în erecție.

Pe chipul ducelui se ivise un surâs seducător, săpându-i gropițe în obraji și aducându-i lumină în ochi.

- Ești un bărbat nespus de frumos, zâmbi fata, plimbându-și sugestiv privirea spre semnul neîndoielnic al dorinței lui. Crezi că mai poți aștepta o săptămână?

- Pe naiba! Cum să pot? răspunse ducele, râzând. Oare chiar trebuie?

Chelsea se aplecă, sprijinindu-se într-un cot. Părea nespus de mică și fragedă pe lângă trupul uriaș al lui Thune.

- Mă simt ispitită... îl tachină fata, cu un ușor accent scoțian, măsurându-l pe Sinjin cu ochii mari și violeți.

- Pică tocmai bine, murmură ducele, pentru că eu sunt mai mult decât tentat. Ard de nerăbdare să te strâng în brațe. Am devenit avar, nu vreau să pierd nicio clipă când ești lângă mine.

Îl aduse pe Mameluke chiar lângă ea, astfel încât să-i poată mângâia genunchiul neted și rotund.

Atingerea blândă și caldă a mâinii lui o înfioră până în adâncul sufletului.

- Ne-a văzut... zise deodată, amintindu-și omul de-ale cărui mângâieri fugise nu de mult. Hatfield... adăugă în șoaptă, cutremurată de alunecarea palmei lui în susul coapsei.

La auzul numelui, mâna lui Sinjin încremeni în loc. Cercetând-o cu privirea pe sub genele-i negre, întrebă încet:

- Unde?

Acum înțelegea prezența lui Rutledge în casa lui, cu o seară înainte.

- La curse, în spatele grajdurilor. Bineînțeles că am negat totul.

- A venit la tine?

- Chiar în dimineața asta. Cu puțin timp înainte.

- Ți-a făcut vreun rău? vru să știe Sinjin.

Blândețea întrebării ascundea o undă de asprime.

- Am fugit... Crezi că mi-ar fi făcut vreun rău?

Nu-și dădea seama că presimțirile-i rele se bazau pe o realitate cât se poate de concretă.

- Dacă descaleci, Thune va sta cuminte?

Ea încuviință din cap. Atunci ducele își trecu piciorul peste grumazul lui Mameluke, lăsându-se să alunece la pământ, după care întinse brațele și-o săltă din șa pe Chelsea, coborând-o lângă el. Nu-i ceru îngăduința și nici fata nu dădu vreun semn de împotrivire. Pe chipul lui Sinjin se citea îngrijorarea. Cercetă cu atenție împrejurimile, apoi o luă de mână, conducând-o către o lespede de piatră, pe care fuseseră săpate tot felul de

inițiale, vechi de mai multe generații. Ducele le studie câteva clipe, apoi o ajută pe Chelsea să se așeze.

- E chiar atât de rău? Întrebă el, mângâindu-i mâna cu un aer preocupat.

Îl cunoștea pe George încă de la colegiul Eton și știa mai bine ca oricine de ce blestemății era în stare perversul episcop de Hatfield.

- Nici în copilărie nu se comporta normal, zise el în cele din urmă. Cred că guvernanta îl bătea mereu... sau poate fratele său mai mare...

- Tata habar n-avea de toate astea.

- Îmi închipui că nu.

O privi în ochi timp de câteva secunde.

- Îi place să facă rău.

- Cui?

- Animalelor sau oamenilor mai slabi de înger.

- Atunci n-ar trebui să fie episcop.

- Nu-i decât cu numele. Se preocupă doar de trup. Spiritul nu-l interesează câtuși de puțin.

- Până la sfârșitul săptămânii, noi nu vom veni la Newmarket.

- Sunt cu ochii pe tine... dar numai la curse. Ar trebui să-i înștiințezi pe tatăl și pe frații tăi că George ți-a aștinut calea când erai singură. Am să-l previn și eu pe Duncan. Circulă o groază de povești despre George...

- Spune-mi-le și mie.

El clătină din cap.

- Nu-s pentru urechile unei doamne.

- Chiar arăt a doamnă? replică Chelsea, care nu suporta să fie tratată ca un copil.

Sinjin o privi lung, cu ochii lui albaștri și luminoși ca cerul.

- Da... răspunse cu glas șoptit. Fără nicio îndoială. Asta se vede de la o poștă.

Sunetul vocii lui o atinse ca razele soarelui de vară, încălzindu-i trupul și înfierbântându-i sângele. El încetă să-i mai mângâie degetele, strângându-i mâna într-a lui.

- la spune-mi, toate scoțienele-s ca tine? murmură tânărul, conștient că o dorea cu ardoarea unui adolescent, nestăpânit și pățimaș.

- Toți cei din clanul Sassenach îți seamănă ție? replică Chelsea, întinzându-i buzele spre a fi sărutată și simțindu-se neputincioasă în fața pasiunii pentru bărbatul de lângă ea.

El surâse și-și lipi buzele de ale ei, apoi șopti:

- Mamele fetelor de măritat speră că nu...

În schimb, tinerele domnișoare și-ar fi dorit-o din tot sufletul! Chelsea n-avea nici cea mai mică îndoială. Indiferent de părerea mamelor. Se abandonează sărutării lui fierbinți, vrând să culeagă tot ce i se oferea.

El îi înlănțuie umerii cu brațele, murmurând:

- Știi să iubești așa cum călărești... năvalnic...

- Vijelios... adăugă fata, atingându-i nasturii pantalonilor.

- Dezlănțuit... completă Sinjin, descheindu-i vesta.

- Dezlănțuit... repetă Chelsea.

Dorea să-l simtă înlăuntrul ei chiar atunci, în acea clipă. Era însetată de senzații fierbinți și înnebunitoare, care să-i inunde trupul.

Deși la fel de grăbit, Sinjin prefera o poziție mai puțin excentrică decât pe o lespede de piatră în vârful unui deal vizibil de la mile depărtare. Poate că simțea și un imbold ascuns de-a se proteja pe sine, cu instinctul adânc înrădăcinat al celui mai râvnit burlac din regat.

Iarba era moale, iar lespedeaua uriașă îi ferea de priviri indiscrete. Totuși, Sinjin scrută cu atenție împrejurimile, ca un lup adulmecând miros străin, și-abia pe urmă se întoarse către Chelsea.

- Nu-i nimeni prin prejmă... șopti ea, cu bluza deschisă, cu poalele fusteii adunate în jurul ei, oferindu-i un trup ispititor și proaspăt ca iarba de primăvară.

Sinjin recunoscuse sclipirea din ochii fetei: privirea femeilor cărora nu le mai păsa nici de soți, nici de slujitorii prea curioși, considerând chiar și serele un loc

suficient de ferit. În astfel de situații, lui nu-i trebuia decât să țină ușa cu piciorul — ceea ce se pricepea grozav să facă. Așadar, surâse în loc să-i atragă atenția că s-ar fi putut ivi careva și întinse mâna, dezvelindu-i sânii.

- Văd că nu ți-e frig...

- Dimpotrivă... murmură Chelsea.

Se înfierbântase atât de mult încât îi făcea plăcere să simtă adierea răcoroasă pe pielea încinsă. Întreg trupul îi ardea de dorință. Sinjin nu trebuia decât să se apropie și în ea se dezlănțuia o patimă mistuitoare. Era suficient să-i zâmbească, așa cum știa doar el, ca s-o supună cu totul vrerii lui.

- Te grăbești? întrebă ducele.

Vroia să afle cât timp avea la dispoziție, dar atingerea degetelor lui pe sfârscul sânilor o tulbura peste măsură dând spuselor sale un dublu înțeles.

- Da... șopti ea. Și... nu...

Surâse languros și chipul ei frumos căpătă o expresie de senzualitate irezistibilă.

- Sper că poți să împaci una cu alta.

- Cu mare plăcere, răspuse el încet. Am să încep cu „da”, adăugă privind-o printre gene, descheindu-și ultimii nasturi ai pantalonului. Îți stau la dispoziție.

Își ridică fruntea, surâzându-i cald și seducător.

Văzând cât de mult o dorea, Chelsea se simți cuprinsă de o patimă răscolitoare. Trupul i se deschidea ca să-l primească.

Fără ezitare, vrând să-i facă pe plac, el îi dădu fusta la o parte și, depărtându-i picioarele încălțate cu cizme, o pătrunse dintr-o dată.

Acum, când îl avea în trupul ei, Chelsea își dădu seama că-l visase cu o noapte în urmă. Senzația fizică trezise la viață amintire ferecată între cutele memoriei, făcând-o să tremure de dorință.

Sinjin nu credea nici în supranatural și nici în spirit, dar simțurile sale în extaz îi înfiorau întreaga ființă,

tulburându-i gândurile. Oare cum reușea fata asta blondă să-i stârnească asemenea senzații? Cum de putea să-l înfierbânte în așa măsură? Era cumva vreo nimfă din Lowlands sau o vrăjitoare pricepută la farmece? Dar Chelsea își ridică șoldurile, ieșindu-i în întâmpinare, și, din clipa aceea, pentru el nu mai conta decât trupul ei moale și primitiv. Oricare i-ar fi fost vrăjile, Sinjin era gata să le accepte. O dorea ca un nebun. Tânjea după această plăcere totală și inexplicabilă.

O pătrunse și mai adânc, de parcă prin contactul fizic ar fi reușit să-și potolească neliniștile, găsind un răspuns la enigma care-l frământa și luând în stăpânire farmecul ei prin puterea lui bărbătească.

Dar ea continua să-l cheme, moale, fierbinte și umedă, cu chipul dat pe spate, răsuflând din ce în ce mai iute, pe măsură ce trupul îi era invadat de o plăcere fără seamăn.

La fiecare geamăt, caili ridicau capul, încetând să mai pască. Thune ciulea urechile, neobișnuit cu sunetele scoase de glasul atât de cunoscut.

Sinjin le ghici neliniștea, dar, în aceeași clipă, simți primul tremur eliberator al femeii. Chelsea se agăță de gâtul tânărului, trăgându-i capul către ea, sărutându-l cu patimă și căutând să-l simtă cu toată ființa. Apoi țipă ascuțit, descărcându-se în convulsii răscolitoare.

Sinjin trăise de prea multe ori satisfacția orgasmului ca să nu-l înspăimânte dezlănțuirea sa de-acum. Femeia asta, însă, era o primejdie pentru liniștea lui sufletească. Dar, în același timp, răspândea o senzualitate înnebunitoare, ca un rit păgân de primăvară.

Și, dintr-o dată, nici nu se mai sinchisi de liniștea lui sufletească.

Cu un sentiment de vinovăție, Chelsea își spuse că ar fi trebuit să se ridice de jos fără întârziere. Să-l dea deoparte pe irezistibilul duce de Seth, să-și aranjeze hainele și să fugă cât mai departe de omul acesta, care-

și exercita binecunoscutele-i talente cu mult prea mare pricepere și ușurință. O uluia propria-i slăbiciune, șocând până și adânc înrădăcinatul ei simț al libertății. Ce va crede despre ea Sinjin? Era îndeajuns că se strecurase în patul lui, cu gândul să-l seducă. Dar să-i cadă în brațe chiar așa, la o simplă privire a ochilor săi albaștri... În ciuda firii ei independente, nu reușea să înțeleagă graba cu care se lăsase în voia lui, ca o târfă lipsită de rușine. Își strânse pleoapele cu încăpățănare, încercând să găsească o replică potrivită pentru bărbatul culcat deasupra ei și cunoscut sub numele de Sfântul — evident, pentru palmaresul său sexual.

Nu-i veni nimic în minte și, în cele din urmă, tot trebui să deschidă ochii. Nu putea rămâne la nesfârșit sub el, prefăcându-se că nici n-avea habar de prezența lui acolo.

Ridică pleoapele încet, cu timiditate.

- Credeam c-ai adormit, glumi Sinjin, cu surâsul său irezistibil.

Era limpede că mințea ca să-i alunge stânjeneala.

- Probabil că ești obișnuit cu astfel de întâlniri, murmură Chelsea, văzându-l atât de tandru și prietenos, în ciuda faimei pe care și-o crease.

El abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

- Află că n-am deloc astfel de obiceiuri, zise Sinjin, cu o sinceritate dezarmantă pentru un bărbat ce se mândrea cu scuzele sale elegante.

Își împreună sprâncenele, la fel de tulburat ca și Chelsea.

- Tu ești altfel decât toate celelalte, adăugă tânărul, rostogolindu-se pe spate, cu mâinile sub cap, privind țintă cerul limpede de dimineată.

Nu se îmbrăcase, indiferent la propria-i goliciune și la scrupulele întârziate ale fetei. Ea se uită în altă parte, dar cum tăcerea se prelungea prea mult, îi aruncă o otheadă pe furiș, trăgându-și poalele fusteii ca să-și acopere coapsele. Trupul lui Sinjin era vânjos și musculos — nici nu avusese timp să-l observe în noaptea petrecută la Six-

Mile-Bottom. Pielea bronzată se potrivea grozav cu vesta sa cu franjuri. Remarcă încântată că sexul lui începea din nou să intre în erecție. Îi deslușea sângele pulsând în vinișoarele umflate.

- Te-ai supărat? Îndrăzni ea, văzându-l încruntat.

Ardea de curiozitate să afle ce anume îl determinase să-și piardă buna-dispoziție.

El întoarse capul, plimbându-și privirea peste trupul ei, ca și cum abia atunci ar fi observat-o. În cele din urmă zise:

- Nu știu nici eu.

- Am făcut ceva ce nu trebuia? insistă fata, acoperindu-și picioarele.

Apoi surâse și adăugă:

- Sau poate că *nu* am făcut ce trebuia?

El nu răspunse imediat, ci își aținti privirea spre sânii ei, vizibili sub bluza descheiată.

- De fapt, ai făcut ceva.

Vorbea foarte încet, ca și cum și-ar fi cântărit fiecare cuvânt.

- Vrei să plec?

- Nu! protestă el cu atâta violență încât această singură silabă păru s-o pironească la pământ.

Chelsea surâse, liniștită să audă că prezența ei nu devenise nedorită.

- Cu ce-am greșit? Sper că nu ceva de neiertat...

Își trecu vârful limbii peste buzele uscate, într-un gest inconștient, dar nespus de sugestiv pentru limbajul trupului.

- Ah, la dracu'! izbucni Sinjin, recăpătându-și zâmbetul.

Răsucindu-se spre ea, o prinse de mijloc, trăgând-o lângă el.

- Nu-i vina ta. De fapt, e problema mea, iar acum nici măcar nu mai reprezintă o problemă. Iată, avem parte de o superbă dimineață de primăvară și tu ești cea mai minunată făptură lăsată de Domnul pe pământ. Cât

despre toate celelalte, la ele am să mă gândesc când voi împlini nouăzeci și doi de ani.

- Dac-ai s-apuci să trăiești până atunci, depravatule! Îl necăji Chelsea.

- Cel puțin am să mor fericit.

Așa se și întâmplă: amândoi trecură de mai multe ori pragul aceea ce francezii numesc „mica moarte”. Eliberăți de gânduri, se abandonau în voia senzațiilor și plăcerii trupurilor. Rămânea destulă vreme ca Sinjin să chibzuiască asupra pericolului de-a se lăsa atras spre seducătoarea domnișoară Fergusson. Chelsea își liniștise conștiința fixând un termen arbitrar pentru plăcerea unică oferită de Sinjin St.John: se va bucura de fiecare clipă, de fiecare manifestare a farmecului său, de fiecă surâs și capriciu al frumosului duce, până la sfârșitul săptămânii următoare.

După aceea va încerca să-l uite, cum probabil se va întâmpla și cu el.

Se despărțiră către prânz, undeva la mijlocul distanței între casele lor.

- Să nu te-apropii de mine la curse, îl preveni Chelsea. Nu glumesc. Tata o să facă urât de tot. Cine știe dacă nu cumva și Duncan?!

Surâse văzându-i expresia de școlar cuminte și supus, apoi adăugă:

- Te rog din suflet!

Sinjin sări grațios în șa. Rămăsese numai în cămașă, cu vesta agățată de oblânc. Părul negru îi flutura pe umeri.

- N-am să-ți adresez niciun cuvânt, zâmbi el împăciuitor. N-am să scot o vorbă. N-am să încerc nici o stratagemă ca să-ți ațin calea. Mă voi ține cât mai departe, în loja mea.

- Întotdeauna ești așa de ascultător? glumi fata.

- Întotdeauna, râse tânărul.

- De unde și faima pe care ți-ai creat-o! replică Chelsea, cu o undă de gelozie în glas — inexplicabilă și

nejustificată, dat fiind că se cunoșteau doar de puțină vreme.

Totuși, domnișoara Chelsea nu reușea să-și scoată din minte cât de supus și ascultător se arăta Sinjin.

Tânărul ridică din umeri, deloc dispus să abordeze un subiect atât de spinos.

- Îți doresc noroc cu Thune! îi ură el, umplând tăcerea care se lăsase. Îl călărești tu?

Chelsea pufni disprețuitor, un gest cuceritor tocmai prin lipsa lui de etichetă. Îi stătea bine în veșmintele bărbătești, care-i dădeau un aer firesc, natural.

- Nu prea-mi vine a crede. Numai dacă ajung să mă bat cu toți ai mei. Probabil că astăzi va urca în șa Chiffey.

- E foarte bun. S-ar putea nici să n-ai nevoie de urările mele.

- Mulțumesc, oricum.

Tăcu brusc, amintindu-și ce important era ca Thune să câștige.

- Tu ești obișnuit să câștigi. Noi, mai puțin.

- Atunci, s-ar zice c-a venit și rândul vostru! glumi Sinjin. Dar sub genele negre, privirea lui ascundea o sclipire plină de înțeleșuri.

Capitolul 13

După prima alergare, Sinjin se apropie de ei, cu o expresie angelică. Ochii lui o cercetau cu o privire amuzată.

- Nu m-am putut stăpâni...

Instinctiv, Chelsea își ținu respirația, pregătită să accepte catastrofa.

- ... să nu vă felicit, lord Dumfries, pentru recordul obținut de Thune.

Înțelegea riscul pe care și-l asumase abordându-l pe domnul Fergusson, dar trebuia s-o vadă pe Chelsea. Se

purta ca un puștan îndrăgostit. Se crispă, apoi se corectă în gând; nu chiar îndrăgostit, dar ceva pe-aproape.

Ceea ce nu însemna, totuși dragoste.

- Mă întrebam dacă nu cumva doriți să-l vindeți, adăugă ducele, gata oricând să primească în herghelie un cal de rasă.

- S-ar putea, răspunse morăcănos contele, pe care bucuria de a-l vedea pe Thune învingător îl puneă în imposibilitatea de-a se înfuria pe Sinjin.

Întorcându-se spre Chelsea, tânărul făcu o plecăciune respectuoasă. Brusc, avu revelația că, în ciuda strânsei lor relații, nu se întâlniseră niciodată în public. Renunțând la obișnuita-i vestă de piele, Sinjin purta veșminte elegante: haină verde închis, cu o croială admirabilă, care-i puneă în evidență umerii largi; vestă cafenie de saten, brodată cu galben și crem; cămașă albă ca zăpada; eșarfă înnodată la gât; pantaloni curați, din piele de căprioară, fără petele de iarbă de azi-dimineață și sizme lustruite ca oglinda. Vântul îi răzleți pe obraz o șuviță de păr negru ca pana corbului. Chelsea își aminti cum îi simțise părul pe fruntea ei și-și dădu seama că roșește.

- Thune e un cal grozav, zise ducele, surâzând tainic, anume pentru ea.

- Mulțumesc, răspunse fata, luptând să-și ascundă tulburarea și să-și alunge din gând amintirea dimineții petrecute împreună, având drept unic martor chiar pe Thune. Regret că murgul dumitale a pierdut întrecerea. Sper că n-ai pariat prea mult pe el.

Domnul Fergusson îl privea bănuitor. Duncan și Neil se proțăpiseră lângă tatăl lor încă din clipa când îl văzuseră pe ducele apropiindu-se. Numai Colin îl cerceta cu ochi prietenoși, ignorând relația lui Sinjin cu sora sa.

- De data asta, da. În alte ocazii am avut mână mai bună.

Duncan sesiză că vorbele lui aveau un dublu înțeles și privi scurt de la unul la altul.

- Mă bucur sincer. Înseamnă că ești norocos.

- Într-adevăr, lady Chelsea.

Între timp li se alăturaseră câțiva prieteni de-ai tatălui ei — doi crescători de cai din Yorkshire și unul din Lincolnshire. După felicitările de rigoare, discuția se concentrează asupra alergării următoare. Analizaseră calitățile cailor participanți la întrecere, dezbătând eșecurile și victoriile fiecăruia.

- Ți-au plăcut florile? întrebă Sinjin, grijuliu să vorbească foarte încet și fără a scăpa din ochi grupul de bărbați care conversau aprins despre rezultatele curselor de până atunci.

- N-ar fi trebuit... răspunse ea în șoaptă, aruncându-i o otheadă rapidă.

Îndrăzni să surâdă fugar.

- Dar îți mulțumesc.

- Îți plac violetele?

- Te rog... murmură ea.

- Doamnei Macaulay i-a căzut cu tronc unul din argații mei. Un scoțian din Aberdeen. Acum spune, îți plac sau nu violetele?

- Ești îngrozitor de răsfățat... șopti Chelsea cu o privire care-i dezmințea tonul dojenitor.

- Atunci, răspunsul e afirmativ, conchise Sinjin cu perspicacitate.

- Ia zi, Chel, nu Dungannon l-a învins pe Plutus la Doncaster, în '85, la cursa St. Leger? îi strigă taică-său, al cărui obraz se aprindea din ce în ce mai mult, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când discuta despre învinși și învingători la curse.

- Ba da, răspunse fata. Pe o distanță de două mile, Dungannon a obținut 3 minute și 45 de secunde, iar Plutus numai 3,55. În urma lor s-au clasat Mayfly cu 4,02, apoi Javelin și Dorimant.

- Ce-ți spuneam eu, Ballard? exclamă triumfător domnul Fergusson, întorcându-se spre prietenii săi. Toată lumea știe că odrasla lui Tremaine...

- Sunt uluit! murmură Sinjin.

- Ce vrei? replică ea, ridicând din umeri. Când crești într-o familie ca a mea, n-ai încotro și trebuie să te pricepi la cai.

- Tatăl tău o să-ți simtă lipsa atunci când...

Cuvântul „măritiș” nu-i venea chiar la îndemână, așa încât optă pentru un altul.

- ... vei pleca din casa părintească.

- Nici prin gând nu-mi trece să *plec din casa părintească*, răspunse Chelsea, accentuând ultimele vorbe.

Îi zâmbi fermecător și adăugă:

- Nu toate femeile aleargă după un soț. Prin urmare, fii fără grijă.

Își scosese hainele de lucru și purta un costum de călărie din catifea stacojie, care-i sublinia trupul unduios. Părul blond, pe care i-l despletise pe umeri cu câteva ceasuri mai înainte, era prins în creștet sub o tocă micuță împodobită cu pene. În urechi avea cercei minusculi, din perle, iar buzele îi străluceau, roșii și umede după sărutările de azi-dimineață. Sinjin își spuse că anul viitor, când va merge la Londra, frumoasa fiică a contelui își va schimba gândul fără doar și poate, fiind asediată de toți bărbații din capitală.

Perspectiva avu darul să-l indispună.

- Nu mă îndoiesc că Londra te va face să te răzgândești, remarcă ducele, pe un ton destul de acru.

- De-ar fi după mine, nici nu m-aș duce acolo. Prefer să rămân în Ayrshire, cu ai mei, ca să mă-ngrijesc de cai.

- Dar tatăl tău va pretinde...

- Sper că tata a primit o lecție! Îi tăie vorba Chelsea. Nu crezi?

- Vino încoace, Chel! Povestește-i lui Hart ce mi-ai zis mie ieri, despre întăritorul pe care i l-ai dat lui Thune după alergare.

- Iartă-mă... se adresă ea politicos ducelui de Seth.

Sinjin o urmări alăturându-se cu dezinvoltură grupului de bărbați și începând să vorbească însuflețit, captivându-le imediat atenția.

Era surprinzătoare. Nu numai ca femeie, dar ca egală a lui. Uluitoare constatare! Niciodată nu întâlnise o femeie atât de pricepută, își zise tânărul, schițând un surâs în colțul gurii.

Deși, remarcă el pe bună dreptate, fascinația exercitată asupra lui de Chelsea ținea mai curând de simțuri decât de intelect.

În acea după-amiază, cail contelui de Dumfries câștigară toate cele patru curse, cei ai ducelui de Seth trebuind să se mulțumească doar cu locul doi. Rezultatele stârniră tot felul de glume pe seama lui Sinjin, pe care tânărul le acceptă cu zâmbetul pe buze.

- Nu poți să câștigi chiar de fiecare dată, răspundea el tuturor.

Dar, întrucât de regulă ducele ieșea învingător, se părea că în acea zi șansa se arătase de partea contelui de Dumfries.

Numai Chelsea îi trimise o sărutare pe furiș, bănuind rolul jucat de Sinjin în triumful Fergusson-ilor.

Fordham bombăni nițel, dar Sinjin îi laudă măiestria cu care reușise să se claseze pe cel de-al doilea loc.

- Situația asta nu va dura prea mult, îi făgădui tânărul. Numai până la sfârșitul săptămânii.

Seneca își dăduse seama, încă de la prima alergare a zilei, de ce avea în minte prietenul său, însă se mulțumi doar să-i atragă atenția, în timp ce se înapoiau la Six-Mile-Bottom:

- Săptămâna viitoare, când te duci la Oakham, ia-l ca vizitiu pe Jed. Poate să-ți țină gura atunci când e cazul.

- De unde știi? făcu ochii mari Sinjin, stând în fața lui pe bancheta trăsurii.

- Ți-ai trimis slujitorii să deretice în cabana de vânătoare. Sezonul a luat sfârșit, tu arăți ca un țap în

călduri și n-ai lăsat niciun jocheu de-al nostru să câștige. Numai în după-amiaza asta ai pierdut patru curse, ceea ce n-ai pățit într-o lună întreagă.

- Te asigur că merită sacrificiul, surâse mulțumit Sinjin.

- Sper să nu te-alegi cu vreun glonț.

- Pot să mă apăr la nevoie.

- Vrei o escortă, pentru orice eventualitate?

Sinjin clătină din cap.

- Ai ei pleacă să participe la cursele din York, iar ea le-a declarat că-și vizitează o verișoară la Uppingham. E vorba doar de-o săptămână. N-are ce să se întâmple.

Senecca își strânse buzele, apoi deschise gura să vorbească, dar se răzgândi.

După câteva clipe, se hotărî și zise:

- Niciodată nu te-ai arătat așa de imprudent. Când e la mijloc o femeie tânără și nemăritată, se pot întâmpla o mulțime de lucruri. Ai să te trezești dus în fața altarului. Crezi că face să-ți asumi riscul?

- Fii liniștit. Așa ceva n-o să se-ntâmples niciodată. Însă nu-ți pot explica acum motivul.

- În locul tău, mi-aș lua un însoțitor.

După aproape doi ani de război împotriva regelui George, amândoi înțelegeau ce înseamnă lupta pentru supraviețuire. Dar cum Senecca își pierduse în război întreaga familie, instinctul său de conservare era mult mai puternic.

- N-am nevoie de însoțitor. Nu vreau pe nimeni lângă mine. Am să-l trimit înapoi și pe Jed.

- Și cine-o să gătească? Tu? întrebă uluit Senecca.

- Fir-ar să fie! La asta nu m-am gândit.

Obișnuit să fie înconjurat de o armată de servitori, hrana nu-i păruse niciodată o problemă. Presupunea că în fiecare casă exista câte o bucătărie, deși el unul nu pusese în viața lui piciorul acolo.

- Am să-mi iau hrană rece.

- Ce naiba ai găsit așa grozav la fata aia? se miră Senecca, știind prea bine preferințele lui Sinjin în materie de plăceri carnale.

Zâmbetul ducelui era în sine un răspuns, deși destul de vag.

- Nu-mi dau seama, ridică din umeri tânărul. Deși ar trebui, având în vedere că...

- ... te-ai culcat cu o mare parte a femeilor din Anglia și de pe continent.

- Nu uita coloniile, glumi Sinjin. Ei bine, află că se pricepe la cai.

- Și?

Sinjin zâmbi din nou, din cale-afară de vesel pentru cineva care, pentru prima oară după zece ani, pierduse patru curse la rând.

- Și, să-ți spun drept, nu mi-ar păsa nici de-ar fi să nu deosebească un cal de un bursuc!

- Asta înseamnă că n-ai nicio scăpare! oftă resemnat Senecca.

- Se pare că nu, surâse încântat Sinjin.

Capitolul 14

Restul săptămânii se scurse la fel de bine.

Caii lui Sinjin pierdură la diferență atât de mică, încât nimănui nu i se păru ciudat.

Contele de Dumfries câștigă. O mulțime de bani.

Dar și Sinjin considera ultimele zile petrecute ia Newmarket extrem de profitabile. În termeni de viitoare recunoștință *reciprocă*.

Vineri, când Thune fu oferit spre vânzare, Sinjin îl cumpără printr-un agent, nefiind sigur dacă altfel contele l-ar fi acceptat pe el drept cumpărător, apoi dădu poruncă slujitorilor ca murgul să fie îmbarcat și transportat în nord, pe unul din domeniile lui.

Zilnic, doamna Macaulay primea flori pentru Chelsea, la ore când contele și fiii săi plecau la curse. Miercuri — violete, care-i aduceau fetei zâmbetul pe buze. Joi — orhidee, culese tocmai din livada de portocali de lângă conacul lui Sinjin. Vineri — lalele, într-un vas de porțelan chinezesc alb cu albastru, datând din secolul al XVII-lea. Iar sâmbătă, după ce întrecerea luă sfârșit și Chelsea se întoarse acasă îmbujorată de triumf și fericită că situația financiară a familiei se îmbunătățise, găsi trandafiri galbeni, cu petale delicate, înfloriți cu săptămâni întregi înainte de-a sosi sezonul lor.

De gâtul glastrei din porțelan de Sevres era legată o punguță din mătase albă, abia puțin mai mare decât un trandafir. Chelsea o dezlegă și o deschise. Înăuntru se afla o broșă în formă de floare de ciulin⁵, cu un diamant natural de culoare violet.

Întorcându-l pe partea cealaltă, Chelsea citi minuscula inscripție gravată pe montura din aur obișnuit:

«*LA FEL CA OCHII UNEI FRUMOASE SCOȚIENE*»

Pe cartea de vizită ascunsă între trandafiri Sinjin scrisese:

«*DUMINICĂ DIMINEAȚĂ ÎMI PLEACĂ OASPEȚII. VINO LA MINE ORICÂND DOREȘTI.*»

Ducelui de Seth nu-i fu prea ușor să-și expedieze oaspeții până duminică dimineață — situație fără precedent, întrucât petrecerile date de el se prelungeau mult după terminarea curselor de la Newmarket. Uneori chiar cu săptămâni întregi.

Prin urmare, sâmbătă seara, după ce se strânse masa și bărbații se așezară la un pahar de Porto, anunțul lui Sinjin că trăsurile vor fi pregătite pentru a doua zi dimineață la ora 9 stârni un cor de proteste și vociferări.

Tolănit în jilțul din capul mesei, cu degetele mângâind ușor piciorul paharului, cu privirea senină, tânărul așteptă răbdător să se facă iarăși liniște.

⁵ *Ciulinul* reprezintă emblema Scoției.(n.t.)

- Pentru aceia dintre dumneavoastră cărora nu le place să se scoale prea de dimineață, continuă ducele, au fost rezervate camere la „Red Lion“ și la „Ram Inn“.

Dăduse dispoziții ca bagajele oaspeților să fie împachetate de cu seară, iar fetele Harrietei fuseseră puse în temă cu schimbarea de program.

- Vă cer iertare, domnii mei!

- Ți-a murit vreo rudă? Întrebă Freddie Arbuster, care încă nu-și revenise din uimire.

- Eu unul n-am primit așa o veste, replică Sinjin, zâmbind bine-dispus.

- Atunci, ce s-a întâmplat? se cruci Warwick. Cum de renunți la petreceri? Suferi cumva de ficat?

Nu era singurul care remarcase retragerea lui Sinjin în dormitor cu vreo câteva seri în urmă. Cine știe, poate că nenumăratele chefuri de ani și ani de zile își spusese în cele din urmă cuvântul!

- Am o sănătate de fier.

- Ești indispus c-ai pierdut atâtea curse?

- Cătuși de puțin, răspuse tânărul, vesel nevoie-mare.

- Ai îmbătrânit, omule? Nu mai ții la chef? Îndrăzni un musafir mai tânăr.

- Dacă vreți neapărat să știți, aflați că mâine dimineață trebuie să plec.

- Dar nici n-avem nevoie de tine aici. Putem petrece și singuri! insistă Freddie.

- Nu!

Vorbise încet, dar pe un ton ce nu admitea replică.

- De ce? nu se lăsă Freddie, prietenul său din copilărie.

- Am motivele mele... răspuse liniștit Sinjin.

- Trebuie să fie la mijloc o femeie, deși nu văd de ce refuzi să ne spui și nouă. Să nu zici că ai devenit discret! murmură Freddie, pe chipul căruia se citea o uimire fără seamăn.

- Asta nu vă privește pe voi. Vă mulțumesc pentru vizita făcută.

Plimbându-și ochii în jurul mesei, surâse tainic:

- În astă seară, trântim un chef de adio...

Chelsea abordase subiectul vizitei la verișoara ei, Elizabeth, cu câteva zile în urmă, apoi din nou în ajun. În sfârșit, sâmbătă seara, când familia se adunase în jurul mesei, la un pahar de whisky, găsi un moment oportun și deschise din nou discuția:

- Întrucât călătoria noastră în nord, cu caii, va dura câtva timp, m-am hotărât să petrec câteva zile cu Elizabeth, la Uppingham. Ne întâlnim luna viitoare în York.

De la o cursă la alta, caii se deplasau pe picioarele lor, deși, din cauza oboselii unor călătorii îndelungate, în general erau ținuți pe aproape de casă. Dar faima hipodromului Newmarket atrăgea o mulțime de concurenți, din toate colțurile țării.

Chelsea cunoștea cât timp era necesar pentru călătorie și pentru odihna cailor. Dacă se ducea la York de luni într-o săptămână, avea suficient răgaz să pună umărul la pregătirea armăsarilor pentru alergări.

- Bag seama că nu mai ești așa pornită pe biata Liz, surioară! reamarcă Neil. Dacă nu mă înșel, de obicei când vorbești de ea spui că n-are minte nici cât o găină.

- Uppingham e chiar în drum. Dacă o mai ajut și pe doamna Macaulay să împacheteze după plecarea voastră, nu-mi rămân decât două-trei zile pentru vizită. Știți bine de câte ori m-a invitat în ultimii doi ani.

- Iar tu ai refuzat-o de fiecare dată.

Brusc, surâsul lui Duncan i-l aminti pe cel al lui Sinjin și se întrebă, disperată, dacă nu cumva fratele ei ghicise adevărul.

- Tocmai de-aia n-o pot refuza la nesfârșit. La urma urmei, e singura mea verișoară din partea mamei. Sunt în stare să-i suport pălăvrăgeala o zi-două.

- Soră-ta a muncit pe brânci în ultimele săptămâni, Duncan... interveni domnul Fergusson. Merită și ea o scurtă vacanță.

Răsucindu-se spre Chelsea, care stătea pe podea, chiar lângă foc, adăugă cu blândețe:

- Poți să rămâi cât vrei. Numai să rezisti la neroziile Elizabethei și-ale mătușii Georgina.

Pe Chelsea o încercă un ghimpe de remușcare. Grija și duișia tatălui ei o făceau să se simtă vinovată că era pe cale să-l înșele. Totuși, considera cele cincizeci de mii, cu care tatăl ei ar fi scăpat de creditori, drept o scuză suficientă. Refuza admită că tentația de-a fi alături de Sinjin o întrecea cu mult pe aceea de-a obține banii.

- Nu cred că voi avea răbdarea să-mi prelungesc șederea, tată... răspunse ea cu un dram de sinceritate. Mătușa Georgina ține morțiș să facă din mine o adevărată lady — de dragul mamei — numai că acum e prea târziu. Și... n-ai de ce să te socoți vinovat, adăugă ea, conștientă de umbra așternută pe chipul părintelui său. Mie-mi place viața pe care-o duc aici, cu voi.

- Ia-ți cu tine doi servitori, pe doamna Macaulay și pe bătrânul Andrew ca vizitiu. Nu care cumva să călătorești pe timpul nopții. Știu că ești fată isteasă, însă două femei singure sunt mult mai vulnerabile.

- Vom merge doar la lumina zilei, tată! Îl asigură Chelsea.

Inima i se zbătea atât de nebunește încât se temea ca cei din jur să n-o audă. Începu să trăncănească vrute și nevrute despre bagajele pe care le va lua, ca și cum ar fi interesat pe cineva. Curând, însă, conversația alunecă din nou spre cai și Chelsea putu să stea în colțul ei și să asculte glasurile bărbătești ce păreau să-i acopere bătăile năvalnice ale inimii.

Duminică dimineață. Așa-i scrisese Sinjin în bilet.

Imposibil... Și nici nu avea cum să-i dea de știre. Tatăl și frații ei, împreună cu argații și caii, nu se vor putea urni la drum înainte de ora zece. Va trebui să aranjeze cu

doamna Macaulay să-i facă ea bagajele. Pe urmă, cel puțin două ceasuri ca să dea porunci slujitorilor rămași acasă, asigurându-se că fiecare își cunoștea îndatoririle. În sfârșit, era necesar să-și ia câteva lucruri pentru săptămâna pe care urma s-o petreacă alături de Sinjin. Odată rămasă singură cu doamnă Macaulay, Chelsea intenționa s-o anunțe despre schimbarea intervenită: doamna Macaulay și servitorii se puteau opri câteva zile la Priory Cottage, în timp ce ea o va ajuta pe verișoara Elizabeth s-o îngrijească pe mătușa Georgina, care se îmbolnăvisese de vărsat de vânt. Întrucât fusese vaccinată în copilărie, domnișoara Fergusson nu risca nimic; pe de altă parte, știa că doamna Macaulay era înspăimântată de această boală. O va ruga pe mătușa Georgina să-i trimită o trăsură și un valet, astfel încât menajera îl putea păstra atât pe Andrew, cât și pe ceilalți doi. Duminică se vor întâlni cu toții la Grantham, de unde vor porni spre York.

Bun! Acum, trăsura și valetul!

A doua zi, în zori, un băiat din sat avea să îi ducă lui Sinjin un mesaj din partea ei.

Totul era pus la punct.

Restul seriei trecu încet, cu Chelsea adâncită în fel și fel de planuri, în timp ce domnul Fergusson și fiii săi discutau despre York. Când îi adresau cuvântul, răspundea monosilabic sau chiar deloc.

- Chel, ai adormit? întrebă într-un târziu Colin, cu o urmă de iritare în glas.

Chelsea ridică privirea către fratele cel mic.

- Sunt ruptă de oboseală, spuse scurt și se grăbi să urce în camera ei.

Dimineață, pe când își făcea plimbarea prin sat, domnișoara Fergusson expedie un mesaj către Sinjin, după care se întoarse acasă, să pregătească armăsarii pentru călătoria către nord. Așa cum bănuise, până când caii porniră la drum și tropotul de copite se pierdu în lungul străzii, se făcuse ora unsprezece. Răsufă ceva

mai ușurată, iar încordarea începu treptat să-i dispară. Când va sosi „trăsura mătușii Georgina”, va fi silită să le dea o explicație slujitorilor, dar cum toți erau „de-ai casei”, se obișnuiseră cu schimbări de ultim moment. În plus, cunoșteau firea independentă a domnișoarei Chelsea, precum și spiritul practic adânc înrădăcinat în mentalitatea scoțiană. Cu siguranță că vor înțelege de ce tânăra stăpână se mulțumea să fie escortată de valetul mătușii Georgina. Așadar, după ce dădu ultimele instrucțiuni servitorilor și doamnei Macaulay, se duse să-și facă propriul bagaj, pândind sosirea „trăsorii trimise de mătușa ei”.

Când primi biletul de la Chelsea, Sinjin se descotorosise deja de fetele Harrietei — unele bombănind cu privire la ora neobișnuit de matinală. Dar cum se arătă față de ele la fel de generos ca de obicei, mormăielile mahmure fură înlocuite prompt cu o stare de bună-dispoziție generală. Cei câțiva oaspeți care hotărâseră să rămână peste noapte în casa lui încă nu se sculaseră.

Sinjin se duse în bibliotecă, unde trase draperiile și se așeză în jilțul din spatele biroului, desfăcând sigiliul scrisorii. Mesajul domnișoarei Chelsea, așternut cu litere mici și citețe, era limpede și concis. Zâmbi, luând cunoștință de ce i se cerea să facă, și anume să trimită o trăsură cu doi valeti și un vizitiu, precum și un bilet ca din partea verișoarei Elizabeth, cel târziu până la amiază. Era necesar ca servitorii să-și cunoască bine rolul, deși riscau „destul de mult bizuindu-se pe ei într-o asemenea situație. Spune-le să vorbească numai dacă-i cazul”.

Cum ducele își plătea împărătește slujitorii, n-avea nicio îndoială că aceștia îi vor urma cu precizie instrucțiunile. Principala problemă era să găsească o trăsură fără emblema sa ducală. Cum însă termenul era abia la amiază, avea suficientă vreme să aducă una de la Newmarket.

Oricare dintre prietenii săi ar fi rămas uluit să-l vadă supunându-se într-atât capriciilor unei femei. Sinjin își dădea și el seama că interesul pentru Chelsea depășise limitele preocupărilor lui obișnuite. Poate că-l ispitea tocmai fructul oprit. La dracu', ce atâta filozofie? Ce mai conta motivul, atâta timp cât o avea?

Își trezise oaspeții de cu zori, nerăbdător să-i știe plecați. Tuturor li se servi micul dejun în cameră, din dorința de-a grăbi momentul despărțirii. În sfârșit, la ora opt și treizeci și șase de minute, rămase singur în capul aleii, cu chipul luminat de un surâs de adâncă mulțumire.

- Zău dacă nu i-ați dat pur și simplu afară, domnule! râse majordomul, remarcând agitația și veselia stăpânului.

- Nu-i așa? i-o întoarse nonșalant Sinjin. A sosit trăsura de la Newmarket?

- Da, domnule.

- Vreau flori proaspete în toate încăperile. Aerisiți bine casa după cheful de azi-noapte. Trăsura mea e pregătită?

Ochii îi scânteiară pentru o clipă.

- Am primit cumva o parte din vinul franțuzesc comandat de mine?

- Da, domnule.

- Și Tokay-ul unguresc?

- Și el.

Ducele răsufală ușurat.

- Sper c-ați înțeles cu toții: dacă scapă careva vreo vorbă despre doamna care va fi oaspetele meu, iadul va fi un paradis pe lângă ce v-așteaptă de la mine.

- Știm, domnule.

Somerset, majordomul, adunase tot personalul casei ca să comunice dorința expresă a stăpânului de-a se păstra cea mai desăvârșită taină asupra identității musafirei. Cuvintele majordomului fuseseră atât de sugestive încât toți slujitorii tremurau la gândul de-a înfruntă mânia ducelui.

- Bun. Îți mulțumesc, Somerset.

Râse vesel și adăugă.

- Frumoasă dimineață, nu-i așa?

- Într-adevăr, domnule, încuviință majordomul, ferindu-se să remarce că singurele ocazii când își văzuse stăpânul treaz la ore atât de matinale erau în urma chefurilor lungi de-o noapte — dar în asemenea situații, ducele nu se arăta deloc entuziasmat de venirea dimineții.

Se părea că necunoscuta care trebuia să apară reușise să schimbe în mod uluitor obiceiurile stăpânului.

În ultima săptămână, Sinjin dormise singur, ceea ce ar fi stârnit cu siguranță îngrijorarea celorlalți, dacă valetul Pims n-ar fi lansat zvonul că Înălțimea Sa avea o nouă amantă. Probabil o doamnă din vecinătate, își spunea Pims, întrucât după plimbarea de dimineață stăpânul se întorsese într-o dispoziție de invidiat și cu pantalonii murdari de iarbă și pământ. Sinjin scrută depărtările înspre Newmarket, apoi aruncă o privire înspre soare, ca și cum ar fi vrut să aprecieze cât e ceasul.

- Nu-i nici ora nouă, domnule! îl informă Somerset.

- Da, e încă devreme... se liniști Sinjin, făcând câțiva pași, după care începu din nou să cerceteze drumul spre Newmarket.

- Vreți să-l trimit pe Tom să vadă ce se întâmplă cu trăsura, domnule?

- Nu, nu! Mai așteptăm.

Scutură un fir de praf de pe mâneca bufantă a hainei și privi din nou către Newmarket.

- La dracu'! exclamă el, exasperat. N-avea cum să se întoarcă până acum, nu-i așa, Somerset? izbucni pe un ton care nu mai necesita niciun răspuns. Cred că toată droaia asta de musafiri mi-a pus nervii la încercare, explică tânărul, cu vădită nerăbdare. Fir-ar să fie de cheflii! Nici măcar nu pot să se scoale dimineața fără să-i tragă cineva afară din pat! Mă duc să mă plimb puțin! se hotărî pe nepusă-masă. Anunță-mă când vine trăsura.

Și, vârandu-și mâinile în buzunar, se îndepărtă cu pași mari.

Pentru un bărbat obișnuit să chefuliască zile întregi în mijlocul prietenilor și care petrecuse în pat mai multă vreme decât oricare dintre contemporanii săi — evident, fără să doarmă!... — aceasta era o filozofie de viață greu de acceptat pentru majordom. Lui Somerset îi trebuia câteva minute bune până să se dezmeticească, apoi, arătându-se la înălțimea situației, murmură supus:

- Da, domnule, am să vă anunț de îndată ce sosește trăsura.

Dar stăpânul nu-l mai auzea. Era deja departe, pe aleea cu prundiș.

Nu peste multă vreme, în timp ce servea ceaiul în salonul menajerei, Somerset se lansă în presupuneri privind identitatea femeii care reușise să-l schimbe pe stăpân în asemenea măsură.

- Nu-și ia slujitorii cu ea, îl informă doamna Abbeton, cu ochisorii mici și rotunzi sclipind de curiozitate pe chipul ca o lună plină. Prin urmare, nu poate fi o înaltă doamnă. Nicio *lady* nu se descurcă fără cameristă.

Menajera lui Sinjin — moștenită de la tatăl său, odată cu domeniul — ghicea cu precizie diversele grade de noblețe (sau absența lor) ale doamnelor care treceau prin patul ducelui, în sinea ei, clasifica până și prostituatetele, întrucât multe din faimoasele curtezane ale vremii se perindaseră pe la Six-Mile-Bottom. Sinjin ar fi fost năucit să afle că în cărticica ei de rugăciuni — chiar după capitolul „Geneza” — se găsea ascuns un pomelnic al nenumăratelor sale isprăvi amoroase.

Ca mai toți ceilalți servitori ai ducelui, și doamna Abbeton își diviniza stăpânul. Sinjin se deosebea radical de tatăl său, care, deși nu chiar un mizantrop, se cramponase de o anumită imagine a prestigiului ducal, prilej de nesfârșite dispute între tată și fiu. În contrast cu bătrânul duce, Sinjin se purta firesc și binevoitor cu toată

lumea, cucerind pe oricine, indiferent de sex, vârstă sau categorie socială.

- Indiferent că-i vorba sau nu de o *lady*, instrucțiunile stăpânului sunt cât se poate de clare, îi reaminti Somerset doamnei Abbeton. Trebuie s-o tratăm ca pe o regină. Ai aranjat în salon crinii trimiși de la Kingsway de Înălțimea Sa pentru... ea?

- I-am pus în vasele de argint. I-a văzut și ducele. A exclamat „Vai, ce mulți sunt!“, dar n-a poruncit să-i luăm de-acolo. Sunt o mulțime, nici n-ai loc să te mai miști de ei.

- Nu-i nimic, salonul e încăpător, iar ferestrele vor rămâne deschise. Așa a cerut stăpânul. Să sperăm că doamna va fi mulțumită.

Până la urmă, casa ajunse să arate ca o grădină înflorită, în fiecare cameră se aflau nenumărate buchete parfumate. Pe ferestre pătrundea adierea proaspătă a dimineții de primăvară, amestecând miresmele în onoarea musafirei.

În sfârșit, își făcu apariția și mult-așteptata caleașcă, însoțită de valeți în livrele noi, fără însemnele ducale. Toți își cunoșteau la perfecție atribuțiile. Vizitiul primi sarcina de-a înmâna domnișoarei Fergusson biletul „de la verișoara Elizabeth“ și... întreg echipajul se puse în mișcare, îndepărtându-se pe alee.

Sinjin se postă în chioșcul de vară construit în stil grecesc, aflat pe vârful unui dâmb, de unde putea supraveghea întreg ținutul. Începu să aștepte, umblând de colo-colo ca un leu în cușcă. Își consultă ceasul de vreo zece-douăsprezece ori și-abia pe urmă se hotărî să se așeze. Dar câteva clipe mai târziu sări în picioare. Nu suporta așteptarea. Răbdarea nu se numărase nicicând printre virtuțile lui — altă sursă de neînțelegeri între duce și tatăl său, care socotea că un om de viță nobilă nu se grăbește niciodată.

Conștient de atracția irezistibilă exercitată de lady Chelsea asupra sa, Sinjin încercase în fel și chip să-și

potolescă dorința, într-o noapte se culcase cu una din fetele Harrietei, în strădania de a-și astâmpăra foamea simțurilor, punând capăt glumelor prietenilor săi. Dar curând sări jos din pat și, murmurând câteva cuvinte de scuză față de curtezana uluită, plecase să se plimbe prin grădină.

În noaptea aceea se gândise mult, analizând viața pe care o ducea și încercând să înțeleagă ce-i plăcea la o fată tânără și lipsită de experiență. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că interesul ieșit din comun față de fermecătoarea domnișoară Fergusson nu avea nevoie de niciun fel de explicații. La ce bun să caute argumente împotriva atracției firești față de o femeie superbă ca Chelsea, care urma să fie a lui pe timp de o săptămână? Doar nu era călugăr — deși, își spusese ducele, cu un surâs malițios, încântătoarea lady Chelsea Amity Fergusson ar fi scos din minți și pe un slujbaș al bisericii. Cât despre neobișnuita lipsă de interes față de fetele Harrietei, și ea trebuia pusă tot în seama minunatei domnișoare Fergusson, mult mai senzuală decât oricare dintre curtezane. Lucrurile erau cât se poate de limpezi. Refuză să ia în considerație faptul că până atunci frumusețea feminină reprezentase pentru el doar un obiect de consum. Iar abținerea sexuală — fie și numai pentru câteva zile — i s-ar fi părut până mai ieri ceva de neconceput.

Așadar, continua să se învârtă prin chioșc, întrucât mișcarea îi mai domolea din nerăbdare, ferindu-l de încercarea de a-și mai explica... inexplicabilul. În schimb, începu să chibzuiască pe baza experienței și inventivității îndelung exersate în ultimul deceniu — pe ce căi putea să-i ofere cât mai multe plăceri domnișoarei Chelsea.

Între timp, Chelsea se zbătea în ghearele neliniștii, torturată de aceleași gânduri și dorințe nebunești avându-l drept subiect pe Sinjin St. John — deși trebuia cu orice preț să-și ascundă sentimentele, dat fiind că o

ajuta pe doamna Macaulay la împachetat. Dar mintea îi stătea la cu totul altceva, astfel încât, după ce-o întrebă de trei ori la rând același lucru, menajera nu se mai stăpâni și-i zise:

- S-a întâmplat ceva, fetițo? N-ai scos o vorbă toată dimineața.

Trezită brusc din visare —în care-și închipuise buzele zâmbitoare ale lui Sinjin aproape atingându-le pe ale ei — Chelsea își frământă mintea în căutarea unei scuze.

- Încă mă gândeam la cursele câștigate de noi la Newmarket, doamnă Macaulay. Iartă-mă că n-am fost atentă la ce-ai spus.

Bineînțeles, se gândise la Sinjin, iar sentimentul triumfului asupra frumosului duce reuși să confere răspunsului ei o umbră de sinceritate.

- Ei, dacă mintea-ți stă din nou la cai, așa cum ai obiceiul — spuse doamna Macaulay, surâzând înțelegător — atunci mai bine nu-mi mai sta în cale, să pot împacheta. Hai, fugi de-aici!

- Vreau să te-ajut.

- Sigur că n-ar fi rău s-o faci, dar așa cum te porți în clipa asta, află că mai curând mă încurci. Hai, șterge-o! Du-te și zorește-i pe argați să încarce căruțele, îi sugeră menajera.

Cum Chelsea își petrecea cea mai mare parte a timpului în grajduri, la fel ca tatăl și frații ei, doamna Macaulay era obișnuită să se îngrijească singură de treburile casei.

Prin urmare, Chelsea porni pe alee înspre poartă, cu broșa de la Sinjin ascunsă-n buzunar, astfel încât s-o poată atinge, neștiută de nimeni. Degetele ei lunecau pe fațetele diamantului, pe montura din aur, pipăind contururile giuvaerului, până la minuscula albină așezată pe floarea de ciulin. Emblema Fergusson-ilor redată de măiestria unui bijutier trebuie să fi fost un dar extrem de costisitor, mai ales că diamantul violet era o piatră foarte rară. Trebuia cu orice chip să i-o înapoieze lui Sinjin. O

femeie nemăritată nu se cuvenea să accepte daruri scumpe din partea unui bărbat. Ca și cum relația lor ar fi fost una pe de-antregul cuviincioasă! Surâse la gândul intimităților petrecute între ei, începând cu propunerea ei lipsită de rușine în seara când se ascunsese în trăsura lui. Prin urmare, n-avea motiv să nu păstreze darul... ca amintire. Oricum, cele cincizeci de mii de lire — pretenție de altfel scandaloasă, dacă se gândea mai bine — se vor topi curând.

Deodată îi veni în minte o întrebare, fără nicio legătură cu regulile etichetei și intimitățile sexuale la care cugetase până atunci: oare era cazul să-și ea cu sine niște cărți? Analiză perspectiva a șapte zile alături de Sinjin. Cu toată reputația ducelui de Seth, își închipuia că se vor ivi momente când va trebui să sc lipsească dc prezența ei. Nu știa dacă o cabană de vânătoare din Leicester putea oferi prea multe posibilități de distracție.

Se întoarse în casă alergând și alese câteva din cărțile ei preferate, pe care le împachetă cu grijă. De-abia coborâse la parter când câinii începură să latre, vestind apariția trăsुरii albastre și lăcuite, apropiindu-se în goana cailor de Priory Cottage.

„Exact stilul lui Sinjin!” își spuse fata, cu obrazii arzând de emoție.

Vizitiul gonea de parcă ar fi concurat la Newmarket. În plus, remarcă satisfăcută că ducele își trimisese echipajul înainte de ora fixată.

Trăsura năvăli în curte, stârnind un nor de praf, și se opri spectaculos în dreptul intrării, într-un vârtej de pietriș. Câinii lătrau asurzitor, ca și cum hărmălaia lor ar fi fost suficientă să intimideze caii. Doamna Macaulay strigă la ei, încercând să-i potolească. Rândașii sosiră în fugă de la grajduri, să vadă ce se întâmplase. Chelsea rămase în prag câteva momente, să-și adune curajul. Uitând de cele cincizeci de mii, se întrebă o clipă dacă îndrăzneala îi era de ajuns să-și pună planul în aplicare. Una era să urzească o înșelăciune, și alta s-o aducă la

îndeplinire cu bună-știință. Hotărî să se gândească doar la scopul nobil al acțiunii. Ducele garantase un viitor fără griji pentru tatăl ei. Pentru asta, Chelsea ar fi fost în stare să joace și pe scena teatrului Drury Lane.

- Mă duc eu să văd cine-a sosit, doamnă Macaulay, spuse fata, coborând treptele de la intrare.

Își manifestă surpriza de rigoare când vizitiul îi întinse „biletul de la verișoara Elizabeth”. Îl citi cu luare-aminte, urmărită de privirile curioase ale slujitorilor, apoi anunță pe toată lumea despre veștile primite, luându-și o expresie cât mai gravă.

În aceeași secundă, doamna Macaulay și rîndașii se traseră înapoi înspăimîntați ca nu cumva echipajul să fi adus microbii tocmai de la Uppingham. Până și câinii părură să le împărtășească îngrijorarea, alergând să se ascundă sub scară.

- Așteptați să-mi strâng câteva lucruri, minți Chelsea. Doamnă Macaulay, vrei să-mi pregătești ceva merinde pentru drum?

Peste câteva minute, slujitorii coborâră cu bagajul fetei, preluat apoi de către oamenii lui Sinjin, care-o ajutară să urce în trăsură, legându-i cufărașul de polița din spate. Chelsea îi comunică în grabă doamnei Macaulay, care împacheta proviziile pentru drum, că urmau să se întâlnească la Grantham.

- Deocamdată rămâneți aici. Am să trimit o scrisoare, să vă înștiințez asupra datei exacte când urmează să ne vedem la Grantham.

- Dar dacă sărmana femeie va avea nevoie de ajutor mai mult de-o săptămână? Întrebă menajera, știind, că domnul Fergusson îi aștepta la York! Sau... ce se întâmplă dacă... mătușa moare?

Chelsea se grăbi s-o liniștească, de astă dată cu o sinceritate neprefăcută.

- Verișoara Elizabeth spune că mătușa Georgina a depășit momentul critic, prin urmare nu va muri.

Elizabeth are pur și simplu nevoie de încă o persoană, pentru că nu mai face față singură.

- Prea bine, lady Chelsea! se învoi doamna Macaulay. Atunci, așteptăm mesajul.

Ce bine se pricepea să mintă! constată Chelsea cu o ușoară remușcare.

- Sau... dacă-i cazul... aș putea veni și eu, se oferi menajera într-o pornire altruistă, învingându-și teama de boală.

Pe Chelsea o încercă din nou sentimentul vinovăției, alungat în clipa următoare de o bucurie năvalnică. Chiar dacă banii pe care-i va obține vor însemna un trai liniștit și îmbelșugat pentru familia Fergusson, acum, când îi trecuse emoția, trebuia să recunoască sincer că *ardea* de nerăbdare să-l întâlnească pe seducătorul duce de Seth.

Sprijinindu-se de brațul unui servitor pe care nici nu îndrăznise să-l privească în ochi, se așază pe pernele trăsorii, cu mâinile încrucișate în poală, până când portiera se închise și caii se urniră din loc. Abia atunci îndrăzni să respire ușurată și, aplecându-se pe fereastră, făcu un semn de rămas-bun spre slujitorii opriți în fața casei.

Nu le zâmbi, pentru că împrejurări le n-ar fi îngăduit-o, dar sub corsajul alb ca zăpada, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Capitolul 15

Soarele sclipi pe trăsura lăcuită în clipa când aceasta ieși dintre copaci, pornind pe drumul care șerpuia printre pășunile cu iarbă grasă. Lui Sinjin îi rămânea destulă vreme ca să se întoarcă în casă, dând slujitorilor ultimele dispoziții. Când Chelsea coborî, sprijinindu-se de mâna întinsă a ducelui, acesta o salută, zâmbind, întâmpinând-o ca pe un oaspete de vază.

La început se arată surprinsă, apoi mișcată, pe măsură ce tânărul îi prezenta pe rând servitorii aliniați la intrare. Sinjin făcea onorurile casei ca și cum ar fi primit vizita unui pair al regatului, cu respectul convenit unui musafir deosebit. Ar fi putut proceda și altfel, tratând-o ca pe o simplă amantă.

- Lady Chelsea are nevoie de ceva răcoritor, se adresează el menajerei, care se făcu nevăzută cu o agerime neobișnuită pentru o femeie atât de durdulie.

- Spune-mi, te rog, îi bați cumva? îl întrebă în șoaptă Chelsea, clipind poznaș către Sinjin cu ochii ei violeți.

Slujitorii Fergusson-ilor, considerați dintotdeauna membri ai familiei, erau înclinați mai curând să dea sfaturi decât să primească ordine.

- Niciodată de față cu musafirii, murmură ducele, astfel încât, atâta timp cât ești tu aici, se află în siguranță. Doamnă Abbeton, condu-o pe lady Chelsea în budoarul dumneaei, ceru el menajerei.

- Trebuie să mă duc singură? șopti Chelsea, jumătate în glumă, jumătate în serios, ușor intimidată de prezența întregului personal de la Six-Mile-Bottom.

- Nu vrei să te odihnești? întrebă Sinjin.

- Dragul meu... spuse Chelsea, încetând să mai vorbească în șoaptă, astfel încât chiar și imperturbabilul Somerset rămase cu gura căscată de uimire, neobișnuit cu tandrețurile stăpânilor de față cu servitorii. De-acasă și până aici nu sunt decât trei mile. Doar nu călătoresc de-o săptămână. Aș prefera să mă bucur de compania ta...

Coborî din nou glasul.

- ... deși, desigur, voi avea nevoie și de odihnă... ceva mai târziu.

Sinjin răsă și, aplecându-se, o sărută sub privirile uluite ale servitorilor. Apoi, ridicând fruntea, zise:

- Vă mulțumesc tuturor. Somerset, poți să-i trimiți de-aici. Doamnă Abbeton, în curând vom servi prânzul.

Unde? se adresa el domnișoarei Fergusson, luându-i mâna într-a lui.

- Habar n-am!

Ținându-l de mână, i se păru că dintr-o dată totul în jurul ei căpătase o lumină nouă, dumnezeiască.

- Îți plac crinii?

- La nebunie.

- Atunci vom prânzi în compania lor, zise Sinjin, întorcându-se spre Somerset.

Când deschise larg ușa budoarului aranjat în cinstea domnișoarei Chelsea, fata simți cum i se taie respirația.

Splendoarea încăperii cu tavan înalt, pereți pictați de Romano, înfățișându-l pe Neptun alături de nimfele mării, cu decorațiuni în bronz aurit și un goblen imens așternut pe pardoseală, era pusă în umbră de nenumărații crini de toate culorile, așezați pe mese, pe console, rafturi și pervazuri —într-un cuvânt, pretutindeni.

- Ce minunăție! murmură Chelsea.

- Ți-am spus că vom prânzi înconjurați de crini, zâmbi Sinjin.

- Cum ai reușit s-aduni aici atâtea flori?

El începu să râdă.

- Te amețește parfumul? Așteaptă-mă puțin.

Se răsuci pe călcâie și pomi de-a lungul coridorului, cercetând cu privirea fiecare cameră. Câteva minute mai târziu se întoarse, cu ochi strălucitori.

- Cred c-au golit grădinile pe o rază de mai multe mile. Vino să vezi. Toate florile sunt pentru tine.

Chelsea era impresionată de primirea făcută de Sinjin și slujitorii săi. Întreaga casă era împodobită cu buchete de toate mărimile și culorile.

- Mulțumesc... murmură ea, oprindu-se în pragul ultimei camere. Sunt profund mișcată...

- În cazul ăsta, a meritat osteneala, glumi tânărul. Mărturisesc că țineam morțiș să te impresionez.

- Reușeai oricum, și în absența florilor...

Sinceritatea ei îl umplu de încântare.

„O săptămână! “ se bucură în sinea lui. „Șapte zile... O sută șaiszeci și opt de ore... Peste zece mii de minute...”

Surâsul lui Sinjin ar fi fermecat și îngerii din ceruri.

- Sunt fericit că te-am cunoscut... șopti el, emoționat.

- Știu că nu se cuvine să-ți fac o astfel de destăinuire, murmură Chelsea, ridicând privirea către duce, dar și eu sunt fericită că te-am întâlnit.

Se înalță pe vârfuri și-l sărută pe bărbie.

Serviră prânzul împreună — somon, sparanghel, tartă cu caise, înghețată de ananas (Sinjin comandase o masă „pentru pretențiile unei lady”) — printre crini, a căror mireasmă plutea în încăpere, anticipând dezlănțuirea patimii ce se ascundea sub conversația banală. Nici unul dintre ei nu mănăcă prea mult, cu gândul la ce avea să urmeze.

Sinjin sorbi dintr-un lichior de pere, descoperit într-o mănăstire din Munții Pirinei. Grație unei substanțiale donații anuale pentru întreținerea capelei, primea în fiecare vară câte o duzină de lăzi. Îi plăcea să guste din această băutură după-amiaza, savurându-i parfumul care amintea de mireasma primăverii în munți.

Chelsea își înmuie buzele în șampania frapată, turnată în minunate cupe din cristal persan. Când îi reproșa lui Sinjin că folosea pahare atât de scumpe pentru o ocazie cât se poate de obișnuită, el se mulțumi să zâmbească.

- Darius, care avea simțul frumosului, ar fi fost în culmea încântării. Și el se pricepea la cai.

- Ce legătură are una cu alta? întrebă amuzată Chelsea.

- Nici una, răspuse râzând Sinjin, decât că ambele presupun o bogăție sentimentală.

- Prin urmare, și tu ești un sentimental?

- Întocmai, răspuse el cu glas mângâietor, arcuindu-și buzele perfect desenate într-un surâs cuceritor.

De fiecare dată fata asta reușise să-i înfierbânte simțurile, dar aici, în singurătatea încăperii, culcată pe

canapeaua stil Ludovic al XIV-lea, înconjurată de crini cu miros amețitor, făptura ei respira un farmec plin de prospețime. Purta o rochie simplă, închisă la gât, singura podoabă fiind broșa cu floare de ciulin dăruită chiar de el. Părul auriu era legat la spate cu o panglică verde, iar în urechi nu avea cercei. Dacă zeii ar fi încercat să plămădească o imagine a frumuseții fără cusur, cu siguranță că ar fi luat-o drept model pe Chelsea.

- Atunci, rămânem aici? întrebă fata, parcă citindu-i gândul — sau mai curând privirea.

- Nu cred, răspuse Sinjin fără ocolișuri. Pot să mai aștept.

- Asta înseamnă că ai o experiență vastă, replică Chelsea, cu blândețea și naivitatea unei tinere vrăjitoare păgâne.

Sinjin nu vroia s-o dezamăgească. În realitate, învățase să aștepte abia din clipa când ea pătrunsese în lumea lui, dezvăluindu-i fațete ale propriei firi despre care habar nu avusese că există.

- Mănâncă ceva, o îndemnă el, zâmbind încurajator. Aici e prea aproape de Priory Cottage. De îndată ce se lasă seara și drumurile devin pustii, pornim către Oakham.

Chelsea își țuguie buzele ca un copil bosumflat.

- Și până atunci cum ne distrăm? întrebă ea, prefăcându-se supărată, după care îi zâmbi larg.

- Îți place Bach?

- Tu cânti? se miră fata, dând cu ochii de clavecinul aflat lângă fereastră.

- Uneori, pentru plăcerea personală.

- Știi vreun cântec scoțian?

- Mai multe, răspuse Sinjin, fără a preciza motivul pentru care în repertoriul său figurau și astfel de piese.

Câteodată, când el mai zăbovea în pat, Cassandra obișnuia să interpreteze melodii scoțiene, pe care soțul ei le aprecia în mod deosebit. În numeroase rânduri, Sinjin se așeza lângă ea, cu ceașca de cafea în mână, și-o

asculta exersând la clavecin. Din când în când, Cassandra improviza versurile, luându-l în derâdere pe vârstnicul ei soț.

- Atunci cântă *Mătura din Cowdenknows*.

- Asta te va face să-ți treacă supărarea?

- Pentru moment, da! râse fata.

Sinjin începu să cânte pentru ea, trecând de la melodiile scoțiene — al căror număr era limitat, ca și repertoriul Cassandrei — la Bach și Haydn. Degetele lui lungi și subțiri alunecau pe clape grațios și fără efort. Arăta ca un gentilom de țară, cu haină bufantă, lipsită de podoabe, cu pantaloni din piele de căprioară, cu părul dat pe după urechi și legat la spate cu o panglică neagră, cu cizme uzate, dar strălucind de curățenie, astfel încât Chelsea uită pentru o clipă decorul somptuos în care se aflau, precum și averea și titlul gazdei. Ascultând muzică și bucurându-se de zâmbetul lui radios, uită chiar și de motivul pentru care venise aici.

Sinjin era capabil de astfel de performanțe. Putea să facă o femeie să uite de toți și de toate, în afară de propria sa plăcere. Chelsea se întrebă cât timp îi trebuise că să ajungă la o asemenea măiestrie.

Adormi curând, ca un cățeluș, vrăjită de parfumul crinilor, de șampanie și de farmecul muzicii. Sinjin continuă să cânte, ca să nu-i tulbure somnul. Și ca s-o poată privi în voie.

O singură dată se deshiise ușa, dar Sinjin duse un deget la buze, clătinând din cap, și Somerset se retrase cu discreție. Aveau destulă vreme să plece după ce se va trezi Chelsea. Simpla ei prezență îl umplea de mulțumire. Se simțea într-adevăr fericit.

În aceeași seară călătoriră către Oakham, în aerul îmbătător de primăvară, sub lumina palidă a lunii, într-o atmosferă atât de liniștită și tăcută, încât Chelsea îl acuză în glumă că ar fi comandat o ambianță atât de

poetică drept preludiu la săptămâna pe care urmau s-o petreacă împreună.

Sinjin era conștient că buna ei dispoziție și viziunea romantică asupra perioadei de singurătate în doi îi încălzea sufletul într-un fel cu totul nou pentru el. Deși nu-și putea alunga închipuirile erotice, acum când se afla atât de aproape de fermecătoarea lady Chelsea, totuși îl bucura chiar și simplul fapt că o știa alături.

- Întrucât suntem siliți să călătorim noaptea, m-am gândit că n-ar fi rău să ne vegheze o lună de dimensiuni considerabile, râse el. Îmi pare bine că ești și tu de acord.

- Întotdeauna te porți așa fermecător?

- Nu, răspuse el cu sinceritate.

Apoi adăugă, zâmbind:

- În schimb, tu ești întotdeauna frumoasă, astfel încât avantajul e de partea mea...

- *Donec gratus eram tibi*, murmură Chelsea, după care traduse — „atâta timp cât îmi îngădui să rămân în preajma ta.“

Se rezemă pe pernele trăsurii, calmă și sigură de farmecul exercitat asupra lui.

- Unde-ai învățat latina? se miră Sinjin, care deprinsese această limbă doar cu prețul unor mari eforturi, pe vremea când era student la Eton.

- Acasă, cu un profesor particular.

- Mare noroc a avut! murmură tânărul, convins că profesorul domnișoarei Fergusson s-ar fi dat de ceasul morții până să-i vâre *lui* în cap gramatica latină. Dar de ce tocmai latina?

- Era un om în vârstă, explică Chelsea. Și, la urma urmei, de ce nu, mă rog?

„Mare noroc, zău așa!“ replică în sinea lui Sinjin, torturat de gânduri vinovate, privitoare la frumoasa Chelsea și profesorul de latină — oricât de bătrân ar fi fost acesta.

- Iartă-mă! se grăbi Sinjin să se scuze. Într-adevăr, de ce nu? încuviință el galant, deși femeile pe carele cunoscuse până atunci nu stăpâneau tainele latinei.

Ca orice bărbat din vremea aceea, considera în general femeile drept „sexul slab“, bune numai pentru plăceri, pentru prăsilă și supravegherea treburilor casei, frumusețea lor venind să compenseze sărăcia spiritului!

Însă Chelsea nu se potrivea cu nici unul dintre aceste tipare.

- De ce să studieze greaca și latina doar bărbații? replică fata, pe un ton ce contrasta profund cu poziția ei languroasă și cu părul scăpat de sub panglică în şuvițe dezordonate.

- Știi și greaca?

- Da. Ce ți se pare așa ciudat? Mintea mea funcționează la fel de bine ca a ta.

- De obicei, femeile nu învață astfel de lucruri, zise Sinjin, ca explicație, nu ca argument.

- Unele, da.

- Eu vorbesc despre cele mai multe.

- Nu pot decât să le compătinesc! pufni Chelsea.

Ducele o cercetă cu o privire curioasă. Bineînțeles că existau și femei cu preocupări alese, numai că el nu se învârtea în astfel de cercuri, fiindcă le socotea prea serioase. Deși Chelsea dădea dovadă de un remarcabil spirit de independență, totuși nu-i făcea impresia unei ființe exclusiv cerebrale... cu toate că se deosebea de celelalte din multe puncte de vedere.

- Crești cai, călărești la curse — și încă foarte bine... Aproape că l-ai întrecut pe Fordham... Cunoști limbile clasice...

Apoi, ca și cum ar fi încercat s-o încadreze în tiparele firești ale sexului ei, întrebă:

- Te pricepi și la îndeletniciri specific feminine?

Văzându-i privirea severă, se grăbi să adauge, râzând:

- Desigur, pe lângă celelalte...

- Ce vrei să spui?

Nu era supărată, ci numai curioasă să afle ce înțelegea el prin „îndeletniciri specific feminine”.

- De pildă, broderia.

- Dar ce, Cassandra brodează?

O clipă, Sinjin rămase fără replică, uluit atât de întrebarea ei directă, cât și de incapacitatea lui de a-i răspunde la fel.

- Va să zică, nu știi! trase concluzia domnișoara Fergusson după o scurtă tăcere. Așadar, zâmbi ea cuceritor, arătându-și dinții sclipitori ca perlele — vezi cât de puțină importanță are broderia?

- M-ai convins! râse Sinjin, învăluind-o cu o privire caldă și afectuoasă.

În continuare, discutară despre lucrurile importante din viața lor: caii, cursele, sezonul de vânatoare, pescuitul de somoni în Scoția. Ducele moștenise de la bunicul său un mic domeniu, unde mergea la pescuit... Chelsea cânta la lăută... Sinjin făgădui că va cere să i se trimită una, astfel încât să poată exersa Mozart împreună. Domnișoara Fergusson picta — mai ales cai. După metoda lui Stubbs, făcuse cândva disecții pe un cal mort, pentru a-și perfecționa tehnica.

„O femeie extraordinară!” își repeta Sinjin, neîncetând să se minuneze de calitățile ei, în vreme ce conversau ca doi prieteni.

La rândul ei, Chelsea descoperi cât de modest era ducele, în ciuda multiplelor sale însușiri și talente. Pe moșiile lui Sinjin tocmai se experimentau culturile alternative. Călătorise mult pe continent, ca orice tânăr înstărit. Începuse să construiască un drum, legând trei dintre domeniile sale, astfel încât să-și poată deplasa cu ușurință caii între curse. Petrecuse vreo doi ani în colonii și ajunsese până în Orientul Apropiat și Africa de Nord, în căutarea unor armăsari pur-sânge.

- Intenționez să mă întorc în Tunis... poate spre toamnă. Un prieten mi-a povestit despre o splendoare de

cal berber, proprietatea uneia dintre căpeteniile beduinilor. Mă gândeam că poate voi reuși să-l conving să-mi vândă armăsarul, deși până acum a refuzat orice propunere de acest fel.

- Câți ani are calul? Ai mai fost la beduini? E-adevărat că pe-acolo trăiesc lei? Și că arabii își țin femeile în harem? Oare căpeteniile lor arată chiar așa cum sunt zugrăvite în ghidurile de călătorie?

Chelsea nu mai contenea cu întrebările, mânată de o nestăvilită curiozitate.

Sinjin îi dădu toate lămuririle cerute, în relatări pitorești și amănunțite, care reconstituiau fidel și sugestiv peisajul nord-african. Când istorisirea luă sfârșit, Chelsea oftă adânc și zise:

- Te invidiez pentru câte locuri ai văzut.

Deși faptul că era femeie n-o împiedica să călătorească, întrucât englezoaicele se puteau deplasa oriunde, însoțite de slujitorii lor, totuși nu dispunea de mijloacele bănești necesare împlinirii acestui vis.

- Poate într-o zi... murmură ea cu nostalgie.

Atunci el începu să-i povestească și mai multe, descriind în detaliu drumul de la Acra la Tunis. Ajungând la cabana de vânătoare a lui Sinjin, amândoi aveau senzația că se cunoșteau de-o viață.

Trăsura se opri în fața construcției de cărămidă roșie, în stil Elisabetan, cu frontoane înalte și zeci de hornuri, cu ferestrele strălucind în lumina razelor de soare. Departe, spre sud, se zăreau contururile line ale dealurilor înverzite din Leicestershire. Sinjin deschise portiera și sări jos.

- Grăbește-te! o îndemnă el pe Chelsea, răsucindu-se în loc și admirând peisajul.

Chelsea se opri pe scara trăsurii, apoi el deschise brațele și spuse:

- Hai, sari! Te prind eu, n-ai grijă!

Ea îi căzu la piept, toată numai lână scoțiană și parfum de trandafiri. Sinjin o îmbrățișă cu tandrețe, dându-i un sărut de bun-venit.

- Încep să te recunosc... murmură Chelsea cu glasul încărcat de bucurie și emoție, privindu-l fericită pe sub gene.

- Ești desăvârșită, draga mea! șopti ducele, sărutând-o pe vârful nasului.

Sub simplitatea complimentului se ghicea un adânc sentiment de mulțumire.

În secunda următoare, îi adresă un surâs poznaș, atât de cunoscut pentru ea.

- Am o bănuială că-ți va plăcea aici.

- Mi-a plăcut din prima clipă, răspuse Chelsea, cu un surâs limpede și curat ca o rază de soare.

Capitolul 16

Cabana de vânătoare — ca și cea de la Six-Mile-Bottom — era mult mai mare, mai încăpătoare decât alte construcții de acest gen și plină de mobilă și opere de artă exotice aduse de strămoșii lui St. John din peregrinările lor. Spre deosebire, însă, de stilul modern al locuinței de la Six-Mile-Bottom, casa de vânătoare avea camere mici și confortabile, cu tavanul jos și pereții tapisați cu pânză de in, precum și un păienjeniș de coridoare, scări și anexe, rămase de la alți St. John pasionați de arhitectură. Lumina pătrundea prin vitraliile multicolore, răspândind în interior un curcubeu de nuanțe, care se răsfrângeau pe covoarele turcești de un roșu aprins, și pe tapițeria brodată în mov, auriu, verde și grenă, făcând să sclipească pardoseala lucind de curățenie și lemnăria sculptată cu mare artă.

Totul respira bogăție în această casă care adăpostise generații de St. John, urmând a sluji drept locuință și generațiilor viitoare.

- Aici n-a fost întotdeauna o casă de vânătoare, își dădu cu părerea Chelsea după ce vizitaseră clădirea dintr-un capăt în altul.

Bagajele fuseseră deja transportate înăuntru și slujitorii plecaseră. Domnișoara Fergusson stătea împreună cu Sinjin în micul salon ce oferea o priveliște încântătoare asupra văii înverzite de la miazăzi. Amândoi sorbeau din ceaiul aburind, pe care Sinjin îl parfumasese cu coniac, surâzându-și unul altuia, într-o atmosferă de negrită pace sufletească.

- Odinioară aici a locuit primul St. John trimis de regină în îndepărtata Rusie. Inutil să-ți mai spun că s-a întors de la Moscova plin de bani, astfel încât și-a construit o reședință somptuoasă la Stanford.

- Kingsway.

Toată lumea auzise de ministrul reginei Elisabeta I, care, vreme de patruzeci de ani, cât fusese în slujba coroanei, continuase să-și extindă și să-și îmbogățească palatul în stil renașcentist.

Sinjin încuviință din cap.

- Ori de câte ori mă găsesc în Leicestershire îmi place să vin aici. De Kingsway se ocupă restul familiei.

- Nu locuiești în permanență acolo?

- Nu. Dețin doar un apartament.

Părea că nu dorește să discute despre faptul că reședința ducală nu-i servea de cămin. Nevrând să insiste, Chelsea schimbă subiectul, lăudându-i priceperea la pregătirea ceaiului.

- Nu cred să existe mulți duci care să se descurce atât de bine în bucătărie, zise ea, sincer impresionată.

- Guvernanta mea, Steeley, m-a lăsat să umblu prin bucătărie încă de mic copil. Bănuiesc că avea o slăbiciune pentru majordom. Omul era însurat, ceea ce

dovedește, adăugă râzând vesel, că legăturile extraconjugale nu sunt doar privilegiul aristocrației.

- Și-ai învățat să prepari ceaiul încă de la trei ani! ? Îl necăji Chelsea, evitând să continue conversația pe tema relațiilor amoroase în afara căsătoriei.

Sinjin ridică din umeri.

- Printre altele. Bucătăreasa mă iubea ca pe copilul ei, iar părinții socoteau că educația mea n-avea nimic de suferit atâta timp cât mă găseam în preajma guvernantei.

Surâse cu nostalgie, copleșit de amintiri.

- Deși, urmă el, regăsindu-și buna-dispoziție, va trebui să ne luăm și noi câțiva slujitori. Cu hrana, de bine-de-rău am rezolvat-o, dar mai rămâne spălatul vaselor.

- Mă ocup eu.

Ducele făcu ochii mari. Nici una din femeile întâlnite până atunci n-ar fi știut să țină o farfurie în mână.

- Mulțumesc, spuse el mișcat, dar, sincer să fiu, nu vreau să pierdem nici o clipă din...

Chelsea înțelese imediat, pentru că Sinjin vorbise cu glas coborât și învăluitoare, în timp ce în ochii lui se citea limpede dorința.

- Am putea chema niște săteni pentru câteva ore în fiecare zi. Nu ne-ar deranja prea mult. Tu cunoști pe careva?

- În mod normal, aici există servitori...

Râse vesel și adăugă:

- Vezi ce imprudent am fost? Doream să te am numai pentru mine.

- N-aș vrea să par prost-crescută... începuse Chelsea, punând ccașca deoparte. Dar... ăăă... mi-e foarte greu să stau atâtea ceasuri lângă tine... în intimitatea trăsorii...

Se opri, neștiind până unde putea să meargă înainte ca ducele de Seth cel uns cu toate alifiile s-o socotească lipsită de rușine.

Genele-i negre se plecară o clipă într-un gest plin de candoare studiată; la urma urmei, se afla departe de

casă și, pentru prima oară în viață, absolut singură cu un bărbat.

- Continuă... o îndemnă încet Sinjin, fermecat de felul ei de-a fi, de frumusețea și naturalețea fetei și de lipsa de fereală cu care-și mărturisea sentimentele.

La auzul vocii lui, Chelsea ridică pleoapele. Îl privi în ochi și-i spuse fără ocolișuri:

- Încă de când ne-am despărțit ultima oară mi-am dorit nespus de mult să mă strângi din nou în brațe... Te rog...

De ani întregi, de când cu Catherine, nu-l mai rugase cineva atât de frumos. Se strădui să alunge amintirea dureroasă și zise:

- Hai să-ți arăt priveliștea care se vede din dormitorul meu.

Se ridică și-o apucă de mână.

Patul uriaș ocupa aproape întreaga încăpere. Era o superbă piesă de mobilier, cu un baldachin sculptat cu migală, susținut de stâlpi, și cu perdele brodate special pentru una din vizitele reginei Elisabeta.

Draperiile de mătase bleumarin țesute cu flori și viță de vie în culori strălucitoare încă își păstrau strălucirea. Colțurile baldachinului fuseseră împodobite cu flori mari și cizelate cu migală de măiestria sculptorului în lemn.

Într-o parte a patului se găsea o scăriță aurită.

Restul mobilierului, compus din două scrinuri și o masă cu încrustații florale, în stil franțuzesc, fusese cumpărat de un strămoș al lui Sinjin din atelierul lui Pierre Gole, tâmplarul de curte al lui Ludovic al XIV-lea. Eleganța pieselor venea să întregească efectul grandiosului pat, sporind impresia de frumusețe și bogăție a interiorului.

- Câtă intimitate! exclamă Chelsea, mirându-se și ea de contrastul între aspectul încăperii și propria-i reacție.

Dar dormitorul era, într-adevăr, intim, cu patul său ca o floare de mătase, cu mobilierul alcătuit mai curând din obiecte de artă — totul numai strălucire și culoare.

Rămase în prag, și se răsuci către Sinjin, care se oprise cu un pas mai în spate, fără să-și ia privirile de la ea.

- Așa gândesc și eu, surâse tânărul, amuzat de vorbele fetei, dar ghicindu-le înțelesul.

Cu ani în urmă, alesese această încăpere tocmai pentru culorile și dimensiunile ei pline de farmec și căldură.

- Ar trebui să încerci patul, o îndemnă cu glas neobișnuit de calm. În el a dormit cândva și regina Elisabeta.

- Oh! se minună Chelsea, ținându-și buzele, și Sinjin abia se stăpâni să n-o sărute. Te gândești la ea vreodată atunci când dormi aici?

Evident, reginele virgine nu țineau de preocupările lui.

- Uneori, minți ducele, intuind că Chelsea așteaptă un răspuns afirmativ.

- Mi-am închipuit eu! încuviință fata și chipul i se luminează într-un zâmbet, care păru să plutească până la Sinjin. Acum ce faci, nu mă iei în brațe? întrebă ea, fără să se miște din loc, în timp ce o ușoară roșeață îi colora obrazul.

Încercase să se arate nepăsătoare, imitând calmul lui Sinjin, dar se afla într-o situație cu totul nouă pentru ea.

Iar frumosul duce de Seth exercita asupra ei o atracție irezistibilă.

- Ba da... murmură tânărul, coborând glasul.

Se apropie de Chelsea cu pași neauziți, ca o panteră uriașă, și-o ridică în brațe.

O privi în ochii violeți și zise, zâmbind:

- Aș vrea să te pot închide undeva, păstrându-te numai pentru mine... Cred c-am înnebunit, de-ți spun una ca asta! adăugă cu un surâs cald și învăluitor.

- Vezi cum tremur? murmură Chelsea. Te doresc atât de mult! Dar cu siguranță că și eu mi-am pierdut mințile. N-ar trebui să mă aflu aici...

- Și totuși ești... șopti Sinjin, pe un ton ce trăda un adânc sentiment al posesiei.

Chelsea simți un fior în tot trupul — fiorul așteptării și-al dorinței — trezit de puterea lui Sinjin, care-o ținea în brațe ca pe un fulg.

- Nici n-aș putea să plec...

Ochii li se întâlneau, arzând de aceeași patimă. Amândoi tremurau, cuprinși de febra mistuitoare a cărnii.

- Nu te-aș lăsa eu să pleci, chiar dac-ai vrea, declară Sinjin blând, dar cu o hotărâre de nezdruccinat.

Se îndreptă spre pat întrebându-se dacă exista, totuși, vreo cale de-a o păstra pentru sine, uluit de propriile-i sentimente și de pasiunea năvalnică ce-i răscolea întreaga ființă.

- Nu-ți promit că voi putea să mă arăt prea blând... o avertiză cu simțurile înfierbântate la culme.

Drept răspuns, Chelsea îl sărută cu lăcomie, prinzându-i obrazii în palme și trăgându-l către ea, strecurându-și limba printre dinții lui, dornică să-l simtă, să-l aibă cu totul, numai al ei.

După câteva clipe, ridică fruntea și spuse:

- Eu știu că nu pot să fiu blândă. Să nu zici că nu te-am prevenit...

Se înfruptară unul din altul ca două sălbăticiuni flămânde, înnebunite, cuprinse de o dorință nepotolită.

Mult mai târziu, Sinjin se dădu jos din pat, deschizând fereastra ca să pătrundă aerul curat al serii. Rămase sprijinit de pervaz în lumina blândă a asfințitului, cu trupul transpirat, cu gândurile învălmășite și inima zbatându-i-se nebunește.

Epuizată de dragoste, dar încă arzând de dorință, Chelsea îi privi silueta înaltă și armonioasă, profilată pe cerul vioriu. Niciodată nu-și închipuise că foamea simțurilor putea pune stăpânire pe mintea și pe trupul cuiva, făcând să dispară totul în jur. Până astăzi nu știuse cu câtă disperare era în stare să-l dorească pe Sinjin.

- Hai înapoi, în pat... îl chemă ea în șoaptă.

Nu, nu trebuia! își zise tânărul, uluit că o dorea și el din nou, după... o jumătate de zi cât făcuseră dragoste. Încolțise în el un sentiment asupra căruia nu mai avea nicio putere. Și asta i se întâmpla tocmai *lui*, care întotdeauna socotise femeile drept o distracție temporară.

- Vino... repetă Chelsea, răsucindu-se în pat.

Sinjin auzi așternutul foșnind la atingerea picioarelor ei. Picioarele care-l încolăceau, păstrându-l în tainița trupului ei... Picioarele lungi și albe, mirosind a trandafir și a pasiune dezlănțuită...

Mai rămase câteva clipe la fereastră, răcorindu-și fruntea și trupul înfierbântat, în aerul proaspăt de primăvară. Știa că s-ar fi convenit să fugă de Chelsea. Nicio femeie nu trebuia să ocupe un loc atât de important în viața lui.

- Te rog... murmură fata și Sinjin simți cum i se topește orice urmă de împotrivire.

O dorea nebunește. Se apropie de ea, ca un adolescent îndrăgostit și o luă în brațe, strângând-o la piept până când își potoli tremurul mâinilor.

- Oare nu se va domoli niciodată?... murmură el, fără alt gând decât propria-i pasiune.

- Îți spun mai târziu, șopti Chelsea, înfiorată de propria-i dorință, cu buzele lipite de-ale lui și deschizându-și picioarele ca să-l primească. Nu știu... nici nu mă pot gândi... Tot ce știu e că ard de dorul tău și vreau să te simt în mine...

În noaptea aceea nu mai ținură socoteala cine pe cine dorea, nici cât, nici cum. Însă până dimineață, amândoi descoperiră cele mai subtile nuanțe ale senzualității și incredibila minune a pasiunii împărtășite.

Odată cu prima geană de lumină își puseră halatele, iar Sinjin o purtă de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere, coborând scările până la ușa bucătăriei, de unde porni către grajduri.

Era încă foarte devreme.

Călcau în picioarele goale prin iarba udă de rouă. La orizont, soarele începea să se ridice.

- Am un dar pentru tine, spuse tânărul, oprindu-se lângă gardul care împrejmuia pășunea.

- Pentru mine? se alintă fata, sărutându-l fierbinte pe gât și ghemuindu-se lângă trupul lui, care mai păstra căldura așternutului.

- Îl meriți cu prisosință, o asigură Sinjin, convins că o astfel de femeie merita toate bogățiile din peștera lui Aladdin, aurul din Peru și perlele cele mai alese ale Orientului. Surâdea fericit, cu expresia omului care nu mai pune la îndoială legile Paradisului.

Se răsuci puțin, cu ea în brațe, astfel încât Chelsea să poată vedea până departe, spre apus, câmpul înverzit pe care păștea... Thune.

- E al tău, spuse tânărul, fără alte explicații.

Ea deschise ochii mari, apoi își întoarse privirea violetă asupra lui.

- E prea mult...

Avea dreptate. Dar chipul ei luminat de bucurie îi răsplătea însutit.

- Într-o zi, sper să mă răscumpăr... murmură Chelsea.

- Ar exista o cale... râse Sinjin.

- Nu asta am vrut să spun.

Dar veselia lui era molipsitoare și Chelsea îi întoarse zâmbetul.

- Pentru tine totul are un subînțeles erotic?

- Săptămâna asta, da! răspunse tânărul, nu doar în glumă, ci cu sufletul frământat de aceleași neliniști care-i dăduseră târcoale toată noaptea.

În ciuda reputației sale de „armăsar neobosit”, femeile nu jucaseră niciodată un rol prea important în viața lui. În orice caz, nu pe plan spiritual. Cu Chelsea, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. O purta mereu în gând, chinuit de o dorință nepotolită.

- Din câte-am auzit — îl corectă fata, amintindu-și traiul lui desfrânat de până atunci — asta ți se întâmplă

în *fiecare* săptămână. Gura lumii spune că ai o energie fără limite.

Se convinsese și ea, în noaptea ce trecuse, dar poate că lumina cenușie a zorilor făcea să pălească amintirea dovezilor concrete ale faimei lui.

Văzându-i răceala din privire, Sinjin deveni brusc serios.

- Să nu crezi chiar tot ce-ți ajunge la ureche, o povățui el, cu glas grav.

- Chiar de-ar fi să dau crezare numai la jumătate din ce-am auzit și tot rămân înmărmurită...

- Atunci, încearcă să nu crezi nici măcar atât.

Se simțea obosit, sleit de puteri și plictisit să-și apere viața de bârfele și intrigile „celor cumiți și integri.”

- Uite ce e, oftă el, nu înțeleg de ce atât de multă lume este interesată de persoana mea, niciodată n-am înșelat pe nimeni. Nu m-am prefăcut și n-am ascuns nimic. Legăturile mele amoroase au însemnat plăcere pentru ambele părți...

Își coborî pleoapele, din respect pentru noaptea ce trecuse.

- ... întotdeauna cordiale și...

Căută un cuvânt mai blând.

- ... altruiste... Atunci, de ce naiba trebuie să fie viața mea particulară pe buzele tuturor babelor amatoare de bârfe din oraș?

Chleseă își zise că probabil Sinjin nici nu bănuia atracția pe care o exercita asupra sexului frumos. O bătea gândul că până și babele cu pricina ar fi dat ochii peste cap de încântare dacă ducele le-ar fi onorat măcar cu o privire.

- N-ai de ce să te superi, zise împăciuitoare Chelsea, conștientă de puținul timp pe care-l avea la dispoziție și de motivul venirii ei la Oakham. Treaba ta dacă poți face fericite toate frumoasele din Londra...

- Să nu spui asta... gemu Sinjin. Te asigur că-n mare parte sunt bârfe.

Cel puțin, avusese sinceritatea să evite o afirmație categorică. Chelsea îl auzise pe Duncan spunându-i lui Neil că Sfântul era armăsarul de rasă al tuturor femeilor peste cincisprezece ani și că zilnic, la Seth House, soseau atâtea scrisori de dragoste încât Sinjin fusese nevoit să angajeze un secretar care să le trieze înainte de-a ajunge în mâna sa.

Nici nu era de mirare că toate femeile oftau de dorul lui. Chelsea îl urmase la Oakham știind prea bine ce însemna o săptămână petrecută aici. Dar tocmai asta și dorise. Acum era prea târziu pentru regrete. Deși nu-i convenea că ducele putea vrăji pe oricine, înțelegea perfect natura farmecului său.

- Îartă-mă, m-a luat gura pe dinainte, se scuză Chelsea. E vorba despre viața ta și eu n-am nici un drept să mă amestec. Rămânen prieteni? îl întrebă, zâmbind.

Sinceritatea ei îl descumpănise întotdeauna. Prea multă vreme se învărtise în mijlocul prefăcătoriei și superficialității, printre oameni care nu spuneau niciodată ce gândesc — sau, poate, doar pentru puțină vreme.

- Sigur că da, se grăbi s-o liniștească, surâzând vesel. Ce zici, facem o plimbare călare?

Cu numai câteva cuvinte, îi oferea o plăcere care-și găsisese egal numai în cea de-a se ști în brațele lui: călăria era cea mai mare bucurie a vieții ei, iar Thune — calul favorit. Și ce însoțitor mai agreabil își putea dori decât pe Sinjin?

În acea săptămână ieșiră deseori la plimbări călare, uneori la pas, în arșița după-amiezii, alteori noaptea, târziu, să-și răcorească trupurile înfierbântate de pasiune. Câteodată se luau la întrecere, Chelsea pe Thune, iar Sinjin pe magnificul său Mameluke, disputându-și victoriile pe câmpia înverzită, cu inima bătând năvalnic și ochii strălucind de emoție.

Statura masivă a lui Sinjin se dovedea un handicap pe lângă silueta micuță și fragilă a domnișoarei

Fergusson, dar lui Mameluke îi plăcea să câştige și era, oricum, demult obișnuit să-l poarte în spate. Așadar, cei doi concurenți ieșiră pe rând învingători, bucurându-se de victorie și acceptând fără rânchiună eșecul, dat fiind că nutreau o adâncă afecțiune unul pentru altul.

Sinjin refuzase categoric să strângă masa, privilegiile sale aristocratice împiedicându-l să se adapteze necesităților lumesti. Prin urmare își chemase neîntârziat slujitorii, iar viața zilnică își reluase cursul pașnic și comod cu care era obișnuit.

- Zău că nu mă deranjează să spăl vasele, insistase Chelsea.

- Nici vorbă, se împotriviise Sinjin încă din prima dimineață, răscolind prin maldărul de haine în căutarea unei cămași curate. Am dat peste cap programul unei duzini de oameni ca să fiu cu tine săptămâna asta, și-acum am să te pun să speli vasele? Dumnezeule, oare unde naiba pot găsi o cămașă curată?

- Se pare că ai nevoie de ajutor, râse Chelsea, tolănită în pat, cu ochii la hainele aruncate pe covor una după alta.

- Am nevoie și de o baie, dar mai întâi îmi trebuie altă cămașă, ca să pot merge în sat, să-mi rechem slujitorii. Aha!

Găsind ce căuta, se îmbracă în doi timpi și trei mișcări. Un ceas mai târziu, casa roia de servitori umblând după treburile lor.

- Sper că nu te superi, începu Sinjin, în timp ce serveau amândoi un mic dejun aburind. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că amorul poate păli în fața perspectivei unei cești de cafea și-a unei băi fierbinți. Am învățat câte ceva din experiența asta.

Îi adresă un surâs cald și copilăresc pe deasupra ceștii, mulțumit că, în sfârșit, se simțea curat și sătul.

- Bănuiesc că aici s-ar potrivi perfect zicala „Dragostea bărbatului trece prin stomac”, râse Chelsea,

așezată de cealaltă parte a mesei, îmbăiată și îmbrăcată într-un halat de mătase aurie, ca părul ei.

- Nu numai că se potrivește, dar e... esențială! Întări Sinjin, punându-și în gând să-i cumpere câteva *negligé*-uri din dantelă de Mechlin sau Alençon — mult mai feminine — intenție oarecum bizară, având în vedere scurtul răgaz ce le era hărăzit împreună.

Totuși, poate inconștient, planurile lui se extindeau și asupra viitorului.

Chelsea suspină adânc, cu un aer teatral.

- N-aș fi crezut în vecii vecilor că voi fi înlocuită cu un castron de *porridge* și-o felie de jambon!

- Încearcă să vezi lucrurile și altfel, scumpa mea! râse Sinjin. Dacă mă mențin în formă, voi putea să... fiu la înălțimea pretențiilor!

Chelsea îl aprobă fără rezerve. În cursul zilelor următoare, ducele de Seth avea să-i dovedească scoțienei sale, uluite la culme, meritele unei hrane îmbelșugate.

În ultima dimineață petrecută împreună, Chelsea se trezi foarte devreme, ca și cum ar fi dat ascultare unui impuls lăuntric ce-o avertiza că săptămâna lor în doi luase sfârșit. De multe ori se răsucise în pat să-l admire pe Sinjin, care dormea adânc, cu brațul ridicat deasupra capului. Întotdeauna ațipea repede, în numai câteva secunde, ca un copil lipsit de griji. Din pricina conștiinței sale fără pată, își spusese în glumă Chelsea prima oară când îl văzuse adormind aproape instantaneu. Sau... poate, a lipsei de conștiință.

Cu o zi în urmă, Sinjin îi dăduse cincizeci de mii de lire în bancnote noi-nouțe, ca să nu-și facă griji și pentru că nu-i plăceau despărțirile. Acum Chelsea înțelegea de ce. Motivul nu era greu de imaginat. Pe lângă frumusețea și virilitatea sa — suficiente pentru a trezi dorința — Sinjin promitea o lume de plăceri, bună-dispoziție și

sinceră prietenie. Celebritatea lui era cât se poate de justificată.

Privirea fetei zăbovi asupra trupului adormit, scăldat în razele strălucitoare ale soarelui de dimineață, care-l învăluiau într-o lumină aurie, punând în evidență părul negru ca abanosul, răsfirat pe gâtul muscular, pe obrazul neted, pe nasul drept și pe bărbia îndrăzneată. Moștenise trăsăturile familiei din partea mamei. În umerii largi, Chelsea deslușea o vagă asemănare cu strămoșii lui vikingi. Sinjin îi amintea de un războinic din alte vremuri, neavând nimic în comun cu filfizonii epocii lui. Totuși, remarcă ea zâmbind, atunci când era cazul, ducele de Seth știa să fie elegant, punându-și în valoare chipul de o frumusețe clasică.

Nemaiputându-se abține, îl atinse ușor, plimbându-și degetele pe brațul lui gol. El tresări și deschise brusc ochii. Văzând-o pe Chelsea, buzele i se arcuiră într-un surâs luminos.

- Bună dimineața, murmură fata, întristată la gândul că era pentru ultima oară când îi veghea trezirea.

El clipi des din pleoape, încă toropit de somn.

- Bună-dimineața... răspunse, cu un oftat abia perceptibil.

- Îmi pare rău că... te-am trezit.

Prefera să spună cuvinte la întâmplare, evitând adevărul crud al acestei ultime zile împreună.

El scutură din cap, străduindu-se să se dezmeticească. Chiar și-așa, pe jumătate adormit, avea mișcări pline de grație.

- Nu-i nimic...

Se săltă grăbit într-un cot, ațintindu-și ochii spre fereastră.

- Cât e ceasul?

- E foarte devreme. Încearcă să mai dormi.

- Nu... Vino încoace!

Întinse mâna după ea și se rostogoli pe spate, trăgând-o înspre el.

- Așa... șopti, închizând din nou ochii și lipindu-se de trupul ei gol și catifelat. Acum e mai bine...

Fierbințeala lui îi dădu fiori. Sinjin ardea, vibrând de o energie inepuizabilă. Dormise mai puțin ca ea, jucase cărți până noaptea târziu și petrecuse ceasuri nesfârșite ca să-i dăruie plăcere.

Lipsită de experiență, Chelsea nu știa dacă toți bărbații se arătau la fel de binevoitori față de amante, însă bănuia că faima lui Sinjin se baza în bună parte pe purtările sale alese și pe grija față de femeia de lângă el.

- Mmm... murmură el, mângâind-o pe spate. Sărută-mă, ca să-mi alungi somnul...

Totuși, era treaz de-a binelea, își zise Chelsea, simțindu-i sexul în erecție apăsând-o pe pânțele. Îl sărută cu blândețe, amintindu-și că o făcea pentru ultima oară.

- Să nu pleci de lângă mine... murmură tânărul o clipă mai târziu, când ea ridică fruntea, vrând să se îndepărteze.

Vorbea cu glas cald și învăluitoare, privind-o cu ochii larg deschiși. Ea încercă să glumească, de parcă astfel ar fi putut ocoli realitatea:

- Niciodată...

- E-așa de bine aici...

Făcură dragoste mai tandru ca oricând, deși conștienți amândoi de trecerea timpului. În aceeași după-amiază, Chelsea trebuia să ajungă la Grantham, altfel s-ar fi iscat scandal.

Săptămâna de intimitate se apropia de sfârșit.

Fiecare senzație era receptată mai acut. Fiece atingere sau sărutare le înfierbânta sângele, aducându-i în pragul unei descărcări totale și amețitoare. În clipa următoare, patima se dezlănțuia din nou, cu aceeași intensitate, ca și cum trupurile lor ar fi conspirat să-i rețină la Oakham.

- Trebuie să plec, zise în cele din urmă Chelsea, ridicând mâna și petrecându-i pe după urechi părul negru și strălucitor.

Sinjin rămăsese culcat peste trupul ei, într-o poziție intimă și posesivă, Chelsea continuând să-l mângâie, strecurându-și degetele prin șuvițele mătăsoase, apoi pe gâtul muscular.

„E-al meu“ își repeta în sinea ei, neîndrăznind să-și rostească gândul cu voce tare.

Sinjin îi prinse mâna, ducând-o la buze, și-i sărută cu tandrețe fiecare deget în parte. Doamne, cât ar fi dorit s-o țină lângă el! Însă știa că era cu neputință. De-ar fi fost măritată, sau o femeie de rând, ar fi putut continua s-o vadă. Dar pentru o fată nemăritată, de familie bună, lucrul era de neconceput

Sinjin știa acest lucru, la fel ca toată lumea. Și-așa, aducând-o la Oakham comisese o imprudență fără seamăn!

- Ești fermecătoare... murmură el, cu politețe și curtoazie instinctivă. Și... nespuse de frumoasă.

De fapt, îi venise în minte alt cuvânt, mai plin de senzualitate, dar care nu se mai potrivea momentului. Deși recunoscător pentru plăcerea dăruită de Chelsea în cursul acestei săptămâni, își dădea seama că totul se sfârșise și avea nevoie de cu totul alte vorbe.

- Mulțumesc, răspunse ea încet, îmbujorându-se ca o școlăriță. Mulțumesc... pentru tot.

Glasul îi tremură o clipă, după care reuși să se stăpânească. Era convinsă că nu-l va uita niciodată pe Sinjin și nici săptămâna de vis petrecută lângă el. Dar, ca orice femeie cu capul pe umeri, înțelegea cum trebuie să se poarte în astfel de momente, își îngăduise o săptămână de plăcere în compania lui — un premiu personal, pe lângă cel în bani oferit de duce — dar intuia perfect riscurile unei asemenea legături.

Oricum, el nu va cere s-o mai vadă.

Nici n-o făcu. Obiceiurile de-o viață îl sileau să lupte cu sentimentul nou pe care i-l trezise această femeie.

Se opriră lângă Thune, pe care Chelsea se pregătea să-l încalece. La sugestia lui Sinjin, urma să călătorească pe Thune până la Grantham, unde avea s-o întâlnească pe doamna Macaulay.

- Îți mulțumesc pentru această săptămână de neuitat... murmură fata, rupând tăcerea adâncă așternută între ei.

- Plăcerea a fost de partea mea. De cum găsești o explicație plauzibilă pentru Thune, dă-mi de știre și-am să ți-l trimit.

Oare de ce-i era atât de greu să vorbească? De regulă, abia aștepta să se descotorosească de o femeie. Niciodată nu se luptase cu sine ca să-și rețină cuvintele tandre la despărțire. Dar, cum nu avea nici cea mai mică intenție să se însoare — singura soluție în caz că ar fi continuat legătura cu Chelsea — își stăpâni pornirea de-a da glas adevăratelor sale sentimente.

Ea schiță un zâmbet trist.

- Asta va mai dura un timp, deși tare-aș vrea să-l am!

- E calul tău. Pentru tine l-am cumpărat.

Ridică din umeri și adăugă:

- În loc de bijuterii...

În loc s-o liniștească, spusele lui îi aduseră aminte de darurile cu care Sinjin răsplătea favorurile feminine. Aproape fără voie, cugetă la vorbele cu care Dr. Samuel Johnson îl descrisese pe prietenul său, ducele de Seth: „Ți-e trupul plin de vicii și mintea de virtuți.”

La gândul tuturor femeilor ce trecuseră prin patul lui Sinjin, o străbătu un fior de gheață, alungându-i pornirile sentimentale. Ar fi fost lipsită de înțelepciune să se îndrăgostească de frumosul duce. Mai bine zis, o prostie fără seamăn!

- În acest caz, răspunse ea, străduindu-se să-și ascundă tulburarea sub masca unei politeți desăvârșite,

când voi găsi o explicație credibilă pentru Thune, te voi ruga să mi-1 trimiți.

Aici, surâsul ei redeveni sincer și deschis.

- Îți mulțumesc din suflet pentru cal.

Amândoi se sileau să-și impună o comportare ireproșabilă, deși, în realitate, nici unul nu se simțea în largul său. Nu lipsea nimic: nici cuvintele amabile, nici complimentele, nici obișnuitele dovezi de galanterie. Nu le mai rămânea altceva de spus... decât adevărul.

Ceea ce, desigur, nu s-ar fi cuvenit.

Sinjin făcu primul pas. Era un om de acțiune și lânchezeala îl chinuia din cale-afară. Își împreună mâinile, astfel încât Chelsea să-și sprijine piciorul, sărind în șa.

- Poți să ai toată încrederea în Jed, zise el, dându-i frâul lui Thune. În caz de nevoie, adresează-te lui.

- Ești foarte amabil.

Sinjin își spuse că fata arăta ca un înger, cu părul blond strălucind în lumina soarelui de după-amiază, cu pălărioara rotundă înclinată cochet într-o parte, și panglicile ei verzi asortate la culoarea costumului de călărie. Ar fi trebuit să-i dăruiască și giuvaeruri, altele decât broșa în formă de floare de ciulin pe care o purta la gât. Rubinele ar fi pus-o în valoare, la fel și smaraldele. Dar n-o făcuse și nici n-avea de gând, fiind hotărât să n-o mai revadă niciodată. Nu putea fi a lui decât cu prețul însurătorii. Ori asupra acestui subiect se arăta cât se poate de categoric. Așadar i se adresă cu un glas lipsit de orice intonație:

- În două ceasuri ești la Grantham. Mergi cu bine.

Ar fi vrut s-o sărute de despărțire. Așa ar fi procedat cu o femeie care-i era indiferentă. Totuși, nu schiță niciun gest. Se mulțumi să-i facă semn lui Jed, după care se întoarse către Chelsea spunând:

- Drum bun!

- Rămas bun... murmură fata.

Erau singurele cuvinte pe care le putea rosti fără a se simți stânjenită. Surâse încă o dată spre Sinjin, apoi dădu pinteni calului.

Ducele n-o urmări cu privirea, nici n-o așteptă să dispară pe alee, însoțită de servitorii lui. Cu nervii încordați la limită, își căută alinare în sticla cu rachiu. Urma o după-amiază mizerabilă, așa că băutura parfumată era cum nu se poate mai bine venită. Nu îndrăznea să recunoască nici măcar în sinea lui ce mult spera că alcoolul îl va face să uite chipul fermecător al singurei femei care-i umpluse sufletul, după Catherine.

Capitolul 17

Chelsea ajunse la Grantham exact la timp ca să poată rezerva o cameră la hanul „Angel and Royal”, înainte de sosirea doamnei Macaulay. Pe Jed îl trimise înapoi la Oakham, împreună cu Thune, iar acum aștepta să se arate slujitorii de la Priory Cottage. Mai ostenită decât își închipuisese, ațipi imediat, cufundându-se într-un somn adânc și plin de vise erotice.

Tresări auzind glasul strident al doamnei Macaulay, care bătea cu sete în ușă. În clipa următoare n-avu încotro și trebui să trântască prima minciună, după care evită pe cât posibil să mai pomenească despre mătușa Georgina. Din fericire, pălăvrăgeala neconținută a menajerei o scuti de grija de-a susține o conversație. În plus, prezența familiară a doamnei Macaulay reușea să-i risipească gândurile negre, alungându-i sentimentul dureros al absenței lui Sinjin și ajutând-o să revină la realitatea vieții de zi cu zi.

Până seara, când ajunseră la York, Chelsea rămăsese cu impresia că săptămâna petrecută la Oakham fusese

doar un vis frumos. Tatăl și frații o așteptau în fața casei pe care o închiriaseră chiar lângă hipodrom, iar bucuria revederii și discuția despre curse și programul de antrenament îi îndepărtă definitiv orice nostalgie în legătură cu săptămâna ce trecuse.

Totuși, în zilele următoare nu îndrăzni să rămână prea multă vreme singură, pentru că tot timpul i se părea că Sinjin apare lângă patul ei, în ușa salonului sau în semiîntinericul grajdurilor. Și-atunci, o copleșeau un dor disperat și o dorință greu de stăpânit. Oare de câte ori nu-și repetase că idilica perioadă de intimitate luase sfârșit? Poate de-o mie de ori pe zi, pe minut! Se apucase să muncească plină de râvnă, silindu-se să-și concentreze gândurile asupra curselor. Din fericire, avea de lucru până peste cap. Se trezea în zori, ajuta argaților la grajduri, călărea la antrenamentul de seară, rămânea lângă cai până ce aceștia se pregăteau de culcare. Și-abia atunci se întorcea și ea în casă.

Ar fi trebuit să doarmă, din cauza epuizării — însă deseori somnul refuza să i se prindă de pleoape, căci amintirea lui Sinjin se dovedea mai puternică decât oboseala.

În seara dinaintea începerii curselor, tatăl ei păși în salon și se trânti în jilțul de lângă foc, întinzând mâna după sticla de whiskey. În aceeași clipă, din buzunarul hainei îi căzu un plic. Domnul Fergusson se aplecă să-l ridice, apoi îl azvârli lui Chelsea, care stătea la o măsuță, cufundată în registrul cu socoteli.

- Complimente de la ducesa de Hampton.

Chelsea apucă plicul pătat și murdar de noroi, învârtindu-l între degete, și, aruncând o privire cercetătoare către tatăl ei, întrebă:

- De cât timp porți scrisoarea asta la dumneata?

- O zi-două, cel mult trei.

Chelsea rupse repede sigiliul, curioasă să afle ce conținea mesajul de la o înaltă doamnă ca ducesa de Hampton. Citindu-l dintr-o ochire, constată, încruntată,

că micul dejun la care fusese invitată avusese loc chiar în acea zi.

- Acum va trebui să-mi cer scuze! Data viitoare, tată, dacă vrei să n-o jignești pe ducesă, am să te rog să-mi transmiți invitațiile la timp.

- Hm... Vezi bine c-am uitat. Spune-i lui Betsy c-a fost vina mea.

- Poți să fii sigur c-am să-i spun. Pe de altă parte, nici nu știu dacă aveam o rochie destul de potrivită pentru un asemenea eveniment.

- Atunci, cumpără-ți una, fetițo. Știi și tu că, după succesul de la Newmarket, am reușit să ne punem pe picioare.

Remarca respectivă îi oferea domnișoarei Chelsea prilejul pe care-l așteptase toată săptămâna.

- La cursele astea vrei să pariezi mulți bani, tată?

Domnul Fergusson șovăi. Cunoștea părerea fiicei sale despre pariurile exorbitante.

- O sumă potrivită. Nu din cale-afară de mare, se grăbi el să adauge.

- Eu înclin să mizez câteva guinee pe Minto. Ai văzut și dumneata că aleargă ca vântul. Ieri a parcurs două mile cât ai clipi.

- Cum dorești, fetițo. Numai să nu-ți vinzi cinstea, cum fac alte fete.

- Fii fără grijă, tată! răspunse Chelsea, cuprinsă de remușcări pentru minciuna rostită.

Își vânduse de mult onoarea, la prețul de cincizeci de mii de lire. Dar o făcuse cu dragă inimă, își zise ea, fără urmă de regret. Singura părere de rău era că trebuise să renunțe la frumosul duce.

În prima zi de curse, primăvara se arată nespus de binevoitoare. Aerul era îmbălsămat, soarele strălucea plin de căldură, iar dinspre sud bătea o ușoară adiere, cu mireasmă de flori de măr. Chelsea se perpelise toată noaptea, dar vremea superbă de afară îi alungă

mahmureala, astfel încât asistă la întrecerile de dimineață cu entuziasm și mintea limpede. Minto avea șanse mari de câștig, la fel și Bully, și, de-ar fi fost văzută pariind pe amândoi, n-ar mai fi fost nevoie de nici un subterfugiu pentru a justifica cele cincizeci de mii de lire.

Se îmbracă atent, fără a uita să-și lege în păr panglici albastre. Scoase din caseta de bijuterii perlele ce aparținuseră mamei ei. Colierul și cerceii se potriveau perfect cu rochia azurie, închisă la gât. Pentru a întregi ansamblul, își prinse în piept broșa de la Sinjin.

Porni de la grajduri spre tribune, atrăgând din toate părțile priviri admirative. Era o figură cunoscută în lumea curselor de cai, dar astăzi oricine putea constata că fata contelui de Dumfries era mai strălucitoare ca oricând.

Satisfacția de pe chipul ei se datora, poate, gândului că în curând nu va mai trebui să mintă în legătură cu banii. Sau, cine știe, poate că încetase să mai viseze la săptămâna petrecută la Oakham, păstrând din ea doar o frumoasă amintire. Sau poate că razele soarelui de primăvară îi aștameau pe chip o asemenea strălucire. Oricare ar fi fost motivul, arăta nespus de atrăgătoare și fiecare bărbat aflat la York și-ar fi dorit ca surâsul încântătoarei domnișoare să-i fi fost adresat lui.

Admiratorii roiau pe lângă ea ca albinele în jurul florii, iar Chelsea râdea și glumea cu toți, sigură de farmecul ei. Încă își păstra aerul de inocență și prospețime, însă căpătase o cochetărie pe care n-o avusese mai înainte. Știa exact cum să-și fluture genele negre astfel încât să sugereze intimitatea, ademenind bărbații ca Circe, iar atunci când surâdea, își arcuia buzele pline cu fascinantă senzualitate.

Caii lor câștigară în întreceri, toți în timp record. Fericirea domnișoarei Fergusson nu-și mai avea egal decât în frumusețea zâmbetului de triumf. Colin chiuia, Neil își arunca pălăria în sus de bucurie, iar Duncan și tatăl său își numărau câștigurile cu satisfacția unei răsplăte pe deplin meritate. Whisky-ul curgea râuri. Într-

un târziu, Chelsea se retrase de la petrecere, lăsându-și tatăl și frații să chefuiască în continuare, între bărbați. Se sui singură în cabrioletă și porni spre casă, prin lumina aurie a asfințitului, împăcată și mulțumită.

Când îi povesti doamnei Macaulay despre succesul de pe hipodrom, menajera izbucni în plâns.

- De mult n-am mai primit așa o veste bună, zise ea printre lacrimi, ștergându-și ochii cu colțul șorțului.

Cum rămăsese alături de familia contelui chiar și în anii de privațiuni de după Culloden, înțelegea importanța unui asemenea câștig.

- Acum veți putea vinde și caii la un preț mai bun, spuse femeia, surâzând fericită.

- În sfârșit, îți va plăti și tata tot ce-ți datorează.

- Nu de asta-mi pasă mie, fetițo! Da'-mi închipui că și domnu' o să mai râdă câte-un pic de-acu' înainte!

Chelsea se bucură s-o vadă atât de veselă. Doamna Macaulay făcea parte din familie.

- Dacă vrei să bei un păhărel, ceilalți servitori sunt la White Hart. Eu am ciocnit deja în cinstea victoriei de azi, iar pe tata și pe băieți i-am lăsat chefuind pe rupte.

Chelsea băuse, într-adevăr, un pahar sau două, dar când petrecerea devenise prea gălăgioasă, pornise către casă. Cunoștea pasiunea scoțienilor pentru whisky și știa că, în curând, vor începe scandalurile și provocările la întreceri de tot felul. Prezența unei femei n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

- Mda, poate c-am să trag și eu o dușcă! se hotărî doamna Macaulay, cu ochii sticlind de bucurie, începând să-și dezlege șorțul.

Câteva minute mai târziu, Chelsea rămase singură.

Capitolul 18

Flămândă după o după-amiază în care fusese mult prea ocupată să se mai gândească la mâncare, Chelsea

se duse în cămară, căutând ceva de-ale gurii. Găsi plăcintă cu came de vânat, smochine, pâine de ovăz și unt și-și luă tava în salon, așezându-se la măsuța de lângă fereastră. Își desfăcu șnurul împletit de la gâtul rochiei și-și scoase eșarfa, apoi își descălță cizmele. Se instalează pe un scaun solid din lemn (casa închiriată lângă hipodrom era mobilată în primul rând pentru uz bărbătesc), cu fața spre geam, ca să admire priveliștea bucolică din jurul pistelor de alergare. Amurgul colorase cerul în auriu și violet, iar la orizont abia se mai zărea o geană de soare: o încheiere minunată pentru o zi atât de plină de succese.

Mâncă încet, savurând clipele de liniște și singurătate, precum și propria-i stare de mulțumire sufletească. În curând, tatăl ei avea să-și achite datoriile. Caii lor câștigaseră îndeajuns cât să permită întreținerea grajdurilor și pe viitor, iar nu peste mult timp urma să și-l recapete pe Thune, „cumpărându-l” cu „banii obținuți prin pariuri”.

Păcat că nu-l putea „cumpăra” la fel de ușor și pe frumosul Sinjin de St. John! Ce premiu extraordinar ar fi fost să-l aibă! Să-l poată ține într-o căsuță cochetă, numai pentru plăcerea ei, așa cum făceau nobilii din aristocrație cu amantele lor. Surâse și privi pe fereastră, cu bărbia proptită în palmă. Oare câtă vreme ar fi rămas desfrânatul duce de Seth cuminte și ascultător în căsuța ei?

Gândul îi zbură spre cruda realitate a existenței lui St. John. Chelsea era convinsă că ducele nu s-ar fi mulțumit în vecii vecilor cu o singură femeie, obișnuit să aibă în jurul lui o adevărată suită.

Aici era necazul, își spuse ea oftând, copleșită de dulci amintiri. Atunci când o dorise, ducele nu ezitase să-i plătească cincizeci de mii de lire pentru o săptămână de intimitate. Dar atât și nimic mai mult. Prin urmare, cu cât reușea mai repede să-l dea uitării, pe el și idila de la

Oakham, cu atât mai ușor va reintra viața ei pe un făgaș normal.

Puse farfuriile una peste alta și mătură cu palma firimiturile de pe masă. Se luptă să-și îndrepte gândurile spre lucruri de importanță imediată. În ce ordine să-și înscrie caii la cursele de mâine? Minto va trebui să se odihnească după performanța de azi, care-i adusese tatălui ei un plus de cinci mii de lire. Ar fi bine ca Broddland să participe la prima alergare, în timp ce Tripoli ar putea face treabă bună la întrecerea pentru trofeul Queen's Ribbons. Se ridică să-și ducă tava la bucătărie, chibzuind cum să plaseze caii la cursele de-a doua zi.

Pomi pe trepte, cu gulerul alb al rochiei sclipind în penumbra scărilor, întrebându-se cât vor mai întârzia la petrecere tatăl și frații ei. Nu se îndoia că se vor întoarce înainte de miezul nopții, știind că în ziua următoare trebuia să se scoale de cu zori. Numai că, după ore întregi de chef, vor fi gălăgioși și greu de potolit, iar mâine dimineață se vor plânge de dureri de cap.

Parcuse coridorul îngust și păși în camera ei, îndreptându-se spre măsuța de toaletă. Activitatea din curte încă nu încetase. Argații se îngrijeau de cai, pregătindu-i pentru noapte, în dreptul fiecărei intrări atârna un felinar. Unele uși erau încă deschise, altele fuseseră închise pentru noapte. Rândașii îl spălau pe Minto, care stătea cuminte, întrucât îi plăcea grozav apa caldă. În cinstea succeselor zilei, Chelsea dăduse instrucțiuni ca în ovăzul cailor să fie amestecată o porție dublă de whisky.

Se duse în fața oglinzii și-și desfăcu părul, punând agrafele în cutioara de argint care fusese a mamei ei, apoi începu să-l perie de câte o sută de ori pe fiecare parte. Chipul palid i se răsfrângea în oglinda aurită. Așeză pe măsuță peria cu mâner de fildeș, își scoase broșa de diamant, cerceii și colierul de perle, toate moștenite de la mama ei, rânduindu-le pe fiecare la locul

lor — totul cu gesturi leneșe, ca și cum lumina difuză a asfințitului ar fi vrăjit-o, făcând-o să se miște ca prin somn.

Își descheie nasturii rochiei și o împinse în jos, peste umeri; apoi, cu o încetineală pe care o puse pe seama oboselii și a celor două pahare de whisky băute mai devreme, își ridică rochia azvârlind-o pe scaun, cu gând s-o agațe în dulap a doua zi. Se întinse alene, în razele amurgului ce pătrundeau pe fereastră. Încet-încet, începea să-și domolească nervozitatea și agitația de peste zi.

- Azi nu te-ai dus în vizită la Betoy, auzi murmurând un glas cunoscut.

Se răsuci brusc pe călcâie, rotindu-și privirea prin semiîntunericul încăperii.

Lângă perete, tolănit într-un jilț, stătea Sinjin. Nu-l văzuse, pentru că perdelele baldachinului își aruncau umbra tocmai într-acolo. Tânărul își întinsese picioarele încălțate cu cizme, încrucișându-le gleznă peste gleznă și-și ținea coatele rezemate de brațele jilțului.

- Felicitări pentru rezultatul la curse, urmă el, ca și cum s-ar fi întâlnit în parc sau la plimbare.

În tonul lui, deși voit indiferent, se ghicea o urmă de umor.

- Ah, deci e prietena *tal* nu se putu stăpâni Chelsea, neluându-i în seamă gluma.

O mirase invitația ducesei de Hampton, o femeie mai vârstnică decât ea, plină de bani și de pretenții. Domnul Fergusson o cunoștea bine, însă Chelsea, care încă nu-și făcuse intrarea în lume, nu era o obișnuită a saloanelor mondene.

- Mi-a fost dor de tine.

- Așadar, erai acolo.

N-avea nicio îndoială că atmosfera din casa ducesei i se potrivea perfect ducelui de Seth. De altfel, Sinjin se simțea în largul lui oriunde se aflau femei frumoase.

- Un fel de-a spune...

De fapt, o așteptase pe Chelsea în apartamentul ducesei de Hampton.

- Cum adică?

Instinctiv, își dădea seama că n-ar fi trebuit să-i pună o astfel de întrebare, sau, măcar, nu pe acest ton. S-ar fi cuvenit să-și stăpânească mai bine pornirile de gelozie. Dar nu putea să nu și-l închipuie înconjurat de o puzderie de admiratoare.

- Te-am așteptat sus, în apartamentul ducesei.

O așteptase pe ea! Simți un val de bucurie, ca la auzul unui cor de glasuri îngerești. Se luptă să-și țină cumpătul. St. John nu era câtuși de puțin înclinat spre fantezii romantice.

- O folosești deseori pe ducesă ca intermediar? Întrebă Chelsea, pe un ton voit nepăsător, așa cum își închipuia că flirtează domnișoarele nobile din anturajul ducesei de Hampton.

Totuși, în spatele vorbelor glumețe, Sinjin ghici cât era de îndârjită. Bineînțeles că el nu avea nevoie de intermediar, când îl asaltau atâtea femei frumoase. Dar, cum nu se cuvenea să-i facă o astfel de mărturisire, zise:

- Ducea e o prietenă... a mamei mele, așa că a acceptat să-mi facă o favoare. Gestul ei a fost cât se poate de decent.

- O prietenă a mamei tale? Nu zău!

Vocea fetei era rece și aspră, în contrast cu frumusețea ei strălucitoare, cu părul blond curgându-i pe umeri, cu bluza simplă și juponul alb, care-i dădeau un aer de inocență și puritate.

- E adevărat, răspunse scurt Sinjin, ferindu-se să se avânte într-o discuție primejdioasă.

- De ce?

- Pentru că voiam să te văd, explică el, prinzând sensul întrebării, deși neînțelegând nici el prea bine ce căuta la York.

- De cât timp ești aici?

Inima ei tânjea să știe tot, ca și cum și-ar fi putut reconstitui existența din zilele anterioare, bucurându-se de prezența lui, pe-atunci necunoscută.

- De trei zile.

- Unde stai?

Din nou simți un ghimpe de gelozie, ca și cum ar fi avut vreun drept asupra lui. Dar nu reușea să se abțină, tot așa cum i-ar fi fost cu neputință să întoarcă marea din drum.

- În oraș.

- Văd că eviți să-mi dai un răspuns precis.

- Ești supărată?

- Te-am întrebat ceva.

- La conacul Hampton.

- Exact cum mi-am închipuit.

- Te înșeli.

Dar Chelsea îl cunoștea prea bine. Știa ce zvonuri circulau despre el.

- Întotdeauna m-am înșelat?

Ducele avu buna-cuviință să nu răspundă imediat.

- Vrei să mă mut în altă parte?

- Nu-i cazul s-o faci numai pentru mine.

- Ești singura pentru care aș face-o.

- De ce tocmai eu?

N-ar fi trebuit să se arate atât de îndrăzneță. Și nici n-ar fi fost de nu și-ar fi petrecut cea mai mare parte a săptămânii încercând să se convingă că putea trăi foarte bine și fără Sinjin St. John. Cu câteva zile în urmă i-ar fi căzut în brațe la primul semn. Ar fi acceptat orice motiv pentru prezența lui acolo.

Sinjin se foi pe scaun, stânjenit și el de faptul că se afla la York, la mile întregi depărtare de locul unde intenționase să se ducă și infinit mai departe de unde ar fi trebuit să fie. Își îndreptă spatele, apoi își încrucișă din nou picioarele, rezemându-se de spătarul jilțului. Dar ochii rămâneau la pândă, iar când începu să vorbească, glasul lui își pierduse farmecul obișnuit.

- Dacă tot m-ai întrebat... — începu el, fără tragere de inimă — ... pentru că nu reușesc să mi te scot din minte. Mai ales noaptea, încheie aproape în șoaptă.

- Știu...

Murmurul vocii ei sfâșie liniștea încăperii cu violența unui strigăt.

Fulgerător, el își schimbă expresia, pironind asupra fetei o privire întunecată și încărcată cu puteri magice.

Câtva timp nici unul din ei nu rosti o vorbă, apoi chipul lui se destinse într-un surâs cuceritor.

- Atunci... te bucuri c-am venit...

- Nu.

Chelsea își încleștase pumnii peste pâza rece a juponului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Spune-mi adevărul, o îndemnă el cu blândețe, ridicându-se din jilț.

Trupul lui se profila în penumbra încăperii ca silueta unui uriaș.

- Nu, murmură Chelsea, trăgându-se un pas înapoi.

Sinjin rămase pe loc, ca și cum ar fi intuit că nu trebuia să facă vreo mișcare, știind prea bine ce însemna refuzul ei.

- Te-am văzut azi la curse, urmă tânărul pe un ton lejer, de conversație. Îți stătea foarte bine în rochia aceea azurie.

Bineînțeles că se pricepea la tot ce ținea de vestimentația feminină, reflectă fata, de data asta fără urmă de mânie. Brusc o copleși amintirea mângâierilor lui răscolitoare și a surâsului ce-i însoțea sărutarea, aducându-i pe buze gustul fericirii.

Brusc alarmată, se luptă să-și recapete stăpânirea de sine.

- Ar trebui să pleci.

El se desprinse din umbră, apropiindu-se de ea.

- Ai mei se vor întoarce curând.

- Fii liniștită, n-am să fac nici cel mai mic zgomot.

În loc s-o înspăimânte răspunsul lui, Chelsea simți o fierbințeală în tot trupul.

- Vor veni sus, să se culce... insistă fata.

- Dar nu vor ști că sunt aici, replică Sinjin, oprindu-se în fața ei.

- Tata doarme chiar în camera alăturată.

- Vom încuia ușa.

„Nu se poate!”, se împotrivi în sine a ei Chelsea. „E o adevărată nebunie!”

N-ar fi trebuit nici măcar să continue discuția cu acest om desfrânat și arogant, care-și făcuse apariția în dormitorul ei, cu intenția vădită de-a rămâne. Și totuși nu-i mai ceru să plece — lucru pe care îl remarcă îndată.

- Ție nu ți-e frică? întrebă Chelsea, ca și cum asta ar fi avut vreo importanță, când amândoi erau conștienți de pericolul pe care-l aducea cu sine prezența lui acolo.

- Ar trebui să-mi fie?

- E foarte riscant... murmură fata, luptând să-și păstreze o urmă de prudență și luciditate.

- Serios? se miră Sinjin, cu același calm cu care ar fi vorbit despre fidelitatea necondiționată a lui Somerset.

- Serios! replică Chelsea.

Începea s-o irite impasibilitatea lui, când, pe ea, gândul de-a fi descoperiți o umplea de spaimă. Pe de altă parte, nu-l putea lăsa să-i invadeze din nou existența! Se vede că uitase, desigur, cine apăruse primul în viața celuilalt...

- Nu știu cum ai pătruns aici — spuse fata cu vădită răceală, ca un profesor care-și ceartă elevul c-a intrat în clasă cu bocancii murdari — dar ți-aș fi recunoscătoare dac-ai pleca pe unde-ai venit.

- Am intrat pur și simplu...

Era nebun! Chelsea se așteptase să-l audă povestind cum se cățăraseră pe terasă, agățându-se de iederă, sau cum sărise pe fereastră, făcându-și vânt din copacul uriaș aflat în fața casei.

- Ești nebun! izbucni ea cu voce tare.

- Nu chiar, răspuse tânărul, cu un surâs care-ar fi fermecat și demonii din iad. Am străbătut atâta cale numai și numai ca să te văd.

Avea o privire sinceră și deschisă, fără urmă de prefăcătorie sau politețuri de circumstanță. Întinse mâna și mângâie obrazul fetei cu dosul palmei.

Chelsea își dădu seama că-l așteaptă cu sufletul la gură, așa cum îl așteptase și până atunci.

Îi fusese ușor să-și imagineze cum ar rezista farmecului său, atâta vreme cât între ei se găseau două comitate. Dar acum, când Sinjin se găsea la un pas de ea, hotărârea de-a i se împotrivi, oricât de dârză, nu mai slujea la nimic.

Chelsea își înălță obrazul spre el, cu un surâs amar și zise:

- Dac-aș putea, te-aș sili să pleci...

- Dac-aș putea, răspuse el cu blândețe, aș pleca și singur...

O clipă rămaseră nemișcați, față în față, încercând pentru ultima oară să se stăpânească, luptând cu sentimentele pe care-ar fi dorit să nu le aibă.

Apoi Chelsea schiță un gest abia perceptibil.

Nici nu era nevoie de mai mult.

Într-o fracțiune de secundă, Sinjin o strângea în brațe, strivindu-i trupul de al său.

Aplecându-se s-o sărute, se simți din nou ca un adolescent, cu inima bătând să-i spargă pieptul, abia înfrângându-și dorința, fără să-i pese cine s-ar fi aflat de partea cealaltă a ușii. Fericit s-o știe alături, o lipi de pieptul său aproape cu sălbăticie, nemai-gândindu-se la altceva decât la nevoia de-a o poseda. Se simțea ca în toiul unei bătălii, de parcă, pentru a o cuceri, ar fi urmat să străbată mile întregi de teritoriu inamic, înfruntând batalioane de dușmani. Era o senzație atât de nouă și ciudată, ceva ce nu-i stătea deloc în fire, încât o percepea ca o apăsare pe piept.

O conduse pe Chelsea încet spre pat, sărutând-o cu patimă, plimbându-și palmele pe trupul ei catifelat, care-i răscolea simțurile, umplându-l de o tulburare fără seamăn.

„Încuie ușa! Încuie ușa!“, țipă în gând Chelsea, care-1 dorea la fel de arzător, gata să se deschidă să-l primească... să-l simtă în trupul ei, potolindu-și astfel foamea cărnii...

Fără rușine, începu să-i descheie vestonul, tânjind să-i mângâie pielea netedă și bronzată.

- Vreau să te ating... șopti ea.

În aceeași clipă el se desprinse din îmbrățișare, începând să-și dezbrace hainele.

- Scoate-ți juponul, îi ceru el cu glas răgușit, descheindu-și nasturii, cu ochii în ochii ei.

Cu degete tremurătoare, Chelsea se apucă să-și dezlege șnururile juponului, sfâșiind pânza acolo unde nu reușea să desfacă legăturile mai repede. Juponul se prelinse pe covor, ca o spumă de dantelă, iar Chelsea păși peste el, fără să-i pese decât de propria dorință. Își azvârli deoparte bluza, tremurând de nerăbdare și întrebându-se dacă Sinjin putea ghici patima care-i ardea tot trupul.

- Nu te mișca, îi ceru el cu glas coborât, învăluind-o cu privirea.

Rămăsese doar în cizme și pantaloni, și se grăbea să-și descheie șlițul.

Chiar de-ar fi vrut, Chelsea tot nu s-ar fi putut clinti din loc, cu ochii la sexul lui în erjecție, profilat sub pielea de căprioară.

El își desfăcu nasturii unul după altul, cu precizie și îndemânare. În aceeași clipă, Chelsea scoase un geamăt și el ridică brusc fruntea, cu o privire plină de senzualitate. Surâse seducător și șopti cu glas catifelat, care pluti spre ea în penumbra încăperii:

- Vrei să m-ajuuți tu?

Chelsea nu se putu abține și păși spre el, înfierbântată de zâmbetul atât de cunoscut. Sinjin știa bine cât de impresionate se arătau femeile de bărbăția sa, iar gândul acesta i se citea limpede în privire. Dar fetei nu-i păsa. Tot ce-și dorea era să-l simtă.

Îi descheie ultimii trei nasturi de aur, apoi îi luă sexul în mână, mângâindu-l cu degete tremurătoare. Îl auzi pe Sinjin icnind scurt și, înălțând ochii, îl văzu răsufând iute, cu pleoapele închise. Surâse, convinsă că se bucură de întreaga lui atenție, și-și plecă fruntea, atingându-i cu vârful limbii sexul pulsând de dorință.

Era prea mult. Sinjin o smuci aproape cu violență, apoi o săltă în brațe ca pe un copil și-o așeză pe pat, trântindu-se lângă ea, fără să-i mai pese de cizme și de pantaloni. O clipă mai târziu, pătrunse în trupul ei, cu o forță și o vigoare care le tăie respirația amândurora.

Regăsindu-și suflul, Chelsea șopti înspăimântată:

- Ușa...

Sinjin ridică brusc capul, dar nu se îndura să părăsească trupul ei fierbinte și primitiv, așa cum n-ar fi reușit să-și oprească bătăile inimii.

- Te rog... încuie... îl imploră Chelsea, îngrozită că taică-său ar fi putut intra în cameră.

- Taci, iubito... murmură Sinjin, acoperindu-i gura cu a lui și pătrunzând-o mai adânc.

Senzația de eliberare le întunecă rațiunea. Pentru Chelsea, întreaga lume dispăru, în fața valvătăii de dorință care-o făcea să-și arcuiască trupul, venind în întâmpinarea bărbatului. Simțea că se topește de plăcere. Sinjin se cufunda în țesuturile moi și fierbinți, care pulsau în jurul sexului său. Apoi Chelsea scoase un țipăt înăbușit și se agăță cu mâinile de gâtul bărbatului, înfigându-și unghiile în carnea lui. Sinjin ghici că se apropia orgasmul și, surâzând, se retrase puțin.

- Nu... gemu Chelsea, trăgându-l înspre ea, iar el reveni în adâncuri.

Trupul femeii începu să se cutremure de spasme și atunci Sinjin se eliberă la rândul lui, la fel de grăbit și nerăbdător, după zile și nopți de despărțire.

Amândoi zăceau întinși, fără suflare: Sinjin cu fața îngropată în pernă, lângă umărul ei, iar Chelsea aproape sufocându-se sub apăsarea trupului lui uriaș. Rămăseseră nemișcați câteva minute, conștienți numai de propriile senzații.

Treptat, reveniră la realitate și inimile lor își recăpătară ritmul firesc.

- Acum încuie ușa! murmură Chelsea, știind că nu-1 va putea lăsa să plece până în zori, oricât de mare ar fi fost pericolul.

- *Acum*, da! răspunse încet Sinjin.

O clipă mai târziu, își înălță capul de pe pernă și, surâzând spre Chelsea, șopti:

- Am crezut că mor...

O sărută cu tandrețe în colțul buzelor și adăugă:

- Rămân toată noaptea.

Ea nu se împotrivi.

- Deci, ne-am înțeles! încheie Sinjin, după care o sărută din nou, cu patimă.

Chelsea trebui să-i mai spună încă de două ori să încuie ușa. În cele din urmă, tânărul se supuse. Acum, cel puțin, erau în siguranță. O oră mai târziu, pe trepte răsunară pașii grei ai domnului Fergusson, care se întorcea de la petrecere, însoțit de fiii săi.

De cum scârțâi prima treaptă, Chelsea înțepeți. Când reuși să-și recapete glasul, murmură, ca și cum n-ar fi fost deja prea târziu:

- Trebuie să pleci.

Îl împinse cu pumnul în piept, dar Sinjin clătină din cap și-i puse degetul pe buze. Privirea lui rămânea, însă, ațintită către ușa, ca cea a unui lup la pândă.

- Chelsea! Te-ai culcat? tună tatăl ei, odată ajuns în capul scărilor.

Ea îngheță de frică. Glasul tatălui său — de care o despărteau abia câțiva pași și o ușă de numai doi centimetri — îi umplu sufletul de groază.

- Hei, Chel! strigă și Duncan. Mâine-l alergăm din nou pe Minto.

- Chelsea! insistă contele, bătând cu pumnul în ușă. Scoală-te, fetiço, și hai să cinstim un pahar! Azi am câștigat opt mii de guinee!

- Răspunde-i! o îndemnă Sinjin.

- Dormeam, tată... îngăimă Chelsea, cu vocea gătuită de spaimă.

Sinjin zâmbi și-i făcu semn să vorbească mai tare.

- Ce-ai zis, fetiço? Nu te-aud!

Sinjin înălță din sprâncene, ca și cum ar fi zis: „Ai văzut?”

Chelsea își drese glasul și, cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să repete, de astă dată suficient de tare ca să se audă până afară:

- Dormeam, tată!

- Zău! N-aș prea crede.

Sinjin se mișcă înlăuntrul ei, iar Chelsea își stăpâni cu greu un icnet.

- Ai băut, tată. Du-te la culcare.

Încercase să pară autoritară, dar nu reușise decât să scoată niște sunete găfâite. Doamne, ce minunată senzație să-l simtă, fierbinte și tare, în trupul ei!

Zâbind, Sinjin se aplecă și începu s-o muște de ureche.

- Dacă nu faci cumva să scapi de ei, murmură tânărul, nu putem continua... cum trebuie.

Chelsea ar fi trebuit să se supere și poate chiar așa s-ar fi întâmplat, de nu l-ar fi avut în ea și de nu i-ar fi stârnit o dorință atât de mistuitoare, sporită în mod paradoxal tocmai de teama de a-i ști pe ai ei atât de

aproape. Însă îi era greu să se gândească. Nu percepea decât senzațiile.

- Ce-ar... trebui... să...

El lunecă mai adânc, lăsând-o fără grai, cu trupul cotropit de pasiune. În tăcerea încăperii răsună un geamăt ascuțit, înăbușit îndată de o sărutare.

- Chelsea! Ce-i cu tine, nu ți-e bine? strigă contele, începând din nou să bată cu pumnul în ușă.

Oare se va descărca înainte sau după ce tatăl ei va sparge ușa? se întrebă o fracțiune de secundă, simțind că se apropie punctul culminant.

- Ne vedem mâine dimineață! murmură Sinjin.

- Nu! protestă ea în șoaptă, agățându-se de el fără urmă de rușine.

- Asta spune-le-o *lor*! zise zâmbind tânărul.

Era prea calm, își zise Chelsea, înfuriindu-se. Prea blazat și prea obișnuit să-și facă de cap în casele altor bărbați. Și, de n-ar fi tânjit cu disperare după plăcerea pe care doar Sinjin i-o putea dăruia — așa cum o dăruise atâtor femei, i-ar fi reproșat cu asprime nepăsarea.

Așa, însă, arsă de febra pasiunii, se supuse îndemnurilor lui și strigă, cu glas în care răzbătea supărarea.

- E târziu! Vorbim mâine dimineață.

Cu sufletul la gură, arzând de dorință și de spaimă, așteptă să vadă dacă nu cumva fusese descoperită. Urechea ei prinse târșăit de pași, murmure, apoi zgomotele se îndepărtară, pierzându-se în lungul coridorului.

- Te urăsc! șopti Chelsea.

Aplecat deasupra ei, cu chipul luminat de flacăra pâlpâitoare a sfeșnicului, Sinjin o privea amuzat.

- Se și vede... comentă el cu glas scăzut. Nu uita c-am străbătut Anglia de la un capăt la altul ca să te întâlnesc...

Vorbele lui Sinjin îi amintiră că nepăsarea sa era mai curând o obișnuință decât un sentiment, ajutându-l să

înfrunte primejdia cu un sânge rece care ei îi lipsise. Și, *într-adevăr*, făcuse cale lungă.

- Îți mulțumesc... murmură, liniștindu-se dintr-o dată și înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Îți mulțumesc c-ai venit.

- Nu eram sigur dacă te vei bucura să mă vezi.

Evident că fusese sigur, dar voia să se arate galant.

- Poate că, totuși, pământul e pătrat, râse Chelsea, conștientă de farmecul lui irezistibil și fericită că ducele dorise să fie lângă ea.

- Și poate că tu ești prea ispititoare pentru binele tău... o necăji Sinjin.

- Sau al tău!

- Sau al meu... încuviință el cu blândețe.

- Și totuși, nu trebuia să vii! insistă Chelsea. E foarte riscant.

Dar nu reușea să-și ascundă mulțumirea, iar dojana ei suna neconvingător, ca și cum ar fi refuzat un șirag de diamante.

- Mâine dimineață, remarcă tânărul, s-ar putea să mi se pară și mie riscant. Deocamdată n-am ochi decât pentru farmecele tale...

Se aplecă, sărutând-o ușor pe obraz.

- Cred că, data viitoare, am să fac astfel încât să ai orgasm stând în picioare... murmură el cu glas blând și învăluitor.

„Doamne!” se gândi Chelsea, simțind cum pulsează în ea dorința. „În noaptea asta voi muri de plăcere.”

- Însă va trebui să nu scoți *niciun sunet*, o povățui tânărul, plimbându-și buzele pe pielea ei catifelată. Altfel, taică-tău o să mă omoare.

Și, pentru a treia oară, o așteptă pe ea să se elibereze.

Sinjin plecă încă înainte de a se lumina de ziuă, zăbovind atât de mult în prag, încât Chelsea intră în panică, să nu se scoale ai ei sau servitorii.

O sărută de rămas-bun, apoi se întoarse din drum și o sărută din nou, prinzându-i cu tandrețe obrazul în palme. O sărutare pătimașă, drăgăstoasă și nespus de dulce.

Dar nu rosti niciun cuvânt și nu-i făcu nicio făgăduială.

Chelsea știa la ce trebuie să se aștepte. Sinjin nu era omul legăturilor de durată.

Capitolul 19

În săptămâna următoare, Sinjin plecă la Londra, întrucât se apropia deschiderea sezonului. Toate familiile din aristocrație se întorceau de la reședințele lor din provincie — prin urmare și a lui. Casele din capitală erau dereticate de sus până jos. Din fericire, mama sa era prin preajmă, ca să supravegheze servitorii. Iar cum bărbații reveniseră în capitală, desigur că aveau să înceapă distracțiile tipic masculine — la care Sinjin contribuia prin plăcuta sa prezență.

În miezul acestor activități febrile, Cassandra îi trimise un bilet, solicitându-l să-i acorde în exclusivitate o parte a timpului său liber. Aceleași pretenții le ridicară mama, fratele și fiul lui Sinjin.

Deși ducele de Seth n-o dăduse uitării pe încântătoarea domnișoară Chelsea Amity Fergusson, tulburătoarele amintiri ale plăcerilor trăite împreună tindeau să pălească în fața nesfârșitelor obligații sociale prilejuite de redeschiderea sezonului londonez. Uneori, când îi ieșea în cale câte o blondă, îi revenea în minte chipul ei, și-atunci îl încerca o trecătoare nostalgie. Curând însă, tristețea se risipea, întrucât nu ducea niciodată lipsă de admiratoare.

Maică-sa îi cerea adeseori s-o însoțească, iar el îi făcea pe plac, ca un fiu supus și ascultător. Cumnata lui primea oaspeți la Seth House, unde iarăși trebuia să fie de față. Cassandra îl ruga și ea din când în când s-o

Însoțească la câte o petrecere mai intimă. Propriile sale distracții îi ocupau și ele o bună parte din timp. În sfârșit, petrecea mai multe ceasuri pe zi cu fiul său, Beauclerck St.Jules, sosit și el în oraș.

Familia Fergusson se întoarse în Ayrshire de îndată ce se sfârșiră alergările de cai din York. Chelsea își petrecu luna aprilie bucurându-se de tihna traiului la țară. Primăvara era anotimpul ei preferat, cu mânjii nou-născuți zburdând prin iarbă. Stătea ore întregi pe câmp, păzind caii la pășune și privind cum mânjii își încercau puterile, devenind din ce în ce mai siguri pe picioarele lor tinere.

Până la cursele de la Doncaster mai rămânea o lună. Aveau de gând să-i înscrie pe Minto și pe Thune, ca să-i vadă de ce erau în stare dacă erau confrunțați cu cai aduși din nord. Între timp, armăsarii se odihneau. Cu două săptămâni în urmă îl primise înapoi pe Thune, sub pretext că l-ar fi răscumpărat cu banii câștigați la curse. Nici tatăl și nici frații ei nu bănuiseră nimic, întrucât cumpărătorul inițial era necunoscut, Thune fiind achiziționat prin intermediul unui agent, explicația fetei că proprietarul fusese silit să-și vândă herghelia pentru a-și plăti datoriile la curse nu stârnise niciun fel de suspiciune. Dimpotrivă, familia recunoscă într-un glas că Chelsea avusese noroc.

Capitolul 20

- Grăbește-te, tată, altfel întârziem la licitație și n-ai să mai poți cumpăra cel mai bun cal!

- Doar i-am văzut pe toți ieri, Beau, răspunse calm Sinjin, stând în fața oglinzii și înnodându-și eșarfa. Știi bine că dacă nu ajungem la timp, Tattersall ni-l va păstra pe cel pe care l-am ales.

Zâmbi către băiețelul de nouă ani care tropăia de nerăbdare — copie fidelă a tatălui la aceeași vârstă — și încercă să-l liniștească.

- Nu te teme, n-o să întârziem.

Copilul îi răspunse la surâs, acum că primise asigurarea că Tattersall nu va vinde armăsarul irlandez înainte de sosirea lor.

- Azi călăresc pe Mameluke. Jed zice că n-are nimic împotriva.

Se foia de pe un picior pe altul, abia stăpânindu-și nerăbdarea, în timp ce taică-său continua să se îmbrace cu o încetineală neobișnuită.

- Dar Mameluke ce zice? îl necăji Sinjin.

- Mameluke mă place, tată. Mă știe bine, doar îi dau morcovi în fiecare dimineață.

- Du-i și niște zahăr, îl îndemnă ducele, arătând spre zaharnița din porțelan de Sheffield aflată pe biroul de lângă ușă.

Ori de câte ori mergea să-și vadă caii, nu uita să-și umple buzunarele cu zahăr.

- Mameluke adoră zahărul.

Beau se repezi spre bufet ca o vijelie.

- Hai mai repede, tată! Cravata-ți stă destul de bine. La Tattersall nu sunt decât bărbați. Acolo nu vin niciodată doamne.

Sinjin îl privi surâzând.

- În cazul acesta, răspunse el amuzat, am pierdut prea multă vreme cu eșarfa asta.

- Să știi, tată, că, atunci când voi fi mare, eu n-am să mă ocup de femei așa ca tine! declară Beau în timp ce-și trăgea un scaun lângă bufet, ca să se poată cocoța pe el. N-o să-mi irosesc atâta vreme cu eșarfele și cu îmbrăcatul. Sahar zice că femeile îl fac pe un războinic să-și uite îndatoririle. Sigur că nu se gândea la bunica sau tanti Viv. Sahar spune că femeile din familie trebuie tratate cu respect.

Sinjin zâmbi, auzind dezinteresul copilăresc al fiului său față de sexul frumos.

- Sfatul, lui Sahar e cât se poate de înțelept. Totuși, există și femei din afara familiei, față de care nu te poți purta urât. Sunt sigur că Sahar o să-ți explice cândva cum stau lucrurile...

Își îmbracă haina albastră, din mătase fină, și adăugă:

- Povețele lui Sahar cu privire la cai sunt la fel de bune. Ascultă-1 cu băgare de seamă și într-o zi vei fi și tu un *mekhazeni*.

- Sahar zice că sunt încă de pe-acum, răspunse cu mândrie băiețelul, ținându-și spatele drept, așa cum îi povestise slujitorul lui Sinjin că fac beduinii atunci când își înfruntă dușmanul.

În privirea lui Sinjin se citea aceeași mândrie. Fiul său, pe care odinioară îl crezuse pierdut pentru el, era, într-adevăr, pe cale să devină un *mekhazeni*. Datorită lui Sahar, care rămăsese alături de Sinjin încă de la prima călătorie în Tunis, cu ani în urmă, Beau călărea ca un prinț al deșertului. Mama lui Sinjin se îngrijise să-i asigure educația, iar familia lui Damien îi oferise căldura unui cămin și dragostea unor verișori ce-i deveniseră tovarăși de joacă. Beau era îndrăgit de toată lumea, însă în primul rând de tatăl său, care-1 recunoscuse public într-o epocă în care asemenea gesturi se întâlneau arareori. Deși nu putea moșteni titlurile de noblețe, totuși copilul era îndreptățit la avera ducelui de Seth.

- Va să zică suntem gata? întrebă Sinjin.

Purta o haină albastră, cizme lustruite ca oglinda și o cămașă de un alb strălucitor. Era proaspăt bărbierit și-și legase părul la ceafă cu o panglică.

- Eu sunt gata încă de la șapte, tată, adică de când te-ai întors acasă. Steeley mi-a spus că te-a văzut venind atunci.

Faptul că-i avea în preajmă pe toți locatarii de la Kingway prezenta și dezavantaje, își spuse Sinjin.

Bătrâna lui guvernantă nu se dezvățase de obiceiul de a-i supraveghea toate mișcărilor.

- S-a rugat pentru iertarea păcatelor mele? răsese tânărul.

- Ca întotdeauna, tată, răspunse Beau, începând și el să zâmbească. Steeley zice că trebuie să se păstreze sănătoasă ca să se poată ruga pentru des... destră... destrăbă... latul ei stăpân și toate târfele lui. Ce-i aia o târfă, tată? Sahar n-a vrut să-mi spună.

- Și bine-a făcut, întări Sinjin, abia stăpânindu-și râsul. Am să-ți explic când vei fi mai mare.

- Sahar zice că dumnezeul lui Steeley nu-i înțelege pe bărbați.

- Poate că Allah vede anumite lucruri din viață ceva mai altfel decât Steeley, își dădu cu părerea Sinjin, deși rugăciunile metodiste ale guvernantei îl feriseră de ghearele Satanei timp de cel puțin un deceniu — fapt pentru care îi purta o adâncă recunoștință. Ei, și-acum, hai să vedem ce facem cu armăsarul tău irlandez! schimbă el repede vorba, abordând un subiect mai familiar pentru copil.

Pentru Sinjin, zilele treceau liniștite una după alta, pe măsură ce sezonul londonez oferea o gamă nesfârșită de petreceri și distracții de tot felul. Tânărul refuză să meargă la Almacks, unde ar fi trebuit să se arate galant față de o armată de domnișoare sclifosite, venite în oraș pentru prima lor ieșire în societate. Totuși, își îndeplini obligațiile galante față de nenumărate fiice, nepoate și surori ale prietenilor săi. Se înțelegea de la sine că era permanent solicitat, rămânând cea mai bună partidă pentru fetele de măritat.

De cele mai multe ori, își petrecea noaptea în compania Cassandrei, al cărei rafinament într-ale viciului se dovedea pe placul său, ceea ce nu împiedică pe niciunul din ei să-și caute plăcerile și în altă parte.

Amândoi erau niște senzuali, atrași de tot ce-i nou, interesați de diversitate și schimbare.

- Spune-mi și mie ce naiba ai găsit la Jane Bentwin! Îl întrebă Cassandra într-o noapte, plimbându-și vârful degetului pe pieptul lui.

De fapt era aproape dimineață, întrucât balul dat de lady Wentworth durase până la ora trei.

- Dacă-mi spui și tu cum poți să-l suporti pe Willie Chenowith, care —din câte-am auzit — n-are minte nici cât o găină.

- Și, mă rog, unde-ai auzit tu asta?

- La Sally Stanley, râse el, privind-o pe sub genele lungi și negre.

- Poate că Sally nu se pricepe să-l facă pe Willie să-și arate toate farmecele...

Ochii ei albaștri aveau o căutătură insinuantă.

- Tot nu mi-ai explicat cum e cu Jane Bentwin.

- Iubito, știi bine că un gentleman nu discută astfel de detalii.

- Cândva, ar trebui să-ți scrii memoriile.

- Nu zău? De ce?

- Pentru distracția oamenilor de rând.

El își plecă ușor pleoapele.

- N-ar fi mai nimerit să las grija asta în seama curtezanelor?

- Adică eu sunt curtezană? Întrebă Cassandra, fără urmă de supărare.

Fire practică, înțelegea că epitetele contează prea puțin atunci când ai un titlu și avere. Chiar și o regină — oricât de decăzută — rămânea în primul rând regină.

- Cătuși de puțin. Din câte știu eu, ești soața preasupusă a ducelui de Buchan.

- Vai, câtă politețe, dragule! exclamă Cassandra, întinzându-se să-l sărute. Ei, dacă toată galanteria ta s-ar preschimba în ceva mai concret... se alintă ea.

- N-ai avut parte de destule lucruri concrete în noaptea asta? o necăji Sinjin.

- Iubitule, nu mă mai satur de tine. Hai, fă-mi pe plac.
- Dacă-mi faci și tu...
- Spune-mi ce vrei.

Auzind ce i se cerea, se cutremură din cap până în picioare.

- Chiar se obișnuiește așa ceva în harehuri?
- Uneori, da.
- Ai mai încercat?
- Ce importanță are? replică el, indiferent.

Înțelegând că, oricum, n-avea de gând să-i spună, Cassandra murmură:

- Nici una...
- Atunci, hai să vedem dacă-ți place.

Capitolul 21

În timp ce Sinjin se distra de minune în compania unui mare număr de domni și, mai ales, de doamne din înalta societate, Chelsea își petrecea luna aprilie într-o singurătate aproape deplină.

Din cauza senzației permanente de oboseală, renunță în bună parte la munca sa în grajduri. Cum taică-său își făcuse deseori reproșuri c-o lăsase să trudească îngrijind de cai, acceptă absența ei cu un sentiment de adâncă ușurare. Poate că devenise, în sfârșit, o domnișoară și nu mai concepea să se îmbrace și să se comporte ca un băiețoi. Sau poate că primăvara îi deștepta în suflet porniri romantice, așa cum se întâmplase cu verișoara ei, Elizabeth. Cine știe dacă nu cumva prelegerile nesfârșite ale Georginei își atinseseră scopul.

Indiferent de motiv, contele era încântat că Chelsea se afla în căutare de activități mai feminine. Într-o zi trebuia oricum să se mărite și nici un pețitor n-ar fi considerat creșterea cailor drept o preocupare strict necesară pentru o soție.

Deși domnul Fergusson mulțumea cerului că fiica sa se îndeletnicea cu treburi mai ușoare, în realitate, Chelsea își petrecea aproape tot timpul dormind. La început încercase să-și alunge somnolența cu ceaiuri tonice, închipuindu-și că se istovise în pregătirea curselor din luna precedentă. Întăritoarele nu-i îndepărtaseră starea de letargie. De fapt dormea din ce în ce mai mult și, în plus, începuse să mănânce cât doi.

Ceilalți aflaseră de boala ei necunoscută într-o dimineață de mai, când, neliniștit că Chelsea nu coborâse la micul dejun, domnul Fergusson intrase în camera ei, unde-o găsisese verde la față, vomitându-și și sufletul în oala de noapte.

- Cred c-am mâncat ceva care nu mi-a priit, îngăimă ea, trântindu-se înapoi pe pat cu o cârpă udă pe frunte.

La căpătâiul ei se aflau domnul Fergusson și slujnica ce-o îngrijise până atunci.

- Am s-o întreb pe doamna Macaulay, să vedem dacă nu cunoaște vreun leac, spuse contele cu blândețe, deși făcea eforturi surpaomenești să-și ascundă tremurul din glas.

În cămașa albă de noapte, cu părul blond revărsat pe pernă, Chelsea arăta extraordinar de tânără și inocentă, iar ochii ei violeți îi aminteau dureros de soția sa. Doar el era de vină, își spuse, chinuit de remușcări. Dumnezeu îi era martor că n-avea nicio scuză. Dacă n-ar fi silit-o să se mărite cu episcopul de Hatfield, Chelsea n-ar fi încercat să-și compromită reputația.

Iar acum, altă belea! Și tatăl nu putea fi decât dezmățatul de Seth!

Își impuse să-și păstreze calmul, ferindu-se să se gândească la ce era mai rău. Poate că, într-adevăr, avea o indigestie.

Totuși, un ceas mai târziu, după ce stătuse de vorbă cu servitoarea și cu doamna Macaulay, orice speranță i se risipi. Fata nu mai avusese menstruație încă de când se aflau la Newmarket.

Singura concluzie, reflectă cu amărăciune contele, rămânea că Sinjin St. John era pe cale să-i devină ginere.

Fergus Fergusson amână discuția cu fiica sa până spre după-amiază, când ea își mai revenise. La prânz mâncase chiar foarte bine, iar din indispoziția de dimineață rămăsese doar o amintire. Se așezară amândoi pe bancă, în grădina de trandafiri a răposatei doamne Fergusson, sub un soare de mai cald și binevoitor. Contele deschise subiectul cu mult tact. În jurul lor înfloreau puzderie de trandafiri, al căror parfum amețitor plutea purtat de briza ce bătea dinspre golful Clyde. O ambianță de vis pentru o discuție din cele mai neplăcute.

- Ți-e mai bine acum? întrebă blând contele, cercetând-o cu privirea pe Chelsea, care stătea pe o bancă din fier forjat, nespus de gingașă în rochia albă de vară și pantofii verzi de mătase.

Chelsea își luă ochii de la colinele ce străjuiau valea, ațintindu-i asupra tatălui ei.

- Mă simt minunat, zâmbi fata. Nu-i nevoie să te porți cu mine de parcă aș fi o invalidă, tată. Te asigur că mi-am revenit.

- Doamna Macaulay spune că, de câteva săptămâni, dormi în fiecare după-amiază.

- Și ce-i rău în asta, tată? Trebuie să fie vina primăverii.

- Sau... altceva, sugeră el liniștit.

Glasul lui sunase atât de ciudat, încât Chelsea îl privi cu luare-aminte.

- Ce anume?

Contele înghiți în sec, luptându-se cu nodul din gât și cu vorbele ce refuzau să-i vină pe buze.

- Crezi că-i posibil să fii însărcinată? întrebă el în cele din urmă.

Ca și cum ar fi auzit întrebarea, stomacul fetei zvâcni violent, trimițându-i în tot trupul un nou val de greutate.

- La asta nu m-am gândit, șopti ea de-abia auzit.

Taică-său se înroși până în vârful urechilor. Tare și-ar fi dorit să aibă vreo rudă feminină, apropiată sufletește de Chelsea, care să fi susținut discuția în locul lui. Dar n-avea nici una și, la urma urmei, era de datoria lui să-și asume răspunderea de-a limpezi situația în care-și împinsese fiica, dintr-o pornire de egoism prostesc.

- Doamna Macaulay și slujnica... mi-au spus că... nu ți-a mai venit ciclul încă de la Newmarket.

- Nu-s decât șase săptămâni, tată, se grăbi să-l liniștească Chelsea, al cărei obraz se făcuse stacojiu.

Deși cunoștea tainele reproducerii la cai, nu discutase niciodată cu tatăl ei astfel de detalii. Pentru asemenea subiecte se adresase întotdeauna guvernantei, care-i era a doua mamă.

- Grețurile tale de dimineață... și somnolența... și...

- Tată, te rog! Sunt convinsă că *te înșeli!*

Nu putea fi adevărat! Își zise ea cu disperare, în timp ce rațiunea aduna și explica dovezi ale straniei schimbări intervenite în viața sa. Pentru cineva care nu mai dormise după-amiaza încă din copilărie, oboseala de acum avea cu siguranță o cauză. Și ea se mirase ce repede îi trecuse greața de dimineață, fiind înlocuită de o foame de lup.

Deși contele tare ar fi vrut să arunce întreaga vină asupra lui St. John, totuși era un om corect și înțelegea că nu putea atribui ducelui toată răspunderea pentru cele întâmplate. Principalul motiv fusese propria sa încăpățănare. Evident, habar n-avea ce se petrecuse la Oakham și la York.

În schimb, Chelsea își amintea perfect plăcerile trăite cu aceste două fericite ocazii, care nu făceau decât să sporească riscul de-a fi rămas însărcinată, mai ales în săptămâna de la Oakham. Sinjin nu-și luase măsuri de precauție — iar ea nici atât, deși St. John o învățase secretul bureților grecești. În orice caz, în noaptea aceea, la York, nu avea nici unul.

- Poate te-ai pripit să tragi concluzii, tată! dclară ea ridicându-se brusc în picioare, cu spatele țeapăn. Nu-ți poți da seama după numai șase săptămâni.

- Bine, mai așteptăm încă două, se învoi contele. Dar dacă... nu intervine... nicio schimbare...

Se încrută, îmbinându-și sprâncenele negre și stufoase.

- Atunci va trebui să-l iei de soț pe St. John.

- Nu! izbucni mânioasă Chelsea. Nu poți să mă măriți cu sila! La fel ai încercat să faci și cu ticălosul de Hatfield.

Începu să umble de colo-colo în culmea furiei, gândindu-se cu groază c-o așteapta aceeași soartă de care se străduise din răspuțeri să se ferească. Se opri brusc, înfruntându-și tatăl.

- În orice caz, St. John nu se va însura cu mine. Nici nu-i trece prin minte să-și ia nevastă.

- Cred și eu că nu, din moment ce are deja un moștenitor.

Pe chipul fetei se citea o uimire fără seamăn.

- Are un băiat?

- Mi-am închipuit că știi. Doar l-a recunoscut oficial.

- Câți ani are copilul? întrebă Chelsea, ca și cum ar fi contat faptul că Sinjin avea un fiu, sau chiar mai mulți — ceea ce nu era exclus.

- Nouă. Lumea vorbește și-acum de scandalul iscat la nașterea sa.

- Cine-i mama?

Trebuia cu orice preț să afle, deși știa că, fiind vorba de Sinjin, avea de înfrutat sute, dacă nu mii de rivale.

- Nimeni n-o cunoaște. Dar se zice că, în urma incidentului, s-a certat cu tatăl său și nu și-au mai vorbit de atunci.

- Cu cine seamănă băiatul?

N-ar fi trebuit să-i pese. S-ar fi convenit să-l ignore pe bărbatul care intrase în viața ei pentru câteva ceasuri de plăcere, după care o părăsise cu o superbă nepăsare.

- E leit taică-său. St. John îl ține la Kingsway, în casa mamei sale. Lumea spune că nu vrea să-l dea la Eton ca să-l apere de bârfe și zvonuri. La Kingsway, în schimb, i-au angajat o armată de servitori.

Totuși Sinjin nu locuia la Kingsway, reflectă Chelsea, amintindu-și comentariile lui privind domeniul ducal. Cumva din cauza neînțelegerilor cu tatăl său? Își adusese vreodată fiul la Oakham? Dormise puștiul chiar în încăperile pe care le văzuse ea? Oare Sinjin îl înconjura cu tot atâta duioșie și tandrețe cum procedase și cu Chelsea?

- Cum îl cheamă?

- Beauclerk St. Jules, după numele baroniei lui Seth.

Chelsea se așeză cu un suspin adânc. I se dezvăluise o nouă fațetă a existenței lui Sinjin, un alt motiv al lipsei lui de interes pentru căsătorie — pe lângă cele legate de avere și titlu. N-avea nevoie să se însoare pentru bani și nu-i trebuia un titlu obținut prin căsătorie. Nu umbla nici măcar după moștenitori. Exista deja unul, nemaivorbind de propriul lui frate, care ar fi preluat ducatul în eventualitatea morții sale.

- Tată... dacă... ăăă... dacă se va adevăra c-am rămas însărcinată, știi bine că detest ideea de-a lua de soț un om străin.

Cuvântul „străin” exprima realitatea — deși nu pe de-a întregul. Fusesse alături de Sinjin doar nouă zile.

- St. John nu se va învoi în ruptul capului cu însurătoarea. Lasă-mă să merg la ferma noastră de la graniță. Nu sunt singura femeie care va naște un copil din flori. Zău că nu-mi pare rău, tată. Nici nu concep să plec din casa dumitale.

- Nu vreau s-ajungi de râsul lumii. Orice s-ar întâmpla... rămâi fiica mea și omul ăsta trebuie să te ia de soție.

- Dar eu nu vreau! Nici acum, nici altă dată! spuse ea cu glas blând, dar categoric. Nu înțelegi că detest căsătoriile de conveniență? Cum mă poți sili să-mi leg

viața de un om pe care abia îl cunosc și care nici măcar nu mă dorește de soție?

În timp ce vorbea, în suflet i se aprinse un licăr de speranță. Ce șanse avea tatăl ei de a-1 forța pe Sinjin să se însoare? Nici una. Așadar renunță să mai continue o discuție inutilă și zise:

- Tată, poate nici nu va fi nevoie să iei vreo hotărâre. Cine știe dacă nu cumva lucrurile se vor aranja de la sine, iar noi vom continua să ducem o viață liniștită, ca și până acum.

- Să te audă Dumnezeu... murmură contele, care deja își schițase în minte planul de a-1 lua pe sus pe viitorul mire, în caz că ar fi arătat vreo împotrivire.

Trecură două săptămâni de tensiune și încordare, în care nimeni nu se putea gândi decât la starea domnișoarei Fergusson. Cu fiecare zi care trecea sporea și certitudinea că fata era însărcinată. Grețurile de dimineață se intensificară, fiind urmate de altele, în cursul după-amiezei. Nu mai exista nicio îndoială.

Chelsea încercase să-și convingă talăl că era capabilă să-și crească singură copilul, pe una din moșiile lor, dar nici un argument nu rezistase în fața codului onoarei. În cele din urmă, exasperată, ridicase glasul la el:

- Dac-aș fi o slujnică sau o femeie de rând, banii ar reuși să rezolve tot. Dar eu sunt fiică de conte și onoarea scoțiană pretinde că trebuie să mă mărit cu cel care m-a necinstit. La dracu' cu onoarea voastră! Aici e în joc viața mea!

- Dar ești cu-adevărat fiică de conte, fetițo. Asta n-ai cum s-o schimbi. Așa că ducele se va însura cu tine, pentru că nu vreau ca rușinea să se abată asupra nepotului meu.

- Gândește-te la *mine*, tată! Pentru Dumnezeu, ce fel de căsnicie voi avea?

El tăcu, știind că nu exista decât un singur răspuns. Crescuse în spiritul cinstei și onoarei, care, în tradiția

scoțiană, cereau ca vinovatul să-și plătească greșelile. Nu putea admite ca fiica sa să trăiască ferită de ochii lumii, crescând un copil din flori, așa cum n-ar fi conceput să se dezică de credința strămoșească.

Discuția se încheie... și de data asta. Chelsea încercă să capete sprijinul fraților ei, însă Duncan și Neil erau de partea tatălui. Nici nu voiau să audă ca sora lor să nască un copil în afara căsătoriei, chiar dacă ea îl sedusese pe duce la Six-Mile- Bottom. Numai Colin împărtășea dezgustul fetei la ideea de-a fi măritată cu un străin, și încă unul care detesta la fel de mult căsătoria.

Mezinul se oferă să fugă împreună cu ea, urmând s-o ajute să crească pruncul. Chelsea era pe punctul de-a accepta propunerea, dar își dădu seama că nici unuia dintre ei nu i se va îngădui să rămână pe vreuna din moșii. Chiar de-ar fi reușit să ajungă tocmai în Highlands, tatăl și cei doi frați mai mari ar fi pornit de îndată în urmărirea lor.

- Mulțumesc, Colin, zâmbi fata. Păstrează-ți oferta pentru mai târziu, când poate va trebui să fug din casa soțului meu.

- Are cei mai buni cai din Anglia, Chel. E posibil ca, până la urmă, să vă împăcați destul de bine, sugeră Colin, cu logica unui puștan, care nu lua în seamă obstacolul sentimentelor.

Nu că n-ar fi simțit nimic pentru ducele cel frumos și dezmațat, însă pur și simplu refuza să se mărite cu de-a sila și nu concepea să ia de soț un bărbat care se opunea însăși ideii de căsătorie și care ar fi dus în continuare o viață de burlac.

- Se zice că știe să se poarte cu femeile, urmă Colin, îmbujorându-se la gândul că sora lui luase deja cunoștință de alesele însușiri ale ducelui. Zău, Chel, până la urmă poate n-o să fie chiar așa de rău! Iar dacă-ți face vreo figură, nu trebuie decât să-mi spui, că vin și te răpesc din casa lui. Găsim noi o ascunzătoare unde tata să nu mai dea de noi în vecii vecilor.

- Am să-mi iau bijuteriile și vom fugi amândoi, după toate regulile artei, glumi Chelsea, convinsă că, în realitate, nu va rezista unei asemenea escapade, nici acum și nici cu un copil în brațe.

Știa că, dacă ducele s-ar fi purtat urât cu ea, contele ar fi luat-o înapoi, acasă. Până și în îndepărtatul Ayrshire ajunseseră destule zvonuri despre scandaloasele purtări ale unor nobili, pentru ca domnul Fergusson să înțeleagă că mariajele nefericite aveau și ele o limită.

Într-o dimineață, către sfârșitul celor două săptămâni de așteptare, Colin fu trimis în nord, cu un mesaj adresat clanului Fergusson. Între timp, contele de Dumfries și cei doi fii mai mari porniră către Londra. Chelsea nu-și dădu scama că rămăsese singură, numai cu guvernanta și slujitorii, decât în clipa când coborî la micul dejun.

- Va să zică au plecat... murmură ea resemnată către doamna Macaulay, care o întâmpină în odaia pustie.

- Da, fetițo, s-au dus să-ți aducă mirele.

- Sper să-l aducă viu și nevătămat, replică gânditoare Chelsea, bănuind împotrivirea îndârjită a lui Sinjin.

- O să-i rămână destulă putere să rostească jurământul... De asta are grijă taică-tău. Acu', spune ce vrei să mănânci. Tre' să prinzi puteri pentru zilele care urmează.

- O să mă urască... șopti Chelsea, albă ca varul la față. Îndreptându-se spre masa de lângă fereastră, se așează, cu aerul unui condamnat la moarte. Doamna Macaulay se abținu de la orice comentariu. Martoră a discuțiilor aprinse din ultimele două săptămâni, nu se îndoia că Chelsea avea dreptate.

- Ai să vezi că se va răzgândi, fetițo. Numai să te cunoască mai bine... o liniști guvernanta.

- Nu-i adevărat... gemu Chelsea, simțindu-se neputincioasă în fața sorții. Asta nu se va întâmpla niciodată...

Capitolul 22

Sezonul era în toi și, dând ascultare rugăminții adresate de vechea sa prietenă, Cassandra, Sinjin acceptă să joace alături de ea rolul de gazdă la primul bal al nepoatei ducesei, Lavinia Wroxley.

Ducele de Buchan prefera pescuitul de somoni oricăror baluri de intrare în societate. Ca atare, de peste trei decenii nu onorase cu prezența sa nicio astfel de festivitate.

- Asta s-a petrecut înainte de-a te naște tu, iubitul! remarcă amuzată Cassandra, ca răspuns la întrebarea lui Sinjin privind indulgența soțului ei față de faptul că alți bărbați îi uzurpau rolul de gazdă.

În timp ce legătura ducesei cu Sinjin era de notorietate publică în înalta societate londoneză, totuși, ca să-l aibă alături pe St. John atunci când își întâmpina oaspeții, îi trebuia măcar încuviințarea de circumstanță a soțului ei. Ducele de Buchan își dăduse acordul cu dragă inimă, făgăduind o cantitate uriașă de somon pentru masa festivă.

- Nu-i un om egoist, îi mărturisi Cassandra sigura pe ea, lăsând să-i lunece rochia pe covorul dormitorului.

- Cât tact din partea lui, răspunse Sinjin, căruia îi picase grozav vestea despre absența și, în special, generoziatatea ducelui de Buchan.

- Asta n-are de-a face atât cu tactul, cât cu vârsta, scumpule! îl corectă Cassandra, așezându-se la picioarele patului și începând să-și scoată agrafele din păr.

- Și totuși, trebuie să recunoști că-ți tolerează mai mult decât ar face-o oricare alt bărbat, zise Sinjin, tolănit comod pe pat.

- Lucru pentru care e răsplătit cu mărinimie... completă ducesa cu subînțeles.

- Aha!... exclamă Sinjin. Cu toate acestea, eu cred că ar fi cazul să-l felicităm pentru neobișnuitul său altruism.

Glasurele lor răsunau în încăperea parfumată. Erau doi vechi amanți, stând de vorbă prietenește.

- M-ai înțeles greșit, iubitul meu Sinjin. În realitate, e persoana cea mai egoistă pe care o cunosc.

- Aha... exclamă el din nou, de astă-dată pricepând ce voia să spună ducesa. Ce-i place cel mai mult?

Ea își scutură părul negru și despletit — pe care nu și-l pudra, pentru că așa o prefera Sinjin — și zâmbi.

- N-ar trebui să-ți vorbesc despre asta.

- E cam târziu să mai ai scrupule, iubitito. Spune-mi, m-ai făcut curios.

- Tu, curios în probleme de sex? *Tu!*

- Mă întrebam, murmură el, ușor amuzat, ce preț ai plătit ca să mă poți avea alături la Buchan House.

Ea șovăi o fracțiune de secundă.

- Vreau să-mi juri că nu vei spune nimănui ce-ai s-auzi de la mine.

Sinjin încuviință din cap, apoi surâse larg.

- Mor de curiozitate să aflu!

- Buchan are un valet tânăr, începuse să povestească ducesa, urcându-se în pat și întorcându-i zâmbetul.

- Sună promițător! comentă St. John, care bănuia urmarea, dar dorea s-asculte versiunea ei.

- Ei bine, slujitorul acesta și cu mine dăm un anumit gen de reprezentății în fața lui Buchan.

- Iar el stă și se uită?

- Evident!

- Mai aveți și alți spectatori?

- Sinjin!

St. John își imagină că răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Sau poate că priveau și alții, însă fără știrea ducesei.

- Cum îl cheamă pe norocosul valet?

Ea ridică din umeri.

- Nu-mi amintesc.

- Dar el te place? râse tânărul.

Cassandra se întinse alături de St. John, proptindu-se într-un cot, și începu să-și plimbe degetul pe bărbia lui, umbrită de țepii bărbii nerase de dimineață.

- Așa se pare, răspunse ea pe un ton glumeț.

El își puse mâna pe mâna femeii, strângând-o cu blândețe într-a lui.

- Eu n-am fost niciodată valet, murmură zâmbind. Ia spune, ești pretențioasă ca amantă?

- Sinjin, ești un nerușinat fără pereche! îl dojeni în glumă Cassandra, încercând să-și retragă degetele.

- Bănuiesc că nu m-arăt destul de supus și ascultător, urmă tânărul privind-o vesel, fără să-i dea drumul la mână.

- Încrezutule, tu nu cunoști nici măcar sensul acestor cuvinte.

Sinjin bănuia că valetul lui Buchan fusese ales în funcție de însușirile sale fizice, iar un bărbat — fie el stăpân sau servitor — știe întotdeauna de ce este în stare.

- Îmi închipui că nici valetul tău, nu-i așa?

Era prima oară când o vedea pe Cassandra râzând.

- Povestește-mi ce-ți spune atunci când...

- Nu știu, Sinjin...

Dar tânărul observă că sfârcurile sânilor ei se întăriseră și o ușoară roșeață începea să-i coloreze pielea.

- Hai... murmură el, ducându-i degetele la buze. Povestește-mi și-am să văd ce pot face pentru tine...

În cele din urmă, Sinjin dovedi că nu era cu nimic mai prejos decât valetul cel supradotat al ducelui de Buchan. Cassandra se arătă în culmea încântării. Ceva mai târziu, chiar înainte să adoarmă, îi șopti cu glas somnoros:

- Ești un nemernic adorabil...

Aflat pe punctul să ațipească, Sinjin răspunse alene:

- Iar tu ești cea mai dulce târfă pe care o cunosc...

Două nopți mai târziu, St. John stătea în capul scărilor de la Buchan House, alături de Cassandra. Lângă ei se găseau nepoata ducesei, Lavinia, și părinții ei: tatăl, baronet de provincie, și mama, o femeie cârcotașă și veșnic nemulțumită.

Lady Wroxley, care nu privea cu ochi buni legăturile vinovate din înalta societate, făcuse totuși o excepție cu Sinjin, tolerându-i rolul jucat în petrecerea de familie. Întrucât Cassandra era binefăcătoarea grație căreia tânăra Lavinia urma să-și facă intrarea în societate, dezaprobarea ei se limita la replici seci și priviri tăioase aruncate în direcția infamului duce de Seth.

Chiar și în eleganta și depravata lume bună londoneză, prezența lui Sinjin alături de Cassandra era interpretată ca o sfidare nemaîntâlnită.

Toți se vedeau siliți să admită că St. John era lipsit de rușine, dacă nu de-a dreptul impertinent.

Cu cât tupeu privea în jur, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

„La fel de neobrăzat ca și Cassandra” — cleveteau invitații.

Cu toții veniseră să contemple imaginea sfidătoare a cuplului Sinjin-Cassandra, care jucau în public, pentru o noapte, rolul de soț și soție..

Primul bal al Laviniei Wroxley promitea să fie cel mai grozav cancan al sezonului.

- Nu mi-aș fi închipuit în ruptul capului să-l văd pe Sfânt domesticit, comentă sarcastic unul dintre prietenii lui Sinjin, în clipa când ducele de Seth trecu pe lângă el.

St. John se înclină cu o politețe desăvârșită.

- Cassandra a fost nespus de convingătoare, explică tânărul, surâzând amabil.

- Faci pe gentlemanul, Sinjin? gânguri insinuant una dintre femeile apropiate ducelui, făcând o plecăciune în fața celor două gazde.

- Mă străduiesc, râse St. John.

- George pleacă la Kent pentru o săptămână, urmă femeia, fără fereală.

Cassandra întoarse capul, încruntându-se.

- Zău, Caroline, crezi c-ai găsit momentul cel mai potrivit?

- Ai cunoscut-o pe domnișoara Lavinia, Caro? interveni cu tact Sinjin. E o fată încântătoare.

Caroline Danford zăbovi câteva clipe cu ochii țintă la Sinjin.

- Sunt convinsă. Nu uita...

Și, bătându-1 ușor cu evantaiul pe obraz, se îndepărtă, pierzându-se printre ceilalți oaspeți.

- Dumnezeule, Sinjin! șuieră Cassandra, continuând să surădă către invitați. Dar știi că are tupeu! Nu-ți putea trimite un bilet mâine dimineață?

Lady Wroxley fierbea de mânie. Seth era viciul în persoană; iată că femeile îi făceau propuneri de la obraz. Dacă ducesa de Buchan n-ar fi cheltuit o avere cu Lavinia, tare i-ar mai fi plăcut să-i zică vreo două lui Sinjin, ca să priceapă că mai sunt și oameni cinstiți pe lume. Deodată, însă, deschise ochii mari, rămânând cu gura căscată. Într-o clipă, îl iertă pe St. John de toate păcatele: îl recunoscuse pe bărbatul care-și croia drum prin mulțime, ca să-l salute pe ducele de Seth.

- Bună seara, Sinjin! zise tânărul îmbrăcat după ultima modă. Se pare c-ai adunat aici toată lumea bună din oraș.

- Bun venit, Prinny! răspuse vesel ducele, adresându-se tânărului prinț de Wales — tovarășul său de chefuri. Acum că ești cu noi, sunt convins că va fi un bal pe cinste.

- Unde-i puștoaica pe care vrei s-o scoți în lume? întrebă prințul, cercetând cu privirea grupul aflat în capul scării.

- Să știi că nu-i puștoaică.

Prinny întoarse capul, înțelegându-se din ochi cu Sinjin.

- Cassandra — zise el zâmbind și făcând o plecăciune — în astă-seară și tu arăți de optsprezece ani. Cum de ai o nepoată așa de mare?

Înțelegând deosebita cinste ce i se făcea Laviniei la primul său bal, lady Wroxley se înclină adânc în fața viitorului rege. Cu ochii la ceas, Sinjin murmură către Cassandra:

- Oare mai durează mult?

Mult mai târziu, după nesfârșite ore de conversații fade, după golirea unui număr impresionant de sticle de șampanie, după nenumărate dansuri, mâncare și jocuri de cărți, Sinjin și Cassandra se întoarseră în dormitor.

- M-am distrat pe cinste! glumi tânărul, trântindu-se pe patul Cassandrei.

Își conduseseră la plecare ultimii oaspeți, iar soarele tocmai apăruse de după zidul grădinii, scaldând fațada casei într-o lumină trandafirie.

- Balul a fost *un succes*! remarcă ducesa, conștientă că amândoi foloseau în mod ironic cuvintele cele mai la modă în înalta societate. Se pare că tânărul Tremain și George Cecil au făcut o pasiune pentru Lavinia.

- Va să zică, am reușit, replică sec Sinjin, scoțându-și pantofii cu cataramă încrustate cu diamante și începând să-și descheie haina gălbuie de satin. Ori Tremain, ori Cecil vor ajunge fermecați pe viață de... — scuză-mi impolitețea — neroada aia de Lavinia. Iar ceea ce-i mai rău, râse el, înălțându-și sprâncenele negre, e c-o vor avea ca soacră pe lady Wroxley.

- Taci din gură, Sinjin! îl dojeni în glumă Cassandra. Eu n-am făcut decât să-mi îndeplinesc obligațiile de familie...

- Puțin ți-a păsat de George sau Tremain.

- Bineînțeles, iubitele, dacă ei au fost atât de...

- Proști?

- Mă gândeam, la un cuvând mai blând: fraieri...

- Nu cumva te ocupi cu „pescuitul” de gineri? mormăi Sinjin, săgetat de un fior.

De-a lungul anilor, reușise să scape din nenumărate capcane întinse de mamele cu fete de măritat și experiența îl făcuse cinic, îndrăzneț și ranchiunos.

- Nu-i cazul să te superi, dragule! îl liniști Cassandra.

Obișnuită să-i ghicească stările de spirit, ducesa se mândrea cu performanța de a-l fi păstrat atâția ani, tocmai pentru că nu-i forțase niciodată mâna. La primul semn de constrângere sau obligație, St. John obișnuia să se facă nevăzut.

- Poți să-i pui în gardă pe Tremaine și Cecil, dacă asta îți liniștește conștiința. Cu zestrea pe care i-am oferit-o, Lavinia își va găsi cu siguranță un soț. Nu trebuie neapărat să se mărite cu unul din cei doi, dacă lucrul nu ți-e pe plac, zâmbi ducesa.

Terminând de dezlegat șnurul rochiei de muselină, o lăasă să alunece la podea, cu un foșnet ușor.

- Ai un mod de exprimare absolut irezistibil, Cassandra... murmură Sinjin.

Ea rămăsese în mijlocul covorului, îmbrăcată într-o cămașă din mătase, transparentă ca un abur. Sinjin nu mai întâlnise o femeie cu sânii atât de mari, care să nu poarte corset.

- Ia mai dă-i dracului pe Cecil și Tremaine, râse ducele. Vino-ncoace!

În clipa când Cassandra și Sinjin adormiră satisfăcuți, soarele se înălțase mult deasupra zidului grădinii.

Se treziră în razele toride ale după-amiezii, datorită zvonului de glasuri răsunând chiar sub fereastră.

O ușă se trânti cu zgomot — închizându-se sau deschizându-se, nu-și dădură prea bine seama. Deși încă mahmur, Sinjin prinse totuși câteva cuvinte rostite în scoțiană. O clipă mai târziu, gălăgia se potoli și după-amiaza de primăvară redeveni calmă și liniștită.

Cassandra se întoarse pe partea cealaltă, trimitându-i din vârful degetelor o sărutare. El murmură ceva de neînțeles și adormi la loc.

După numai câteva clipe se trezi din nou. Glasurile răzbăteau de undeva, de-aproape, deși încă nu reușea să deslușească vreun cuvânt. Se ridică într-un cot, apoi se sprijini pe amândouă și, aruncând o privire spre Cassandra, care dormea adânc, își aținti ochii către ușă.

Pe coridor se auziră pași grei și apăsați, apropiindu-se de dormitorul unde se aflau ei... Apoi zăngănitul înconfundabil al unei spade scoase din teacă. Nu una, ci mai multe!

Într-o fracțiune de secundă, sări din pat. De-abia își încheiase pantalonii, când ușa se izbi de perete.

În prag stătea contele de Dumfries, însoțit de cei doi fii ai lui, toți înarmați cu săbii, pumnale și pistoale.

Chiar de-ar fi avut și el o armă — dar n-avea! — ar fi fost o nebunie să-i înfrunte.

- Am venit după tine! tună Fergus Fergusson, făcând-o pe Cassandra să sară ca arsă.

- Pot să știu și eu de ce? întrebă Sinjin, furios la culme.

- Dacă vrei, n-ai decât să te îmbraci! se răsti contele, care, din cauza mâniei, vorbea cu un pronunțat accent scoțian. Altfel te luăm pe sus, în fundul gol. Mie mi-e indiferent.

Sinjin nu răspunse. Totuși, prefera să-și încalțe măcar pantofii. Deși habar n-avea unde urma să meargă, ghici pe chipul contelui că incidentul se lega într-un fel de Chelsea.

- Pot să te-ajut cu ceva? se oferii Cassandra, ridicându-se în capul oaselor, cu cearșaful adunat în jurul trupului.

Începea să înțeleagă ce se petrece. Un tată însoțit de fii săi, toți înarmați și mânioși nevoie-mare, veniți să-l ia pe Sinjin, asta nu putea însemna decât că ducele

ademenise vreo fecioară. Pe Duncan îl știa din vedere. Dar cine să fi fost fata?

- Anunță-1 pe Senecca! răspunse încordat Sinjin, vârându-și brațul în mâneca hainei. Și pe Sahar, adăugă el peste umăr.

- Spune-le că St. John e plecat în voiaj de nuntă și că nu se va întoarce prea curând, mârâi contele.

La auzul cuvântului „nuntă”, Sinjin se răsuci fulgerător, încremenind locului, cu haina îmbrăcată numai pe jumătate.

- Sunteți nebuni! șuieră el pe un ton atât de tăios încât, cu toată zăpușeala, Cassandra simți un fior de gheață pe șira spinării.

- Aici ai nimerit-o bine, St. John! replică Fergus Fergusson. Suntem nebuni de legat. Acum, fă bine și ia-ți rămas bun de la lady Buchan, pentru că nu mai ai ce căuta în patul ei.

- Ce nostim! comentă încet Cassandra.

În tăcerea care se așternuse, vorbele ei ajunseseră până la urechea contelui, care încruntă din sprâncene.

- Pentru așa-zisa lume bună londoneză s-ar putea să fie nostim, *my lady*. Dar cum e-n joc onoarea Fergussonilor, te sfătuiesc să-ți găsești alt armăsar.

Cassandra nici nu își putea imagina măcar că cineva ar putea să-l aducă pe duce pe calea cea bună — indiferent de mijloace —însă tonul pe care-i vorbise contele o opri să-și exprime părerea cu glas tare.

- Ți-ai pierdut mințile, Dumfries! Cum îndrăznești să vii aici? protestă Sinjin, îmbrăcat sumar și roșu la față de mânie. Doar nu-ți închipui că mă vei sili să mă însor.

- Chiar de-ar fi să mori și tot te-nsori, băiete! mârâi contele, cu o privire cruntă, ținând pistolul îndreptat spre pieptul ducelui de Seth. Legați-1! porunci apoi fiilor săi.

- La dracu', astea-s metode de Evul Mediu! se împotrivi Sinjin, văzând că Duncan și Neil se apropiau de el.

O clipă se întrebă cât de mult aflaseră Fergussonii. Oare Chelsea mărturisise chiar tot? Știau de Oakham și de noaptea petrecută la York? La drept vorbind, nici nu putea nega c-ar fi încercat să seducă fata. Dar chiar însurătoarea? Dumnezeuule!

- Așa o fi, replică Duncan cu o expresie de nepătruns, dar Chelsea este sora mea.

Argument imbatabil. Onoarea familiei pretinde să se facă dreptate.

Dar fiecare parte avea dreptate în felul ei, cugetă Sinjin când Neil își desprinsese de la cingătoare un colac de frânghie. Afurisit să fie dacă se va lăsa târât de ei ca un miel dus la tăiere. Pumnul strâns țâșni înainte, pocnindu-l pe Neil peste mutra uluită. În clipa următoare, cu puteri sporite, Sinjin îl mătură pe Duncan din calea sa, azvârlindu-l cât colo, pe covorul înflorat din dormitorul Cassandrei și, din doi pași, ajunse la fereastră. N-aveau decât să reia discuția despre onoarea contelui de Dumfries în circumstanțe mai avantajoase pentru el, nu acum, când trebuia să înfrunte cu mâinile goale trei zdrahoni înarmați până în dinți.

Un glonte îi țiuie pe la ureche chiar în momentul când sări pe pervaz. Pe când voia să-și facă vânt în grădină, vorbele contelui îi înghețară sângele în vine.

- Următorul va fi pentru amanta ta.

Dintr-un salt ar fi fost liber. O fracțiune de secundă șovăi dacă să fugă sau nu, intimidat de amenințarea contelui. Era limpede că nu avea de ales. Nici nu concepea să riște viața Cassandrei.

Se așază pe pervaz, cu ochii la ducasă, care-și pierduse sângele rece, acum când viața ei depindea de hotărârea lui Sinjin.

- Înțeleg că grija pentru femei nu se extinde decât asupra familiei voastre... zise ducele cu glas tărăgănat.

- Să zicem că există unele priorități, replică domnul Fergusson, răspunzându-i la grosolănie. Prezența ta la altar e mai importantă decât sănătatea ducesei.

- Se pare că galanteria se plătește...

- Să nu zici că nu știai atunci când te-ai culcat cu fiică- mea!

Fiică-sa! Cine mai era și asta? Acum că se găsea în afară de orice primejdie, Cassandra încerca să descopere persoana în chestiune, trecând în revistă toate tinerele domnișoare venite din nord. Cum de nu auzise de fata contelui de Dumfries? Mare figură și Sinjin! Descoperise o domnișoară pe care n-o mai cunoștea nimeni. Totuși, în sinea ei îi plângea de milă lui St. John: cu Dumfries nu era de glumit. Deși duelul continua să rămână un mijloc de-a apăra onoarea rănită a unui bărbat, lui Sinjin nu i se dădea nici o șansă de-a lupta cu arma în mână. Dimpotrivă, urma să fie târât în fața altarului ca un om de rând.

- Tânăra domnișoară n-a pomenit niciodată care-i prețul, declară cu insolență Sinjin.

În mod ciudat, se simțea încă legat prin jurământ să nu destăinuie secretul celor cincizeci de mii de lire.

- Avem destulă vreme să discutăm detaliile în drum spre casă.

- Chiar credeți că veți reuși ce v-ați pus în gând să faceți?

- Știi bine că da. Privește afară, pe fereastră. Oricum n-ai fi ajuns departe.

Sinjin întoarse capul. Aleea și grădina, până mai adineauri pustii, cu excepția bondarilor bâzâind în jurul florilor, erau acum pline de scoțieni, îmbrăcați în kilt-ul verde cu albastru al clanului Fergusson. Toți purtau arme și păzeau ușa de la intrare și poarta principală.

- Așadar n-ai fi ucis-o pe Cassandra... murmură Sinjin, întorcându-se către atacatori.

- Probabil că nu, răspunse contele, pe un ton la fel de ambiguu ca și vorbele. Dar nu cumva să-ți închipui că politețea asta se va extinde și asupra ta — se grăbi el să adauge — pentru că nu voi șovăi să te împușc. De fapt, abia mă stăpânesc să n-o fac.

- Ca să-ți lipsești fiica de soțul pe care l-ai vânat cu-atâta înverșunare? îl înfruntă Sinjin.

- N-am zis că vreau să te omor!

Brusc, St. John înțelese că inevitabilul se produsese, ca și cum o ușă s-ar fi închis chiar în fața sa. Privi din nou pe fereastră, numărând în gând până la douăzeci și cinci. Erau destui ca să-și impună punctul de vedere. Se afla prins în cursă, fără putință de scăpare.

- Dar dacă viitoarea mireasă va regreta amarnic alegerea pe care ați făcut-o? întrebă Sinjin, pironindu-și ochii albaștri asupra contelui. La asta v-ați gândit?

- Tot timpul, îl asigură Fergus Fergusson, susținându-i privirea. Și-acum, legați-1!

Capitolul 23

Cassandra trimise după Senecca de îndată ce ultimul scoțian părăsi grădina, dar cu mult după plecarea lui Sinjin — ceea ce dădea un avans considerabil Fergussonilor.

Ducesa îl întâmpină pe Senecca în holul de la intrare, vădit îngrijorată de soarta amantului ei. Conducându-l în bibliotecă, îl invită să ia loc, apoi îl puse la curent cu evenimentele.

- Contele de Dumfries e cel ce l-a răpit? întrebă tânărul, trântindu-se pe un vechi jilț stil Jacob.

- El. Sunt absolut sigură, pentru că-l cunosc pe Duncan, răspuse Cassandra.

Umbla de colo-colo, nereușind să-și revină din iritare, după ce fusese ținută captivă timp de șase ore de către scoțieni, care nu-și părăsiseră o clipă atitudinea politicoasă, dar rece. Pentru o femeie amatoare de conversații de salon, acele ceasuri nesfârșite de tăcere fuseseră o adevărată corvoadă.

- Crezi c-au pornit spre nord?

Deși părea calm, Seneca punea întrebări scurte și precise, intenționând să plece din Londra în mai puțin de o oră.

- Dumfries așa a spus, prin urmare, bănuiesc că s-au îndreptat spre domeniul lui din Ayrshire.

- Un grup atât de numeros va atrage cu siguranță atenția. Nu va fi greu să le dăm de urmă.

- Dar au plecat de șase ceasuri...

- Pornim și noi numaidecât. Sahar tocmai pregătește oamenii.

- Vei avea nevoie de o suită mult mai mare dacă vrei să înfrunți clanul lui Dumfries. Conteține ține morțiș să-și mărite fata cu Sinjin. Și încă foarte repede.

- Îi iau cu mine pe beduini, o înștiință Seneca. Sunt luptători de temut.

Zâmbi încrezător, precum îi era felul. Întotdeauna părea convins că era în stare să învingă orice obstacol.

- Pe urmă, poate că ceremonia nu va avea loc chiar în clipa sosirii la Ayrshire.

- Dacă-i iei cu tine pe cuțitarii ăia, Sinjin are șanse să-și recapete libertatea, dar mă tem că va fi prea târziu. Mireasa are tot timpul să se pregătească de nuntă, iar Dumfries știa că va fi urmărit, altfel nu și-ar fi lăsat oamenii să te păzească, împiedicându-te să-mi dai de știre mai devreme. Am o bănuială că-1 vor duce pe Sinjin direct la altar.

Seneca ridică din umeri, cunoscând poziția de neclintit a prietenului său în privința însurătorii.

- Chiar și-așa, poate oricând să divorțeze.

- Dacă fata lui Dumfries e cine știe ce fecioară virtuoasă, nici tribunalele, nici Parlamentul nu vor acorda divorțul. În caz că fata e cinstită, Sinjin nu va avea nici un motiv să... Derby a pierdut un astfel de proces, fiind el însuși acuzat de infidelitate.

Apropiindu-se de fereastră, Cassandra începu să se joace cu ciucurii de mătase ai draperiilor, furioasă la culme din cauza pățaniei lui Sinjin.

- Mă tem că, de data asta, i s-a cam înfundat.

- Și presimțea că va da de bucluc! Doamne, că prost a fost!

Cassandra se opri în loc.

- Prin urmare, fata lui Dumfries e chiar așa frumoasă?

Senecca nu răspunse, ghicind în glasul ei o undă de gelozie.

Cassandra era una din frumusețile recunoscute ale capitalei: de tip exotic, brună și seducătoare.

- E altfel decât îți închipui, spuse el cu blândețe.

- Cred și eu că-i altfel, de vreme ce l-a făcut pe Sinjin să umble-n patru labe după ea.

- Îi plac la nebunie caii, explică Senecca folosind același argument găsit de St. John atunci când încercase să ocolească subiectul.

- Asta ce dracu' mai înseamnă? exclamă Cassandra, ridicând din sprâncene. Te referi la un nou fel de perversiune?

Senecca clătină din cap, schițând o umbră de surâs.

- Mă îndoiesc. Pur și simplu ți-am reprodus comentariul lui Sinjin. Dar mai bine să-l întrebi pe el.

- N-ai grijă, am s-o fac de cum se întoarce în oraș, împreună cu tânăra mireasă, bineînțeles, replică ducesa, cu un zâmbet lipsit de veselie.

Senecca și Sahar porniră imediat la drum, însoțiți de câțiva slujitori. Intenționau să dea de urma lui Sinjin, sperând că unica șansă de a-l scăpa din mâinile răpitorilor era atacul prin surprindere, nicidecum înfruntarea fățișă. În orice caz, nici măcar ducii nu mai obișnuiau să-și țină pe lângă casă oameni înarmați, astfel încât nu fusese ușor să adune luptători într-un timp atât de scurt — deși Sinjin avea avantajul de a-și fi adus slujitori berberi. Făcând parte din triburile de războinici ai

deșertului, beduinii învățau de mici copii cele două îndeletniciri de bază ale unui bărbat: călăria și lupta.

Sistemul clanurilor scoțiene, deși teoretic abandonat cu patruzeci de ani în urmă, după Culloden, continua să mențină intacte obligațiile de familie. În calitate de conducător, contele de Dumfries beneficia de supunerea necondiționată a întregului clan, care reprezenta o armată redutabilă.

Dimensiunile trupei Fergussonilor o împiedicau să treacă neobservată, astfel încât traseul lor putea fi reconstituit începând din clipa când părăsiseră reședința Cassandrei. Scoțienii galopaseră cu sârg, fără să-i preocupe ideea de a-și ascunde urmele. Deși călăreau pe cei mai buni cai din herghelie, Senecca și Sahar aveau o întârziere de mai multe ore.

Senecca știa că Fergus Fergusson dispunea și el de cai iuți și rezistenți, așadar șansele de a-l ajunge din urmă erau limitate. Nici unii, nici alții nu se opriseră să doarmă sau să se odihnească. Fergussonii schimbaseră caii la stațiile de poștă aflate în drumul lor spre nord. Senecca și Sahar luaseră armăsari berberi din herghelia lui Sinjin, vestiți prin viteza și rezistența lor, considerați drept cei mai buni din lume, în stare să galopeze zile întregi fără să obosească. Crescuți în pustiu, caii *chareber-rehh*, sau „cei ce înghit pământul”, aveau o conformație solidă, suflu puternic și puterea de-a parcurge trei sute douăzeci de mile în douăzeci și patru de ore. Călare pe acești vajnici armăsari din rasa Haymour, oamenii lui Sinjin trăgeau nădejde să ajungă din urmă răpitorii, întrucât caii englezești nu aveau rezistență.

Fiecare dintre oamenii lui Sinjin, fie el din Africa de Nord sau din America de Nord, trăia o bucurie fără seamăn la gândul că porniseră să-și salveze prietenul. Crescuți într-un climat auster, căraseră cu ei suficient orz ca să-și hrănească armăsarii, mult mai puține merinde

pentru ei însăși, și, în primul rând, săbii, pistoale și puști. Nu aveau nici un motiv să se oprească din drum.

Goniră către nord — un grup de călăreți înveșmântați în negru, călare pe murgi zvelți cu picioare lungi, ochi negri și nările în vânt. În fruntea lor se afla un indian în vestă de piele, împodobită cu franjuri și mărgelile, atrăgând privirile uimite ale sătenilor și orășenilor întâlniți pe drumul către nord.

Sahar galopa nebunește, impunând grupului un ritm diavolesc.

Între timp, Sinjin, cu mâinile legate în față, călărea către nord înconjurat de Fergussoni. Nu se opriseră din drum decât atât cât să-și schimbe caii la stațiile de poștă. Caii odihniți erau întotdeauna aduși la o oarecare distanță de localitățile prin care treceau.

Având în vedere escorta numeroasă, nimeni n-ar fi îndrăznit să sară să-l scape, însă, oricum, răpitorii doreau să evite privirile curioase, precum și situații în care ar fi fost siliți să-și împuște prizonierul, în caz că acesta ar fi strigat după ajutor. Bineînțeles, Sinjin nu se gândea decât cum să-și recapte libertatea. Nici prin minte nu-i trecea să accepte însurătoarea fără să crâcnească. Acum, când nu mai era în joc viața Cassandrei, nu existau riscuri decât pentru el. Cunoscând drumul pe care porniseră, rămânea cu ochii în patru, gata să profite de primul prilej pentru a fugi. La căderea nopții ajunseră la un pod, îngustat din cauza reparațiilor, astfel încât nu puteau trece decât doi călăreți odată. De-o parte și de alta numai pădure, cât vedeai cu ochii, își roti nerăbdător privirea de jur-împrejur, căutând un ascunziș potrivit. După ce trei perechi de scoțieni trecuseră podul, sosi rândul lui să treacă, însoțit de un singur călăreț. Dădu pinteni calului, numărând bocăniturile de copite pe scândurile podului ca fiind ultimii pași ce-l mai despărțeau de mult-dorita libertate. De cum ajunseră din nou în drum, țâșni ca o săgeată înainte, aplecându-și

capul, ca să se ferească de copacii de pe margine. Se năpusti în deșiș, câștigând deja un avans de douăzeci-trei-zeci de metri în linie dreaptă, înainte ca scoțienii să apuce să se dezmeticească.

- Opriți-l! urlă contele de Dumfries, încă aflat pe malul celălalt al râului.

Își smulse cu disperare pistolul de la oblânc, ochind cu luare-aminte.

Sinjin își urmă goana nebună prin pădure, înfingându-și pintenii în coastele calului. Crengile îi biciuiau obrazul, dar el continua să se afunde în deșiș, ca un berbec furios.

Scoțienii trăgeau cu pistoalele fără prea mari speranțe de a-l nimeri la o asemenea viteză. Treizeci de metri distanță prin hățișul pădurii ofereau protecție suficientă.

Sinjin observă că, în fața lui, pădurea începea să se rărească. Printre copaci risca enorm să fie azvârlit de pe cal. După încă vreo cincizeci de metri zări ici-colo petice de cer albastru. Pe teren deschis putea goni mult mai repede. Ieși din deșiș într-un galop nebun, aruncând o privire grăbită asupra peisajului: în stânga râul, în față câmpul nedestelenit, iar spre dreapta turla unei biserici sătești.

Întorcându-și calul, porni în viteză către dreapta, mulțumind cerului că Fergussonii aveau cai atât de buni. Dacă reușea să ajungă în sat înaintea urmăritorilor, ar fi intrat în biserică — sau, dat fiind respectul contelui pentru un lăcaș religios, poate că era mai bine să-și încerce norocul la cea mai apropiată crâșmă, unde avea șanse să facă rost și de-o muschetă.

Scoțienii țâșniră din hățișul pădurii, scoțând strigăte de hăitași. Câteva clipe mai târziu, asupra lui Sinjin se revărsă o adevărată ploaie de gloanțe. Pe teren deschis era o țintă perfectă. Aplecându-se peste grumazul calului, încercă să aprecieze cam cât îi mai rămânea până să ajungă în sat. Cel mult un sfert de milă și ar fi

fost în siguranță. După încă vreo cincizeci de metri se întrebă dacă va avea norocul să-l găsească acasă pe șerif. Metoda scoțienilor de-a pune mâna pe un ginere era inacceptabilă într-o lume civilizată.

Încă puțin...

Și mai puțin...

Doar două sute de metri...

Aproape că ajunsese la tufele ce mărgineau drumul spre sat când un glonț tras de urmăritori îl atinse, smulgându-l din șa. În prima clipă, nu reuși să-și dea seama unde anume fusese lovit, întrucât avea senzația că-i explodase tot corpul.

„Buni țintași!“ își zise el cu un surâs amar, surprins că-și mai păstrase simțul umorului chiar și în această situație disperată. Cum va ajunge la nuntă mirele domnișoarei Chelsea: mort sau viu? Brațele legate îi amorțiseră complet. Totul în jur începu să se învâртеască cu o viteză amețitoare și nu găsi suficientă forță să se mențină în șa.

În clipa când atinse pământul auzi un răcnet neomenesc, fără să-și dea seama că țipase chiar el. Tot trupul i se cutremură de spasme, adunate dintr-o dată într-o durere sfâșietoare în umărul stâng.

„Aha...” mai apucă să reflecteze înainte de a se cufunda într-un leșin adânc.

O lovitură în umăr nu putea fi fatală.

Fergussonii erau țintași neîntrepuți.

Chelsea Amity Fergusson va avea, până la urmă, parte de un mire.

Scoțienii îi duseră trupul însângerat în casa spițerului.

- Un accident de vânătoare, explică domnul Fergusson, dând a înțelege că orice altă întrebare era de prisos.

Rănitul trebuia spălat și pansat. Mai aveau de mers în acea noapte, astfel încât era necesar ca umărul să fie legat zdravăn.

Spîțerul începu să se ocupe de Sinjin, fericit că pacientul încă nu-și venise în simțiri: glonțul explodase chiar în umăr și extracția lui pe viu ar fi fost cumplit de dureroasă.

- Ar fi cazul să se odihnească o noapte, spuse omul în timp ce bandaja rana. Altfel ar putea să dea în cangrenă.

- Se va odihni mâine, replică scurt contele. Trezește-1!

Spîțerul îi trecu pe la nas sticluța cu săruri și Sinjin tresări violent. Avusese un vis ciudat, în care se făcea că se afla în colonii. În clipa următoare, durerea îi smulse un geamăt înăbușit. Deschise ochii și înțelese că nu fusese rănit la Saratoga, ci se găsea în mâinile viitorului său socru.

Drumul pe timpul nopții se dovedii aproape insuportabil pentru rănit, lucru care — fără îndoială — îl ungea pe suflet pe contele de Dumfries. Sinjin își încleștă dinții, împotrivindu-se valurilor de durere atroce care-i torturau umărul zdrobit. Grație dozei de laudanum primită de la spîțer, reușea să nu leșine. În schimb, începu să-și făurească fel și fel de planuri de răzbunare împotriva omului pe care să-i distrugă viața.

Fără a fi o fire vindicativă, în noaptea aceea fără sfârșit, numai întunerice și suferință, Sinjin descoperi că era în stare de violențe față de semenii săi. Nu în sensul datoriei unui soldat ce-și apăra țara de dușmani, ci, mai curând, o ură viscerală, care-ar fi dus spiritul vendettei de-a lungul mai multor generații.

Păcat că această sete de sânge era îndreptată tocmai asupra viitorului său socru.

A doua zi, spre seară, ajunseră la Ayrshire. Fără nicio ceremonie, Sinjin fu condus într-un dormitor la primul cat, pregătit anume pentru el, unde se aflau o baie fierbinte și haine curate.

Nu văzu pe nimeni, cu excepția unui servitor bătrân, prea amărât ca ducele să-l poată sugruma cu sânge

rece. După ce fu îmbăiat și i se schimbă bandajul, Sinjin se îmbracă și mănă, apoi servitorul deretică prin încăperea. Nu peste multă vreme, în prag se ivi Neil, cu obrazul învinețit în urma recentei confruntări cu ducele.

- Ai cinci minute să discuți cu sora mea, zise băiatul.

Ușa se închise în urma lui, iar sunetul cheii răsucindu-se în broască îi reaminti lui Sinjin că era prizonier. Așadar așteptă îngrozit să vadă ce urma să se mai întâmple în acest oribil scenariu care-i distrusese viața.

Fu cuprins de o ură și un dezgust violent — reacție explicabilă pentru cineva care, până nu demult, avusese o autoritate absolută. Se simțea constrâns, captiv, supus altei voințe, lucru de neconceput pentru un nobil de rangul lui Sinjin, care nu se înclinase nici măcar în fața tatălui său. Dimpotrivă, cu ani în urmă, când i se ceruse să-și plece capul, preferase să rupă definitiv relațiile cu propriul său părinte.

Iar acum era rănit și prizonier în mâinile dușmanului, care intenționa să-l însoare cu de-a sila.

Totul din pricina unei cățele cu păr blond!

Capitolul 24

Sinjin stătea în mijlocul camerei, cu ochii ațintiți asupra ușii, atât de furios încât își încleștase îndârjit pumnul drept, abia abținându-se să nu-și folosească brațul sănătos pentru a izbi în ceva. Sau cineva. De preferință un Fergusson.

Chelsea intră în cameră. Tartanul verde cu albastru, prins pe umăr cu o broșă de argint purtând însemnele familiei, îi scotea în evidență obrazul alb ca varul. În ochii ei se citea atâta suferință încât Sinjin aproape că simți o pornire de compătimire. Dar în clipa când auzi din nou cheia răsucindu-se în broască, orice urmă de milă îi dispăru, la gândul că peste puțin timp urmă să fie dus cu forța în fața altarului.

- Nemernică ce ești! mârâi el. Va să zică asta ai vrut de la început! Nu ți-au ajuns cele cincizeci de mii. Râvneai și la titlul meu.

La auzul vorbelor lui grosolane, domnișoarei Chelsea îi năvăli sângele în obraz și, de n-ar fi fost atât de abătută, i-ar fi dat un răspuns pe măsură. Dar și ea era tot o prizonieră.

- Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat... umărul tău... și... supărarea tatei. Orice-ai crede —urmă netulburată fata — eu n-am dorit nimic din toate astea. Îți înțeleg mânia...

Șovăi, sprijinindu-se cu palmele de ușă, ca și cum ar fi vrut să se apere de căutătura lui nimicitoare.

- ... Nici eu nu-s de acord cu metodele tatei, dar și tu trebuie să recunoști că porți o parte din vină... Totuși, copilul pe care-l port în pânțece e-al tău.

- Se prea poate, replică tăios Sinjin, continuând să rămână nemișcat și sfredelind-o cu privirea. Însă din câte mi-amintesc, la Oakham *ai folosit* bureții grecești pe care ți i-am dat...

- Atunci, probabil s-a întâmplat înainte sau după Oakham. Deși —adăugă ea cu sarcasm, refuzând să accepte acuzația că ar fi fost o aventurieră — din câte mi-amintesc *eu*, chiar la Oakham s-a întâmplat de multe ori să nu-mi mai lași răgazul să folosesc bureții.

Argumentul fetei era foarte puternic și, de n-ar fi fost nebun de furie la gândul însurătorii forțate, Sinjin ar fi fost gata să-l accepte.

- De unde știu că nu te-ai culcat cu un altul între Newmarket și Oakham, sau chiar după aceea? întrebă el cu grosolanie. Detest ideea de-a mă alege pe mine să fiu tatăl plodului tău.

- Indiferent de rangul pe care-l porți, ești răspunzător pentru ce faci.

Deși nu ridicase glasul, ochii ei ardeau de indignare. Oftă, cu o ușoară umbră de regret.

- Uite ce e, hai să n-aruncăm vina unul asupra altuia. Sunt gata să accept partea mea de responsabilitate în zămisirea acestui prunc. Și, de n-aș fi fost silită să mă supun vrerii tatălui și fraților mei, nu m-aș fi găsit acum aici, încercând să stau de vorbă cu tine. M-aș fi ascuns cine știe unde, așteptând nașterea copilului nostru. Fără tine și fără știrea ta. Fără nici un fel de pretenții. Atunci când ne-am întâlnit, nu doream nimic de la tine. Tot ce speram era să scap de episcopul de Hatfield. Nici acum nu-ți cer nimic. Ai mei, însă, sunt de cu totul altă părere, iar eu nu pot să le țin piept.

Ridică fruntea, privindu-l o clipă cu cinism.

- Alți bărbați își recunosc copiii, dar se pare că în lumea bună nu s-a pomenit nicicând așa ceva.

Sinjin o privi, batjocoritor, printre gene, apoi vorbi, punctând fiecare cuvânt cu o furie sporită de prezența durerii:

- Te referi la Devonshire, care-și ține nevasta și amanta sub același acoperiș, ca să nu mai pomenesc de plozii zămisliți cu una și cu alta! zise ducele cu glas de gheață. Sau, poate, la Topham Bolingbroke, care i-a turnat doi copii soției lui Chester. Ori, de ce nu, la Leveson-Gore, care s-a însurat cu fata lui Leicestershire după ce-i făcuse Diane Fowler trei odrasle la rând. Mie să nu-mi ții predici metodiste despre responsabilitate. Eu sunt un Seth, prin urmare nu-mi asum niciun fel de răspundere.

Evident, avea dreptate. Un nobil de rang atât de înalt nu putea fi silit să se însoare. Așadar nici el, dacă ar fi fost după Chelsea.

- Dac-aș avea cum, aș fugi de-acasă, murmură fata, obosită după săptămâni întregi de discuții inutile cu tatăl ei.

Niciodată nu-și dorise un soț, dar — ironia soartei! — ajunsese în această situație disperată tocmai fiindcă încercase să scape de măritiș.

- Nu te vreau de soț, cum nici tu nu mă dorești de soție, sfârși ea aproape în șoaptă, lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat, cu tâmplele vâjâind.

Sinjin nu făcu nicio mișcare, mulțumindu-se s-o privească neîncrezător, ca orice bărbat obișnuit cu tertipurile feminine. Șalul ei scoțian, atârând pe covor, reprezenta simbolul unei lumi ce continua să se bazeze pe tradiții medievale. În lumea în care se învârtea el, scandalul trebuia evitat cu orice preț. O sarcină nu ducea în mod necesar la căsătorie — sau, cel puțin, nu la căsătoria cu cel ce concepuse copilul. Deseori se întâmpla ca odraslele familiilor nobile să provină de la mai mulți tați. Când rămâneau gravide, femeile din aristocrație plecau în străinătate până ce nașteau pruncul din flori, apoi se întorceau din „vacanță” însoțite de „copilul unei verișoare”, care urma a fi crescut de cine știe ce rudă de la țară. Toată lumea știa că există fel și fel de soluții. Căsătoriile se încheiau din motive de succesiune, pentru moștenitori, înrudiri profitabile, când și când din dragoste — în orice caz nu din cauza unei sarcini.

Văzând că paloarea ei se accentuase, Sinjin vru s-o întrebe dacă avea nevoie de ajutor, dar tocmai atunci Chelsea îngăimă: „Ligheanul!” și-și duse amândouă palmele la gură.

Într-o fracțiune de secundă, Sinjin înșfăcă ligheanul de porțelan de pe suportul lui și, aplecându-se, i-l puse sub bărbie tocmai la țanc pentru a culege dejunul pe care stomacul refuzase să-l primească. Chelsea suferea atât de cumplit încât tânărul simți cum mânia începe să i se risipească.

- Ți se întâmplă deseori? întrebă el, întinzându-i o batistă.

Ea încuviință din cap. Încă nu-i trecuse greața.

Sinjin puse ligheanul deoparte, apoi îngenunche și-i șterse cu blândețe ochii și gura. Sprijinit pe călcâie,

rămase cu ochii la Chelsea, care tremura cuprinsă de frisoane.

- Ți-e frig?

Nu era rău la suflet, astfel că glasul său își regăsisese timbrul adânc și cald, fără urmă de ranchiună.

Chelsea clătină din cap, dar, în aceeași clipă, se scutură de-un nou fior.

- Biata de tine! murmură ducele.

Se ridică în picioare și se duse spre pat, de unde luă cuvertura, pe care i-o puse pe umeri. Zâmbi și se aplecă s-o privească în ochi. Era prima oară când zâmbea, de la intrarea fetei în încăpere.

- Nu cumva de-acum încolo va trebui să fac pe infirmiera?

- Nu vom sta împreună, îngăimă Chelsea.

Pe chipul lui Sinjin se citea uimirea.

- Pe tine te vor duce spre nord, într-o casă de pescuit.

- De ce?

- Se tem să nu-mi faci vreun rău...

O clipă, în ochii lui se aprinse o lumință feroce și Chelsea se întrebă dacă, nu cumva, ai ei aveau dreptate. Însă Sinjin își relua expresia de mai înainte, iar glasul îi deveni mai măsurat.

- Pentru cât timp?

- Până la nașterea copilului.

- Nu se poate! izbucni tânărul, sărind în picioare.

Privi în jos, spre Chelsea, și simți cum îl cuprinde din nou furia. Răsucindu-se pe călcâic, porni cu pași mari către fereastră.

Începu să socotească în gând. Șase luni! Ba nu, șapte! Blestemații! Oare afurisiții ăștia de scoțieni uitaseră în ce secol trăiau? Își încleștă degetele pe pervazul ferestrei până când i se albiră încheieturile. Se întoarse brusc spre Chelsea.

- Și dacă refuz? întrebă el scurt.

- Asta n-are nicio importanță. Tata a și adunat o mare parte a clanului ca să te escorteze pe drumul spre nord.

Încă treizeci de Fergussoni, care vor ști să-ți domolească împotrivirea.

- Afurisită fie clipa când te-am cunoscut! mârâi ducele, cu voce rece și neîndurătoare.

Ea se chirci în fața pornirii lui de ură, negăsind suficientă forță pentru a-i răspunde. În realitate, de peste două săptămâni încercase fără succes să schimbe hotărârea contelui și era sleită de puteri.

- Așa gândesc și eu... murmură fata, fixându-l cu ochi încercănați. Aș fi vrut să nu fi auzit de tine niciodată!...

Sinjin nu se simțea cătuși de puțin vinovat. Dimpotrivă, o acuza pe ea, ca și cum farmecul și puterea lui de seducție n-ar fi avut nicio legătură cu împrejurările ce-i aduseseră într-o asemenea situație.

- Ce bine de băbați! exclamă ea cu înverșunare. Cât de ușor știu să scape de răspundere!

- Ce bine de femei! i-o întoarse Sinjin. Cum se pricep să întindă o cursă!

Câteva minute mai târziu, contele le acordă dreptul de-a alege cum voiau să fie duși în fața altarului: legați sau nu — pentru că de căsătorit, aveau să se căsătorească! — și așteptă în litiere răspunsul.

- Și dacă nu mă legi, cât de departe crezi că pot ajunge? șuieră Sinjin, care detesta ideea de-a rosti jurământul de căsătorie cu brațele și picioarele legate.

- De ce să pretind că mă mărit de bunăvoie când mă silești ca pe-o vită? N-ai decât să mă legi! îi aruncă Chelsea.

În tăcerea încăperii, cuvintele ei căzură greu, ca niște lovituri de ciocan.

- Foarte bine! mârâi contele, care-și pierduse de mult răbdarea.

Indiferent de voința ei, fiica sa nu va aduce pe lume un bastard! El era stăpânul și avea să se facă ascultat așa cum se întâmplase cu toți șefii clanului Fergusson

încă din cele mai vechi timpuri. Dacă ținea neapărat să-și ia aere de martiră, n-avea decât!

Câteva clipe mai târziu, schiță un gest scurt și ceremonia începu, în prezența preotului familiei și a cincizeci de martori, toți membri ai clanului, ale căror arme sclipeau în lumina lumânărilor.

Îmbrăcat în culorile Fergussonilor, cu singura haină suficient de largă ca să-i încapă peste umărul bandajat, Sinjin stătea neclintit, lăsând cuvintele să-i treacă pe la urechi, fără să-și ia ochii de la creștetul tuns al preotului. Nu i se întâmplase prea des să-și dea seama de importanța propriului nume, dar acum se simțea brusc copleșit de solemnitatea momentului — oricât de neobișnuite erau împrejurările. Lângă el se afla viitoarea ducesă de Seth, o altă soție de St. John, dintr-o istorie îndelungată, mergând până la primele baronii din Normandia. St. John-ii veniseră în Anglia odată cu Wilhelm Cuceritorul, pe care-l sprijiniseră cu dârzenie și vitejie în luptele cu Plantagenetii. De-a lungul secolelor, continuaseră să rămână credincioși regilor perindați pe tronul Angliei. Fiul său — poate chiar cel ce avea să se nască — urma să-i moștenească titlul. Pentru un bărbat care nu se gândise niciodată serios la însurătoare, era o perspectivă încurajatoare.

Își privi mireasa legată fedeleș și, pentru prima oară de când fusese răpit, își înfrână pornirea de-a pufni în râs. În ciuda deosebirilor — că doar erau destule! — și a silniciei acestui mariaj, Sinjin era convins că fata contelui de Dumfries nu va aduce pe lume un prunc prea ușor de stăpânit.

Chelsea păru să-i simtă privirea ațintită asupra ei, pentru că ridică ochii și, zărindu-i zâmbetul, se încruntă ușor.

- Nu pricep ce vezi atât de amuzant în toată situația asta! murmură ea indignată, făcând să-i tremure florile din păr.

- Îmi place felul rustic în care îți arăți supunerea, scumpa mea ducesă.

Într-adevăr rochia de mireasă părea și mai albă sub funiile aspre cu care fusese legată Chelsea.

- Încă nu-s ducesa ta! i-o întoarse fata, neluând în seamă chipurile încruntate ale preotului și tatălui ei.

- Lady Chelsea Amity Fergusson de Dumfries, se auzi glasul capelanului. De bunăvoie și nesilită de nimeni accepti să-l iei de soț pe bărbatul de lângă tine?

- Nu!

- Ba da, o contrazise taică-său. Zi mai departe, sfinția ta.

Preotul se uită temător de la unul la altul, însă, în prezența a circa cincizeci de oameni înarmați care pângăreau lăcașul Domnului, n-avea de ales și trebuia să „zică mai departe”.

- Sinjin St. John, duce de Seth, de bunăvoie și nesilit de nimeni accepti s-o iei de soție pe femeia de lângă tine?

Sinjin privi spre chipul îndârjit al domnișoarei Chelsea, apoi spre scoțienii din jurul său și decise că nu va lăsa pe nimeni să răspundă în locul lui.

- Da, zise el cu glas răspicat.

Își scoase inelul cu sigiliu de pe mâna dreaptă —cu o grimasă de durere, datorită umărului rănit — și îl puse în inelarul fetei, închizându-i cu blândețe pumnul peste acest obiect de preț. Aparținuse tatălui și bunicului său, fiind dăruit cândva unui St. John de însuși Richard Inimă-de-Leu, la întoarcerea sa din Țara Sfântă.

- Acum trăiește prin tine, ducesa mea, murmură tânărul, rostind motto-ul familiei St. John, deosebit de potrivit pentru această ocazie.

„S-a sfârșit!” își zise el, văzând cum preotul închide cartea de rugăciuni.

Din ziua când o desoperise în caleașca sa pe sora lui Duncan nu trecuseră decât două luni.

Era însurat.

„S-a sfârșit!“ gândea și Chelsea, încă păstrând căldura degetelor lui Sinjin, al cărui copil îl purta în pânțele — lucrul pe care și-l dorea cel mai puțin din lume.

Era măritată.

Ca de obicei, nici mirelui, nici miresei nu li se ceru părerea și, după o ceremonie extrem de scurtă, Sinjin fu înghesuit într-o trăsură, împreună cu doi scoțieni înarmați, restul danului urmând să formeze avangarda și ariergarda, începea călătoria spre nord.

Chelsea fu dezlegată și încuiată în camera ei.

Amândoi petrecură o noapte albă, dar nu din motive romantice.

Fiecare din ei plănuia o evadare.

Capitolul 25

Chelsea fusese lăsată sub pază la Holybow, iar grosul trupei scoțiene, inclusiv contele și fii săi, îl însoțeau pe Sinjin pe drumul către nord. Dumfries ajunsese la concluzia că oamenii ducelui vor încerca să-l elibereze, drept care își luase măsuri de precauție.

Grajdurile rămăseseră aproape goale, iar casa era cufundată în întuneric, cu excepția câtorva ferestre.

Tocmai atunci își făcu apariția Senecca. După o scurtă recunoaștere, își dădu seama că la conac se afla numai Chelsea, păzită doar de câțiva oameni.

Deci tânăra mireasă era singură? Și, pe deasupra, păzită? Așadar, își făcu socoteala Senecca, domnișoara nu se prea înțelegea cu familia. Totuși, se văzu silit să aștepte ca servitorii să meargă la culcare, iar gărzile să-și facă rondul de seară. Treptat, casa se cufundă într-un întuneric absolut.

Ca urmare, răpirea tinerei Chelsea chiar din dormitorul ei se petrecu fără complicații și fără vărsare de sânge, mai ales că stilul de luptă al beduinilor se baza pe atacuri surpriză. După ce reduseră paznicii la tăcere unul câte unul, Senecca împreună cu doi beduini se cățăraseră pe zid cu ajutorul unei frânghii agățate de capătul de sus al țevii de scurgere.

Chelsea nici măcar nu-i auzi intrând pe fereastră, care rămăsese deschisă, lăsând să pătrundă aerul cald al nopții. Răpitorii pășiră fără zgomot pe covor, cu armele ascunse la brâu. Spaima de moarte care o cuprinse simțind că o mână îi astupă gura dispăru în clipa când deschise pleoapele, dând cu ochii de Senecca.

Îi făcu semn că nu-i va trăda prezența, iar când el îi luă palma de la gură, Chelsea îi șopti:

- Știu unde l-au dus pe Sinjin.

- Unde? Întrebă Senecca abia auzit.

- Am să-ți arăt.

- Nu-i nevoie. Ajunge doar să-mi spui. Tu ne-ai încetini din drum.

Apoi, amintindu-și cum îl întrecuse pe Fordham, adăugă, în chip de scuză:

- Oamenii mei nu-s obișnuiți să călătorească în compania femeilor.

- Atunci, surâse Chelsea, se vor obișnui de data asta. Nu vă veți descurca fără mine. Numai eu știu unde-l duc. Dacă nu mă luați cu voi, n-am să vă destăinui locul.

Senecca șovăi o fracțiune de secundă, chibzuind dacă să-i ia în seamă amenințările, dar cei doi însoțitori ai lui, care se opriseră la picioarele patului ca două umbre negre, nu păreau să-i fi făcut fetei nicio impresie. Așadar, dacă nu voia să recurgă la violență... La urma urmei, Chelsea era soția lui Sinjin.

- Sinjin s-a însurat cu tine? o întrebă el, vrând să fie sigur că nu greșea.

- Da.

- De bunăvoie? insistă el, deși răspunsul nu putea fi decât unul.

- Bineînțeles că nu.

- Dar tu?

Fusese o impolitețe, dar amănuntul avea o mare importanță, în caz că fata urma să-i însoțească.

- Am fost legată pe tot timpul ceremoniei.

Argument fără replică. Oare trebuia s-o ia cu el? se întrebă tânărul, oftând fără tragere de inimă.

- Îmbracă-te ca pentru drum, se înduplecă el după câteva secunde. Nu vom opri aproape deloc.

Dar Chelsea azvârlise deja cuvertura deoparte, dorința de libertate învingându-i pornirea de pudoare.

- În cinci minute sunt gata, zise ea, coborându-și picioarele goale pe marginea patului, fără a se gândi să și le acopere cu cămașa de noapte. Camera mea de toaletă are o singură intrare, urmă fata, pornind grăbită către încăperea alăturată, cu pletele blonde și poalele cămășii albe fluturând în urma sa. Fiți convinși că n-am să încerc nici să fug, nici să-mi iau viața.

Senecca surâse amuzat. Nu se îndoia că ducesa îi va da de furcă lui Sinjin. Pentru prima oară de la răpirea prietenului său, simți cum îi slăbește încordarea. Nu cunoștea planurile contelui de Dumfries, dar n-avea nici un fel de obiecții la adresa fiicei, care părea o fată independentă și de caracter, cu mult superioară femeilor frumoase și superficiale aflate până atunci în anturajul lui Sinjin.

Câteva minute mai târziu, Chelsea se înapoie îmbrăcată ca pentru un drum lung, cu cizme în picioare și un sac de piele aruncat pe umăr,

- Nu mă mai întorc aici, explică, ea, zâmbind. Dacă Sinjin n-o să vrea să-și țină nevasta lângă el — și-mi închipui că așa se va întâmpla — eu am cu ce să-mi duc zilele...

Senecca nu-și imagina că ducele de Seth ar fi intenționat să-și lase nevasta de izbeliște, însă, date fiind

împrejurările bizare în care se însurase, nu putea anticipa reacția prietenului său. Nu era exclus s-o dea afară din casă, fără un ban în buzunar.

Chelsea îi conduse pe scara de serviciu până pe terasă, iar de-aici, prin grădina din spatele casei, spre grajduri. Senecca și însoțitorii lui verificară dacă paznicii erau bine legați, apoi se îndreptară către restul grupului, rămas ascuns prin apropiere, și-o ajutară pe fată să încalcece unul din armăsarii berberi. Senecca sări și el în șa, pornind în galop, urmat de ceilalți. Fără un cuvânt, ieșiră din crâng, ajungând din nou pe drumul mare.

Chelsea reuși să țină pasul cu ei fără efort, obișnuită cu galopul după ani întregi cât se ocupase de încălzirea de dimineață și seară a cailor din herghelia lor. Din când în când, pipăia săculețul de piele agățat de oblânc. Banii dinăuntru îi ajungeau ca să trăiască fără griji câțiva ani de zile. Pusese deoparte o mie de lire din banii primiți de la Sinjin, economisindu-i pentru zile negre, și iată că acum sosise vremea să se folosească de ei.

Într-adevăr, aveau să urmeze zile negre. Pentru ea și pentru copilul pe care-l purta în pânțece. Și totuși, era întâia oară când se bucura de apropiata venire pe lume a acestui prunc.

Redevenise stăpână pe viața sa — cel puțin, după salvarea lui Sinjin și întoarcerea lui la Londra. Nici unul din ei nu dorea această căsătorie. Măsurile absurde luate de conte îi ruinaseră pe amândoi. Cu siguranță că Sinjin va fi încântat să trăiască despărțit de ea. Întrucât avea deja un fiu, nu-l va interesa pruncul zămislit cu Chelsea.

„Am să te învăț să călărești”, vorbi ea în gând, ca și cum s-ar fi adresat copilului. „Iar tu mă vei învăța cum să mă port cu un bebeluș”.

Își va găsi o locuință undeva lângă Newmarket. Intenționa să se ocupe în continuare de munca pe care o îndrăgea cel mai mult: creșterea cailor de curse.

Capitolul 26

Două zile mai târziu, ajunseră pe coasta pustie de la Rattray Head și se ascuseră în locuința părăsită a unui arendaș, situată chiar pe țărmul Mării Nordului. Îmbrăcată gros, Chelsea rezista fără greutate vântului rece dinspre miazănoapte, pășind cu îndrăzneală pe domeniul familiei, în timp ce Senecca și Sahar porniseră în recunoaștere către casa unde era ținut prizonier Sinjin.

Clădirea micuță, construită din piatră de râu și acoperită cu plăci de ardezie, ce purta urmele vântului și ploii, se înălța singuratică pe un dâmb la poalele căruia curgea râul Dean. Câțiva pini cu trunchiurile frânte, plantați cu multe generații în urmă, ofereau o dovadă vie a vitregiilor naturii, abia zărintându-se din stufărișul ce creștea în voie pe țărmul bătut de vânturi.

Fergussonii nu sosiseră de prea multă vreme, întrucât merindele de drum nu fuseseră aduse din grajdurile construite chiar în coasta dealului. Iscoadele lui Senecca stăteau neîncetat la pândă, observând fiecare mișcare a scoțienilor — îndeosebi schimbarea gărzilor — și încercând să determine unde anume se afla Sinjin. Descoperiră că ostategul era ținut într-o încăpăre de la etajul al doilea. O clipă, îl zăriseră trecând prin fața ferestrei. Dar se părea că avea paznici până și în cameră, întrucât a doua oară nu se mai ivi la geam.

Dimineață contele veni să-l vadă pe Sinjin, așa cum făcuse zilnic de când sosiseră aici. Ținea în mână contractul de căsătorie, redactat de avocații Fergussonilor. În fiecare dimineață îi ceruse lui Sinjin să-l semneze, dar ducele refuzase. De data asta, conversația își pierdu orice pretenție de discuție civilizată, amândoi bărbații arătându-și deschis furia după patru zile istovitoare. Și unul, și celălalt erau conștienți de impasul în care se găseau și renunțaseră la cele mai elementare norme de politețe.

- Dacă nu semnezi, îl preveni contele, izbind cu palma documentul aflat pe măsuta de lângă Sinjin, ai cuvântul meu c-ai să putrezești în pustietățile astea.

Pe măsură ce se vedea silit să-l înfrunte pe arogantul St. John, Fergus Fergusson resimțea tot mai acut ofensa gravă ce i se adusese.

- Foarte bine, dar familia dumatăle nu va căpăta un sfaț mai mult decât prevede legea. Acum e rândul meu să-mi dau cuvântul, Fergusson!

Sinjin fusese legat de scaun pentru că în ziua precedentă sărise să-și strângă socrul de gât.

- Iar fiică-ta ar face bine să nască un plod care să-mi semene, altfel nu veți obține nici măcar atât.

Contele îl plesni peste obraz cu atâta forță încât capul lui Sinjin zvâcni pe spate.

- Ai grijă cum vorbești despre fata mea — mârâi el, frecându-și degetele care-l usturau în urma loviturii — altfel îți făgăduiesc că nu te va mai recunoaște atunci când va da ochii cu tine.

- Sper din tot sufletul că asta n-o să se întâmple prea curând, murmură Sinjin, cu un glas de parcă nu era al lui. Nu cred că-mi pot permite o femeie ca ea. Până-n prezent m-a costat optzeci de mii de lire numai ca să-ți plătesc datoriile la curse.

Deși șocat de vestea primită, contele nu se arăta dispus să-și recunoască datoriile tocmai în fața omului care-i necinstise fata.

- Minți! șuieră el. Ești un mincinos și-un desfrânat. Bani ăia i-a câștigat la cursele din York.

- I-a *câștigat* la casa mea de vânătoare din Oakham... îl informă cinic Sinjin. Înțelegi ce vreau să spun...

În situația creată, nu mai avea rost să se comporte ca un gentleman, iar dacă Fergusson intenționa să-l snopească în bătaie, silindu-l să semneze contractul, atunci trebuia măcar să știe și în ce măsură fiica lui își adusese „contribuția” la zămislirea copilului.

- Ca să-ți achite creditorii, presupun... adăugă el cu răutate.

Umărul îl chinuia mai tare ca în ajun. Durerea se întinsese în tot brațul, iar încheieturile ajunseseră rană vie de la funia cu care era legat de scaun. Așadar, puțin îi păsa dacă Dumfries se sufoca de indignare. Dacă și-ar fi putut elibera mâinile, l-ar fi „ajutat” cu dragă inimă.

Contele se apropie de Sinjin cu o expresie atât de sălbatică, încât tânărul se pregăti pentru lovitura năprasnică ce avea să urmeze. Dar contele nu se atinse de el, ci doar se aplecă ușor, astfel încât să-l poată privi în ochi, apoi, apucându-l de amândoi umerii, îl strânse cu putere, în dorința de a-i pricinui suferință și murmură:

- Dacă ai dreptate, e vina ta c-ai încercat să-mi seduci fata. Iar dacă minți, am să te zvânt în bătai ca pe-o potaie, pentru c-ai îndrăznit să-i târăști numele în noroi. Te urăsc pentru că ai făcut un copil și voi avea grijă să plătești pentru asta. Ai auzit, Si. John? Vei plăti, și încă scump. Cu libertatea, cu propria-ți piele și cu sufletul tău blestemat...

Sinjin păli sub strânsoarea insuportabilă a contelui, dar își încleștă dinții, hotărât să nu-i dea satisfacția de a-l vedea leșinat. Uitându-se fix în ochii contelui, murmură abia auzit:

- Du-te dracului!

Fergusson îl strânse și mai tare. Sinjin simți cum înccp să-i vâjâie urechile și văzu negru înaintea ochilor. Printr-un suprem efort de voință, se sili să-și vină în fire. Pe buza de sus îi apăruseră stropi de transpirație. Degetele i se încleștaseră violent pe brațele jilțului, și-și dezvelise dinții într-un rânjet înfricoșător.

- Nu se poate să discut cu avocații dumitale? șopti el. În felul ăsta nu-s în stare să mă concentrez...

- Pentru tine, totul e un joc! izbucni Dumfries. Chiar și faptul c-ai sucit mințile fetei mele...

Furios la culme pe viața distrusă a fiicei sale și pe nerușinarea ginerelui, chiar și într-o astfel de împrejurare,

abia se stăpânea să nu-l ucidă pe destrăbălatul care-o necinstise pe Chelsea.

L-ar fi putut strivi ca pe o gănganie, storcându-i și ultimul strop de sânge, izbăvind lumea de un asemenea ticălos. Îl strânse de umeri și mai puternic, simțind o plăcere sadică să-l vadă cum suferă și cum luptă să-și învingă durerea. Sinjin își încordase venele gâtului în efortul de-a lupta cu sine. În ochi i se prelingeau picături de sudoare. Își înțepenise picioarele în pământ, silindu-se să-și țină spatele drept.

În încăpere nu se auzea decât respirația găfâită a tânărului.

- Pe Dumnezeul meu! exclamă cu mânie Fergusson, dându-i drumul din strânsoare. Aș vrea, dar nu pot...

Își ridică bărbia, fulgerându-l cu privirea pe Sinjin, ca un zeu al răzbunării. Oricât de mult dorea să-l nimicească, totuși nu era în stare să ucidă un om cu mâinile legate.

Tremură câteva clipe, apoi Sinjin începu încet-încet să-și revină, descleștându-și fălcile și desfăcându-și degetele de pe brațele jilțului. Trase aer în piept și zise cu obișnuita-i insolență:

- Dacă-i un joc, Fergusson, atunci când voi avea ocazia să-mi iau revanșa?

- Poate după nașterea copilului, replică tatăl domnișoarei Chelsea. Îți las dreptul să alegi armele.

- Dar cum de-ai devenit deodată atât de cavaler? De ce nu mă biciuiești până la ultima suflare? vorbi Sinjin cu glas coborât și tremurând de furie.

Adevărul era că Dumfries se simțea profund tulburat de ce-i destăinuise ducele. Nu știuse nimic despre relația lui cu Chelsea, în afară de noaptea de la Newmarket, iar acum se vedea silit să admită că și Chelsea purtase o parte din vină. Ba chiar și el însuși, dacă afirmația lui Seth, cum că-i dăduse fiicei sale bani, era întemeiată. Mintea lui refuza să pună ordine în acest haos. Îl durea inima și i se făcea lehamite la gândul că viitorul fiicei sale

era compromis definitiv. Și cu cine? Cu ducele de Seth, cel mai destrăbălat bărbat din regat, armăsarul a cel puțin jumătate din populația feminină a Londrei, cel pe care, în condiții normale, nici nu i-ar fi trecut prin minte să-l aleagă drept soț pentru copila sa iubită.

- Să nu te joci cu focul, St. John, mârâi el și, răsucindu-se pe călcâie, ieși din încăpere.

Numai Chelsea putea să-i dea răspunsul la întrebările ce-l frământau.

În zorii celei de-a patra zile, contele plecă, însoțit de fiii săi. Auzind știrea, Senecca exclamă: „În sfârșit!“, apoi dispăru până spre seară.

Nevrând să-i ia ostatici și pe ei, Senecca își închipuise că, într-un târziu, se vor întoarce la domeniul lor din sud. Dar nu-și imaginase că vor zăbovi atât de mult.

Capitolul 27

Un grup de călători cu aspect exotic înaintau prin ținutul cenușiu și stâncos, cu păsări marine rotindu-se în cercuri mari deasupra lor, interesate de aceste apariții sau, poate, de stindardele colorate agățate de căruța acoperită, trasă de doi murgi superbi. În urma căruței mergeau patru călăreți, înfășurați în mantii negre ce fluturau în bătaia vântului umed dinspre Marea Nordului. Toți aveau glugile trase pe frunte, astfel încât să le acopere chipurile.

Cel care mâna căruța era îmbrăcat într-o haină de piele cu franjuri și purta în păr pene și fâșii de piele împletită, împodobite cu mărgele. Lângă el se afla un al cincilea bărbat, tot în pelerină, care cânta la un fluiet ciudat, sculptat din fildeș, al cărui sunet era dus de vânt până departe.

Când se apropiară de casa de granit cenușiu, le ieșiră în întâmpinare scoțieni înarmați. Mica trupă aruncă priviri

furișe, căutând să stabilească unde erau postați paznicii: patru la grajduri, trei pe creasta dealului din spatele clădirii, doi la poartă, alți doi pe terasă, unul la fereastra camerei lui Sinjin și încă doi la ferestrele de la parter. Un singur om lipsea, din cei cincisprezece care făceau de strajă în schimbul de zi. În rest, fiecare se găsea la locul său.

Un scoțian înalt și brunet — de bună seamă unul dintre căpitani — îi opri cu o sută de metri înainte de-a ajunge la poartă. Flancat de alți doi soldați, cercetă cu privirea ciudatul grup din fața sa și, după câteva clipe de tăcere, vorbi cu glas adânc:

- Ce căutați aici?

- Călătorim prin Highlands ca să oferim distracții oamenilor de prin partea locului, colonele, răspunse Senecca, ducând degetul la pălărie, în semn de respect.

- Cum ai zis? Întrebă scoțianul, ceva mai îmbunat acum că celălalt i se adresase numindu-l „colonel”.

- Oferim oamenilor distracții de la porțile Orientului, Excelență: suntem acrobați, saltimbanci, îmblânzitori de șerpi, călăreți fără egal în toată lumea...

Scoțianul șovăi, dar, cum datoria venea înainte de toate, spuse:

- Vedeți-vă de drum. Noi n-avem nevoie de distracții.

- Vă oferim și băuturi parfumate, cum se găsesc numai în Sahara, Înălțimea Voastră. Licori care încântă mintea și trupul celor ce au norocul să le guste...

Ceilalți doi scoțieni își manifestară imediat interesul, unul dintre ei adresându-se căpitanului:

- Am auzit și eu de vinurile alea, Dougal. Mi-a povestit McTavish, care știa de la cineva sosit din părțile acelea. Cică ar fi dulce și plăcut la gust ca whisky-ul nostru.

- Ne aflăm aici cu o treabă, nu ca să ne distrăm! îi reaminti căpitanul, deși pe un ton ceva mai puțin convins.

- Și-am mai adus cu noi o comoară din haremul Pașei, se grăbi să adauge Senecca, înțelegând că trebuia să-și

joace și ultima carte, pentru a câștiga bunăvoința căpitanului. Frumoasa Leila, care dansează numai pentru bucuria ochilor stăpânului nostru... preciză el cu subînțeles.

- Unde-i fata? Întrebă scoțianul, vădit interesat, pierzându-și orice urmă de neîncredere.

- Divina Leila se odihnește în căruță. Toată noaptea a dansat la Peterhead.

- Arată-mi-o!

- Nu dansează decât la lumina lunii, excelență, protestă Senecca. Ziua doarme, ca să-și refacă forțele...

După câteva clipe de tăcere semnificativă, adăugă:

- ... pentru noaptea care urmează...

O astfel de perspectivă învingea chiar și cel mai dârz sentiment al onoarei. Privindu-și însoțitorii, care deja fremătau la gândul distracțiilor făgăduite, scoțianul zise, arătând spre grajduri:

- Bine, puteți să vă instalați undeva, pe-acolo. Iar fătuca voastră ar face bine să se trezească până la apusul soarelui, altfel vă ordon să vă luați tălpășița.

- Nu vei regreta că ne-ai primit, colonele. Voluptoasa Leila dansează la fel de bine că Bathsheba.

„Mulțumesc!” pufni mândrea Chelsea, ghemuindu-se în întinericul trăsurii, conștientă de totala-i lipsă de pricepere la dansurile orientale. Deși „școlită” de musulmanii care-o însoțeau, aceștia nu erau nici ei cu mult mai cunoscători, dat fiind că interesul lor față de dans se dovedea mai curând vizual decât practic.

Își schimbă poziția, ca să-și dezmoștească picioarele, numărând câte ceasuri îi mai rămâneau până putea să se dea jos din căruță, cu toate că în prezent risca mai puțin decât expunându-se privirii Fergussonilor în chip de dansatoare de harem.

Bărbații își petrecură ziua pregătind un podium pentru reprezentație. Cum această muncă presupunea o varietate de materiale — unele aduse chiar de scoțieni,

căroră li se explicase totul prin semne — eşafodajul oferea o perspectivă perfectă asupra casei și a celorlalte acareturi. Fură memorate pozițiile străjilor, numărul ușilor zăvorâte, cel al armelor disponibile, precum și cel mai direct drum către sud.

Târziu, spre seară, când planul fusese pus la punct până în cele mai mici amănunte, Senecca și beduinii își îngăduiră câteva minute de odihnă, glumind între ei sau cu gărzile scoțiene, ceea ce avea darul de-a spori tensiunea nervoasă a domnișoarei Chelsea. Războinici de profesie, însoțitorii ei așteptau evenimentele cu cel mai desăvârșit sânge rece.

Oprind la Peterhead cu o zi înainte, ca să cumpere provizii pentru drum, Senecca procurase și materialele necesare costumului de dansatoare: eșarfe de mătase, care urmau să-i fie atașate la cingătoare, ca petalele unei flori, și un vâl care să-i ascundă chipul. Fata își petrecuse toată ziua, nu odihnindu-se în vederea reprezentăției de seară, ci cosându-și costumul! Din fericire, acesta urma a fi purtat numai sub razele palide ale lunii, pentru că la lumina zilei s-ar fi dovedit o catastrofă.

Chelsea nu egalase niciodată performanța doamnei Macaulay în materie de croitorie. Obiectele ieșite din mâna ei erau, de regulă, boțite, ciuntite și pătate de sânge. Evident că lipsa de practică nu avea cum să-și îmbogățească tehnica lucrului de mână. Prin urmare, stând în căruță și chinându-se să-și confecționeze costumul, reușea să-și înțepe mai curând degetele decât materialul.

Spre seară, dispoziția oamenilor lui Sinjin se schimbă brusc. Unul din paznici, care tocmai venea din camera ducelui, inunță că acesta se simțea din ce în ce mai rău din cauza rănii.

- Dacă se infectează și moare, râse scoțianul, vom putea pleca și noi acasă mai devreme.

Remarca lui avu darul de a-i îndârji și mai mult pe beduini.

Avuseseră grijă să ia la drum și-o căruță, bănuind că umărul lui Sinjin n-ar fi rezistat la ore întregi de mers călare. Totuși, nu se gândiseră nicio clipă că ducele ar fi putut să moară.

Senecca se feri să-i destăinuie domnișoarei Chelsea cele aflate, ca să n-o alarmeze. Însă el și însoțitorii săi pricepuseră că orice clipă devenise prețioasă. Sinjin trebuia scos din casă chiar în noaptea aceea. Nu aveau voie să dea greș. La nevoie, erau pregătiți chiar și să lupte.

Luna răsări pe cer, mai strălucitoare ca oricând, de parcă ar fi știut ce important era spectacolul ce avea să se desfășoare la lumina ei.

Primul număr era cel al îmblânzitorului de șerpi, care cântă din fluier pentru un șarpe de prin partea locului, aducând oarecum cu cei din țara lui de baștină. Muzica părea să aibă un efect magic asupra reptilei, care se înalță din coș, urmărită de ochii tuturor străjilor.

După el urcară pe scenă patru arabi îmbrăcați în pantaloni de un alb orbitor, tunică și cizme roșii, care uluiră asistența cu acrobațiile lor. Păreau făcuți din cauciuc, nu din carne și oase: săreau și se rostogoleau cu ușurința unor copii pășind peste băltoace.

Încântați de spectacol și de răgazul de odihnă ce li se oferea, scoțienii râdeau și strigau. În întunericul nopții, curtea răsuna de chiote.

Un observator mai atent și-ar fi dat seama că veselie se întetise de când Senecca începuse să circule printre ei, tumându-le băutura din belșug, „licoarea exotică” nefiind altceva decât o combinație de whisky scoțian, cumpărat la Peterhead, cu lichior de curmale și opiu.

Însă Senecca drămuia băutura cu mare atenție. Deși urmărea să adoarmă paznicii, totuși acest lucru nu trebuia să se întâmple înainte ca Sinjin să fie scos din casă. Căpitanul lăsase câteva străji în camera unde se afla ducele. Aceștia nu băuseră nimic și, dacă ar fi

remarcat că cei din curte picau ca muștele, cu siguranță ar fi dat alarma.

Totul depindea de Chelsea, care fusese instruită și-și cunoștea rolul în cadrul planului de evadare.

Între timp, scoțienii se amuzau privind acrobațiile călare, iar Senecca le umplea paharele unul după altul.

Către ora nouă, coviltirul căruței se dădu la o parte și pe podium își făcu apariția domnișoara Fergusson.

În public se așternu o tăcere mormântală. Toți rămăseseră cu gura căscată, apoi izbucni un ropot de aplauze și chiuituri.

Chelsea își lăsase părul auriu despletit pe spate. Vălul îi ascundea fața până sub ochi, umerii goi străluceau în lumina lunii, iar sânii rotunzi răsăreau ispititori din decolteul fostei bluze, devenită costum de baiaderă. Purta clopoței de aur la glezne și inele în degetele de la picioare.

Era tot ce și-ar fi putut dori un bărbat din îndepărtatele haremuri... însă ea se afla la numai câțiva pași...

Trăgând aer în piept, își ridică grațios brațele deasupra capului, așteptând să audă sunetul fluierului și rugându-se la toți sfinții ca Senecca și Sahar să reușească ce-și puseseră în gând.

Odată cu primele acorduri ale melodiei răsună și clinchetul clopoțelilor de la glezne, amintind de seraiuri exotice, femei supuse și plăceri ale cărnii. Dansatoarea începu să se miște pe podium, legănându-și șoldurile cu un surâs ce promitea bucuriile paradisului. Bărbații nu mai aveau ochi decât pentru ea. Chelsea clipi seducător din pleoape, făcând o piruetă care stârni entuziasmul asistenței. Peste capetele spectatorilor, îi zări pe Senecca și Sahar strecurându-se în casă pe intrarea de serviciu.

Continuă să danseze, cu mișcări seducătoare, știute parcă de când lumea, care făgăduiau îmbrățișări pătimașe. Picioarele goale pășeau pe scândurile aspre cu

aceeași grație ca și pe un covor persan, iar sunetele flautului sporeau efectul, printr-o melodie legănată și insinuantă.

Spectatorii nici nu îndrăzneau să se miște. Nu aveau ochi decât pentru superba femeie de pe scenă, înfășurată în văluri circ abia îi ascundeau goliciunea. Fiecare gest dezvăluia câte puțin pielea albă și formele unduioase, ca o invitație de-a le atinge, de-a le mângâia...

Indianul le promisese gustul paradisiului și, într-adevăr, licoarea era dumnezeiască. Iar acum, în fața lor, se mișca minunata baiaderă a unui pașă, care punea în umbră chiar și luna cu strălucirea frumuseții ei.

Lăsând în urma lor trei gărzi căzute în nesimțire, pe care le ascuseseră în camera de lângă bucătărie, Senecca și Sahar ajunseră în fața camerei unde era Sinjin și bătură la ușă.

- Duceți-vă și voi s-o vedeți pe dansatoare! strigă Senecca, străduindu-se să pronunțe cuvintele cu accent scoțian.

Ușa se deschise imediat — exact așa cum bănuise tânărul, întrucât ferestrele încăperii dădeau chiar spre podiumul unde dansa Chelsea.

Încă înainte ca paznicul scoțian să se prăvălească pe covor, năucit de lovitura dată de Senecca folosind tocul pistolului, Sahar se și năpusti înăuntru, atacând cea de-a doua strajă. Ținea în mână o bâtă zdravănă, atârând de o curea de piele și, curând, celălalt soldat căzu și el ca fulgerat, făcând să se cutremure podeaua.

Sinjin înălță capul, rotind în jur o privire rătăcită, în încercarea de-a vedea ce se petrecuse. Dar simțurile sale răvășite de febră și durere nu mai înregistrau decât în parte realitatea. Auzind glasul lui Senecca, se strădui din răspuțeri să rămână lucid și să ghicească identitatea umbrelor care-i jucau dinaintea ochilor. Sahar! Chipul i se destinase într-un surâs.

Efortul de-a se ridica îi smulse un geamăt surd, ca de fiară rănită, întrucât își mișcase umărul și brațul stâng. Își încleștă dinții, ca să-și învingă durerea sfâșietoare, apoi încet-încet în mintea lui se făcu lumină și vorbi cu greu, abia reușind să articuleze cuvintele:

- Ați picat la țanc...

Schiță o umbră dc zâmbet și adăugă:

- Mâine ar fi fost, probabil, prea târziu...

- Poți să mergi? întrebă grăbit Senecca, dându-și seama că, din moment ce însuși Sinjin recunoștea cât se simțea de slăbit, situația era, într-adevăr, extrem de gravă.

- Dacă-i nevoie, am să merg.

Vorbise cu hotărâre și curaj, dar vocea suna ca venită de pe altă lume. Simplul efort de-a rosti câteva cuvinte îi storcea și ultimele puteri.

- Te vom ajuta și noi. Dacă ești în stare să te ții pe picioare câteva minute, vom ieși din casă.

- Să plecăm odată! găfâi Sinjin. Am semnat un pact cu diavolul. Ridicați-mă și voi rămâne în picioare.

Senecca și Sahar chibzuiră o clipă cum ar fi fost mai bine să-l apuce. Brațul stâng al ducelui era roșu și inflammat din umăr până la încheietură, de două ori mai umflat decât cel drept, iar bandajul de la umăr mustea de puroi.

Deși Senecca reteză cu grijă legăturile, pe fruntea lui Sinjin se iviră broboane de sudoare. Acea simplă mișcare fusese prea mult pentru brațul lui îndurerat. Își înăbuși geamătul, la gândul că se afla la un pas de libertate. Când Senecca și Sahar îl ajutară să se ridice în picioare, puțin câte puțin, abia se stăpâni să nu urle. Curând se va vădi cât era de rezistent, își zise el, luptând din răputeri să-și păstreze autocontrolul. Ochii i se împăienjeniseră și tot trupul îi tremura din cauza efortului pe care-l făcea pentru a rămâne în picioare. Văzându-l cum se clatină ca o frunză-n vânt, cei doi prieteni schimbară o privire îngrijorată, îi durea inima de halul în care ajunsese un

bărbat atât de falnic și frumos. Pentru reușita planului lor, timpul era factorul cel mai important, iar slăbiciunea lui Sinjin le lăsa doar un răgaz dc câteva minute că să evadeze.

- Ai băut prea mult, zise repede Senecca, așa că te ducem la căruță, să dormi până-ți vei veni în fire. Așa să spui dacă le-ntreabă careva.

- O dușcă mi-ar prinde al dracului de bine! murmură printre dinți Sinjin, ținându-se pe picioare doar printr-un efort dc voință, pentru că durerea devenise de nesuportat.

- Avem la noi ceva de băut, interveni Senecca. Whisky cu opiu.

- Gândul ăsta o să m-ajute să cobor mai iute scările, șopti ducele. Dați-mi și mie o armă... Nu mă mai întorc aici decât cu prețul vieții.

Deși se întreba unde ar fi găsit prietenul lui puterea de-a folosi o armă, Senecca îi strecură în mână un pumnal. Degetele lui Sinjin se încleștară pe mânerul de os sculptat. Surâse, aruncând o ultimă privire asupra încăperii care-i fusese temniță și unde poate și-ar fi dat sufletul, de nu s-ar fi ivit Senecca.

- În sfârșit, se va face dreptate... murmură el.

Îl înfășurară într-un burnuz lung și negru, trăgându-i gluga până pe sprâncene. Cum pe obraz purta umbra albăstruie a bărbii nerase de mai multă vreme, avea exact înfățișarea unui beduin.

Fiecare pas era o adevărată tortură. Orice gest, orice mișcare cât de mică, îi scutura umărul și brațul. În capul scărilor se opriră câteva secunde, pentru ca Sinjin să-și poată trage sufletul. Făcând un efort să-și stăpânească tremurii picioarelor, tânărul șopti: „Să mergem!”, nerăbdător să-și recapete libertatea.

Își comanda, mental, fiecare pas, impunând trapului slăbit să se miște, numai grație simplei voințe. Încă un pas... și încă unul, își repeta în gând, cu hotărâre

neînduplecată, luptând cu încăpățânare să se țină pe picioare. În cele din urmă, ajunseră la parter.

- Acum vom ieși pe ușa din spate și ne vom duce la căruță, încă cincizeci de metri și s-a sfârșit cu chinul, îl încurajă Seneca.

- Arătați-mi încotro trebuie s-o luăm, murmură Sinjin, sprijinindu-se greoi de Seneca și strângând în pumnul drept pumnalul.

- Nu uita, dacă te întreabă careva, ești beat criță, îi reaminti Seneca, neștiind dacă, în starea în care se afla, prietenul său recepționase mesajul.

- Dacă reușim s-ajungem la căruță, gâfâi Sinjin, primul lucru pe care mi-l doresc e licoarea aia de mac...

Își încleștă sălbatic degetele pe pumnal, înțelegând că ultimii cincizeci de metri aveau să-i pună la încercare nervii și puterea.

Sahar deschise ușa și toți trei simțiră pe obraz aerul răcoros al serii.

„Binecuvântată fie libertatea”, își zise recunoscător Sinjin. Ah, numai de-ar putea trece printre scoțienii care umpleau curtea! Îi desluși ca prin ceață, mintea lui înregistrând mecanic imaginile, și clipi de câteva ori, ca să-și limpezească vederea.

Apoi urechea lui prinse sunetul muzicii, ca și cum s-ar fi deschis, deodată, o portiță neștiută a conștiinței. Încet-încet, izbuti să disceamă silueta unei fete care dansa pe o scenă improvizată, scăldată în lumina lunii.

Chelsea! Până și în starea de prostrație în care se afla, simțurile lui o recunoscuseră fără putință de îndoială, chiar înfășurată în văluri și cu obrazul acoperit.

Brațele goale, sâni plini și rotunzi, părul blond — toate aceste detalii erau gravate adânc în mintea lui, în ciuda febrei și-a durerii. Îi recunoștea trupul zvelt și picioarele cu care îl încolăcea, trăgându-l către ea, în vârtoarea pasiunii.

Fără voia lui, se opri în loc, astfel încât Senecca și Sahar trebuiră să-l înghiontească să se miște mai departe.

Sinjin încercă să-și limpezească gândurile învălmășite, ca să priceapă ce rol juca Chelsea în această înscenare, dar efortul era mult prea mare pentru el. Prezența fetei îi stârnise un amestec de ură și bucurie, furie și plăcere, care-i sporea durerea arzătoare, pulsând în tot brațul.

Era prea târziu... sau, prea devreme... își zise el, cuprins de-o sumbră presimțire. Întunericul îi îngăduise mai curând să-i ghicească formele... și parfumul... Aici nu se găseau singuri... îi fulgeră prin minte, cu ochii la spectatorii ce-o priveau cu lăcomie. Gândul lui rătăcea pe poteci neștiute, în căutarea unei explicații pentru senzația de tristețe și bucurie care-i umplea inima. *Prea mulți scoțieni...* Asta înțelegea limpede, în ciuda durerii, febrei și simțurilor amorțite. În clipa următoare se strădui să-și alunge orice alt gând, în afară de cel al libertății apropiate.

Coborâra cele câteva trepte de la intrare, pornind către căruța ascunsă în umbra grajdurilor.

- Hei, voi de-acolo! strigă căpitanul.

Cei trei fugari se opriră, într-o așteptare încordată.

- Mai vreau de băut! răcni scoțianul, fluturându-și paharul gol,

- Prietenul nostru a cam întrecut măsura, excelență. Dă-mi voie doar să-l sui în căruță și-am să-ți tom de băut.

- Acum, omule! N-ai auzit? Acum!

Dacă Senecca s-ar fi îndepărtat de Sinjin, acesta s-ar fi prăbușit la pământ. Singur Sahar nu-l putea susține. Iar dacă Sinjin cădea, riscă să fie descoperit. Trupul lui înalt și vânjos îl făcea cu neputință de confundat.

- Am spus în clipa asta, câine roșu ce ești! urlă ca scos din minți căpitanul, foarte bătaios când era vorba de băutură.

Chelsea încremeni pe scenă, cu ochii la grupul celor trei. Toți spectatorii întoarseră capul în aceeași direcție. Se vedea clar că Sinjin se afla într-o situație disperată. Chiar și sub bumuz se ghiceau umerii căzuți, capul plecat în piept și picioarele înfipte în pământ cu înverșunare, ca să-i susțină greutatea.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul și palmele ude de transpirație, fata înțelese într-o clipă că ea însăși fusese cauza acelui incident neprevăzut. Nu cumva tot din pricina ei Sinjin avea să-și piardă și viața?

Reacționă prompt, sub impulsul momentului. Degetele atinseră aproape fără voie decolteul costumului. Poate, totuși, reușea să-l salveze, sau măcar să câștige câteva clipe prețioase, până când ducele ajungea la căruță.

- Iar acum, Leila vă va arăta ce știe... anunță ea cu glas seducător, care promitea o lume de plăceri.

Vocea încărcată de senzualitate a femeii pluti peste capetele spectatorilor, care întoarseră capetele ca vrăjiți, cu ochii la șnurul roz de mătase pe care fata îl ținea între degete.

- Urmează dansul preferat al pașei din Maghreb...

Trase de șnur, și întreaga asistență simți cum i se taie răsuflarea. Decolteul se lărgi, și pieptii bluzei se depărtară, dând la iveală adâncitura dintre sâni. Toți bărbații erau cu ochii pe ea.

Într-o clipă căpitanul uită de băutură. Străjile uitară de ce se aflau acolo. Prezența unei femei pe o scenă improvizată din pustietatea ținuturilor scoțiene de miazănoapte era împlinirea visurilor eterne ale oricărui dintre cei de-acolo.

Sinjin și însoțitorii săi se grăbiră să-și continue drumul până la căruță, mai ales că starea ducelui se înrăutățea văzând cu ochii. Dar efortul de-a se sui înăuntru se dovedi mai mult decât putea îndura Sinjin. Durerea din umăr și din braț devenise de nesuportat. Drumul din casă până la grajduri îi secătuiseră puterile. Nereușind să

se mai împotrivescă valului de întuneric, se cufundă într-un leșin adânc, în care uita, în sfârșit, de suferință. Totuși continua să strângă în pumn mânerul pumnalului, ca și cum, în subconștient, ar fi știut că încă nu scăpase de primejdie.

În câteva cuvinte, Seneca și Sahar își schimbă planul de evadare. Sahar urma să rămână cu Sinjin, dându-i opiu care să-l țină liniștit și să-i aline durerea, iar Seneca se va întoarce printre spectatori, continuând să le umple paharele cu băutura în care acum turnaseră opiu din belșug. Seneca era convins că spectatorii înfimbâțați nu se vor mulțumi doar s-o privească pe Chelsea dezbrăcându-și costumul — oricât de frumos ar fi dansat. Așadar, trebuia să se grăbească. De îndată ce ducesa va fi în pielea goală, scoțienii vor începe să ridice pretenții asupra ei.

Aducându-și oamenii, tânărul le dădu poruncă să umble printre spectatori, oferindu-le „nectarul deșertului” cu alte cuvinte având grijă să umple ochi toate paharele cu opiu.

Cunoscând intenția lui Seneca de a-i adormi pe scoțieni, Chelsea continuă să se dezbrace cât mai încet cu putință, neliniștită de privirile lacome ațintite asupra ei. Grație vălului, reușea măcar să-și ascundă identitatea, dar gândul că se va afla goală între atâția bărbați îi zdruncina puțin încrederea în sine. Pe de altă parte, știa care sunt efectele opiului, și se ruga din tot sufletul ca acestea să se manifeste cât mai repede. Numai că, fiind doar înfășurată în văluri, curând nu mai avu ce dezbrăca, așa că începu să se învârtă grațios, legănându-se în sunetele flautului.

Răsuflă ușurată abia când primul scoțian adormi buștean, urmat de ceilalți, care se prăvăleau pe rând, ca popicele. În scurtă vreme, slavă Domnului, toți admiratorii sforăiau de se cutremura curtea.

Imediat încetă și muzica. Omul care cântase din fluiet sări în picioare și, scoțându-și bumuzul, i-l oferi

domnișoarei Fergusson, înclinând ușor din cap, după obiceiul arabilor.

- Vă suntem recunoscători că ne-ați ajutat să ne salvăm stăpânul. Alah să vă dea bucurii și sănătate, ocrotindu-vă de tot ce-i rău, îi mulțumi omul, în timp ce ochii lui negri o priveau cu mult respect.

Chelsea traversă curtea în picioarele goale, strângându-și bumuzul călduros în jurul trupului. Totuși, nu-și putu stăpâni un tremur, cu gândul la ce s-ar fi putut întâmpla. De fapt, din clipa când ducele de Seth apăruse în viața ei — sau ea în a lui — nimic nu mai fusese ca înainte. Dacă cineva i-ar fi spus cu două luni în urmă că va dansa goală în fața bărbaților din propriul său clan, i-ar fi râs în nas.

Dar iată c-o făcuse și, ceea ce era mai grav, acum trebuia să înfrunte gândul că, din vina ei, soțul risca să-și piardă viața. Cuvântul „soț” îi dădea o senzație ciudată de tristețe și melancolie. Doar se căsătoriseră în împrejurări atât de neobișnuite!

Dacă-l putea ajuta cât de cât, era gata să-și ofere serviciile, deși nu știa dacă va face față unei asemenea răspunderi. Auzi colo, onoare bărbătească! Ce principiu cumplit și brutal! Cât de neputincioasă se simțea în calitate de soție a unui om pe care de-abia îl cunoștea! Dar cum nu era vreme de pierdut, reveni la realitate, ajungând lângă căruță. Nu trebuia să șovăie când se afla în joc viața unui om. Chelsea se ruga la Dumnezeu să nu-l lase pe Sinjin să moară. Nu suporta gândul să se vadă scăpată de George Prine cu prețul altei vieți.

Și, pentru o clipă, i se umplu inima de ură pentru tatăl și frații ei.

Rămase de veghe la căpătâiul lui Sinjin, alături de Sahar, în timp ce căruța se îndrepta spre sud, pe drumuri cât mai ocolite, cu grijă să se deplaseze doar pe timpul nopții. Dormeau pe apucate, ocupându-se cu schimbul de rănit, pe care-l sileau să înghită supe fierbinți și alte

lichide, pansându-i zilnic rana îngrozitoare și punându-i pe umărul umflat cataplasme după rețete cunoscute de Seneca și Sahar.

Opiul reușea să-i aline durerile, menținându-l într-o permanentă stare de somnolență. Numai că visele îl chinuiau cumplit. Acum nu mai suferea când îl mișcau și nici când îi curățau rana. Dar nimeni nu îndrăznea să-l mânie pe Cel de Sus, declarând că bolnavul mergea spre însănătoșire. În tradiția arabă, omul nu trebuia să stârneasă supărarea lui Allah, lăudându-se cu fericirea personală. Dimpotrivă, Sahar rosti o mulțime de rugăciuni, încheiate cu *Tabark Allah* („Allah să te apere de spiritul răului”). Însă Seneca știa că prietenul său avea nevoie de ceva mai mult decât aceste litanii. În viața lui nu văzuse o rană atât de infectată și urât mirositoare. Mare mirare că Sinjin rezistase atâta timp!

Lipsită de experiență, Chelsea continua să rămână optimistă. Sinjin era prea puternic ca să se lase doborât de infecție, prea energic și prea plin de viață ca să nu scape cu bine. În tulburarea și îngrijorarea care apăsau asupra tuturor, nici nu se mai gândi la copilul din pântecul ei, dar, de-ar fi făcut-o, ar fi înălțat o rugă ca tatăl să trăiască și s-apuce să-și vadă pruncul.

Sinjin plutea undeva, între cer și pământ, într-un ținut torid, pe care și-l amintea din vremea călătoriilor în *Bled*, senzație care sporea atunci când deschidea pleoapele, dând cu ochii de Sahar aplecat asupra lui. În minte i se învâlmășeau fel de fel de amintiri: Chelsea dansând la lumina lunii, ca arăboaicele, numai că înveșmântată altfel decât femeile musulmane... Alteori o simțea foarte aproape, ca în vremea când se găseau împreună la Oakham...

Buzele i se uscaseră, trupul îi era scuturat de frisoane, iar fruntea îi ardea ca soarele deșertului, care poate ucide cu fierbințeala razelor sale... Nu voia să moară... își zise el, cu o pornire de mânie. Trebuia să trăiască. Avea de împlinit o răzbunare, în minte i se

înfipse gândul de-a plăti celor vinovați: familia soției, apoi Chelsea și toți Fergussonii care-1 aduseseră în pragul morții.

Capitolul 28

Reușiră să scape de urmărirea Fergussonilor mergând pe căi ocolite, întrucât știau că nu se puteau deplasa prea repede. Călătoreau numai noaptea, înaintând încet, ca să nu-i pricinuiască și mai multă suferință lui Sinjin. În dimineața celei de-a șaptea zile de când plecaseră din Rattray Head ajunseră în Hatton, la casa de vânătoare a ducelui de Seth.

Îl duseră înăuntru pe Sinjin, cărându-1 pe o targă improvizată și spunând slugilor că stăpânul suferise un accident de vânătoare. Dar beduinii stăteau de strajă zi și noapte — lucru pe care personalul casei nu întârzie să-1 remarce.

Nimeni nu puse vreo întrebare, pentru că Sinjin îi plătea regește, le dădea destul timp liber, nu se răstrea la ei și nu-i bătea. În plus, servitorii mai în vârstă îl cunoscuseră pe tatăl lui, astfel încât nu se mirau de ciudățeniile fiului. Excentricitățile familiei St. John erau acceptate cu seninătate, la fel ca țicneala familiei Townshend sau aiurelile neamului Hervey.

Oricine ar fi ținut în slujba sa atâția păgâni aduși din deșert nu putea fi un om cu apucături obișnuite — indiferent de scuza cu „accidentul de vânătoare”. De altfel, în decursul timpului, Sinjin adusesese la Hatton destui prieteni — bărbați și femei — ca slujitorii să nu-și mai bată capul cu ciudățeniile tânărului duce.

Toată săptămâna, Chelsea și Sahar continuară să se îngrijească de rana infectată a lui Sinjin. Cu ajutorul cataplasmeilor cu ulei de mușețel, zeamă de usturoi, frunze de salvie și consumului constant de lichide, la care

se adăuga o miraculoasă alifie cu cimbru, starea lui Sinjin începu să se îmbunătățească. Opiul îi alina durerile, iar Sahar, Senecca și Chelsea îl oblojeau cu rândul.

Târziu, în după-amiaza celei de-a opta zi de la sosirea la Hatton, Sinjin deschise ochii și, recunoscându-i pentru prima oară pe cei din jurul său, se adresă lui Senecca:

- Din câte cred eu, ce-a fost mai rău a trecut...

Îi tremurau buzele, dar surâdea cu aerul șăgalnic dintotdeauna. Privirea rămânea tulbure din cauza opiului, însă ochii nu mai sticleau de febră, ci de bucurie.

- Tu ești cel care-ți dai seama cel mai bine, răspunse vesel prietenul său, punându-i palma pe frunte. Nu mai frige atât de tare, totuși încă mai ai febră.

- Mi-e foame, râse Sinjin. Pe urmă abia am să vreau femeii...

- Se vede treaba că mergi spre însănătoșire, zâmbi Senecca. Dar fiecare lucru la timpul său.

Sinjin râse și el, recăpătându-și o clipă expresia de odinioară.

- Pentru început, nu vreau decât o halcă de friptură, cu cartofi și mazăre. Dar unde suntem? întrebă el dintr-o dată, neștiind care dintre bucătari îi stătea la dispoziție.

- La Hatton.

- Cam departe de Londra.

- Dar încă aproape de Rattray Head.

Instantaneu, prietenul său se schimbă la față, pierzându-și orice urmă de zâmbet.

- Uitasem... zise el abia șoptit, încercând să-și miște brațul stâng.

Efortul îl făcu să se strâmbe de durere.

- De cât timp sunt așa?

- De două săptămâni, dintre care una ai petrecut-o pe drum.

- A fost și Chelsea la Rattray sau am avut vedenii?

- Ea ne-a condus acolo.

- Îmi închipui că va trebui să-i mulțumesc, murmură cu răceală Sinjin.

- Și pentru asta, și pentru faptul că ne-a scos din încurcătură după ce-am ieșit din casă.

Chelsea Fergusson merita recunoștința lor, măcar pentru aceste două motive. În rest, nu era treaba lui să recunoască.

- Altfel, n-aș fi acum aici?... insistă Sinjin, fără prea mare tragere de inimă.

- Întocmai, încuviință Senecca.

- Când am s-o văd, am să-i mulțumesc, se învoi Sinjin, pe un ton ce nu lăsa nicio îndoială asupra intențiilor lui de viitor.

- E aici, în casă.

Ducele închise ochii, tulburat de veste. Încă nu se simțea pregătit să înfrunte o relație atât de complicată și paradoxală.

- Nu vreau s-o văd, murmură el.

Apoi ridică pleoapele și din ochii lui albaștri țâșni un fulger de mânie.

- Din cauza ei era cât pe-aci să mor..

- Nu-i ea de vină, ci taică-său.

- El sau unul din oamenii lui. Ce rost are să mai despicăm firul în patru? Nu mai contează care anume din Fergussoni a tras asupra mea. Indiferent cine m-a rănit, taică-său m-a silit să călăresc pân-am fost gata să-mi dau sufletul. Dar am ajuns în situația asta din pricina iubitei mele *soții*. Nu uita că sunt legat de ea pe viață. Parlamentul nu-mi va da în vecii vecilor aprobarea de divorț — poate numai dacă nevastă-meă s-ar apuca să agațe bărbați în Picadilly. Însă mă îndoiesc că va comite așa o prostie având în vedere averea de care dispun. De altfel, fata asta nu-i proastă chiar deloc, adăugă el, aproape furios. Nici una din femeile pe care le-am cunoscut n-a reușit să devină ducesă de Seth. Nu-i vorbă că și taică-său a contribuit din plin. Numai un blestemat de scoțian poate considera căsătoria drept o campanie militară.

Seneca se abținu să-i atragă atenția lui Sinjin că, la vremea respectivă, îl prevenise asupra consecințelor. Dar își promise să reia discuția ceva mai târziu, după ce prietenul său avea să se înzdrăvenească.

Când Seneca îi dădu de știre că Sinjin refuza s-o vadă, Chelsea se mulțumi să răspundă: „Înțeleg”, deși, în calitate de soție, ar fi putut ridica o mulțime de pretenții.

- Oricum, spune-i că, atunci când se va simți mai bine, aș vrea să-i vorbesc... ca... să... punem la punct... anumite lucruri. Și mai spune-i că eu știu cum să-i împiedic pe-ai mei să-i mai facă rău. Ai să-i repeți și lui ce-ai auzit de la mine?

În săptămâna următoare, avu grijă să se țină departe de camera lui Sinjin, petrecându-și timpul în compania argaților și rânșailor, stând mai mereu pe la grajduri. Bineînțeles că priceperea ei la cai, neobișnuită pentru o femeie, îi uluise pe beduini.

Dar principalul motiv al respectului de care se bucura printre arabi era extraordinarul ei act de curaj din noaptea de pomină, când îl salvaseră pe Sinjin. Tradiția arabă cinstea curajul, iar tânăra ducese se dovedise o femeie îndrăzneată. Inițiativa ei îi scutise de o încăierare sângeroasă.

În ceasurile petrecute pe la grajduri, Chelsea învăță o mulțime de lucruri despre rasa Haymour, trăgând cu urechea la ce vorbeau arabii cu privire la pregătirea cailor lor. Beduinii își antrenau caii cu totul altfel decât englezii sau scoțienii. Chelsea le făcuse o foarte bună impresie cu măiestria ei de amazoană, mai ales că se întâmplase să câștige o întrecere ad-hoc, organizată într-o dimineață pe pășune. După ce trecuseră de șocul inițial — dat fiind că în lumea lor femeile erau considerate inferioare — beduinii se hotărâseră să închidă ochii la faptul că aveau de-a face cu o reprezentantă a sexului slab.

Astfel, Chelsea ajunse să trăiască într-o atmosferă în care se simțea în largul ei. Crescuse între oameni pasionați de cai și curse, în cea mai mare parte bărbați. Prin urmare, îi era ușor să se încadreze în programul zilnic al arabilor, compus din ore de călărie și pregătire a cailor. Îi plăcea să încalce pe armăsarii Haymour și-i ajuta pe rânđași în munca lor, din când în când însoțindu-i la încălzirea de dimineață.

Câteva zile mai târziu, întorcându-se de la plimbarea din zori, Senecca o anunță că Sinjin dorea să-i vorbească și că o aștepta în salon, în cursul după-amiezii.

Chelsea se duse la întâlnire puțin mai înainte de ora fixată. De când primise vestea, nu-și mai găsisese locul de emoție și nerăbdare. Încercase să-și alunge temerile, repetându-și că nu avea de ce să se simtă vinovată — decât, poate, pentru prima noapte petrecută cu el în casa de la Six-Mile-Bottom. Dar asta nu însemna nimic pe lângă curtea asiduă pe care i-o făcuse ulterior Sinjin.

Dar argumentele logice nu rezistau în fața adâncii tulburări pe care-o resimțea la gândul jignirilor și suferinței îndurate de soțul ei din pricina Fergussonilor. Ca urmare, nu avea răbdare să stea și să aștepte liniștită, în speranța că-și va putea întâmpina soțul cu politețea de rigoare, așa cum se obișnuia în lumea lui. Când Sinjin pătrunse în salon, o găsi în picioare la fereastră, bătând nevoasă cu degetele în pervaz.

La sunetul pașilor lui, Chelsea se răsuci brusc.

Sinjin rămase uluit de frumusețea ei. Aproape își închipuise că va da cu ochii de-o fetișcană oarecare de la țară. Chiar și-așa, îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină, cu o eșarfă legată neglijent la gât, întrecea cu mult toate „zeitățile” recunoscute ale societății londoneze. Mai ales părul, ce-i încadra chipul ca o aureolă aurie... și ochii violeți, cu pupile mari și întunecate...

Se simți irezistibil atras de femeia din fața sa; se sili, totuși, să-și înăbușe această dovadă de slăbiciune. Tot

din pricina sentimentelor ajunsesse în situația în care se afla și pe care o detesta din tot sufletul.

- Seneca mi-a spus că doreai să-mi vorbești, i se adresă el cu răceală, făcând un pas înapoi.

Silueta i se profila în cadrul ușii, îndepărtându-l parcă și mai mult de Chelsea.

Chiar îmbrăcat în șalvari arabi și cămașă cu mânecă lungă, se vedea limpede că slăbise. Totuși, aștepta calm, cu brațul rănit eliberat din eșarfă, cu un aer mai distant ca oricând. Ochii lui o cercetau cu indiferență. Nu cunoscuse niciodată această latură a firii lui. Moștenise în parte caracterul tatălui său — un om lipsit de inimă, din câte zicea lumea. Luptând să-și țină cumpătul în fața acelei priviri sfredelitoare, spuse:

- Eu pot să-i împiedic pe ai mei să te mai hărțuiască.

- Cum? întrebă Sinjin, conștient că pericolul nu încetase, iar ura lui Dumfries va continua să-l urmărească.

- Am să-i scriu tatei că, dacă te omoară, mă omor și eu.

- Nu-i nevoie. Știu să-mi port și singur de grijă.

Acum, că-și cunoștea dușmanii, nu mai risca să fie luat prin surprindere.

- Altceva?

Tonul lui nerăbdător îi dădea a înțelege clar că nu dorea să mai continue discuția.

- Copilul...

- Da?...

- Vreau să aflu dacă intenționezi să-l iei de lângă mine.

Știa că puține femei dispuneau de drepturi depline asupra copiilor născuți de ele. Dacă un soț dorea să-i ia pruncul, mama nu avea nicio putere.

Sinjin șovăi. I se părea prea devreme să decidă ce va face cu un copil de care nici nu știa cu certitudine c-ar fi al lui.

- Așteaptă întâi să se nască.

- Mulțumesc, răspuse ea cu deferență, ascunzându-și un suspin de ușurare. Mă bucur că te simți mai bine.

Se purtau ca doi străini aflați pentru prima oară față în față, ca și cum n-ar fi trăit împreună atâtea clipe de extaz.

Sinjin se pregăti să iasă, dar, răzgândindu-se, se întoarse din prag și întrebă:

- Și-acum, tu unde-ai vrea să te duci?

- Are vreo importanță?

- Da, insistă ducele, fără să înțeleagă nici el de ce vorbise cu atâta patimă.

- Încă nu m-am hotărât... zise ea, evitând un răspuns direct.

- Va trebui să rămâi în Anglia.

Ar fi vrut să-i explice că dorea să știe unde se afla fiul său — *dacă* era al său — dar se trezi spunând:

- Ești soția mea și ai datoria să-mi dai ascultare.

Vorbele lui o loviră cu puterea unei palme primite în plin obraz.

- Nu, se împotrivi fata cu înverșunare, tremurând de furie în urma pretențiilor jignitoare ale ducelui. Niciodată! Și dac-ai să încerci să mă silești, vei regreta amarnic.

Ar fi fost cazul să se fi priceput mai bine să joace teatru. Ar fi trebuit să se arate mai rațională. Atunci nu l-ar fi văzut pe Sinjin încleștându-și sălbatic maxilarul.

Ducele își zise că, poate, dorința de-a o păstra lângă el era un mod instinctiv de-a se răzbuna. Poate dorea s-o țină prizonieră, așa cum fusese și el. Sau poate să fi fost vreo pornire obscură către un nou soi de depravare. Dar orice-ar fi fost, Sinjin nu admitea ca Chelsea să plece liniștită, după ce-i distrusese viața, chiar dacă o făcea cu o politețe fără cusur. Femeia asta trebuia să plătească...

- Ai tăi m-au adus deja în situația de-a „regreta amarnic”. Crezi că ești în stare să-i întreci? îi aruncă el în bătaie de joc, pironind-o cu o privire rece.

Dându-și seama că greșise, Chelsea căută o cale de-a îndulci răspunsul pripit de adineaori.

- Te rog să mă ierți că mi-am ieșit din fire, dar familia mea m-a târât și pe mine cu de-a sila în fața altarului, la fel cum s-a întâmplat cu tine. Iată de ce-am reacționat cu atâta violență. Prefer să trăiesc în liniște și libertate într-un loc pe care să mi-l aleg eu.

După săptămâni întregi de scandaluri și amenințări, tânjea după tăcere și singurătate.

- Dacă te gândești bine, explică Sinjin, dată fiind înclinația spre violență a familiei tale, faptul c-ai rămâne aici i-ar determina, poate, să-și înceteze hărțuielile. Consideră-te oaspetele meu până când mă voi întoarce de la Londra.

Chelsea ar fi vrut să protesteze, să țipe în gura mare, dar o opri privirea lui de gheață. Se afla pe domeniul ducelui, înconjurată de-o întregă armată de slujitori, prin urmare depindea de el să-i redea — sau nu — libertatea. Chelsea își blestemă firea afurisită, care schimbase atât de brusc dispoziția lui Sinjin.

- Prea bine, Înălțimea Voastră... răspunse ea, fără a-și ascunde ironia.

Dracu' să-l ia de ticălos! Va rămâne numai până când va găsi o cale de-a se strecura dincolo de poartă, profitând de neatenția străjilor. Cu prietenii pe care și-i făcuse printre beduini, nu va dura mult până să-și recapete libertatea.

- N-ai voie să ieși din casă, zise el scurt, parcă ghicindu-i gândurile.

Chelsea ridică mirată din sprâncene, iar Sinjin adăugă:

- Am auzit că te-ai luat la întrecere cu Jahir. S-ar putea să te simți tentată de-o plimbare călare. În starea în care te afli, e riscant, urmă el cu glas ceva mai blând. Trebuie să te gândești și la copilul tău.

- La copilul *meu*? Ce frumos știi să pui problema! Dacă nu mă înșel, e copilul *nostru*.

Fiindcă tot ajunsese prizonieră, n-avea rost să-și mai măsoare vorbele.

- *Tu-i* ești tată, preaiubite soț.

La auzul cuvântului „soț“, el nu-și putu stăpâni o grimasă, apoi spuse cu glas lipsit de orice sentiment:

- Asta rămâne de...

- Prea mult ai umblat cu târfele, *my lord*. De asta nu mai ești în stare să vezi limpede.

- Din câte țin eu minte, tu le-ai învățat meșteșugul cât ai clipi din ochi. Cu firea ta de aventurieră, dă-mi voie să fiu circumspect în privința paternității copilului. Au trecut două luni până când taică-tău m-a informat că ești gravidă. Două luni înseamnă timp suficient...

- ... suficient ca să te culci cu o sută de femei, așa-i, *my lord* ? replică Chelsea. Noi, fetele de la țară suntem ceva mai modeste.

- Vrei să spui că-n tot acest timp n-ai mai avut alt bărbat? Întrebă Sinjin pe un ton neîncrezător.

- Prefer compania cailor! i-o întoarse furioasă Chelsea.

El izbucni în râs, admirându-i replica istească, cu două înțelesuri, și, o clipă, pe chipul său se așternu expresia caldă și afectuoasă dintotdeauna.

- Bine, la vremea potrivită îți vei primi răsplata pentru virtutea ta. Până atunci, te afli aici și-aici ai să rămâi. Afară de cazul că-ți voi da alte dispoziții.

- Nelegiuitule! șuieră Chelsea, nemaiputându-și stăpâni furia.

- Poate că sunt nelegiuit — spuse liniștit Sinjin, fără să-i pese de izbucnirea fetei — dar gândește-te că măcar pruncul tău nu va primi astfel de insulte.

O privi o clipă, cu un surâs rece și distant, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

O lăsase acolo, fără să-i pese de ea mai mult decât de-un obiect! Ducesei îi trebuiră câteva minute bune ca să-și recapete suflarea, potolindu-și furia și revolta. Se duse la fereastră, în timp ce în minte îi încolțea o hotărâre. Oare cum ar fi putut scăpa de-acolo? se

întrebă, cercetând cu privirea pajiștea din fața grajdurilor.

Cât va dura până ce va reuși să fugă de la Hatton?

Pornind spre camera sa, Sinjin își spuse că ar fi trebuit să se arate mai puțin autoritar. Deși după înfățișare nu s-ar fi zis că fusese grav rănit, totuși statul în picioare îl obosea grozav, încă nu-și recăpătase puterile pe de-a întregul și nici nu se putea sluji de brațul stâng. Va mai dura destul până să redevină cel de odinioară, deși, cu o zi în urmă, reușise să-și ridice brațul rănit până la înălțimea umărului.

Douăzeci de minute mai târziu, Senecca îl găsi întins pe pat.

- Cum poți să fii atât de imprudent! izbucni el, supărat. Vrei să ți se redeschidă rana?

- Am avut grijă... protestă Sinjin, silindu-se să suradă în ciuda stării de slăbiciune care-l țintuia la pat.

- Nu cumva ai început vreun program de gimnastică fără știrea mea? întrebă sarcastic Senecca, dezlegând pansamentul care-i ținea brațul legat de gât.

- Dacă se întorc Fergussonii, vreau să ucid și eu câțiva, mârâi ducele.

- Te asigur că nu vor trece de beduini, așa că te rog să nu-ți mai faci rău cu mâna ta. Abia te-am scos din belea, și n-a fost chiar așa de simplu! îl certă Senecca, deși rareori i se întâmpla să ridice tonul. Iar dac-o ții ostatică pe nevastă-ta, n-ai motive să le temi de scoțieni.

Probabil de-aceea insistase și el ca Chelsea să rămână, își spuse Sinjin, urcând scările către etajul doi și ținându-se de balustradă cu brațul sănătos. Fusese o decizie înțeleaptă, izvorâtă din considerente tactice, fără nici o legătură cu ochii ei violeți, cu rochia transparentă de muselină, prin care trupul de sireună i se profilase în lumina soarelui. În clipa următoare își impuse să nu se mai gândească la frumusețea ducesei și nici măcar la faptul că acum avea o soție. Ce dracu', alți bărbați — de

fapt aproape toți — nu dădeau doi bani pe faptul că au neveste. De ce n-ar fi făcut și el la fel?

Da, da, trebuia s-o țină aici, pentru că Chelsea era parte integrantă din planul lui de răzbunare. Mai precis, prima etapă pe drumul revanșei mult-visate.

Capitolul 29

Trei nopți mai târziu, Chelsea se strecură afară din cameră, îmbrăcată în costumul de călărie și ținându-și cizmele în mână. Traversă fără zgomot holul de la etaj, pășind în umbra zidurilor, apoi porni cu grijă pe scara servitorilor. În acea seară, Sinjin coborâse pentru prima dată la parter ca să servească cina, după care rămăsese în compania lui Senecca, la un pahar de porto.

Din dormitorul ei, aflat chiar deasupra sufrageriei, Chelsea ascultase murmurul conversației prin fereastra deschisă. Nu deslușise cuvintele dar, auzindu-i răsând din ce în ce mai tare, trăsese concluzia că Sinjin băuse zdravăn și că în noaptea aceea va dormi neîntors.

Luna nouă arunca o rază palidă de lumină, ideală pentru planurile ei de evadare.

Se opri o clipă în fața ușii de la bucătărie, ca să-și tragă cizmele, apoi înaintă cu prudență, rămânând mereu în umbră, până când ajunse pe pașiște. Aici scoase la iveală frâul pe care-l ascunsese sub un gard viu, apoi sări în țarcul unde patru iepe fuseseră izolate de armăsari. În nopțile calde de primăvară, caii preferau să-și petreacă noaptea pe câmp decât în grajd.

Safy ciuli urechile, ridicând capul. Zărind-o pe Chelsea, necheză ușor. Chelsea o călărise în numeroase rânduri și iapa îi cunoștea mirosul. Nici nu mișcă atunci când fata îi trecu zăbala printre dinți, punându-i frâul pe cap.

Dintr-un salt fu în spinarea iepei, începând să-i murmure drăgăstos la ureche:

- Așa, iubito... Când ajung la Newmarket, te trimit înapoi... N-ai să lipsești prea mult de-acasă...

Apucă frâul, îndreptând iapa către capătul cel mai îndepărtat al țarcului.

- O să sărim peste el, iubito... Iar tu ai să mă duci departe... Acum! o îndemnă ea, dându-i piteni în acea clipă.

Iapa pomi în trap ușor și, zărind în depărtare gardul, iuți pasul, cu un instinct fără greș. Se apropiară de gard în galop și animalul îl sări ca și cum ar fi avut aripi.

- În sfârșit, liberă! se bucură Chelsea în clipa când iapa atinse cu copitele pământul, de cealaltă parte a țarcului.

- Îți mulțumesc, pasăre a deșertului!... murmură fata, mlcându-și capul pe grumazul iepei. Îți mulțumesc... îți mulțumesc...

Dar de-abia rosti cuvintele când liniștea nopții fu sfâșiată de-o fluierătură ascuțită. Safy se opri brusc. Înainte ca Chelsea să-și fi recăpătat echilibrul, iapa se răsuci în loc, ridicând un nor de praf, apoi se năpusti într-un galop nebun înapoi spre țarc.

Fără să-i pese nici de piteni, nici de frâu, se întoarse de unde plecase, sărind fără șovăire gardul ce împrejmuia pășunea. Câteva clipe mai târziu, culegea delicat cuburi de zahăr din palma lui Sinjin.

- Hazan te va însoți înapoi în casă, zise ducele, mângâind botul catifelat al iepei.

Vorbea pe un ton absent, preocupat doar de animalul din fața lui.

Servitorul arab se repezi s-o ajute pe Chelsea să descalece.

- Și dacă eu *nu vreau* să intru în casă? se răsti fata.

Va să zică, Sinjin se jucase cu ea, lăsând-o să creadă că putea a scape, deși știa că poate oricând să cheme calul înapoi!

- N-ai încotro!

O privi fugar, cu un început de zâmbet.

- Nu-i așa?

- Tare mi-ar plăcea să te fac să-ți piară zâmbetul! scrâșni Chelsea... Măcar aici am de ales!

Ridică brațul în care ținea cravașa, repezindu- înaintea cu toată puterea.

Sinjin se feri fără efort și-i smulse biciușca, răsucindu- i brațul cu mâna sănătoasă.

- Dă-o jos de pe cal! îi porunci el lui Hazan.

- Nu îndrăznești să te lupți singur? îl provocă Chelsea, văzând că Hazan șovăia să se apropie.

- Te-aș putea răni, răspunse Sinjin cu voce rece și neîndurătoare, dând restul bucățelelor de zahăr slujitorului care ieșise ca din pământ, la un simplu semn al lui. De-acum încolo vei sta încuiată în camera ta.

O privi pentru prima oară în ochi și adăugă:

- Așa pățesc copiii neascultători.

Greșise rostind astfel de cuvinte, pentru că, în aceeași clipă își aminti că Chelsea nu era câtuși de puțin un copil, ci o femeie... o femeie focoasă... Simți cum îl învăluie parfumul ei și făcu un pas înapoi, ca și cum i-ar fi fost teamă să rămână prea aproape. Chelsea descălecă, refuzând să se lase umilită în fața ducelui și nedorind să-i pună pe prietenii ei arabi într-o situație neplăcută. Fără îndoială că beduinii ar fi dat-o jos din șa cât ai clipi — în tradiția lor, privilegiile femeii erau foarte limitate — dar ar fi fost penibil și pentru ei, și pentru ea.

Slujitorii o conduseră până în cameră, mai curând binevoitori decât severi. Totuși era din nou prizonieră, își zise Chelsea când ușa masivă se trânti, iar cheia se auzi scrâșnind în broască.

Să fi fost cumva o ironie a sorții? se întrebă ea, privind pe fereastră la cei doi oameni care stăteau de pază în curte. Sau trebuia să înțeleagă că era, pentru a doua oară, victima privilegiilor pe care le aveau bărbații? Mai întâi taică-său, iar acum soțul, o închiseseră pentru că îndrăznise să vrea să fie stăpâna propriului său destin. Cu siguranță că taică-său nu se sinchisise nici de

libertatea lui Sinjin, tot așa cum și ducelui prea puțin îi păsa de-a ei. Amândoi o tratau ca pe-o vită! Și, la dracu', se săturase de când tot lupta ca să devină o femeie independentă!

Oare cerea prea mult dacă pretindea o discuție rațională? Nu putea rezolva cu soțul ei, în termeni amicali, problemele acestei căsnicii? La urma urmei, în multe privințe aveau aceleași puncte de vedere. Amândoi se declaraseră împotriva căsătoriei. Nici unul nu voia să trăiască împreună cu celălalt. Desigur, dacă în aceste chestiuni esențiale căzuseră de acord, restul problemelor ar fi trebuit să se rezolve de la sine.

Într-o clipă, găsi calea prin care putea atrage atenția soțului ei. Deși cu ușor regret pentru metoda oarecum „copilărească”, schiță totuși un surâs, asemănător cu cel caracteristic lui Sinjin.

Seneca și Sinjin abia se instalaseră în bibliotecă, la un pahar de coniac, când afară răsună un zgomot asurzitor. Ferestrele erau deschise, lăsând să pătrundă aerul cald al nopții, astfel încât vibrațiile păreau să vină din mai multe direcții. Curând, însă, se lămuriră că zgomotul fusese produs chiar în incinta casei.

- Ah, femeile! bombăni dezgustat Sinjin.

- Ai stat de vorbă cu ea? întrebă Seneca.

- Despre ce? Despre faptul că ai ei erau cât pe-acum să mă omoare? E prea fragilă ca să „discut” cu ea așa cum mă îndeamnă inima!

- Cât timp ai de gând s-o ții aici?

- Până când Fergussonilor le va veni mintea la cap.

- Asta poate înseamna până la Sfântu-Așteaptă!

Sinjin îl privi pe deasupra paharului, apoi ridică din umeri și duse paharul la gură, golindu-l dintr-o înghițitură. Oftă adânc și spuse:

- De cum îmi voi recăpăta forțele, am să-i provoc pe toți la luptă și-am să-iucid unul câte unul.

- Duncan parcă-ți era prieten.

- Bine zis *era*. Când te-ai aflat la un pas de moarte începi să reconsideri până unde se pot extinde limitele prieteniei. În cazul meu, am rupt-o cu el!

Din camera ducesei continuau să răzbată zgomote de sticlă spartă și lemn sfărâmat. Majordomul bătu la ușa bibliotecii, ca să-și întrebe stăpânul ce trebuia să facă.

- Mâine dimineată strângi cioburile, și-atâta tot! răspunse liniștit Sinjin. Până atunci te asigur că se va potoli. Trimite-i pe toți la culcare. Lăsați-o în pace!

Dar mai târziu, când unul dintre arabi veni să-l cheme, temându-se că Chelsea pățise ceva, Sinjin nu se duse la culcare, ci ascultă cu atenție la ușa ei, apoi zise cu indiferență:

- Aveți grijă să nu iasă din cameră!

După care se îndepărtă.

În numai câteva minute, măsuța de toaletă ateriză pe terasa de dedesubt, zdrobindu-se în mii de bucățele, chiar lângă unul din paznici. Sinjin oftă și întoarse capul spre Senecca:

- Se pare că așa o s-o țină până mâine dimineată.

Își umplu din nou paharul, dându-1 peste cap, apoi îl puse pe măsuță și se ridică, scoțând un geamăt de exasperare.

- Dacă vezi că nu mai vin, zâmbi el fără veselie, trimite ajutoare.

Capitolul 30

Ducele intră în camera soției sale, închizând ușa în urma lui; o privi atent câteva clipe, ca și cum simpla lui prezență ar fi fost de-ajuns s-o liniștească. Nasturii din perle ai vestei sale cu dungi verzi sclipeau în lumina lumânărilor, care aruncau umbre gălbui pe pantalonii din piele de căprioară. Cu cizmele de călărie bine înfipite în podea, stătea neclintit, țintuind-o cu privirea, ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

Stârnită de aerul lui calm și netulburat, Chelsea azvârli în el cu ultimul bibelou rămas întreg.

Mica figurină reprezentându-l pe Pierrot se zdrobi de ușă, la numai o palmă de capul ducelui, apoi se prăbuși pe covor într-o puzderie de cioburi colorate.

Sinjin nici nu clipi, dar pe bărbie începu să i se prelingă un firicel de sânge. Ridică mâna, fără s-o scape din ochi pe Chelsea, și-și scoase din piele minuscula așchie de porțelan, aruncând-o peste celelalte.

- Dumnezeule! Te rog să mă ierți! Îngăimă Chelsea, a cărei fire nu fusese niciodată violentă și care făcuse tot tărăboiul cu un scop precis.

- Ar fi și cazul să-ți ceri iertare, murmură Sinjin, rotindu-și ochii prin încăperea distrusă.

Nici un obiect nu scăpase întreg. Totul fusese spart sau slărâmat. Chelsea reușise chiar să smulgă câteva vergele din lăblia de la căpătâiul patului.

- Nu mi-a venit în minte altă cale prin care să-ți atrag atenția.

Sinjin i-ar fi putut sugera o mulțime de modalități, nici una din ele distructivă — de exemplu, câteva cuvinte așternute pe o foaie de hârtie — însă înainte de-a apuca să deschidă gura, ea adăugă:

- Chiar și-așa, ți-a trebuit o groază de timp până să reacționezi. Se pare că ești obișnuit cu istericalele femeilor.

Avea dreptate, deși lui nici prin gând nu-i trecea să comită prostia de a-i face o astfel de mărturisire. De altfel, recunoștea în sinea lui că un simplu bilet n-ar fi fost de-ajuns. Se ferise tot timpul să-i vorbească, neștiind dacă ar fi reușit să-și stăpânească mânia. De asemenea, nu era convins că ar fi rezistat tentației de-a o pedepsi pentru schimbările catastrofale intervenite în viața sa. Sigur că era mai bine s-o evite. Iată, de pildă acum tare-i venea s-o plesnească, dar se stăpâni cu prețul unui uriaș efort de voință.

- Bun, acum mi-ai atras atenția... zise Sinjin, rotindu-și din nou privirea peste dezastrul din cameră. Ai să-mi plătești pagubele din banii tăi de buzunar, adăugă el, cu un surâs răutăcios.

- Cum adică „banii mei de buzunar“?

Întrebase cu atâta blândețe și naivitate, încât ducele și-aduse brusc aminte că, totuși, în fața legii erau soț și soție. Dar această simplă aluzie la căsnicie îl făcu din nou să se zbârlească.

- Vorbești la fel ca taică-tău, i-o rețeză Sinjin, pe care tot îl mai rodeau la inimă clauzele contractului de căsătorie, nemaipunând la socoteală faptul că torturile îndurate în Highlands îi curmau orice pornire spre sentimentalism.

- Nu putem discuta civilizată despre situația noastră?

- Adică despre căsnicia noastră? scrâșni el, rostind anevoie cuvântul pe care-l detesta din tot sufletul.

Chelsea nici nu clipi.

- Da.

Sinjin măsură din ochi distanța dintre ei, slabă protecție pentru făptura delicată care stătea în fața lui, îmbrăcată în costum bărbătesc de călărie. Totuși, în viața lui nu ridicase mâna asupra unei femei și, oricât i-ar fi plăcut s-o pedepsească pe Chelsea pentru tot ce îndurase de la tatăl ei, simțea că n-ar fi avut puterea să-și ducă gândul la îndeplinire.

- Despre ce-ai vrea să discutăm? întrebă Sinjin, căutând din ochi un scaun pe care să se așeze; dar, cum toate erau sfărâmate sau pline de cioburi, rămase în picioare.

- În primul rând, cât intenționezi să mă ții închisă aici?

- Nu știu... Probabil până când sănătatea îmi va îngădui să-i provoc la luptă pe tatăl și pe frații tăi.

- Pe toți?

- Asta depinde de tatăl tău.

- Ce vrei de la el? Te pot ajuta în vreun fel?

- Vreau să-mi recapăt libertatea. Până-n prezent, nu mi-ai fost de prea mare folos.

Avea dreptatea.

- Va să zică, până atunci sunt ostatică.

- Cam așa ceva.

În aceeași clipă îi dădu prin minte că, dacă pruncul nu-i va semăna, avea șanse să solicite anularea căsătoriei. Era limpede că dispunea de suficient de mulți bani cât să cumpere bunăvoința Vaticanului.

- Poate până la nașterea copilului...

Deodată, Chelsea simți că i se moaie picioarele. Din cauza sarcinii suporta greu emoțiile violente, iar gândul unei captivități îndelungate i se părea de nesuportat.

- Ți-e greață? întrebă Sinjin văzând-o că pălise, așa cum se întâmplase și la Rattray Head.

- Sunt doar puțin amețită, șopti fata, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, cuprinsă brusc de slăbiciune.

Aerul răcoros al nopții o ajută să-și mai vină puțin în fire. Surâse fără vlagă și zise:

- N-ar fi trebuit să-ți distrug casa. Credeam că astfel voi reuși să te conving să mă lași să plec.

- Îmi pare rău, dar nu pot. Ești garanția mea, în caz că ai tăi vor dori să-și ia revanșa. Sper să te eliberez curând.

- Șase luni înseamnă foarte mult, zise Chelsea, privindu-1 cum stătea sprijinit de tocul ușii, cu un aer calm și detașat. Nu crezi că pruncul e al tău, așa-i?

Sinjin șovăi câteva secunde, căutând un răspuns suficient de politicos.

- În situația mea, spuse în cele din urmă, vreau să fiu sigur. Acest copil ar putea fi moștenitorul ducatului.

- Ar putea? repetă Chelsea, cunoscând legile la fel de bine ca St. John.

- Dacă-i al meu.

- Și dacă nu-i?

Sinjin se gândi că n-avea nimic de pierdut dacă-i dădea un răspuns sincer.

- Atunci voi cere divorțul.

Cu toate că și Chelsea dorea să fie liberă din nou, vorbele lui sunaseră atât de rece, atât de lipsite de orice urmă de sentiment, încât simți cum urcă în ea un val de furie. În fond, avusese un rol esențial în zămisirea pruncului.

La vremea aceea, puțini bărbați își asumau răspunderea pentru aventurile lor amoroase, iar când totuși o făceau, dintr-o pornire de afecțiune față de amantele lor, rareori se ajungea la mariaj.

Singurele femei care le puteau cere amanților să-și recunoască partea lor de vină erau cele care aveau cu ce să încheie un târg, adică frumusețe sau avere.

Bineînțeles că și amantul în chestiune trebuia să fie într-o situație care să-l împingă către acceptarea unor concesi, respectiv să ducă lipsă de bani sau să fie urât ca dracul.

Însă ducele de Seth era și frumos și bogat.

În plus, cu excepția inițiativei *in extremis* a contelui de Dumfries, Sinjin știa că era invulnerabil.

- Nu vei putea divorța de mine, zise Chelsea, înfuriată dc ușurința cu care ducele era gata să renunțe la ea.

El înțelesese. Indiferent că vorbise serios sau încercase doar să-l amenințe, părea foarte sigură pe sine.

- Vom vedea.

- Asta ne-aduce cu discuția exact acolo de unde-am plecat. Mă lași să plec de-aici după ce se va naște copilul?

- Bineînțeles.

- Chiar dacă ar fi moștenitorul ducatului?

Sinjin nu-i pomenise încă de faptul că avea deja un fiu. De altfel, putea să-și închipuie că Chelsea e în cunoștință de cauză, din moment ce el își recunoscuse fiul cu ani de zile în urmă.

- Chiar și-atunci.

- Dar copilul...?

Se întorceau la aceeași întrebare — exact cea la care Sinjin nu voia să se gândească și nici să răspundă, cel

puțin nu în clipa de față. Îl frământau probleme mult mai importante.

- Nu știu, răspunse cu sinceritate.

Spre uluirea lui, Chelsea izbucni în lacrimi.

- Iartă-mă, murmură ea printre sughituri. De la... un timp... plâng... așa ușor!...

Deși bănuise care va fi răspunsul, totuși vorbele ducelui o îndurerară profund. Sarcina o făcuse irascibilă, iar în ultima vreme se adunaseră o mulțime de necazuri.

- Bine măcar că nu ți-e greață, remarcă el cu blândețe.

- Nu... Mi-a mai trecut... suspină Chelsea, luptând să-și stăpânească lacrimile.

Dintr-o dată, lui Sinjin îi păru atât de singură și părăsită, așa cum stătea pe pervaz, cu picioarele atârând la o palmă de podea, cu obrazul ud de lacrimi. Nu-și scosese costumul de călărie și-și legăna picioarele încălțate cu cizme, întocmai ca un copil. Aerul ei nevinovat îl înduioșă profund.

- Ți se întâmplă deseori să plângi?

- De la un timp, da.

Auzind tonul care parcă-i cerea iertare, el nu-și putu stăpâni un zâmbet.

- Și aș vrea să nu plâng... Nu cerșesc mila nimănui.

- Iar eu sunt ultimul la care ai putea s-o afli, replică ducele, în a cărei privire strălucea o undă de căldură. Nu te las să dormi aici, zise el dintr-o dată.

Mintea lui păru să se oprească pentru o clipă, ca și cum s-ar fi mirat singur de vorbele care-i scăpaseră fără voie. Și, brusc, îi veni o idee: putea dormi cu ea.

Și-atunci își recăpătă gândirea lucidă, dar revelația de adineauri își făcea tot mai mult loc în mintea lui, fără a-i da pace.

„De ce nu?” se întrebă el. Doar era soția lui.

„De ce nu?” repetă în sine sa. Și-așa nu mai avea cum să rămână însărcinată.

De ce nu, de vreme ce oricum își va petrece convalescența de unul singur?

Într-adevăr, de ce nu?

- Vei avea nevoie de o cameră curată în care să dormi la noapte, zise el, ca și cum ar fi simțit nevoia să-i dea o explicație.

- Pot să-mi scutur așternutul. De la un timp reușesc s-adorm fără probleme oriunde m-aș afla.

Sinjin uitase cât de inocentă și cât de lipsită de pretenții era ea. Desprinzându-se de tocul ușii, porni spre ea, cu sentimentul că în noaptea care va urma se va întâmpla ceva deosebit.

- Mai ești supărat? îndrăzni Chelsea, urmărindu-l cu o privire temătoare.

- Pentru ce-ai făcut aici?

Ea încuviință din cap, simțind că fiecare pas al lui îi sporea încordarea.

Sinjin clătină din cap și zâmbi.

- Istericalele tale vor da naștere la ceva bârfe din partea servitorilor, în zilele care urmează. Ți-ar plăcea să redecorezi camera?

- De ce te-arăți atât de îngăduitor?

Ducele ridică din umeri. Nici el nu era în stare să înțeleagă prea bine ce simțea. Stătea în fața tinerei femei, al cărei chip înălțat către el era numai lumină. Oare copilul va moșteni ochii ei? se întrebă deodată, impresionat pentru prima oară de faptul că ea purta în pânțele o nouă viață.

- Cum te simți? o întrebă cu blândețe.

- Obosită.

Râse și adăugă:

- Ca de obicei...

Dacă Sinjin avea de gând să pretindă că ar fi venit s-o vadă și în lipsa „invitației” pe care i-o făcuse, atunci și ea se putea arăta la fel de îndatoritoare. Dar era obosită, nu numai fizic, ci și psihic, la capătul acestor ultime săptămâni în care dusese un război în toată regula. Dacă

Sinjin îi oferea un armistițiu temporar, ea una era gata să-l accepte.

- Am să-ți găsesc o cameră mai confortabilă, zise ducele, atingându-i ușor umărul, ca și cum s-ar fi temut să n-o sperie.

Apoi, petrecându-și brațul pe sub picioarele fetei, o ridică, fără să simtă prea mare durere. Ținând-o cu gingășie, astfel încât abia îi atingea pieptul, zise:

- Nu mi se pare c-ai devenit mai grea.

Ea se bucură să-l audă făcând o aluzie la trecut, ca și cum ar fi vrut să păstreze amintirea zilelor frumoase când doriseră să fie împreună.

- Nici nu m-am îngrașat prea tare. Atâta doar că mi-e somn tot timpul... spuse încet Chelsea. Aș vrea să-ți pot plăti paguba, adăugă ea, arătând spre prăpădul din jur.

În calitate de soție a ducelui de Seth, acest titlu de noblețe ar fi fost de-ajuns ca să primească fonduri. Dar întrucât Sinjin nu semnase contractul de căsătorie, Chelsea nu dispunea de niciun ban al ei. Poate că, totuși, era săracă.

- N-ai de ce să-ți ceri scuze. E vina mea că m-am purtat prea aspru. Ai nevoie de ceva?

- Peria de păr... răspunse Chelsea, și Sinjin o duse în brațe până la bufet, pe care nu se mai găseau alte obiecte decât o perie și o oglinjoară.

- Ești superstițioasă?

Fata îl privi cu un surâs trist.

Abia atunci remarcă Sinjin că toate oglinzile din încăperea rămăseseră intacte. Se uită la ea cu căldura și blândețea de odinioară, pe care Chelsea și le amintea așa de bine.

- Mâine vom încerca s-ajungem la niște compromisuri, spuse el.

- Se vede treaba că zânele pădurii mi-au ascultat ruga... râse fata. Am fost la un pas de libertate.

Sinjin se abținu să-i strice bruma de bună-dispoziție tocmai după ce Chelsea mărturisise ce mult plânsese în ultima vreme.

- Așa e, la un pas de libertate, întări el.

Dar în timp ce-o ducea în brațe către dormitorul lui, își dădu seama dintr-o dată că, de fapt, se bucura că tentativa ei de evadare nu izbutise.

Pradă unor sentimente contradictorii și neștiind ce să facă, odată ajuns în dormitor Sinjin se îndreptă spre canapeaua de lângă șemineul unde, în nopțile răcoroase de primăvară, încă mai ardea focul. Se așeză cu Chelsea în brațe.

- Cred că-s o povară grea pentru tine, zise fata.

Sinjin o privi, amuzat de cuvântul blând prin care alesese să exprime dezastrul petrecut în viața lui.

- Încă nu prea grea, glumi el, ținând-o pe genunchi fără efort.

Brusc se așternu tăcerea. Între ei rămâneau atât de multe lucruri nerezolvate.

Ducele își făcea reproșuri pentru că, în ciuda tuturor celor petrecute, continua s-o dorească.

Chelsea se gândea cât de apărută se simțea lângă Sinjin, ale cărui brațe o înlănțuiau, dându-i un sentiment de siguranță.

Tăcerea se prelungi. Nici unul din ei nu știa cum să deschidă discuția fără să atingă vreun subiect dureros.

- Sunt obosită.

- Ești obosită?

Vorbiseră în același timp, precum în corul antic, și amândoi izbucniră în râs, cu un aer jenat.

- Mi-e și foame, adăugă Chelsea. Dacă nu te superi...

- De ce să mă supăr? întrebă Sinjin cu un ton ciudat, gândindu-se numai la femeia pe care o ținea în brațe, cu trupul fierbinte lipit de coapsele lui.

Dar se stăpâni la timp și zise:

- Bineînțeles că nu mă supăr. Am să chem bucătarul.

Serviră o cină frugală, cocoțați în vârful patului, și curând reveniră la relațiile destinate dinainte.

Chelsea mănca ouă cu murături, budincă rece și biscuiți cu stafide abia scoși din cuptor. Ca băutură, alege nectar făcut în casă și adus, rece, direct din cămară. În plus, servi o porție zdravănă din friptura la grătar comandată de Sinjin, felicitând bucătarul pentru prăjitura pufoasă, cu cremă și marțipan. Abia după ce înghiți și două portocale, se declară mulțumită. Sinjin o privea uluit.

- Dac-ai s-o ții tot așa, iubita mea soție, pruncul nostru va cântări cât doi.

- Nu-i așa că te-am îngrozit? întrebă Chelsea, înduioșată de apelativul cu care i se adresase Sinjin. Tot timpul mi-e foame, îmi închipui că bărbații nici nu înțeleg cum vine asta.

- Poate că da... murmură el de-abia auzit.

Chelsea ridică privirea de la portocala pe care tocmai o curăța de coajă.

- Nu mai ești supărat pe mine? Nu mă mai urăști?

Dar nu-și sfârși bine întrebarea, că-i veni să-și muște buzele. Încă din copilărie descoperise că bărbaților nu le plăcea să li se pună prea multe întrebări. Preferau să nu discute despre propriile lor sentimente.

- Pot să-mi iau vorba înapoi? îndrăzni ea, cu un surâs timid.

- Te rog.

Nu se înșelase. Sinjin nu avea nici un chef să-i răspundă. Cele două cuvinte sunaseră ca o dojană.

Apoi el oftă, se sprijini de căpătâiul patului și, trecându-și palma peste obraz zise:

- Nu-mi dau prea bine seama ce simt, dar sunt fericit că nu mai plângi și că ești aici, cu mine.

- Și eu mă bucur că ți-a mai trecut durerea din braț. Iar acum, că ne-am întrecut în politețuri, îmi îngădui să-ți șterg sângele de pe bărbie. Ți-ai redeschis rana pe care ți-am făcut-o mai devreme, cu așchia de porțelan.

El izbucni în râs.

- Dar știi că nu mă plictisesc cu tine!

- Nu ți s-a mai întâmplat?

- Nu.

- Atunci voi avea grijă să nu-mi schimb apucăturile.

- Altfel ai fi făcut-o?

- Mi-ar fi plăcut, însă mă tem că n-aș fi fost în stare, după ce atâția ani m-am purtat ca un băiețoi.

- Nu cumva de asta te și plac?

- Nu știu. Nici tu nu știi ce-ți place la mine, pentru că dintotdeauna te-au interesat femeile pentru un singur lucru...

El căzu pe gânduri câteva momente. Pentru nici optsprezece ani, fata asta se dovedea extrem de perspicace.

- Cum în familia mea nu sunt decât bărbați, le-am învățat obiceiurile, Înălțimea Voastră.

- Sinjin, o corectă ducele.

- Nu îndrăznesc...

- Te rog să îndrăznești.

Nu era cazul să adreseze acest îndemn unei fete care, de ani de zile, făcea numai cum o tăia capul. Dar, având în vedere ce-și dorea în clipa de față, Sinjin spusese exact ce trebuie.

Cât despre Chelsea, ea găsisese un mijloc irezistibil de a-i curăța sângele de pe bărbie. Apropiindu-se de el, se aplecă și, punându-i palmele pe umeri, începu să-l șteargă cu vârful limbii.

Desigur, nici unul dintre ei nu închise ochii în noaptea aceea. Viața la Hatton începea să capete o nouă și plăcută perspectivă.

Capitolul 31

Ploile de primăvară făcuseră să se deschidă mugurii și florile, îmbrăcând văile și dealurile cu o mantie de

verde proaspăt. După ploii se iviră, victorioase, razele de soare. La Hatton trecură două săptămâni de plăceri și satisfacții. Sinjin și Chelsea se împăcaseră și trăiau clipe de extaz, uitând de lumea care se întindea dincolo de valea cea singuratică. Râdeau, stăteau de vorbă și făceau dragoste, se hrăneau în gură unul pe altul, citeau din cărțile lor preferate, iar făceau dragoste, se plimbau și călăreau prin câmpiile cu iarbă grasă, după care din nou făceau dragoste. Într-un cuvânt, locuiau în paradis și... făceau dragoste.

Deși Seneca fusese trimis la Londra, Sinjin păstrase suficienți soldați ca să-i asigure paza în cazul unui atac din partea Fergussonilor. Umărul i se vindecase treptat. Își recăpăta puterile pe măsură ce în trupul ducesei prindea să crească pruncul lui. Ea începuse să se schimbe, deschizându-se ca o floare, sub privirea încântată și surprinsă a soțului.

- Te-ai gândit ce nume să-i dăm copilului? întrebă Sinjin într-o după-amiază când stăteau amândoi pe iarbă, la umbra unui măr din livadă.

Chelsea își ținea capul pe genunchii lui; de jur-împrejurul lor răsuna bâzît de albine, sporindu-le plăcerea zilei calde de primăvară.

Chelsea ridică ușor fruntea și zâmbi, continuând să-i mângâie părul cu mișcări languroase. Clătină din cap, fără o vorbă. Toropită de razele soarelui, era pe jumătate adormită.

- Asta înseamnă că mă lași pe mine s-aleg? întrebă Sinjin, cu un licăr jucăuș în ochii albaștri.

- De unde ai atâta energie, când mie nu-mi vine să fac nimic? surâse Chelsea. Nu, nu te las s-alegi!

- Nu uita că nu eu port în pânțele un copilăș, iubito, așa că *ai voie* să nu faci nimic.

Râse scurt și adăugă:

- ... de fapt, aproape nimic. Și... urmă el cu o privire malițioasă, mie-mi place numele Alfred.

Se rostogoli în iarbă înainte ca Chelsea să-i ardă un ghiont, apoi, rămânând la o distanță sigură, o întrebă zâmbind:

- Ție nu?

- Va fi fetiță, nu băiat.

- Grozav! exclamă Sinjin și, proptindu-și bărbia în palmă, începu să viseze la familia perfectă pe care-o va avea, alături de Beau și de fetița ce va veni pe lume. Acum ești sigură...

Îi plăcea s-o necăjească, tot așa cum îi plăcea s-o admire și s-o strângă în brațe. În plus, începea să-l bucure gândul că, în curând, i se va naște un alt copil. Animositățile dintre el și Chelsea luaseră sfârșit, alungate de dulcele extaz al clipelor petrecute împreună la Hatton.

- Absolut convinsă, răspuse fata, la fel de încrezătoare ca și bătrâna ei doică atunci când interpreta semnele sarcinii.

Sprijinindu-și capul de scoarța aspră a mărului, adăugă:

- O să-i spunem Flora. Așa o chema pe mama mea.

- Flora a fost și numele pe care ți l-ai luat în noaptea de la Six-Mile-Bottom.

Amintindu-și ce bine se potrivise numele cu tumultul pasiunii lor din acea noapte, Sinjin coborî fără voie glasul, gândindu-se cum ar fi fost de n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Chelsea.

- Zău? Chiar așa m-am recomandat?

Pentru ea, vălmășagul de senzații și plăceri din prima noapte cu Sinjin umbrea alte detalii ale întâlnirii. Nu-și mai amintea decât sărutările lui și propria-i dorință de-a i se abandona în brațe.

- Țin minte perfect, șopti el, aplecându-se să-i mângâie glezna fină, cu gândul la făptura inocentă și frumoasă, proaspătă ca primăvara și mirosind a trandafiri...

Nu era superstițios — nici măcar la masa de joc — și credea mai curând în pricepere decât în noroc. Totuși, nu

se putu împiedica să nu se minuneze de întâmplarea fericită care i-o scosese în cale pe Chelsea Fergusson.

Era prea aproape de ea și prea seducător, își zise Chelsea, fără să-și ia ochii de la bărbatul care-i fermecase inima. Înflăcărat ca lumina orbitoare a soarelui, tainic și capricios ca vântul care-i juca în plete, Sinjin oferea doar o plăcere trecătoare. Iar ea îl iubea mai mult decât s-ar fi convenit. Când o privea în ochi, tot universul se topea într-un singur sentiment — ca acum — și ar fi dorit din suflet să-i împărtășească ce simțea. Dar el nu vorbea niciodată despre dragoste, preferând tachineria și manifestările indirecte de afecțiune. Așadar, în ultimele săptămâni, Chelsea încercase și ea să se stăpânească.

- Dacă ești foarte, foarte cuminte — zise ea zâmbind și ridicând din sprâncene — am să te las să-i alegi cel deal doilea nume, după Flora.

Tonul ei insinuant se referea la o anumită „cumințenie”. Sinjin pricepu numaidecât, trezindu-se din reverie.

- Dacă va fi fetiță, atunci Alfreda... râse tânărul. Știu eu cum să-ți arăt că sunt cuminte. Dar de ce nu Parthenia sau Zilpha? continuă el să zâmbească.

Apucându-i glezna cu degetele subțiri și puternice, o trase încet spre el, murmurându-i la ureche:

- Să-mi spui când te-ai săturat de „cumințenia” mea...

Își plimbă vârful limbii pe talpa ei goală, mușcând-o ușor.

Apoi, cu ochii în ochii ei, adăugă:

- Dacă nu te vei simți în stare să vorbești, ajunge să schițezi un semn...

Îi puse palmele pe genunchi, depărtându-i coapsele cu blândețe. Era un bărbat delicat, senzual, cu gesturi blânde și mângâietoare. Femeile i se dăruiau din proprie voință.

- Dar dacă nu voi putea nici măcar asta? murmură Chelsea, pe care trupul fierbinte și privirea fascinantă a

lui Sinjin o făceau deja să tremure de dorință, ca și cum aici, la Hatton, n-ar fi trăit decât pentru plăceri.

- Atunci voi hotărî chiar eu când e momentul să mă opresc... o liniști tânărul, plimbându-și palmele în sus pe coapsele ei.

Chelsea îl iubea așa de mult încât uneori aproape că-1 ura fiindcă-i răpise libertatea, legând-o de el mai strâns decât prin forță fizică. Însă, oricât de rău îi părea să se știe dependentă de Sinjin și de propria-i dorință, acest bărbat îi oferea o fericire inexplicabilă și irezistibilă.

La rândul său, Sinjin cugeta că viața la Hatton era un adevărat paradis. Atingându-i sexul umed de dorință, se simți mulțumit, reconfortat, vindecat prin pasiune și tandrețe, râs și bucurie.

Mai receptivă la afecțiune și mai puțin temătoare în fața unei relații de durată, Chelsea recunoștea că sentimentul ce i-l poartă lui Sinjin era iubire. El încă nu, pentru că nu știa ce e iubirea.

Dar când buzele li se întâlniră într-un sărut pătimaș, o emoție năvalnică — oricare i-ar fi fost numele — puse stăpânire pe trupurile lor tremurând de așteptare.

Capitolul 32

Vremea caldă din acea după-amiază fu urmată de trei zile și trei nopți de ploaie neîntreruptă, însă idila de la Hatton continuă, netulburată, camerele reședinței de vânatoare a lui Sinjin oferind același confort ca și câmpiile înSORITE din împrejurimi.

În cea de-a patra zi, Chelsea se trezi de dimineață tot în ropotul ploii. Desprinzându-se de trupul fierbinte al lui Sinjin, se întinse alene și întrebă:

- Întotdeauna plouă așa pe-aici?

Pe jumătate adormit, Sinjin răspunse fără să deschidă ochii:

- E prima oară când vin la Hatton primăvara.

Apoi, trăgându-și perna peste față, ca să se ferească de lumina zilei, mormăi:

- Nu-i sezon de vânătoare.

Chelsea se ridică în capul oaselor, dându-și la o parte de pe obraz șuvițele de păr blond și ciufulit, după care se întinse din nou.

Ce frumoasă era viața... în ciuda ploii!

Ce bine era să trândăvească în pat, fără grija casei și a grajdurilor! Se simțea în vacanță. Aruncă o privire spre trupul bronzat al soțului său, zăcând în așternutul răvășit și ținându-și pema pe ochi cu amândouă mâinile.

- Hai să facem niște acadele!

De sub pernă răzbătu un murmur înfundat.

- Mor de foame!

Alt mormăit, și mai nedeslușit.

- Sinjin!

St. John deschise ochii, pentru că perna zburase câtcolo. Simți trupul fierbinte al soției așezat deasupra lui. Se luptă să se dezmeticească, obișnuit să doarmă pe apucate după ani întregi petrecuți prin budoarele femeilor, și surâse amuzat văzându-i obrajii îmbujorați.

- Măcar *știi cum* să le pregătești? întrebă el, pe același ton lejer cu care odinioară ar fi spus „Bună-dimineața” femeii lângă care rămăsese peste noapte.

Râse și adăugă:

- Pentru că eu, unul, habar n-am!

- Știu cum să le dau formă, declară încrezătoare Chelsea, ca și cum prepararea în sine n-ar fi avut nici o importanță.

- Dacă ignoranța noastră în materie e desăvârșită, de ce să nu le comandăm pur și simplu la bucătărie? În plus, putem dormi până sunt gata.

- La noi în casă, întotdeauna facem acadele în zilele ploioase.

O clipă, el deschise ochii mari, privind-o cu mirare, apoi își plecă pleoapele din nou murmurând:

- Nemaipomenit!

În zilele ploioase, preocupările lui erau cu totul altele. Și nu numai atunci...

- Ți-am zis că mor de foame, insistă Chelsea, fără să-i ia în seamă ironia.

- Ție ți-e foame întotdeauna.

- Știi bine că trebuie să mănânc pentru doi.

Arăta nespus de veselă, chiar și în primul ceas al dimineții, ca o nimfă a pădurii, gata să pornească pe firul apei într-o lotcă. Sinjin nu se arăta la fel de încântat de ivirea zorilor, după ce, cu o noapte în urmă, golise două sticle de vin și cam tot atâta coniac. Totuși, își contempla soția cu o privire binevoitoare. Ea fusese bucuria și încântarea acestor zile petrecute la Hatton. Prin urmare, drept răsplată pentru plăcerea pe care i-o dăruise, se hotărî să-i facă pe plac, acceptând să prepare împreună acadelele.

- Presupun că, dacă tot mănânci pentru doi, iar în familia ta există o tradiție, am putea să ne-apucăm de cofeturile alea...

- Acum? sări Chelsea, nerăbdătoare ca un copil.

El gemu, fiindcă puterea nu-i era pe măsura voinței. Oftă resemnat, apoi zâmbi și zise:

- Acum.

Chelsea se năpusti jos din pat, dând fuga în celălalt capăt al camerei mansardate. Apucă halatul azvârlit pe scaun și, răsucindu-se pe călcâie, îl înfășură grăbită în jurul trupului.

Sprijinit într-un cot, Sinjin surâdea, amuzat de bucuria de pe chipul ei într-o dimineață atât de mohorâtă. Halatul bleumarin îi punea în evidență părul bălai, aruncând scilipiri azurii în timp ce ea se mișca rapid de la birou la șifonier, de la șifonier la măsuța de toaletă, luându-și pieptenele, peria și oglinda. Viteza cu care umbla de colo-colo îi dădea lui Sinjin o ușoară senzație de amețeală.

- Ai prea multă energie în dimineața asta, iubito... murmură el, prăbușindu-se înapoi pe pernă. Mai stai și tu locului o clipă.

- Așa-i mai bine? întrebă râzând Chelsea, încetinind pasul, conștientă de efectele alcoolului îngurgitat de soțul ei cu o seară înainte.

Îmbrăcată în halatul lui de mătase, prea lung și atârânănd în urmă-i ca o trenă, Chelsea avea aerul unei regine pășind pe scena unui teatru. Numai surâsul rămânea poznaș și entuziasmat, în timp ce părul auriu o făcea să semene cu o nimfă.

- Te-ai tăiat la picior! zise ea, apropiindu-se de pat și punând jos obiectele pe care le ținuse în brațe.

Se aplecă să cerceteze firisorul de sânge de pe coapsa lui Sinjin.

Surprins, el se săltă brusc în capul oaselor, înjurând printre dinți din cauza migrenei care nu-i dădea pace.

- M-am tăiat? repetă el, privind nedumerit și neîncrezător șuvița de sânge.

- Lasă, că te spăl eu, se oferi Chelsea, căutând din ochi un ștergar curat.

Fără să priceapă cum s-ar fi putut tăia cineva care dormise liniștit în patul lui, Sinjin apucă cearșaful și începu să ștergă pata.

Nu avea nici o rană. Pielea îi era intactă.

În următoarea fracțiune de secundă, îl fulgeră un gând cumplit, stârnindu-i reacții care de care mai contradictorii: ușurare, neliniște, teamă și... un copleșitor sentiment de neputință. Cum evitase întotdeauna legăturile de durată, nu cunoștea decât vag simptomele avortului.

- Cred că tu sângerezi... zise el cu fereală, când Chelsea se apropie, ducând în brațe un lighenaș.

Deși cutremurat de descoperire, se strădui să nu-și trădeze tulburarea.

Scăpând din mână șervetul, de parcă ar fost un tăciune aprins, Chelsea își duse palma la gură. Rămase

încremenită în mijlocul camerei, îngrozită de adevărata semnificație a afirmației făcute de Sinjin. În tăcerea care se așternuse, ticăitul ceasului răsuna puternic, ca un gong. O clipă, Chelsea se întrebă dacă nu cumva inima încetase să-i mai bată, pentru că, dintr-o dată, trupul îi devenise rece ca gheața.

- Ar trebui să controlezi, o îndemnă el cu blândețe.

Trăgându-se pe marginea patului, își scoase încet picioarele de sub așternut, ca și cum liniștea apăsătoare din încăperea l-ar fi determinat să se miște cu băgare de seamă.

Chelsea se supuse. Pe prosopul cu care se ștersese rămăsese o pată roșie.

Brusc, se albi la față ca varul.

Inconștient, își strânse coapsele, de parcă acest simplu gest ar fi putut opri dezastrul, împiedicând sângerarea.

„Am să pierd copilul!” îi fulgeră prin minte. „Copilul nostru!”

Își înghiți nodul din gât și închise ochii, luptând să-și stăpânească lacrimile.

„N-am vrut să mă îndrăgostesc de el...” își zise nepu-tincioasă, simțind cum o îneacă plânsul.

Înainte de Hatton, luptase săptămâni la rând să-și înăbușe sentimentele. Dar Sinjin se pricepea să farmece femeile, făcându-le să creadă chiar și în iubire. Mai târziu, când începuse să vorbească despre copil cu tandrețe și dezinvoltură, încercase să-și făurească o modestă speranță de viitor. Dar acum, pruncul se afla în primejdie, iar groaza că risca să-l piardă îi întunecase mintea, umbrindu-i orice urmă de judecată limpede. Tot ce simțea era o imensă tristețe — adâncă, infinită și copleșitoare.

Sub pleoape îi scânteiară primele lacrimi de durere, care începură să i se prelingă pe obraz.

Într-o clipă, Sinjin sări din pat și, luând-o în brațe, o strânse tare la piept. Mânele albastre ale halatului atârnav în jos, strălucitoare ca și lacrimile fetei.

- Poate că așa-i normal, încercă el s-o liniștească. Nu te grăbi să plângi.

Chlesea continua să suspine înăbușit, încălzindu-i pielea cu răsuflarea fierbinte. Lacrimile ei îi frigeau pieptul.

- Vom chema o moașă... Un doctor. Ei trebuie să știe ce-i cu tine... Nu plânge... Poate nu-i nimic grav...

Simțea o pornire instinctivă s-o consoleze, deși în minte răsucea fel și fel de posibilități.

Un moment, apropiata perspectivă a libertății îl tentă la fel ca viziunile din deșert ale Sfântului Anton. Frânturi din viața fără griji de odinioară i se perindară prin fața ochilor, ca un miraj al independenței absolute. Cuvântul „anulare” îi veni brusc în minte, brutal și egoist, ca puterea unui drog.

Totuși, în sufletul său exista și un strop de afecțiune sinceră pentru Chelsea, precum și o tristețe adâncă față de soarta pruncului — poate prea plăpând ca să înfrunte cruda realitate. Așa cum era și relația lui cu Chelsea, începută sub auspiciile nefaste ale unei căsătorii încheiate cu de-a sila.

Se simțea cumplit de abătut, ca și cum, de la un timp, destinul l-ar fi mânuit ca pe-o marionetă. Nu-și putea defini sentimentele. Cu toate acestea, mai presus de orice, nutrea o profundă milă și afecțiune față de Chelsea, a cărei soartă devenise principala sa preocupare.

- Chem îndată o moașă, o încurajă el, legănând-o în brațe ca pe un copil. Am să te culc în pat... numai pentru câteva minute, adăugă, simțind cum fata i se agăța de gât cu disperare.

- Nu... se împotrivi ea, cu un geamăt.

- Te rog, iubito... insistă cu blândețe Sinjin.

- Chiar trebuie? întrebă Chelsea cu glas tremurat și abia auzit.

De n-ar fi fost atât de copleșită de spaimă și durere, s-ar fi mirat nespus de propria-i slăbiciune. Dar senzația de gol din trupul ei o îndemnă să caute speranță și consolare la omul iubit. Nu suporta să-l vadă plecând de lângă ea nici măcar o clipă.

Sinjin o înțelegea — dacă nu teama, atunci această nevoie disperată de a-l ști alături. Continuând s-o înlănțuie cu un braț, reuși să-și îmbrace halatul, și-și lega șnurul de mătase împletită, trăgând de el cu mâna rămasă liberă și cu dinții. Apoi o sărută blând pe frunte și ieși din dormitor cu ea în brațe, grăbit să meargă după ajutoare. Purtând-o pe Chelsea de-a lungul coridorului de-abia luminat (casa de vânătoare era construită pe jumătate din lemn, cu tavane joase, susținute de bârne și ferestre încastrate), se opri în capul scărilor, lângă peretele decorat din loc în loc cu capete de cerb.

- Doamnă Barnes! strigă el. Forester! Ned!... Jim! Frank!

Înșiruirea de nume răsună în golul scării lambrisate, stârnind ecouri în toată casa.

Slujitorii sosiră alergând. Era pentru prima oară când îl auzeau pe stăpân ridicând tonul. Văzând-o pe ducesă în brațele lui, înțelesesă că s-a întâmplat ceva. Și încă ceva grav! Ducele nu se trezea niciodată atât de devreme. În plus, lady Chelsea avea obrazul scaldat în lacrimi.

- Să vină un doctor! Sau mai mulți! Și niște moașe! porunci Sinjin cu glas adânc. Trimiteți după ei îndată! Sahar să vină la mine. Beduinii să plece și ei după doctori.

Dacă renunța până și la paznici, atunci lady Chelsea era, într-adevăr, în pericol.

- Aduceți și micul dejun pentru ducesă! Acum!

La auzul ordinelor sale scurte și precise, servitorii se împrăștiară grabnic, cuprinși de aceeași neliniște ca a stăpânului.

Sinjin și Chelsea începură să aștepte.

Timpul trecea îngrozitor de încet.

Sinjin simțea nevoia să se plimbe de colo-colo prin cameră, nesuportând să stea locului, dar nu voia să-și tulbure soția. Se așeză pe un jilț de lângă fereastra ce dădea în curte, cu ducesa pe genunchi, urmărind mișcările slujitorilor porniți cu treburi. Sahar plecase împreună cu beduinii să escorteze oamenii trimiși după doctori și moașe. Un grup pornise spre nord, către Gregory. Alte două trupe se duseseră prin împrejurimi, după moașe.

Li se servi micul dejun și Sinjin o îndemnă pe Chelsea să mănânce.

- Trebuie să îmbuci ceva, ca să prinzi puteri. Ia niște căpșuni... sau ciocolată... o felie de prăjitură...

Alesese de pe tavă ce era mai bun și-i dădu să mănânce cu mâna lui, vorbind vrute și nevrute ca să-i mai alunge gândurile negre.

- Drumurile sunt desfundate după ploaie. Ar putea dura un timp până când se întorc oamenii mei cu doctorii... așa că trebuie să mănânci. Hai iubito, deschide gura... Mama spunea întotdeauna că primăvara la Hatton e mai multă umezeală decât la Brighton. Mai că se umple cu apă și vechiul șanț de apărare. Uite, ia o linguriță de budincă... E cu cremă de migdale, așa cum îți place ție... Ce-ai zice să punem tabloul cu Mameluke, pictat de tine, chiar în sufragerie? O să tragem bufetul ceva mai la o parte, ca să cadă lumina pe el așa cum trebuie. Acum gustă și din asta... șuncă tăiată felii, cu pâine prăjită și un sos... cu brânză de Stilton... Numai o înghițitură... E o rețetă veche de-a doamnei Barnes...

Glasul lui o liniștea încet-încet, reușind să-i mai distragă atenția de la necazul care-o păștea. Vorbea

încet și monoton, creând o prezență sonoră constantă, o punte tainică înspre realitate în clipele când spaima amenința să-i răvășească sufletul. Dar după o rătăcire de o clipă, gândul fetei revenea cu încăpățânare la sângele prelins din trupul ei. Oare dacă nu se mișca, dacă mânca și se ruga la Dumnezeu, va înceta să piardă sânge? Nu cumva pentru copilaș era deja mult prea târziu și nu va mai reuși să țină sarcina după așa o sângerare?

Dă, Doamne, să se oprească! Oare era ceva obișnuit? Sc întâmpla și altor femei? Să se oprească! Să se oprească odată! *Te rog, Doamne! Te rog!*

Înălța rugi fierbinți către cer pentru că nu voia să piardă acest copil, care deja avea un nume și sex... căruia începuse să-i vorbească, făurind planuri de viitor... Cuprinsă de remușcări, își ceru iertare de la toți sfinții și puterile cerești, pe care, poate, în egoismul ei, îi supăraseră, dorindu-și o fetiță... Poate că acum o pedepseau pentru că-i înfruntase...

Iertare... Iertare... imploră ea în gând. *N-am vrut să mă ridic împotriva vrerii voastre. Iertare...*

Dar, oricare ar fi fost puterile cerești care-o auzeau, se vede treaba că nu se înduplecau să-și plece urechea la rugile ei. Când primul prosop se îmbibă de sânge, Sinjin o ajută să-și pună altul, încercând la fel de disperat să oprească hemoragia.

- Iubito, zise el, îndată ce aruncă prosopul murdar, *te implor* să stai liniștită un minut, până mă duc să discut cu doamna Barnes.

Se străduia să-și țină firea, pentru că, într-adevăr, Chelsea pierdea sânge din abundență.

- Ai nevoie de un doctor. Eu nu te pot ajuta. Te rog din suflet! Nu lipsesc decât câteva clipe.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, se ridică de pe scaun decis să cheme ajutoare, în ciuda protestelor soției. Și pe el îl îndurera perspectiva de a pierde copilul, însă nu accepta să stea și să privească neputincios în timp ce

Chelsea risca să moară din pricina unui prunc nenăscut. Sângera prea tare și de prea multă vreme.

O culcă încet în pat, acoperind-o cu o cuvertură, apoi își îmbracă repede pantalonii și cămașa. Leși din cameră, alergând în picioarele goale, și coborî scara sărind mai multe trepte odată, îndreptându-se spre bucătărie, unde începu să pună întrebări în dreapta și în stânga. Îi luă pe toți la rost. De ce nu soseau ajutoare? Cu fiecare minut, se întuneca la față tot mai tare.

Frank se întoarse din drum, pentru că podul de la Onglay fusese luat de apă. Doctorul Gregory plecase la Manchester cu o săptămână în urmă. Ned încă nu se întorsese de la moașă, doamna Simond, dar pe ploaie, podul Ickly devenea de netrecut. Nici James nu venise înapoi. Sinjin începu să umble de colo-colo ca o fiară în cușcă, întețindu-și întrebările și ținându-i cu priviri arzătoare, ca și cum astfel ar fi putut atenua cruzimea răspunsurilor. Fiecare nouă lămurire îi smulgea un blestem de descurajare.

Chibzui o clipă dacă s-o ducă pe Chelsea până la un doctor, dar renunță imediat. Nicio trăsură nu riscă să se avânte pe drumurile noroioase.

Niciun fel de ajutor, cât de mic, și deja trecuseră patruzeci de minute. Slujitorii roiau în jurul lui, neputându-i oferi decât compătimire. Fulgerat de-o bănuială îngrozitoare, se întrebă cât sânge va mai pierde Chelsea până când... Luptând să-și alunge gândurile sumbre, își frământa mintea cu disperare, în căutarea unei soluții. Nu se afla la un duel, înconjurat de doctori și de martori, și nici măcar pe câmpul de luptă, unde ar fi trebuit să se împace cu ideea morții. Sahar se pricepea întrucâtva la leacuri, dar pentru răni de glonț sau tăieturi de spadă, nu avorturi.

Îi năvăliră în memorie zeci de povești cumplite, despre femei moarte în chinurile facerii: anul trecut, lady Blaire, tânăra soție a lui Paget, care abia împlinise nouăsprezece ani; apoi fiica lui Harold, care nici nu

apucase să-și serbeze prima aniversare a căsătoriei; sora lui Callister, pe care o invitase la dans cu ocazia primului ei bal, cu numai câteva luni mai înainte — toate numai fete tinere, moarte în decurs de câteva ore sau câteva zile. Dar poveștile cu pricina îi priviseră întotdeauna pe alții, nu pe el.

Până acum.

Pentru prima oară, Sinjin — care trăia de-o viață după bunul său plac — avu revelația crudei realități a morții. I se mai întâmplase să se afle în situații-limită, dar de fiecare dată stătuse în puterea lui să iasă la liman. Însă pe Chelsea n-o putea salva nici prin curajul, nici prin eroismul lui. Cum să poruncească cerului sau cum să schimbe în vreun fel fragilul mecanism din trupul fetei?

Era absolut neputincios.

Cugetă o clipă asupra propriei nimicnicii, apoi, ajungând la o concluzie, spuse:

- Dacă primiți vreo veste *cât de mică* de la Ned sau James, veniți să m-anunțați.

Se străduia să le vorbească liniștit, fiindcă se răstise fără niciun motiv la ei mai înainte. Nici unul nu îndrăznise să-i comunice că încercările de-a aduce ajutor dăduseră greș.

- Vreau să aflu de îndată.

Își plimbă privirea peste chipurile slujitorilor, care-l urmăreau cu ochi mari, încordați.

- Ați priceput?

Toți dădură din cap, dar nici unul nu găsi curajul să vorbească în fața acelei priviri sfredelitoare. Într-un târziu, doamna Barnes își luă inima în dinți și zise cu jumătate de glas:

- Da, Înălțimea Voastră!

- Să fie înșeuat Mameluke!

Se răsuci pe călcâie și părăsi bucătăria, străbătând cu pași mari camerele din aripa de vest. Dacă în zece minute nu sosea nici o veste, hotărî el, alergând în sus pe scări, atunci se va duce singur s-o aducă pe moașa

Hobbs. Satul Dedham Close era chiar pe malul celălalt al râului.

Capitolul 33

Când se întoarse în dormitor, Chelsea ațipise. Pășind prin încăpere cu mare atenție, ca să n-o trezească, își căută cizmele, își trase jambierele și-și scoase din dulap o vestă de piele. Se îmbrăcase cu haine ușoare, anticipând o posibilă traversare înot a râului Kenubeck.

Se așază la căpătâiul patului, cu ochii când la Chelsea, când la ceas. Va aștepta zece minute — nici o secundă mai mult, după care va porni spre Dedham Close.

Când acele ceasului arătară sfârșitul calvarului, se ridică hrușc în picioare, ca smucit de o mână nevăzută. Zăbovi un moment la marginea patului, neclintit dar încordat ca un arc, și-și privi soția, simțind cum i se strânge inima de frică. Chelsea părea atât de mică și neajutorată, o mână de om în mijlocul uriașului pat cu baldachin. O fracțiune de secundă, draperiile grele din catifea roșie îi sugerară niște râuri de sânge.

Se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, urmărit de vedenia bizară și de paloarea din obrazul soției.

Nu avea pe nimeni care să-l însoțească — toți slujitorii plecaseră care-încotro, după ajutoare — însă cunoștea bine drumul până la Dedham Close, iar Mameluke simțise că trebuie să se grăbească.

Totuși nu putea înainta prea repede. Calul înota în noroi, iar pe alocuri, unde ploaia inundase poteca, mâlul era moale și înșelător. Mameluke căzu în genunchi de două ori încă înainte de a ajunge la răscrucea Syndam. Cale de două mile, terenul era atât de mlăștinos, încât Sinjin descălecă de câteva ori, înaintând cu calul dc frâu.

Până la ferma lui Villar, ducele se udase learcă, umplându-se de noroi din cap până-n picioare. Mameluke

era numai spume, din cauza efortului de-a înainta prin mocirlă. Trecură peste câmp, peste garduri vii, prin crânguri mohorâte, înconjurați de un peisaj tăcut și cenușiu, pierdut într-o perdea de plante. Sinjin trăia senzația că pe întreg pământul rămăseseră numai el și Mameluke. Nici o vietate nu se aventurase afară după patru zile de potop.

Își încordă privirea și desluși în ceață tăblița care indica drumul spre Dedham Close, aflat la un sfert de milă depărtare, în direcția râului.

Mai curând auzi decât văzu oameni strigând și cai nechezând prin ploaia torențială. Ieșind dintre copacii de pe malul apei, îi desluși pe James și Jonathan, care încercau să traverseze călare torentul vijelios. Doamna Hobbs aștepta pe malul celălalt, înfășurată într-o manta, pe spinarea unei mârțoage care n-avea nici cea mai mică intenție să se avânte în apele înfuriate. În jurul ei se adunaseră câțiva săteni dornici să ajute, dar neputincioși în fața forțelor naturii.

În mod normal, pârâul nu măsoara mai mult de patru picioare⁶, dar acum ieșise din matcă, devenind un șuvoi de apă noroioasă, adânc de cinsprezece picioare și lat de optzeci.

Sinjin se apropie de ei.

- E multă vreme de când așteaptă doamna Hobbs? strigă el, îngrijorat ca nu cumva moașa să fie obosită, întrucât avea nevoie de întreaga ei pricepere.

- Nu —nu! i se răspunse. Nat, barcagiul, a adus-o când i-am bătut noi în fereastră.

- Încerc să trec cu Mameluke. Când mă întorc din nou la mal, ajutați-o pe doamna Hobbs să descalece.

Fără să mai piardă timpul, dădu piteni murgului și se opri undeva în aval, cu gând să traverseze râul ținând seamă de curent. Găsind locul potrivit, își îndemnă armăsarul să intre în apele care curgeau năvalnic.

⁶ *Picior* = Măsură englezească de lungime, egală cu 30,479 cm. (n.t.)

Mameluke se supuse, avântându-se în torent cu aceeași siguranță ca la curse. Înțelegea ce vrea stăpânul de la el și se străduia să se arate la înălțime. De cum se îndepărtară de mal, Sinjin sări în apă, începând să înoate pe lângă cal, ancorat zdravăn de căpăstru.

Puhoiul îi târa la vale, dar armăsarul cel puternic reuși treptat să învingă curentul din mijlocul râului. Într-un târziu, picioarele murgului atinseră fundul. Luptând să-și regăsească echilibrul pe pietrele de lângă mal, țâșni afară din apă, scuturându-se și frământând mâlul în copite. Sinjin ajunse și el pe uscat și se săltă în picioare, apoi rămase în loc câteva clipe, gâfâind și încercând să-și potolească bătăile inimii.

Dar fiecare secundă era prețioasă. Deși încă nu-și revenise, tânărul porni cu pași mari spre sătenii adunați pe mal. Schiță un surâs și zise, cu sufletul la gură:

- Da' plouă al dracului!

Cuvintele lui, împreună cu detaliile spectaculoasei traversări, aveau să fie principalul subiect de conversație al comitatului în următoarele câteva săptămâni.

- Îți mulțumesc... c-ai venit... pe-așa o vreme... adăugă el, înlorcându-se spre doamna Hobbs.

Răsufle șiierător și hainele îi șiroiau de apă.

- Vom avea grijă... să ajungi... cu bine... pe malul celălalt... Mameluke... e... un cal... grozav...

Trase aer în piept și-i întinse mâna.

- Așa-mi pare și mie, încuviință moașa, obișnuită cu vitregiile naturii după treizeci de ani de când tot adusese prunci pe lume.

Descălecă de pe calul ei și se lăsă să alunece în brațele lui Sinjin.

Câteva clipe mai târziu, era în spinarea lui Mameluke, cu mantaua înfășurată zdravăn în jurul trupului.

- Țin-te bine! o sfătui Sinjin, punându-i amândouă mâinile pe mânerul șei.

Grija pentru Chelsea îl îndemna să se grăbească. Intră din nou în râu, alături de multiplul său campion pur-

sânge. Amândoi începură să înoate, târâți pe alocuri la vale de curent, dar luptând cu aceeași îndârjire s-o ducă pe doamna Hobbs pe malul celălalt. James și Jonathan se avântară în apă până la genunchi, scoțându-i pe Mameluke și pe Sinjin la mal, în aclamațiile de bucurie ale sătenilor. Fericit că, în sfârșit, o trecuse râul pe doamna Hobbs, Sinjin le făcu semn cu mâna, apoi, dându-și părul ud după urechi, zise, gâfâind:

- Scuzele mele, doamnă Hobbs, c-a trebuit să te uzi până la piele.

Tonul lui era vesel și glumeț, ca și cum puțin i-ar fi părut că-și riscase viața pentru moașă. Ba chiar încercă și să zâmbească, mulțumit că găsisse ajutor pentru Chelsea.

- Curând te vei încălzi la Hatton, adăugă el, bine-dispus.

- Am văzut eu și mai rele, Înălțimea Voastră, răspunse moașa. De când are dureri ducesa?

Zâmbetul lui se topi. Brusc, Sinjin se simți istovit de parcă ar fi trecut înot Marea Mânecii.

- Mă tem că nu-s durerile facerii. E abia în luna a treia și sângerează tare.

- De cât timp?

- De azi dimineață. Dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să ne grăbim.

I se strânse stomacul de teamă. Oare de când lipsea de-acasă?

- Dumneata mergi cu mine, pe Mameluke.

Făcu semn spre James și Jonathan și toți trei săriră în șa.

În drumul către Hatton, mult prea lung pentru nervii lui încordați, ducele îi povesti doamnei Hobbs tot ce trebuia să știe despre starea tinerei sale soții.

Doamna Barnes îi întâmpină în prag, iar slujitorii le aduseră îndată haine uscate și ceai fierbinte. Din fericire, ducesa încă dormea. Sinjin își schimbă repede

veșmintele, ca să n-o alarmeze pe Chelsea, apoi urcă în dormitor, unde o așteaptă pe moașă. Îmbrăcată cu haine uscate și papuci călduroși, doamna Hobbs trecu imediat la treabă.

Sinjin o privea, nespus de recunoscător.

Se știa în stare să înfrunte armatele dușmanului, să traverseze înot râuri umflate de ploaie, să se lupte în duel, și totuși avea nevoie de priceperea doamnei Hobbs. La îndemnul ei, ceru servitorilor să aducă prosoape curate și apă fierbinte. Moașa își desfăcu bocceaua, scoțând pe masă tot felul de flacoane și cutioare cu leacuri. Când totul fu pregătit, Sinjin o trezi pe Chelsea.

Așezându-se încet pe marginea patului, se aplecă spre ea, murmurând:

- Deschide ochii, iubito... A venit doamna Hobbs.. Ea o să te ajute...

Chelsea își dezlipi pleoapele și, văzându-i zâmbetul, își închipui că abia ieșise din baie, cu părul încă ud. O clipă, uită de ce stătea în pat și că avea nevoie de ajutor.

Dar în secunda următoare, își aduse aminte și privirea i se înnegură. Sinjin se grăbi să-i strângă mâna într-a lui.

- Doamna Hobbs știe ce să facă... șopti el, ducându-i degetele la buze. Nu plânge, iubito... adăugă, văzând că ochii ei înotau în lacrimi.

Și lui îi venea să plângă de durerea și tristețea ei, mai ales că nu găsea cuvinte că să-i aline suferința.

Dacă giuvaerurile, blănurile sau rochiile scumpe i-ar fi ușurat suferința, ar fi fost gata să-i cumpere orice. Și-ar fi dorit nespus să-i poată oferi fericirea și sănătatea cu prețul banilor. Să-i pună întreaga sa avere la picioare. Dar nici bogățiile, nici puterea și nici titlul n-ar fi adus salvarea copilului, iar Sinjin nu putea decât să ia parte la durerea ei.

Doamna Hobbs o consultă cu blândețe și atenție, dar diagnosticul era departe de-a fi optimist. Sângerarea

abundentă semnala pierderea sarcinii, fără un motiv anume.

- Rareori se cunoaște cauza, explică ea. Dar sunteți tânără și în putere, lady Chelsea. Veți mai avea și alți copii.

Desigur, moașa nu putea să știe cât de puțin probabilă era o viitoare sarcină.

„Dacă pruncul nu-i al meu“, spusese Sinjin cu numai câteva săptămâni în urmă, „am să cer divorțul.“

Iată că acum pierduse și copilul. Dar chiar și la începutul șederii la Hatton, când nu se atașase atât de mult de soțul ei, rămăsese șocată de tonul lui categoric. Sinjin nu era bărbatul căruia să i se impună ceva cu forța, și prima sa reacție va fi să se descotorosească de femeia ce-i pricinuisese atâtea neazuri.

Ducele auzi și el cuvintele blânde și încurajatoare ale doamnei Hobbs. Nu se îndoia că moașa reușise să consoleze multe inimi, numai că sufletul lui refuza să-și afle liniștea, în lipsa unei speranțe de viitor.

De fapt, nici nu știa dacă va mai dori un alt copil.

Doamna Hobbs propuse să-i administreze ducesei un leac pentru curățarea uterului, ca să evite o eventuală infecție, altfel Chelsea riscă să facă febră. Tratamentul, însă, o va ajuta pe ducesă să se înzdrăvenească foarte repede.

Chelsea se îndoia că ar exista vreun leac care s-o vindece de acea cumplită senzație de gol din trupul ei. Toată ființa ei se împotriva să recunoască realitatea că pierduse copilul.

Medicamentul ar fi însemnat sfârșitul tuturor speranțelor. De ce să nu mai aștepte?

- Foarte bine, acceptă Sinjin. Cum vrei. Dă-mi voie s-o conduc pe doamna Hobbs și mă întorc îndată.

Pe coridor, începu să-i pună moașei tot felul de întrebări, la care ea răspunse fără ocolișuri.

- Ducea a pierdut copilul. Îmi pare foarte rău, dar acesta-i adevărul.

- Dacă ești absolut sigură, atunci am să încerc s-o conving să înghită leacul.

- Nici un prunc n-ar putea supraviețui unei sângerări așa puternice, declară femeia fără ezitare.

Sinjin simți un fior de gheață pe șira spinării. După o clipă vorbi din nou, încercând să-și stăpânească tremurii din glas.

- Înțeleg... Am să-i explic ducesei... Vrei să rămâi la noi până când se va pune pe picioare?

- Voi sta atât cât voi putea, îl asigură moașa. Iertați-mă, Înălțimea Voastră, dar doamna Densmore trebuie să nască în curând. La fel și doamna Howard, care-i în luna a șaptea. Când vine sorocul, pruncii nu așteaptă!

O fracțiune de secundă, Sinjin le invidie pe cele două femei care urmau să fie mame — mai ales pe doamna Howard, având deja încă șase, în vreme ce al lui murise. Ar fi vrut să-i spună moașei „Nu, nu pleci, pentru că soția mea are nevoie de dumneata.” Dar furia i se stinse tot atât de brusc precum venise și murmură:

- Atunci, te rog să stai atât cât poți... Și-ți mulțumesc încă o dată.

După ce-o lăsă pe moașă în grija domnei Barnes, Sinjin rămăsese la căpătâiul ducesei toată noaptea. Doamna Hobbs trecea s-o vadă o dată la câteva ore, ca să verifice dacă nu făcuse febră. Se oferă s-o vegheze ea pe lady Chelsea până când se odihnea Sinjin, dar el prefera să nu se îndepărteze, știind că, atunci când se va trezi, soția lui va dori să-l găsească lângă ea. În ciuda asigurărilor date de moașă, starea ducesei continua să-l îngrijoreze.

Către miezul nopții ploaia încetă și, pentru prima oară după patru zile, se așternu o tăcere mormântală, care-i puneă nervii la încercare. Într-un târziu deschise fereastra, lăsând să pătrundă aerul rece și curat al nopții, apoi mută paravanul șemineului în dreptul sfeșnicelor, ca să nu se stingă lumânările din cauza adierii venite de

afară. O înveli pe Chelsea cu încă o cuvertură, apoi se duse la fereastră, unde rămase câteva momente ascultând zgomotele înăbușite ale nopții. Își trecu palma peste obrazul neras și se întinse, dezmoțindu-și brațele. Câte se schimbaseră de azi-dimineață! O făptură încă nenăscută se stinsese, Chelsea refuza cu încăpățânare să recunoască realitatea, iar el nu reușea să-și pună ordine în gânduri. Câte se schimbaseră în viața *lui* de la Newmarket când o întâlnise pentru prima oară pe Chelsea Fergusson...

Ducesa se mișcă în pat, chemându-l pe nume, iar el se grăbi să se apropie.

- Sunt aici, murmură, luând-o de mână. Cum te simți?

Începu să-i vorbească despre tot felul de nimicuri: bârfe aflate de la doamna Hobbs, hrana pregătită de bucătar anume pentru Mameluke, urările de sănătate trimise de Sahar. În timp ce povestea, nu contenea să-i mângâie degetele, cu gesturi tandre și liniștitoare. Câteva minute mai târziu, ea adormi la loc și Sinjin se aplecă să-i sărute obrazul îmbujorat.

Rămase s-o vegheze toată noaptea, așezat în jilțul pe care-l trăsese la căpătâiul patului: nebărbierit, cu eșarfa deznodată, cu picioarele întinse unul peste altul, sleit de puteri și răvășit sufletește, trezit la realitate de neașteptata nenorocire petrecută în viața lor.

Singura certitudine în acest univers era gândul că Chelsea avea nevoie de încurajarea lui.

Razele strălucitoare ale soarelui vestiră o dimineață cu totul altfel decât până atunci. Chelsea deschise ochii, murmurând:

- A stat ploaia. Nu cumva-i un semn bun?

În glasul ei se ghicea atâta speranță încât Sinjin își dori din tot sufletul să fi nutrit aceeași convingere. Dar ultima dată când doamna Hobbs venise să vadă bolnava, prosopul lui Chelsea era năclăit de sânge. Prin urmare, cu sau fără semnele de-afară, sângerarea continua.

- Nu vreau să faci infecție, iubito... șopti el, luându-i mâna într-a sa. Trebuie s-o ascuți pe doamna Hobbs. Înțelege c-ai pierdut copilul, îndrăzni s-adauge, pe un ton nespus de blând.

- Să nu spui asta! protestă Chelsea, smulgându-și degele din strânsoarea lui întorcându-se cu fața la perete, supărată, disperată și înfricoșată.

- Și eu aș fi vrut să fie așa... declară el cu sinceritate, conștient ce mult își schimbase sentimentele.

Cu două luni în urmă — sau chiar cu una — acest avort ar fi reprezentat soluția salutară pentru desfacerea unei căsătorii nedorite. Dar în ultimul timp, pe măsură ce Chelsea începuse să făurească fel și fel de planuri cu privire la copil, ajunsese să vadă lucrurile cu totul altfel. Fetița, despre care ducesa vorbea aproape tot timpul, devenise o realitate... Era fetița *lui*... Și-ar fi vrut din tot sufletul ca doamna Hobbs să se înșele.

Dar nici o speranță nu putea rezista evidenței. Chelsea pierduse prea mult sânge.

- Doamna Hobbs are o experiență de treizeci de ani, iubito... urmă Sinjin, amintindu-și siguranța cu care-i vorbise femeia în ajun. Trebuie să te încrezi în sfatul ei.

Chelsea se întoarse brusc spre el, privindu-l cu ochii violeți și plini de disperare.

- Nu vreau...

Refuzul ei, lipsit de orice logică, răsună ca un țipăt de durere în lumina soarelui de dimineață.

Arăta atât de tânără, în cămașa de noapte cu mânecile suflecate de câteva ori, cu brațele delicate ivindu-se din veșmântul mult prea mare pentru ea, cu ochii ce ardeau, imenși pe chipul supt, marcat de oboseală și tristețe, cu umerii atât de mici încât încăpeau fiecare în câte un pumn al lui Sinjin.

Dintr-o dată, îl copleși sentimentul unei enorme răspunderi — ceva cu totul nou pentru Sinjin St. John, care se împotriviase atâta timp oricăror legături de durată. Poate dacă existența lui de până atunci ar fi fost mai

puțin superficială, ar fi știut ce înseamnă responsabilitatea. Bineînțeles, cu teoria stătea foarte bine: niciodată nu rămăsese cu o amantă atât de mult încât să-și creeze obligații.

Dar cum starea gravă a ducesei ajunsese să-l preocupe mai mult decât grija pentru libertatea personală, zise:

- Te rog, ascultă sfatul doamnei Hobbs, iar când te vei simți mai bine, vom pleca la Londra, să petrecem acolo ultima parte a sezonului. Vreau să te prezint la toată lumea.

Schiță un surâs, amintind vag zâmbetul lui seducător de odinioară.

- Am să mă mândresc cu tine...

Îi oferea o răsplată — recunoașterea oficială a calității de soție...

- Ce te face să crezi că doresc să ies în lume? Întrebă ea fără vlagă, deși înțelegea generozitatea unei asemenea propuneri.

Până nu de mult, discutau despre o cale de a-și trăi viața fiecare separat.

- Dar toți vor să te cunoască, protestă ducele, convins că înalta societate londoneză ardea de curiozitate s-o întâlnească pe soția lui St. John. Pe urmă, trebuie să le prezint familiei mele.

De când îl știa pe Sinjin, era pentru prima oară când pomenea despre ai lui, ca și cum ar fi dus o existență complet separată.

- Mi-e cam teamă să dau ochii cu ei, răspunse Chelsea, intimidată de perspectiva atâtor obligații sociale după ce fusese crescută mai ales în compania cailor.

- N-ai de ce, vei fi cu mine, o încurajă Sinjin. În unele situații s-ar putea să am chiar eu nevoie de ajutorul tău.

Îi adresă un zâmbet deschis, ca de copil.

- În anumite ocazii, nici eu nu fac față în înalta societate fără o cantitate suficientă de alcool care să-mi dea curaj.

Chelsea îi răspunde la surâs, înseninându-se la față pentru prima oară după două zile și ducele se feliicită în gând pentru idee.

- Oare chiar s-a sfârșit totul? murmură ea, presimțind năruirea ultimei speranțe și apropierea despărțirii de Sinjin.

- Da, încuviință el, vorbind cu greutate. Îmi pare rău...

Buzele ei tremurară o clipă, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Sinjin spusese că regretă întâmplarea, dar poate o făcuse doar din politețe, din obligație, fără să-și simtă sufletul o rană vie, așa ca ea. Deși nu se-aștepta ca ducele să-i înțeleagă durerea, totuși constatarea o întristă profund.

El se grăbi s-o ia în brațe, strângând-o la piept în tăcere, în vreme ce ea plângea în hohote. Nu găsea niciun cuvânt de încurajare, care să-i mai aline amarul.

Obişnuit dintotdeauna să-și stăpânească emoțiile, continua să-și ascundă adevăratele sentimente, însă cum pruncul pierdut fusese și al lui, îl năpădi brusc o senzație de gol.

Poate din revoltă pentru superficialitatea lui Sinjin, sau poate din orgoliu, Chelsea reuși să-și țină firea. Dacă lacrimile i-ar fi fost de vreun folos, aducându-i înapoi copilul, ar fi jelit o viață întreagă. Dar așa, știa ce-i rămâne de făcut.

- Cheam-o pe doamna Hobbs, suspină ea, cu fruntea ascunsă la pieptul lui Sinjin.

El auzi cuvintele limpede și răspicat, ca și cum ar fi fost rostite într-o încăpere pustie, pentru că fiecare dintre ele venea să-i confirme propria hotărâre.

Întinse mâna către cordonul clopoțelului de lângă pat.

După ce doamna Hobbs stătu de vorbă cu Chelsea, ducele o urmă jos, în bucătărie, unde moașa se apucă să prepare un ceai din amestec de plante — calapăr, vimanț, gălbenele, mușețel și hamei — totul îndulcit cu miere de albine și parfumat cu puțin coniac.

- Asta o va ajuta să lepede copilul mort, îi explica moașa lui Sinjin. Aveți grijă ca ducesa să se scoale din pat de patru ori pe zi, ca să nu se-adune sângele într-însa. Țineți-o la căldură. Dar nu care cumva să stea în pat cât e ziua de lungă.

- Cât de... curând... va fi în stare... să călătorească?

- Depinde de rezistența Înălțimii Sale.

- Cândva avea o sănătate de fier, murmură Sinjin, amintindu-și cum mâna Chelsea caii din herghelia lor.

- Atunci, o săptămână-zece zile. Dar atenție! Un timp nu va suporta zdruncinăturile, așa că va trebui să mergeți destul de încet.

Chelsea bău ceaiul în cursul dimineții, iar peste două zile, când moașa fu chemată să asiste la o naștere, se afla deja pe drumul cel bun. Deși continua să rămână tristă — pentru că nici măcar setea de libertate nu reușea să-i vindece durerea de-a fi pierdut copilul — totuși se însănătoșea văzând cu ochii. Sinjin insistă ca indicațiile doamnei Hobbs să fie respectate cu strictețe și se îngrijea el însuși ca bucătăreasa să-i pregătească ducesei supe hrănitoare, tot după rețetele moașei.

- Ți-ai închipuit vreodată c-ai să-l vezi pe duce amestecând cu lingura în oala cu fiertură? Întrebă într-o zi doamna Barnes, stând de vorbă cu bucătăreasa, după ce Sinjin plecase din bucătărie, unde lăsase indicații ca supa să fie pregătită cu mai multe boabe de muștar ca de obicei.

- Nu mi-am imaginat nici că va ajunge să se scoale înainte de amiază! râse bucătăreasa.

Fiind de prin partea locului, era la curent cu isprăvile stăpânului — ca mai toți, de altfel. Ducele de Seth — „faimos” sau „vestit”, în funcție de pricipiile morale ale fiecăruia — se dovedea un subiect de interes constant.

- Însurătoarea l-a schimbat... comentă menajera, care împlotea în jilțul de lângă fereastra cu vedere spre grădină.

- Nu însurătoarea, ci ducesa! preciză bucătăreasa.

- Am auzit c-o ia la Londra, anunță doamna Barnes, ridicând ochii de la andreele, în așteptarea unei confirmări.

Mai puțin romantică decât prietena ei, care primise cu entuziasm vestea despre căsătoria stăpânului, bucătăreasa se mulțumi să spună doar atât:

- Bănuiesc că amantele lui au și început să-și ascută ghearele.

A doua zi, Sinjin fu chemat grabnic la Londra, pentru o întâlnire cu asociatul său din Tunis, rechemat pe neașteptate în Africa de Nord. Cu mare tărahoi — așa cum se întâmplase în repetate rânduri — beiful amenința să ruineze toate companiile de comerț europene, inclusiv pe cea a lui Sinjin. De altfel, intenționa să se îmbarce chiar pe primul vapor.

Deși vizita lui Ali Ahmed la Londra fusese stabilită din vreme, căsătoria neașteptată a lui Sinjin, apoi captivitatea și convalescența sa îi împiedicaseră să se întâlnească. Acum le rămăsese foarte puțin timp la dispoziție.

Stând împreună cu Chelsea pe terasa dinspre miazăzi, cu vedere spre grădina amintind de veacuri de mult apuse, Sinjin încercă să abordeze subiectul plecării.

- Dacă vreau să-l văd pe Ahmed, trebuie să pornesc către Londra chiar mâine. Voi lipsi cinci sau, cel mult, șase zile.

Chelsea știa că, imediat după prânz, soțul ei primise un mesaj de la Seneca.

- Nu m-aș duce de nu m-ar presa plecarea lui Ahmed. Acest pașă are obiceiul să se întoarcă împotriva creștinilor ori de câte ori e vorba de interesul lui. Din nou mă așteaptă o tiradă nesfârșită împotriva intervenției străine. Crezi că te vei descurca singură?

- Nu-mi purta de grijă. Acum sunt bine.

Îmbrăcată într-o rochie simplă de muselină, Chelsea își recăpătase culoarea din obraz și începea să surâdă tot mai des.

- Până când mă întorc, vei fi complet restabilită și vom putea pleca la Londra.

- Mai întâi, aș vrea să-l văd pe tata.

Pe fruntea lui se așternu brusc un nor.

- De ce?

- Ca să închei un armistițiu.

- N-am nevoie să mă aperi tu! mârâi ducele. Cât despre taică-tău, n-are decât să se ducă dracului!

- Foarte bine, răspuse cu diplomație Chelsea, nevrând să se certe cu Sinjin, dar în același timp ferm hotărâtă să stea de vorbă cu ai ei.

Își iubea prea mult soțul ca să n-o îngrijoreze perspectiva văduviei, drept care intenționa să facă pace cu familia.

Orice război se încheia cu un armistițiu. Clanurile de la frontieră obișnuiau să ajungă la un armistițiu cu englezii, cu care se aflau într-un etern conflict. Era cu neputință ca cei dragi ei nu găsească o cale de rezolvare amiabilă a neînțelegerii dintre ei și Sinjin.

- Nu vreau să am nimic de-a face cu ai tăi! declară cu asprime Sinjin.

- Ai ceva împotriva dacă totuși eu păstrez legătura?

- Cum dorești!

Nu se putea purta ca un tiran. Chelsea îi era soție, nu era un animal din grajd. Dar tonul rece spunea limpede până unde sc întindea îngăduința lui.

- Poate c-am să plec în nord, cât timp ești tu la Londra. Ayrshire e numai la o depărtare de o zi.

- Hm!

Indispus de discuție, Sinjin se lăsă pe spate în șezlongul din lemn de tek, studiindu-și vârful cizmelor. Dacă ar fi fost un ticălos, pur și simplu nu i-ar fi dat voie să plece. Dar cum avea vederi prea largi — constatare

făcută fără prea mare tragere de inimă — o privi printre gene, mormăind:

- Te rog să nu stai mult.

- Dacă mă hotărâsc să merg, zise recunoscătoare Chelsea, nu voi întârzia decât trei zile.

Chiar și-ar fi respectat făgăduiala, de n-ar fi istovit-o călătoria de zece ore pe drumurile pline de hârtoape. De cum ajunsese în Ayrshire, îi scrisese lui Sinjin, informându-l că va mai rămâne două-trei zile în plus, până când își va reveni complet.

«Ne întâlnim la Londra peste zece zile. Altfel, mă simt bine, vremea e grozavă, caii aleargă nemaipomenit. Tata îți trimite salutări, iar Jed m-a asigurat că va pune perne duble la băncile tuturor trăsurilor.»

În continuare, nota câteva recorduri de timp de la cursele la care asistase, mândră de succesele înregistrate de caii antrenați de ea. Chibzui cum să încheie scrisoarea, neștiind dacă putea așterne pe hârtie cuvinte ca „soția ta cea iubitoare.” Trecuse prea puțin de la discuțiile aprinse avute împreună și încă nu ajunsese să-și înțeleagă soțul pe deplin. Prin urmare, se hotărî la o formulă cordială și nu prea intimă.

«Multă sănătate. Chelsea»

Grație noilor diligențe poștale ale lui John Palmer, care duceau corespondența din Scoția la Londra în numai două zile, Sinjin primi scrisoarea înainte de-a porni înapoi spre Hatton.

Când servitorul intră, aducând răvașul pe o tavă de argint, ducele se afla împreună cu Seneca, verificând listele cu încărcătura ce urma a fi expediată la Tunis. Sinjin îl luă și rupse sigiliul tremurând de îngrijorare. Nu cumva soției sale i se făcuse iarăși rău?

După primele rânduri se liniști și citi restul fără prea mare interes, mormăind „Hrm” aflând că socru-său îi

trimite salutări. Când termină, se aplecă peste birou și, fără alte explicații, îi întinse scrisoarea lui Seneca.

- Asta înseamnă că va sosi aici curând, zise prietenul său. Nu mai ai de ce să-i scrii la Hatton.

- Numai să-i dea voie sălbaticii ăia să plece... mârâi ducele, rezemându-se de spătarul jilțului, cu pumnii încleștați pe brațele de lemn împodobite cu volute.

- De ce să nu-i dea voie? se miră Seneca, închipuindu-și că Fergussonii îl acceptaseră de ginere din moment ce-i trimiseseră urările lor de bine.

- Parcă poți să știi vreodată ce gândește un scoțian? Cu toții sunt niște ticăloși... niște bandiți...

- Chiar și nevastă-ta? râse Seneca.

Sinjin zâmbi și el, brusc îmblânzit.

- Într-un fel, da... răspunse el, amintindu-și în ce împrejurări o întâlnise pentru prima oară. Mi-a aținut calea la fel ca un tâlhar de-ai lor... însă... nu mă plâng.

- Mi se pare mie sau a cam început să-ți placă însurătoarea? întrebă Seneca, tolănindu-se în jilț și cercetând cu ochii lui negri chipul surzător al lui Sinjin.

La auzul cuvântului fatal, zâmbetul ducelui se topi ca prin farmec. Rămase încruntat, ferindu-se să răspundă imediat.

- Nu știi, murmură el într-un târziu. Nici eu nu sunt prea sigur de ce simt. Căsătoria e ceva definitiv. Pe urmă, n-am uitat în ce relații au fost părinții mei o viață întreagă, ca să nu mai vorbim de *încântătoarea* nevastă a lui Damien, care-mi face avansuri fără rușine. Arată-mi și mie un mariaj reușit în toată înalta societate.

Clătină din cap cu tristețe. Era obișnuit să trăiască doar pentru plăceri trecătoare, iar perspectiva unei legături de durată cu o singură femeie — de neconceput pentru bărbații din lumea bună — îl speria și-l deruta.

Nu cunoștea ce înseamnă permanența, nici dragostea adevărată.

- Vom vedea, zise într-un târziu, apelând la pluralul de noblețe.

Fără copii, o anulare a căsătoriei era oricând posibilă. Până la întoarcerea ducesei, avea tot timpul să se hotărăscă. Dar îi făgăduise că-și vor petrece împreună restul sezonului și intenționa să-și respecte cuvântul dat.

Capitolul 34

Chelsea ajunse la Seth House cu o zi mai devreme decât fusese stabilit: marți după-amiază, la ora patru și jumătate. După cum avea să descopere curând, nimerise cât se poate de prost.

Ducesa de Buchan tocmai venise la ceai.

Când intră în „Salonul cu Tablouri” de la etajul doi, înconjurată de un roi de servitori care se îmbulzeau s-o însoțească pe noua castelană, sosirea ei fu anunțată unui mic grup de persoane, incluzând două femei, care-o măsurară din cap până-n picioare, cu vădită neplăcere.

Chelsea rămase în pragul ușii încadrate de stâlpi sculptați în stil corintic. Purta o rochie înflorată, iar pălăria de pai îi atârna pe spale, dând la iveală părul blond și ciufulit. Pe buze îi flutura un zâmbet timid.

Pe Sinjin îl uluise întotdeauna frumusețea soției sale, ca și cum memoria lui s-ar fi arătat neputincioasă să păstreze amintirea unei asemenea gingășii și prospețimi. Își zise surâzând că Chelsea avea nevoie de un croitor, altfel toată Londra îl va acuza că se îngrijește mai mult de rochiile amantelor decât de-ale soției.

Se ridică în picioare s-o întâmpine, remarcând cum se luminează la față dând cu ochii de el. Fericirea ei îl făcu să-i tresalte inima de bucurie. Chelsea îl așteptă să ajungă până la ea, străbătând încăperea cu pereții pictați de James Stuart după modelele romane. În acest decor, soțul ei avea un aer mai aristocratic ca oricând. Până acum îl văzuse numai la țară, îmbrăcat doar în cămașă și purtându-se fără pretenții. Totuși, nu se putu stăpâni și

alergă la pieptul lui, mulțumită că, după cinci zile de călătorie, se găsea în sfârșit aici, cu el.

- Mă tem că am dat buzna când nu trebuie, murmură ducesa, ridicându-și ochii spre soțul ei, cu o privire jucăușă, care-i dezmințea scuzele politicoase.

- Nici vorbă, zâmbi Sinjin, descoperind ce dor îi fusese s-o strângă în brațe. Cred că Vivian a pregătit ceaiul așteptându-se la oaspeți, iar eu sunt încântat c-ai venit să mă salvezi de plictiseală.

- Câteodată mă pricep la asta foarte bine, murmură cu nevinovăție Chelsea.

El râse, sedus de farmecul și puritatea ei.

- Deși — urmă Chelsea, uitându-se spre tavanul cu chesoane aurite, împodobit cu replici ale picturii în stil roman — mă gândesc că tavane ca acestea sunt un leac grozav împotriva plictiselii.

- Mie mi-a venit în minte o soluție și mai simplă, șopti ducele, de parcă n-ar fi considerat până nu demult o nebulie să continue relațiile conjugale cu soția sa.

Amândoi zâmbiră, fulgerați de aceleași încântătoare amintiri și, pentru o clipă, tavanul de la Seth House dispăru făcând loc altor imagini: dormitorul de la Hatton, pajiștelc înverzite, fânul cu mireasmă de trifoi.

- Ia adu-ți încoace mireasa scoțiancă, Sinjin! îl îndemnă ducesa de Buchan, și glasul ei aspru pluti câteva momente prin încăperea scaldată în soare. Vrem să-i urăm *bun-venit* la Londra.

Invitația acră a Cassandrei rupse vraja, ca niște gheare de pisică sfâșiind o cuvertură de mătase. O fracțiune de secundă, Sinjin chibzui dacă trebuia s-o lase pe Chelsea în preajma unor femei ca ducesa de Buchan sau nevasta lui Damien. Pe buzele Cassandrei, cuvântul „bun-venit” sunase mai curând ca o amenințare.

- Nu cumva era mai bine să vin înarmată? glumi Chelsea.

Sinjin schiță o grimasă, apoi zâmbi și el.

- Hai, iubito! o chemă, apucând-o de mână. Te-așteaptă prima întâlnire cu vampirii londonezi.

Apropiindu-se de oaspeții așezați în dreptul ferestrei dând spre Green Park, adăugă în șoaptă:

- Dar nu cumva să-ți simtă slăbiciunea, căci imediat îți vor sări în gât.

- Ce sfat încântător! remarcă Chelsea schițând un surâs de circumstanță și pășind către colțul cel mai înșorit al încăperii.

- Un sfat util, iubito, dacă vrei să supraviețuiești în societate! preciză în șoaptă Sinjin.

Apoi cu voce tare:

- Mamă, ți-o prezint pe soția mea...

Mama lui Sinjin — ducesa Maria, văduva moștenitoare — tot frumoasă, chiar și la patruzeci și șase de ani, era o femeie caldă și binevoitoare.

Damien, care nu-i semăna fratelui său decât la înălțime, părea sincer încântat s-o cunoască. În schimb, soția lui, Vivian, se uita la Sinjin cu o privire cam ciudată pentru o cumnată, iar când se făcură prezentările, în locul amabilităților de rigoare zise doar atât:

- Cizme de călărie? Ce ciudat!

- Am călărit o bună parte din drum, altfel călătoria ar fi fost prea plicticoasă, explică Chelsea.

Dacă și-ar fi amintit la timp, probabil că și-ar fi schimbat încălțăminte.

- Iar rochia trebuie să fie scoțiană... Chiar dumneata ai cusut-o?

Cumnata lui Sinjin o studia cu atâta înfumurare și impertinență încât Chelsea își zise că merita o mică abatere de la bunele maniere.

- Eu am făcut așa și tot eu am țesut pânza, minți ea cu seninătate. Lui Sinjin îi place că mă pricep la astfel de treburi, nu-i așa, iubito? întrebă fata, întorcând privirea către soțul ei, care-și ascundea cu greu zâmbetul.

- E uluitor câte știe să facă! întări Sinjin, intrând în joc.

- Eu sunt Cassandra, interveni ducesa de Buchan, înainte ca St. John să apuce s-o prezinte.

Tonul ei sugera că era mai mult decât prietenă cu ducele. Chelsea rămase uimită cu câtă subtilitate reușise Cassandra să se proclame metresa soțului ei, în numai trei cuvinte, aparent inofensive.

Poate prin expresia chipului, prin aerul ei încrezător, conștient de propria-i frumusețe, care-o făcea să fie una dintre cele mai curtate femei din Londra. Într-adevăr, era nespus de seducătoare, constată Chelsea, simțind că i se strânge inima la gândul de-a o înfrunta pe Cassandra, luptând că să-și păstreze afecțiunea soțului. Ducesa avea un ten de porțelan, păr negru și strălucitor, ochi albaștri ca cerul. Buzele ei erau rumene și senzuale, iar trupul înveșmântat într-o rochie elegantă de muselină albă, cu mâneci bufante și corsaj împletit, fusese cândva izvor de plăceri pentru Sinjin.

Această imagine neliniștitoare o făcu pe Chelsea să-și piardă cumpătul o clipă. Zâmbi cu greutate, auzind vocea dezinvoltă a Cassandrei:

- Rămâneți mult aici?

Întrebarea aparent politicoasă fusese însoțită de o privire rece și un aer batjocoritor.

Nici nu-i putea adresa o mai mare grosolănie, dată fiind natura relației dintre Chelsea și Sinjin. Așadar, deduse ducesa de Seth, Cassandra fusese, probabil, confidenta soțului ei.

Furioasă pe apucăturile lui Sinjin, dar nevoind să dea înapoi în fața unei amante — așa cum refuza să se lase întrecută la alergările de cai — Chelsea răspunse cu un glas numai lapte și miere, în speranța că reușea să-și ascundă supărarea:

- Am venit să mă distrez. Sinjin a ținut nespus să-mi arate Londra, nu-i așa iubitele?

Și, ridicând privirea către el, îi alintă obrazul cu vârful degetelor.

- Întocmai, se grăbi el să răspundă. Dorești o ceașcă de ceai? își întrebă el soția, încercând să schimbe subiectul. Mama are în casă un lichior special la care ține ca la ochii din cap — sau poate preferi sherry? Eu, unul, aș bea un coniac. Și tu, Damien? se adresă ducele fratelui său, conducându-o pe Chelsea spre jilțul de lângă mama lui.

„De nu chiar zece...!” își zise el, la gândul că Vivian și Cassandra și-ar putea continua atacurile.

Damien îi zâmbi înțelegător, iar Sinjin se apropie de bufet, scoase dopul unei sticle și, turnându-și un pahar zdravăn de coniac, îl goli dintr-o înghițitură. Făcându-și curaj pentru clipele grele care-l așteptau, își umplu din nou paharul, apoi pe cel al fratelui său. Aruncând o privire furișă către ceas, decise să păstreze sticla lângă el. Înțepăturile verbale riscau să dureze, iar o cantitate suficientă de alcool i-ar fi asigurat imunitatea față de răutățile Cassandrei și ale cumnatei sale.

- Desigur, scumpa mea, întreaga Londră abia așteaptă să te cunoască, spuse mama lui Sinjin, întinzându-i nurorii sale o ceașcă de ceai și surâzând la fel ca fiul ei. Mai toți s-au întors în capitală. Trebuie să organizăm neîntârziat un bal în cinstea ta. Ce zici, Sinjin, nu-i așa că i-ar sta bine în roz? S-ar potrivi grozav cu obrazul ei îmbujorat. Mâine Sinjin te va duce la doamna DuBay — hotărî ducesa, plimbându-și privirea când la Chelsea, când la fiul ei — ca să-ți comande toaletele necesare. Sau... de ce nu un galben pal, cu ornamente din flori de mătase? adăugă ea, întorcând privirea spre Sinjin, care o asculta cu un aer amuzat.

- *Maman*, zâmbi el, poate că Chelsea nu-i de acord să se îmbrace după gustul dumatile. Ce te faci dacă preferă roșul sângeriu?

- Cum să prefere roșu? se indignă ducesa. Nici vorbă, nu-i așa, copila mea? Culoarea asta-i pentru... ăăă...

- Pentru femeii cu o anumită ocupație, interveni Sinjin. Asta voia să spună mama. Nu te teme, mamă, doamna DuBay va ști să facă singură deosebirea.

„Fără îndoială!" cugetă Chelsea, gândindu-se la numărul amantelor aduse de clienții ei.

- Credeam că ție-ți place roșul, Sinjin! se miră Vivian, plimbându-și privirea peste trupul cumnatului său, cu un interes pe care nici nu se ostenea să și-l ascundă. Femeia cu care ai fost la Rotonda săptămâna trecută era îmbrăcată în roșu,

- Nu venise cu mine, ci cu Seneca, Vivian. În orice caz, soția mea n-ar purta așa o culoare. Iar acum, dacă n-aveți intenția să discutați și despre altceva, pe mine am să vă rog să mă scuzați. Nu suport conversațiile despre modă.

- Uite că schimb subiectul, zise Cassandra, măsurând-o pe Chelsea din cap până în picioare. Am auzit că vei avea un moștenitor. Iartă-mi curiozitatea — adăugă ea, ca și cum ar fi întrebat-o pe ducesă despre preferințele ei literare și nu despre un lucru atât de intim — dar când Sinjin a fost răpit din casa mea acum câteva luni, de către tatăl tău și clanul lui de scoțieni, mi-am închipuit că numai un astfel de eveniment ar fi putut justifica plecarea lui precipitată.

Chelsea se înroși ca focul. Ducesa de Buchan pusese degetul pe o rană încă sângerândă. Deși îi purta pică pentru aluziile răutăcioase și pentru vechea prietenie care-o lega de Sinjin, trebuia să admită că aerul dezinvolt al Cassandrei era absolut de invidiat.

- Când se va întâmpla asta, tu vei fi prima care ai să afli! O asigură St. John, venind în sprijinul soției sale, fără să-și schimbe nici poziția, nici expresia feței, singurul semn de încordare fiind degetele încleștate pe pahar. Deocamdată, ducesa are numai șaptesprezece ani...

- Optsprezece, îl corectă Chelsea, ca și cum diferența ar fi avut vreo importanță.

- Optsprezece? repetă Sinjin.

Își aminti brusc că în prima zi, în trăsură, ea îi mărturisise că împlinise șaptesprezece ani „și trei sferturi”, de parcă cele câteva luni în plus l-ar fi determinat să-i accepte propunerea.

- Atunci, înseamnă că a și fost ziua ta?

Chelsea dădu din cap și el zâmbi. Această copilă dulce și lipsită de pretenții, care se întâmpla să fie chiar soția sa, reușise să contracareze toate răutățile Cassandrei. Și nici măcar nu avusese pretenția la vreun dar de ziua ei!

- Când a fost ziua ta? Întrebă ducele, ca și cum s-ar fi aflat singur în cameră cu Chelsea.

- Alaltăieri, răspuse Chelsea, gândindu-se că se topea de dragul lui atunci când o privea cu atâta patimă și senzualitate.

Pentru o clipă, uită de prezența Cassandrei și a cumnatei lui Sinjin, simțind un val de afecțiune și tandrețe pentru soțul ei.

- Vom da un bal în cinstea ta, declară Sinjin, deja chibzuind cam ce fel de daruri s-ar fi convenit să-i facă unei fete de optsprezece ani. Bineînțeles, va trebui să te îmbraci în alb. Mamă, unde ai pus perlele pe care le poartă toate ducesele de Seth? Doar dacă nu vrei diamante, adăugă el, întorcând privirea către Chelsea.

Și, fie din pricina coniacului, fie datorită fericirii așternute pe chipul soției, pe St. John în copleși un straniu sentiment de bucurie.

- Sunt convinsă că ducesei de Seth îi place mai mult să danseze decât să nască prunci, insinuă Vivian, decisa să pună capăt atmosferei de intimitate dintre Sinjin și soția sa, dar, mai ales, oricărei discuții despre bijuteriile de familie, pe care de ani de zile le considera ca fiind ale sale.

De asemenea, ar fi fost încântată dacă Sinjin n-ar fi avut în vecii vecilor copii, pentru că astfel Damien sau fiii ei ar fi moștenit titlul de noblețe.

Însă, în acel moment, pe Sinjin nu-l preocupa decât indirect problema copiilor, lăsându-se în voia gândurilor cu privire la plăcerile oferite de soția sa. Chiar și în somptuoasa încăpere aducând a templu roman, Chelsea părea proaspătă și nevinovată ca o țărăncuță, așa cum stătea în rochia ei înflorată, cu părul ciufulit, cu cizmele uzate, dar cu obrazul îmbujorat și sânii umflându-se ușor sub pânda subțire, suind și coborând în ritmul respirației. Chiar când începea să viseze cu ochii deschiși, dorința luând-o înaintea rațiunii, ușa salonului se dădu de perete și în încăpere năvăliră trei băieți.

- Tată! Trebuie să vii să vezi *splendoarea* de cal care tocmai a intrat în grajdul nostru! strigă Beau, alergând pe covorul dc Aubusson. E roșcat ca părul verișorilor mei din Irlanda și...

- Și izbește cu copita în pământ, și sforăie, și nu lasă pe nimeni să se apropie, îi luă Ben vorba din gură.

- Numai lui Jed îi dă voie, pentru că-i aduce mere, găfâi cel mai mic, care abia acum îi ajunsese pe ceilalți din urmă.

Toți trei se opriseră în fața lui Sinjin, cu ochii mari și sufletul la gură.

- Bănuiesc că-i vorba de Thune, zise Chelsea. M-am gândit că, dacă Jed îl va hrăni cu mere, asta o să-l mai îmblânzească. Nu-i place la oraș.

- E calul *dumneavoastră*, domnișoară? întrebă Beau, neîncrezător.

Nici o femeie din câte cunoștea n-ar fi îndrăznit să încalce un cal atât de năvăvaș.

- *Doamnă ducesă*, Beau, îl corectă tatăl său. V-o prezint pe Chelsea, se adresă el băieților, care auziseră deja despre apropiata ei sosire. Trebuie să știți că-l călărește pe Thune ca un jocheu de mare clasă. L-a învins chiar și pe Mameluke în repetate rânduri.

- Zău? găfâi Beau, dând glas uimirii tuturor.

Chelsea remarcă absența unor cuvinte ca „mamă vitregă” sau „soție” în scurta prezentare făcută de Sinjin

— desigur o măsură de precauție în eventualitatea unei despărțiri. Deși nu-și învinovățea soțul pentru că încerca să afle o soluție la căsătoria ce le fusese impusă, totuși găsea atitudinea lui neobișnuit de tandră, prietenoasă și ocrotitoare.

Probabil că voia să menajeze sentimentele fiului său.

- Thune și cu mine l-am întrecut pe Mameluke pe pajiștea de lângă râu, la Oakham. Acolo poți prinde viteză foarte bună, dacă terenul e uscat — explică Chelsea.

Remarca ei stârni priviri pline de înțelesuri: toată lumea știa cât de aproape se afla Oakham de Kingsway. Fiecare se întreba când avusese loc întrecerea. Sinjin nu-și trecuse niciodată sub tăcere aventurile galante, astfel încât neobișnuita lui discreție îi uimea pe toți de uimire.

- Iar Mameluke a stat supărat zile în șir, adăugă ducesa, surâzând poznaș către Sinjin.

- Pentru că el câștigă întotdeauna, declară Beau, cuprins de respect.

- Ei bine, curând te vom lua la o plimbare călare, îi propuse tatăl său, fără a da atenție privirilor cercetătoare ale asistenței în urma remarcilor făcute de soția lui. Chelsea te va învăța câte ceva din tainele echitației. Călărește foarte bine.

Mama lui Sinjin observă, încântată, că fiul ei părea de-a dreptul fascinat de tânăra ducesă, indiferent ce crezuse până atunci despre căsătorie. Era limpede că nu avea de gând să satisfacă interesul și curiozitatea celorlalți cu privire la Oakham. Întorcându-se de la Hatton, se mulțumise să-i descrie răpirea și însurătoarea în termeni cât mai generali, adăugând că-i făgăduise soției s-o aducă la Londra. Nu pomenise nimic despre divorț sau desfacerea căsătoriei, dar în reținerea lui se ghicea o oarecare detașare, care ar fi putut prevesti și un astfel de deznodământ.

Lui Damien îi povestise și mai puțin. Deși se înțelegea de minune cu fratele său, hotărâseră de ani de zile să nu

discute între ei despre femei. Sinjin se distrase cu o mulțime de amante, în vreme ce Damien, fire virtuoasă, dezaproba principiul că femeile ar fi o simplă sursă de plăceri. Înclinat către studiu, Damien prefera să se dedice arhitecturii din vechime, atât Seth House cât și reședința de la Chelton oglindind pasiunea sa pentru antichitate.

- Ce grozav! Va să zică avem un jocheu în familie! exclamă Cassandra, numai lapte și miere. Ați câștigat mulți bani de pe urma acestei *profesii*? întrebă ea, accentuând pe ultimul cuvânt, cu intenția vădită de-a insinua că Chelsea avusese și preocupări nedemne de o aristocrată.

- Enorm de mulți! zâmbi ducesa, aruncându-i lui Sinjin o privire atât de languroasă încât o remarcă până și Beau.

- Cum adică, tată? vru să știe puștiul, neținând seama nici de etichetă, nici de împrerjuri.

- Am câștigat un pariu, răspuse evaziv taică-său. Când vei fi mai mare, am să-ți explic cum stă treaba cu pariurile. Acum, de ce n-o săruți pe bunica, după care vom merge la grajduri, ca să-l vezi pe Thune.

Puștiul se grăbi să-i asculte îndemnul, în timp ce Vivien își țuguiase buzele, în semn de dezgust.

- Chiar au voie femeile să participe la curse? se interesă ea. Ce ocupație... bărbătească!

- La cursele mai puțin importante pot lua parte și femei, răspuse Chelsea, fără a se sinchisi de grosolănia cumnatei sale.

De altfel, era conștientă că aptitudinile pentru călărie nu-i știrbeau cu nimic feminitatea.

- Și trebuie să recunosc că simt o mare satisfacție atunci când îi întrec pe bărbați.

Pentru prima oară, Cassandra se uită la tânăra soție a lui Sinjin cu ceva mai multă atenție. Micuța scoțiancă îi oferea ducelui o permanentă provocare și, dată fiind pasiunea lui pentru sport, ducesa de Buchan începu să-și privească rivala cu ceva mai mult respect.

- Și vi se întâmplă deseori să întreceți un bărbat? întrebă ea cu glas domol.

- Destul de des, răspunse netulburată Chelsea. Și, de fiecare dată, am câte ceva de învățat...

Cuvintele plutiră o clipă în încăpere, ca un avertisment — poate fără voie — apoi Sinjin interveni și zise:

- Cred că băieții nu mai au răbdare. Hai să li-l arăți pe Thune. Vă rugăm pe toți să ne scuzați.

Prefera să nu se joace cu focul, punând la încercare temperamentul legendar al Cassandrei, iar Thune se întâmpla să fie o scuză foarte potrivită. Oferi mâna soției sale, ajutând-o să se ridice.

Băieții porniră, alergând pe lângă ei ca niște cățeluși, trăgându-i de haine, vorbind cu toții în același timp, punând o cascadă de întrebări, cerând răspuns la toate odată.

- Ai nevoie de costumul de călărie? o întrebă Sinjin pe Chelsea, în mijlocul hărmălaiei.

- Azi nu vor reuși să se obișnuiască cu Thune, și nici el cu ei. Am să-i iau la plimbare mâine dimineață, când orașul va fi mai liniștit.

Câtă plăcere îi făcea lui Sinjin s-o vadă pe Chelsea acceptată atât de ușor de către fiul său!

Ce fericită se simțea Chelsea să facă parte din familia lui Sinjin și să-l vadă surâzându-i cu farmecul dintotdeauna!

- După tot ce s-a vorbit aici, zise Damien, punând deoparte paharul de coniac și ridicându-se în picioare, merg și eu să văd calul acela nemaipomenit.

- În viața ta n-ai întâlnit unul așa de mare, tată! exclamă mezinul, Harry, luându-1 de mână. Crezi că mătușa Chel îmi va da voie să-l încălec?

„Mătușa Chel!“ tresări, încântată, Chelsea, sperând că poate visul i se va împlini aici, la Londra.

„Mătușa Chel“ cugetă Sinjin. Suna oarecum diferit de imaginea seducătoare pe care și-o făcea despre soția sa, totuși era... grozav!

Surâzând către ducesă, spuse:

- Se pare că venirea ta a pus pe jar întreaga familie St. John.

O privi în ochi câteva secunde și adăugă:

- Bine-ai venit la Londra!

Thune fusese scos afară din grajd, astfel încât băieții să se poată învărti în jurul lui, totuși continua să fie neliniștit, speriat de zgomotele orașului, deși acestea abia răzbateau dincolo de zidul înalt al palatului Seth. Dar când Chelsea zise: „Thune, acesta e fiul lui Sinjin și te rog să fii drăguț cu el!“, uriașul armăsar se liniști ca prin farmec, lăsându-l pe Beau să stea călare în spinarea lui.

Copilul făcu ochii mari de uimire.

- Tată! A înțeles tot! Nu se supără că l-am încălecat.

- Se vede treaba că te place, spuse ducele.

Apoi, întorcându-se spre Chelsea, adăugă zâmbind:

- După cum îți dai seama, Beau e mort după cai.

„Ca și taică-său“, reflectă fata.

„Ca și maică-sa vitregă“, completă în gând Sinjin, fără să remarce termenul, întrucât niciodată nu-l preocupase o astfel de relație.

- Ți-ar plăcea să faci un tur călare în jurul curții? întrebă Chelsea, simțind un val de duioșie pentru fiul lui Sinjin — copie fidelă a tatălui său, exact așa cum și-l imaginase la această vârstă, la fel de sincer și entuziast.

- Da! Da! Da! Pot să țin singur frâul! Calul mă place!

Aplecându-se spre tatăl său, îi murmură la ureche, părându-i-se numai că vorbește în șoptă, așa cum fac toți copiii:

- Tată, dacă toate femeile sunt așa drăguțe și deștepte ca Chelsea, am înțeles de ce petreci atâta timp cu ele.

Îndreptându-și spatele, surâse radios și dădu pinteni calului, pornind la trap prin curte.

- A fost un compliment, deși, la vârsta lui, e cam lipsit de tact, râse Sinjin. L-ai cucerit definitiv. Până nu demult îmi declara că pe el nu-l vor preocupa nicicând femeile.

- E drept că și eu prefer caii mai curând decât flirturile, replică veselă Chelsea.

De altfel, nici n-ar fi avut de ales, pentru că nu se pricepea decât la cai.

Ceea ce nu știa fiul său, își zise Sinjin, era că nu toate femeile îi semănau ducesei. De fapt ea se deosebea de toate cele întâlnite până atunci: sinceră și deschisă, câtuși de puțin înfumurată, complet dezinteresată de toalete — Sinjin o plăcea cel mai mult în costumul de călărie — neprefăcută, de o frumusețe naturală, neatinsă de nici un artificiu.

Iar fiul său o îndrăgise. Asta-i dădea de gândit.

Brusc, strigătul lui Beau îl trezi din visare.

- Ia te uită! Ai văzut cum se ridică-n două picioare?

- Face pe nebunul, murmură Chelsea. Am făcut puțin dresaj cu el, mai mult să-l învăț ce-i disciplina, și i-a plăcut grozav. Trage de frâu! Așa! îi arătă ea lui Beau. Acum va începe să meargă cu pași mici, ca de dans.

- Cam ciudat pentru un cal de curse. Mai știe și altele? întrebă Sinjin, impresionat de priveliștea uriașului murg capabil să pășească cu atâta gingășie.

- Se pricepe să numere. Numai până la douăzeci, se grăbi să explice Chelsea, văzând privirea lui uimită.

- Când ai găsit timp să-l dresezi atât de bine? Cred că ți-a fost destul de greu.

- Ce altceva aveam de făcut în Ayrshire? zâmbi ea cu subînțeleș.

În aceeași clipă, Sinjin își aminti că ei doi duceau vieți complet diferite.

- Tu ce crezi, Damien? Mi-am luat nu numai nevastă, ci și dresor de cai.

- Cred c-ai făcut o afacere! replică bine dispus fratele lui. În plus, și Beau pare s-o placă foarte mult, adăugă el, redevenind serios.

- Deie Domnul să fie așa! întări Sinjin, cu gândul la celelalte femei cu care avusese de-a face, nespuse de frumoase dar preocupate doar de toalete și bijuterii.

- E un copil minunat, murmură Chelsea, cu ochii la Beau. Atât de vesel... Ai mare noroc cu el.

Deși era atent la isprăvile băiatului, totuși Sinjin remarcă tremurul din glas. Răsucindu-se spre ea, o strânse în brațe, lipind-o de pieptul său.

- Te place. Asta mă face tare fericit...

Nu-i putea spune mai mult. Nu-i putea făgădui că vor mai avea alți copii. Și-ar fi dorit-o din tot sufletul.

- Mă bucur mult c-ai venit la Londra, adăugă tânărul cu sinceritate.

Fu surprins să descopere că începuse să-i placă s-o aibă în casa lui.

- Am de gând să-ți fac zile negre! îl amenință în glumă Chelsea. Asta pentru că tot ai comis imprudența de-a mă invita.

Lui Sinjin îi era mai ușor să-i răspundă la glume decât să-i aline suferința. La Hatton plânsese cât pentru o viață întreagă.

- Să nu zici că nu ți-am spus!

- Abia aștept... râse el făcându-i cu ochiul, gest care o umplu de încântare.

În timp ce în curte Thune se găsea în centrul atenției, Vivien și Cassandra rămăseseră în salon, făcând fel și fel de presupuneri despre cât va dura căsnicia lui Sinjin. Mama ducelui se scuzase puțin după plecarea fiilor ei, iar celelalte două femei renunțaseră la ceai, trecând la Sherry.

Îmbrăcate după ultima modă — toaleta în stil pastoral lansată de Marie-Antoinette fiind ultimul răcnet în materie de vestimentație feminină — amândouă purtau

rochii albe pline de volane, panglici și dantele. Dacă ducesa de Buchan avea trăsături de o frumusețe oarecum teatrală, în schimb Vivien ei nespuse de gingașă și feminină: mică de statură și cu pielea albă, încerca să-și sublinieze statura delicată încălțând pantofi fără toc și pieptănându-se cât mai simplu. Nu obișnuia să arboreze coafuri înalte, mai ales că noile idealuri romantice ce invadaseră cultura redusese drastic numărul uriașelor pieptănături cu părul pudrat.

- Eu una le dau șase luni, zise soția lui Damien, plimbându-și degetul pe piciorul paharului.

- Ar putea fi însărcinată, și-atunci Sinjin nu va scăpa doar în șase luni! interveni Cassandra, care în timpul absenței ducelui avusese suficientă vreme să chibzuiască asupra posibilelor evoluții ale căsniciei lui.

- De nu cumva o să rămână grea abia de-acum încolo. Uite că nu m-am gândit.

- Cum de-ai omis tocmai asta, când soțul tău are atâtea șanse să moștenească titlul?

- Sinjin s-a împotrivit mult timp însurătorii... și-i așa de devotat lui Beau, încât presupun că, pur și simplu, nu mi-a dat prin minte. Oricum, Beau va moșteni o mare parte din averea tatălui.

Ridică ușor din umeri și adăugă:

- Oare cum îți închipui c-ar privi ideea unui moștenitor al titlului? Știi bine că nu dă doi bani pe chestii de-astea.

- Nu crezi că nevastă-sa ar putea avea cu totul altă părere despre titluri decât el? Trebuie să recunoști că nu-i de colo ca fiul tău să fie duce.

- Ceea ce ție nu ți se poate întâmpla, dat fiind că prima familie a lui Buchan e în perfectă sănătate, remarcă fără menajamente Vivien.

- Nici ție, scumpa mea, acum că Sinjin a adus-o în casă pe puștoaica asta. Ia gândește-te câți copii îi va dărui de-acum încolo! replică răutăcioasă Cassandra. Cu apetitul sexual al lui Sinjin, Ben și Harry vor intra în curând pe linie moartă.

- Appetit pe care tu i-l cunoști atât de bine...

- Întocmai, răspuse Cassandra, furată de amintiri din cele mai plăcute. Cât se poate de bine. Păcat de tine! Sinjin nu și-ar înșela niciodată fratele.

- Vrei să spui că...

- Haide-haide, Vivien! Se vede de la o poștă că umbli cu limba scoasă după el. Singurul care n-are habar e Damien.

Dar Vivien avea o viziune cu totul diferită asupra realității, pe care o interpreta în felul ei.

- Nu-mi place cum vorbești, Cassandra.

- Uite ce e, scumpo! urmă netulburată ducesa de Buchan. Singurul lucru care nu-ți place e că nu-1 poți ademini pe Sinjin în patul tău. Recunosc că te compătimesc. Într-adevăr, e și păcat să ratezi o astfel de experiență.

- Cât de vulgară ești, Cassandra! exclamă Vivien, stând bătoasă pe canapeaua îmbrăcată în brocart vișiniu, ca și cum s-ar fi apărat de insinuările ducesei, deși roșeața din obraz îi trăda adevăratele gânduri.

- Zău, Vivien, nu glumesc. Dar gata cu trâncăneala asta fără rost. Unde rămăsesem? Ah, da! Amândouă am fost de acord că soția lui Sinjin ar putea avea copii, reluă Cassandra.

- Dar va rămână însurat? nu se lăsă Vivien, încă ursuză. Știi bine că nu-i stă în fire să fie credincios unei singure femei.

- Nu așa sunt toți bărbații însurați?

Replica ducesei de Buchan era motivată nu atât de cinism, cât de realitate. Având relații intime cu un mare număr de bărbați căsătoriți din aristocrație, privea cu neîncredere idealurile romantice de dragoste eternă și fidelitate.

Buzele roșii ale Vivieni se destinscră într-un zâmbet sigur de sine.

- Nu și Damien.

- Ce drăguț din partea lui! exclamă Cassandra, sorbind o înghițitură de sherry. Va să zică, nu-1 interesează femeile, așa-i? Vreau să spun *alte* femei, adăugă ea după o pauză semnificativă.

Era de notorietate publică faptul că Damien prefera cărțile decât compania soției. Deși, așa cum se întâmplă cu mai toți oamenii înclinați spre știință, indiferența lui se datora mai curând pasiunii pentru studiu. Colecțiile lui de antichități de la Chelton n-aveau pereche în Anglia.

- Pe de altă parte, lui Sinjin i-ar fi cu neputință să renunțe la aventuri, dovadă escapadele lui din ultimii zece ani. Prin urmare, revenim la întrebarea inițială: va divorța de ea?... Sau, mai bine zis, *când* va divorța de ea? De nu cumva, pur și simplu va ignora faptul că are o soție — așa cum fac mai toți aristocrații?

- Eu pun prinsoare c-o să divorțeze!

Ca majoritatea nobililor, avea o adevărată pasiune pentru pariuri și jocuri de noroc.

- Lui Sinjin nu-i place să fie însurat. După ce s-a născut Beau, nu i-a dat nicio clipă prin minte să-și ia nevastă. Din câte spune Damien, se teme de căsătorie, din cauza amintirilor despre taică-său.

- S-ar putea să pierzi... murmură gânditoare Cassandra, cunoscând mai bine felul de-a fi al lui Sinjin decât cumnata sa.

După părerea ei, comportarea avută de St. John față de tânăra lui soție era ceva cu totul nou: atent, îngăduitor și plin de bunăvoință. Nu-și luase ochii de la Chelsea cât timp vorbise sau se mișcarea prin salon. -

Deși, urmă ducesa de Buchan, ducându-și gândul până la capăt, nu știu cât timp va reuși mireasa să-i țină treaz interesul pentru ea.

- Nicio femeie n-a fost în stare să-l păstreze pe Sinjin doar pentru ea! zise cu năduf Vivien.

Data fiind prietenia dintre cumnatul ei și Cassandra, bineînțeles că remarca fusese jignitoare.

Imună la înțepăturile unor creaturi inferioare ca Vivien, Cassandra nici n-o luă în scamă.

- Nu știu... căzu ea pe gânduri, ducesa lăsând cuvintele să plutească în încăperea ca un vâlătuc de fum în lumina soarelui ce pătrundea pe fereastră. Deși nu-i chiar în avantajul meu — surâse ea, totuși eu mizez pe scoțiancă. E o făptură aleasă și asta ar putea să-l atragă pe Sinjin. Sper să mă înșel, dar gândurile mele n-au nimic de-a face cu prinsoarea. Pun pariu pe cinci sute de lire c-ai să-ți pierzi dreptul la titlul lui Sinjin și că fetița asta o să-i trezească interesul pentru bucuriile căsniciei.

Vivien zâmbi atotștiutor, ca o felină care și-a încolțit prada.

- Tu confunzi dorința fizică a lui Sinjin cu fidelitatea. Foarte bine. Cinci sute de lire, și încă cinci că mariajul lor n-o să dureze nici până la toamnă, când începe sezonul de vânătoare. Cu ocazia primei șederi la Hatton, pentru cocoșii de munte, Sinjin va fi din nou singur.

Cassandra șovăi. O prinsoare de o mie de lire având drept miză fidelitatea lui Sinjin era o mare dovadă de încredere.

Oricum, erau banii lui Buchan, nu ai ei, iar pe parcursul anilor împărțise cu Sinjin multe clipe minunate. Considerațiile de ordin intelectual nu-și aveau rostul în materie de pariuri, și nici în relațiile dintre ei — așa spunea Sinjin — prin urmare, ce rost avea să-și bată capul tocmai acum?

- S-a făcut! acceptă ea. La toamnă voi veni după bani.

- Atunci, înseamnă c-ai terminat cu el! exclamă Vivien, surprinsă că ducesa renunța la Sinjin cu atâta generozitate.

Din câte se zvonea, fuseseră amanți încă dinainte ca ea să mărite cu ducele de Buchan.

- Sper că nu, răspunse veselă Cassandra, umplându-și din nou paharul cu sherry.

În calitate de femeie de lume, prețuia prietenia lui Sinjin, însă nu-l privea cu adorație, așa cum făcea tânăra lui soție. Ea una aprecia diversitatea tot atât de mult ca farmecul libertin al lui St. John.

- În ambele cazuri, declară ducesa, ridicând paharul către Vivien, eu voi avea oricum de câștigat.

Capitolul 35

În seara aceea, cina fu servită devreme, *în familie*; nu lipseau decât Vivienne — care se odihnea înaintea unei serate la Blake House — și mama lui Sinjin, care fusese chemată la Curte. Așezată între Beau și Harry, la masa aranjată cu vedere spre grădină, unde erau aprinse lampioane chinezești, Chelsea se simțea în largul ei, înconjurată numai de bărbați. Damien și Ben stăteau în fața sa, în timp ce Sinjin trona în capul mesei, în calitate de gazdă. Conversația se învârtea în jurul unor subiecte familiare, Chelsea abia prididind să răspundă nenumăratelor întrebări cu privire la creșterea cailor.

Mâncărurile erau excelente, pregătite de doi bucătari francezi, dar simple și pe gustul copiilor: șuncă la grătar, gogoși de cartofi, păstrăvi à la Hampshire, mazăre verde, murături, găluște cu mere, tartă cu zmeură, pepene galben adus din Egipt. Sinjin bea mai curând decât mânca, dar Chelsea începuse să-i cunoască obiceiurile încă de la Hatton. Și el se străduia să facă față întrebărilor puse de copii, deși — de cele mai multe ori — îi îndruma spre soția sa, recunoscându-i priceperea în materie. Damien, deși mai puțin pasionat de cai și curse, participa totuși la discuție, cu amintiri din copilăria lui și a lui Sinjin, pe care Chelsea le înregistra cu fidelitate, ca să le analizeze în tihnă mai târziu.

Atât Damien cât și Sinjin învățaseră să călărească încă de la doi ani, pe domeniile mamei lor, în Irlanda, după care continuaseră antrenamentul în cursul

excursiilor de vară pe care obișnuiau să le facă în fiecare an. Tânăra ducesă îi ascultă râzând și povestindu-și escapadele în compania verișorilor din familia Bourke.

- Te-ai plictisit? o întrebă Sinjin peste căpșorul lui Harry, glasul lui coborât ajungând până la ea prin murmurul general al conversației.

- Eu nu m-am jucat niciodată cu fetele - nici în copilărie, nici mai târziu - așa că tot ce spuneți voi îmi sună nespus de familiar, zâmbi Chelsea. Nici vorbă să mă plictisesc; mai ales că și mie-mi place să discut despre cai.

- Atunci va trebui să pregătești câteva subiecte de conversație în vederea petrecerii date de familia Almack, altfel gazdele vor socoti că nu ești o lady.

Remarca sa contrasta puternic cu surâsul, iar privirea îi poposise pe o anumită parte a trupului ei.

- Crezi c-am să reușesc? îl necăji Chelsea.

- N-ai grijă! murmură Sinjin, ridicând paharul în cinstea frumuseții ei. Toți bărbații îți vor cădea la picioare.

- Dar dacă nu vreau să merg?

- Unde anume? întrebă Damien.

- La familia Almack, răspuse Sinjin. Spune și tu, nu-i așa că va da gata pe toată lumea?

- Să știi că da, cumnată! o asigură galant Damien. Niciun bărbat n-o să-ți reziste.

- În cazul ăsta, mai bine stă acasă! declară Sinjin în glumă, dar cu o privire destul de bănuitoare.

- O să primesc daruri? se interesă veselă Chelsea. Și-am să pot primi vizite în budoar, așa cum fac doamnele din înalta societate?

- La dracu'! Nici pomeneală! răbufni Sinjin, uluit de propria-i vehemență.

Chelsea își luă o expresie de profundă dezamăgire.

- Ba să știi că n-ar fi rău deloc. În budoarul unei doamne poți afla fel și fel de secrete.

Sinjin se încruntă de-a binelea. Încă păstra în minte recenta sa experiență într-ale budoarelor, trăită în cursul dimineții.

- Cine dracu' ți-a spus asta?

- Duncan, răspunse ea cu candoare. Cred că voi doi aveți multe cunoștințe comune printre femei.

Sinjin se tolăni în jilt, fulgerând-o cu privirea.

- Poți să-mi explici și mie cum de-am ajuns să discutăm așa ceva?

- Tocmai îmi ziceai să n-ar trebui să mă las intimidată de familia Almack...

Avea un surâs cuceritor, remarcă Sinjin. Chiar și așa, în rochia ei simplă, cu obrazul luminat de flăcările aurii ale sfeșnicelor, le întrecea de departe pe toate frumusețile zilei. Brusc, își dădu seama că va fi nevoie să stea cu ochii pe ea mai mult decât își închipuise.

- Mai vorbim și mâine... mormăi el, morocănos.

- Da, Înălțimea Voastră! răspunse Chelsea, cu prefăcută supunere.

- Ai de gând să-mi faci zile fripte, nu-i așa? oftă ducele, descoperind că se sfârșise cu traiul egoist de până atunci și că, în fiecare seară, va trebui să facă pe guvernanta cu propria-i soție.

Când îi făgăduise să-i arate distracțiile capitalei, nu-și imaginase ce-l așteaptă.

- Nu-i cazul să-ți faci griji pentru mine. Sunt convinsă c-am să mă descurc de minune.

Atent la întrebările copiilor, Damien nu prindea decât frânturi ale conversației dintre fermecătoarea ducesă de Seth și fratele său, pe cale să-și piardă cumpătul. Tânăra femeie-jocheu din Ayrshire reușise să creeze o breșă în calmul proverbial al lui Sinjin, astfel că săptămânile următoare se anunțau nespuse de interesante. Poate că va avea ocazia să asiste în vreo seară la focul de artificii dintre capriciosul său frate și mireasa lui scoțiană.

Peste câțva timp copiii plecară la culcare, în schimbul promisiunii de-a fi lăsați să călărească a doua zi de

dimineată. După ce-i sărutară, urându-le „noapte-bună“ cei mari se duseră și ei în apartamentele lor. Aripa în care locuia Sinjin, compusă din dormitoare și camere de primire, avea vedere spre Green Park. Chelsea încă nu-și despachetase bagajele. În timp ce el se plimba de colo-colo prin încăpere, închizând și deschizând dulapuri și sertare, ducea își trase un jilt în fața șemineului aranjat ca pentru vară, cu crini și frunze de ferigă, după care se așeză, urmărindu-1 cu privirea.

Cercetându-i garderoba destul de sărăcăcioasă, St. John spuse:

- Dormitorul meu e-acolo!

Și arătă spre glasvand, răspunzând întrebării ei nerostite.

- Va să zică, așa trăiește lumea bună!

- Da, încuviință el. Iar tu va trebui să-ți faci cât mai repede niște toalete.

Se lupta din răputeri să-și stăpânească dorința nebună pentru soția sa, sentiment pe care-1 crezuse mort și îngropat până în această după-amiază, când ea își făcuse apariția în Salonul Pictat. Trântindu-se într-un jilt, ceva mai departe, se așeză picior peste picior, rezemându-se de spătarul tapițat cu saten de culoarea șofranului, care-i punea în evidență trăsăturile aspre și virile. Încrucișându-și brațele, zise scurt:

- Îmi pare rău, dar nici una din rochiile tale nu se potrivește aici.

Vorbise pe ocolite, astfel că glasul îi sunase mai încordat decât ar fi dorit.

- Ți-ai și dat seama? întrebă ea, vădit impresionată.

- I-am trimis un bilet doamnei DuBay prin care am anunțat-o că mâine la unsprezece suntem la ea. Ai ceva împotriva?

- Și dacă nu vreau? îl necăji ea, stârnită de tonul lui categoric.

Sinjin o privi cu atenție. Ochii lui străluceau în întuneric.

Chelsea îi zâmbi.

- La unsprezece e foarte bine. Numai că eu nu prea am răbdare cu croitoresele. Să nu zici că nu te-am prevenit.

- Atunci va trebui să gădesc o cale să-ți omori plictiseala, cugetă tânărul, recăpătându-și stăpânirea de sine.

„Numai *tu* poți să faci asta“, ar fi vrut ea să spună.

Fiind nevoită să se arate mai prudentă în enigmatică societate aristocrată, unde nimeni nu spunea exact ce gândea și unde soții nu se culcau cu soțiile lor, ci cu cele ale altor bărbați, iar amantele serveau ceaiul în familie, ca și cum ar fi fost vorba de-o vizită a parohului, se mulțumi să-i declare doar atât:

- Sunt sigură că vizita la doamna DuBay va fi nespus de interesantă și-ți promit c-am să mă port cum trebuie.

- Doar nu te-am condamnat la închisoare! surâse ducele.

- Într-un fel, da... murmură Chelsea, răspunzându-i la surâs.

- Atunci să presupunem că-i o datorie a ta față de familia Seth.

- Desigur, Înălțimea Voastră. Cum doriți.

- Ești o copilă ciudată... se încruntă el, gânditor, ca și cum ar fi întărit o convingere ceva mai veche.

- Nu mai sunt copil, Sinjin... șopti Chelsea, rostindu-i numele spre aducere-aminte.

Ca și cum ar fi fost nevoie ca ea să-i reîmprospăteze memoria!

Ducele sări în picioare.

- Iartă-mă, dar înainte de venirea ta îmi făcusem niște planuri pentru astă-seară. Mâine dimineață îți stau la dispoziție.

Și se îndreptă spre ușă.

- Te întâlnești cu ducesa de Buchan? Întrebă Chelsea, neștiind dacă avea dreptul să-i pună o astfel de întrebare, dar arzând de dorință să știe.

Sinjin se opri din mers și rămase nemișcat câteva clipe înainte de-a răspunde.

- Nu, zise el. Întrunirile din „Prea-nobila Societate” au loc numai marți noaptea.

N-ar fi fost cazul să-i explice și, un moment, îl irită grozav faptul c-o făcuse.

- Somn ușor! Cred că ești foarte obosită după un drum atât de lung.

Fusese politicos, atent și... rezervat.

Așa urmau să decurgă toate zilele lor la Londra.

În dimineața următoare îl auzi pe Sinjin intrând în apartament și imediat în încăperea alăturată începu agitația. Valetul dădea dispoziții slujitorilor, ușile se deschideau și se închideau, răsună zgomot de pași grăbiți încoace și încolo, iar din cabinetul de toaletă răzbătea clipocit de apă care curge. Construită de Sinjin la sfârșitul anilor '60, Seth House dispunea de instalație de apă curentă.

Oare pe unde umblase toată noaptea, se întrebă ea, și, mai ales, *cu cine?* Cum sezonul încă nu se terminase și majoritatea familiilor aristocratice se aflau încă în oraș, nu se îndoia că soțul ei avea de unde să aleagă. Cum să se poată preface că nu-i remarcase absența? Când va reuși să învețe să se arate indiferentă și nepăsătoare la aceste dovezi de necredință strigătoare la cer?

În aceeași clipă răsună glăsciorul lui Beau, care venise să-i dea binețe tatălui său. Tot atunci, un ciocănit în ușă o vesti că sosise slujnica, aducându-i ceașca de cacao și prăjitura pentru micul dejun. Întrucât se trezise mai devreme, Chelsea era deja aproape îmbrăcată, dat fiind că promisese băieților să-i ducă la plimbare la ora șapte și jumătate, când în parc nu se afla prea multă lume.

- Trimit îndată camerista, să v-ajute la îmbrăcat, *my lady*, zise slujnica de cum intră în cameră. Nu-i nevoie s-o faceți dumneavoastră.

- Sunt aproape gata, răspuse Chelsea, vârându-și brațele în mânecile hainei uzate de serj cafeniu. Oricum, îți mulțumesc.

Punând tava pe o măsuță, servitoarea aranjă trandafirii din vază, apoi despături șervețelul, întinzându-l ducesei.

- Cum doriți, *my lady!* spuse ea, ușor nedumerită de ciudata comportare a tinerei ducese.

Mergea vestea că știa să călărească pe armăsari de curse și că era de baștină din Scoția — ceea ce i-ar fi explicat în parte ciudățeniile. Evident, slujitorii de la Londra cunoșteau la perfecție obiceiurile din lumea bună.

- Înălțimea Sa ducele va coborî în douăzeci de minute. Vă transmite salutările sale.

„Ce straniu!” își zise Chelsea, luând șervetul din mâna servitoarei. „Auzi colo, să primești urările de bună-dimineața prin intermediul slujitorilor, în loc de sărutarea și îmbrățișarea de altă dată.”

Totuși, arborând o expresie potrivită cu noul său statut de ducesă, surâse grațios și zise:

- Mulțumesc. Te rog transmite-i ducelui aceleași urări din partea mea.

Stând singură în uriașa încăpere cu ornamente aurite, se uită la superba tavă pe care se afla micul dejun, întrebându-se dacă se va simți vreodată în largul ei, jucându-și rolul de ducesă așa cum se cuvine. Suspină ușor, amestecând frișca în ceașca de cacao. În adâncul sufletului rămăsese o fată de la țară, pe care deja o oboseau și-o plictiseau protocolul și formalitățile. Dar vuietul orașului, venind de dincolo de zidurile înalte ce împrejmuiu Seth House, îi stârnea curiozitatea. Își plimbă privirea pe deasupra aglomeratei metropole. Cel puțin Beau, Ben și Harry se comportau și vorbeau firesc, iar faptul de-a-l încăleca pe Thune îi făcuse întotdeauna mare plăcere.

Cât despre soțul ei...

Trebuia să-și revizuiască opiniile naive despre societatea londoneză.

Sau poate, își spuse ea zâmbind, era necesar să fie operate schimbări în planurile soțului ei.

Va cugeta asupra acestui lucru.

Înveselită — întrucât era, totuși, o femeie isteață și întreprinzătoare — își muie prăjitura în cacao, începând să mănânce cu poftă.

Plimbarea călare îi consolidează relația de prietenie cu Beau, deoarece, de îndată ce se îndepărtară de ceilalți călăreți din parc, îl sui lângă ea, pe Thune, luându-se la întrecere cu Sinjin, care-1 încălecaser pe Mameluke, tocmai dincolo de Hyde Corner, până către Knightsbridge.

Thune câștigă — sau poate că Sinjin le cedase victoria. Chelsea n-ar fi știut să spună cu certitudine. Dar Beau se distra de minune glumind cu tatăl său, căruia îi făgăduise o revanșă în zilele următoare.

În ciuda zâmbetului binevoitor, Sinjin părea obosit, iar Chelsea se întrebă, cu o undă de gelozie, care femeie îl ținuse treaz toată noaptea. Gândul avu darul s-o întristeze, trezindu-i fel și fel de închipuiri dezagreabile.

- Chel, spune-i tatei ca l-am întrecut cu cel puțin trei lungimi de cal. N-avea nicio șansă!!

Râzând cu gura până la urechi, puștiul se răsuci spre ea.

- Spune-i că suntem campioni!

Revenind la probleme mai presante, Chelsea șovăi o clipă înainte de-a răspunde, pe un ton pe care și-l dorea cât mai firesc:

- Sper că Mameluke n-o să se supere.

Reuși să suradă, deși cu mare efort. Nu era cinstit ca Sinjin să-și trăiască viața de parcă Chelsea nici n-ar fi existat, în timp ce ei nu-i era îngăduită această libertate.

Tocmai atunci se apropiară călare Damien și fiii săi, astfel încât nu mai era silită să întrețină o conversație,

Întrucât pe tot parcursul drumului către Seth House copiii schimbă fel și fel de păreri cu privire la meritele celor doi armăsari. Serviră din nou micul dejun — mai precis, băieții — în vreme ce Sinjin și Damien beau cafea, iar Chelsea își făcea de lucru cu o farfurioară de căpșuni. Vivien nu se trezea niciodată înainte de amiază, iar Maria lua micul dejun în cameră, petrecându-și de regulă diminețile în compania secretarei, căreia îi dicta corespondența.

- Poate vrei să te schimbi înainte de a merge la doamna DuBay, zise Sinjin, în timp ce copiii devorau cu poftă cârnați, șuncă, ouă și pește afumat.

Era îmbrăcat de casă, cu pantaloni din piele de căprioară, o vestă trandafirie și o haină verde închis, cu o croială admirabilă, care-i puneă în evidență umerii lați.

Chelsea era pe punctul să refuze. Pe parcursul micului dejun găsisese suficient timp să mediteze asupra comportării lipsite de principii care îngăduia bărbaților nenumărate libertăți, și era deja cu nervii încordați la limită. Totuși, se stăpâni și zise:

- Rochia asta e la fel de bună ca oricare.

Sinjin dădu să răspundă, dar în clipa următoare se răzgândi. Ceva din expresia feței soției sale îl avertiza că era mai bine să nu pornească o discuție în contradictoriu. Ridică din umeri și zâmbi.

- Atunci, sper că nu te deranjează dacă nu-mi schimb nici eu hainele.

Se pricepea să ghicească starea de spirit a unei femei — la fel și Damien, care aruncă o privire rapidă către Chelsea, apoi spre fratele său, spunând plin de tact:

- Haideți, copii! Domnul Beckett vrea să faceți ora de latină înainte de amiază și probabil că vă așteaptă.

Vorbele lui fură întâmpinate cu un val de proteste. Băieții se ridicară fără tragere de inimă și, după ce stabiliră ora de plimbare pentru dimineața următoare, ieșiră din sufragerie, însoțiți de Damien.

- Are multă diplomatie, remarcă Chelsea, schițând un semn din cap către Damien, care se îndepărta. În plus, noaptea nu umblă haihui.

- De asta ești nervoasă?

- Nu suport un bărbat însurat care aleargă după femei. Dacă Sinjin i-ar fi fost indiferent, probabil că puțin i-ar fi păsat. Constată, însă, avu darul de-a o înfuria și mai tare.

Afirmația ei contrazicea toate tradițiile aristocratice. În general, femeile nu se prea bucurau de independență, astfel că în mintea lui Sinjin se perindară o varietate de răspunsuri — nici unul potrivit cu iritarea de moment a soției sale. Și, de altfel, el nu i-ar fi îngăduit în nici un caz să lipsească toată noaptea, deși existau numeroase doamne din înalta societate care duceau o viață de desfrâu.

- Am fost la Brookes aproape toată noaptea, explică el, pe un ton împăciuitor.

- Până la șase și jumătate dimineața?

- Îmi ții socoteală?

- Da.

Ducele nu știa ce să spună. Nu-i veneau pe limbă decât cuvinte jignitoare. Prea multă vreme trăise în afara oricărui constrânger.

- N-am fost cu o femeie. Asta ți-e de-ajuns?

Era o imensă concesie din partea unui bărbat ca el, și o afirmație atât de diferită de obiceiurile lui curente încât, auzind-o, prietenii lui ar fi rămas cu gura căscată.

- Nu știu.

- Iar eu nu știu de ce trebuie să mă justific în fața ta.

Amândoi erau neliniștiți și prost-dispuși datorită emoțiilor de-abia ținute în frâu și straniei relații dintre ei, atât de deosebită față de existența de până atunci a fiecăruia.

- Vrei să plec? De ce nu? Vor mai fi și alte ocazii să văd Londra.

Nu-i plăceau Vivien-ele și Cassandrele de-aici. Viața de societate o atrăgea prea puțin, iar dacă Sinjin intenționa să divorțeze de ea sau să anuleze căsătoria, nu avea rost să mai intre în grațiile familiei. Cu atât mai puțin să jelească din dragoste pentru el.

Ducele tăcu mult timp, iar când Chelsea dădu să se ridice de la locul ei, o opri, murmurând.

- Nu.

Ea se înspăimântă de ușurarea care o cuprinsese auzindu-1.

- Trăsura vă așteaptă, Înălțimea Voastră, anunță chiar atunci majordomul, întrerupându-le conversația.

Vorbise atât de răspicat încât glasul lui ajunsese până la cei doi tineri, trezindu-i parcă din somn. Sinjin privi o clipă silueta impozantă profilată în cadrul ușii, ca și cum prezența majordomului l-ar fi făcut să revină la realitate.

- Mulțumesc, Edmond, spuse el pe un ton absent. Ducea are nevoie de pălărie.

Brusc, surâse către Chelsea, de parcă ar fi uitat toate cele discutate mai înainte, iar acum n-ar fi făcut decât să aștepte liniștiți trăsura care să-i ducă la croitoreasă.

- Doamna DuBay e un tiran, o preveni el, dar ajunge să pui piciorul în prag și-și va reaminti că ești o clientă.

- Văd c-o cunoști... replică Chelsea, încă agasată de felul în care Sinjin făcea abstracție de conversația lor și de faptul că știa atât de bine apucăturile croitoresei, dar — mai ales — pentru că se convinsese că Sinjin dorea s-o țină lângă el.

- Nu ești stăpână pe viața mea, iubito! remarcă el cu nepăsare, trăgându-și scaunul înapoi. Deși, urmă cu glas nespus de blând, femeile pretind întotdeauna proprietate exclusivă asupra unui bărbat.

- Vrei să spui că bărbații sunt mai puțin posesivi? i-o întoarse Chelsea, cu vădită ironie.

- Atunci suntem chit, încheie Sinjin, apropiindu-se ca să-i dea mâna. Ce-ar fi să încheiem un armistițiu? Nu-mi plac disputele cu martori.

- De fapt, nu-ți plac nici un fel de dispute, completă ducesa, întorcându-se spre el cu chipul îmbujorat de mânie.

- Adevărat.

Va să zică atitudinea lui era clară, își zise Chelsea. Autocratică, dar clară.

- Ce-ai spune dacă ți-aș declara că am de gând s-arunc cu banii tăi în dreapta și-n stânga? Întrebă Chelsea pe un ton provocator, ca și cum și-ar fi dat frâu liber sentimentelor, alegând o cale de-a se răzbuna.

În sfârșit, Sinjin primise un răspuns de la soția sa cea nemaipomenit de complicată.

- Doamna DuBay te va găsi absolut încântătoare.

Ei i se păru că surâsul lui St. John era cam prea sigur de sine.

- Am intenția s-o fac să mă găsească *irezistibilă*.

- Atunci, am să-mi previn valetul să fie cu ochii în patru, răspunse Sinjin, continuând să zâmbească.

Prefera de o mie de ori tachineriile — mergând chiar până la ironie — discuțiilor serioase și pline de adevăruri.

- În plus, întreaga Londră va fi orbită de strălucirea miresei mele scoțiene.

- Sunt foarte departe de-a fi *a ta*.

Starea sa de spirit nu-i îngăduia pentru moment astfel de glume. Poate că dorea să-și păstreze un aer serios, sau poate evita să se implice sufletește în relația cu Sinjin.

Replica ei, deși copilărească, atinse o coardă sensibilă în mintea lui Sinjin, trimițându-1 cu gândul la epoca de piatră.

- Vom vedea! zise el scurt, fără alte explicații.

Capitolul 36

- Înălțimea Voastră! îi întâmpină croitoreasa, în clipa când Sinjin și Chelsea pășiră pragul atelierului, situat pe

o străduță liniștită din St. James. *Ce bine-mi* pare că vă văd!

Tonul ei prietenos implica două cuvinte nerostite: „din nou“. Se ghicea limpede că Sinjin era de-al casei.

Ochii cenușii ai doamnei DuBay o măsurară pieziș pe Chelsea, evaluând-o dintr-o privire. Ducea avu impresia că fusese imediat clasată pe-un anumit loc al listei de clientele a atelierului. Îmbrăcată elegant în mătase neagră ornamentată cu dantelă, cea mai căutată croitoreasă a Londrei se dovedea mai tânără decât își închipuise Chelsea. Micuță, elegantă, cu părul castaniu și un aer sigur de sine, nu putea avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

- Ți-o prezint pe ducesa de Seth, zise Sinjin, trăgând-o după el pe Chelsea. În primul rând, ne trebuie o rochie pentru balul dat în cinstea ei. Cred că cel mai potrivit ar fi albul.

- Dacă mă gândesc bine, aș prefera verdele închis, interveni Chelsea, imitând intonația soțului său și zâmbind larg, cu toate că se întreba până unde mergea prietenia dintre Sinjin și doamna DuBay.

Se vedea de la o poștă că erau în relații foarte strânse.

- Vreți să-mi arătați câteva materiale?

Neștiind cine urma să plătească, croitoreasa ridică privirea spre Sinjin, cerându-i din ochi aprobarea.

- Nu-i nevoie să cereți părerea ducelui, pentru că nu el va purta rochia, declară netulburată Chelsea, fără să-și piardă zâmbetul. Eu una prefer verdele.

Sinjin făcu un semn imperceptibil din cap, rezolvând astfel dilema doamnei DuBay.

- Desigur, doamnă ducesă, cum doriți.

Genele ei negre se plecară pline de respect. Într-o clipă, femeia re-evaluase poziția noii clientele pe lista de priorități. Hotărât lucru, nu frumusețea ei bălaie și spectaculoasă îi uluise pe duce. De astă-dată, avea de înfruntat un caracter puternic, indiferent de tinerețea ei.

- Vă rog să mă urmați, o invită doamna DuBay, cu un ușor accent franțuzesc, întrucât de-a lungul anilor tânăra văduvă din Norfolk se străduise să-și imprime manierele neamului din care provenea soțul ei. Înălțimea Voastră va avea ocazia să vadă cele mai frumoase nuanțe de verde.

Îndată, câțiva ucenici începură să aducă nenumărate cupoane de materiale: mătăsuri de Lyon, în toate nuanțele de verde, țesături persane cu fir violet sau de aur; altele de culoarea piersicii; brocart de Istanbul, țesut din cel mai fin bumbac egiptean, ca să apere trupul de fierbințeala verii; dantele fine și nelipsita muselină în fel și fel de modele — toate pe verde.

- Cred c-am văzut destul! interveni brusc Sinjin, după ce le trecură prin fața ochilor nenumărate astfel de baloturi. Ți-a plăcut ceva? întrebă el, întorcându-se către Chelsea, care stătea a lături de el pe canapeaua tapițată cu saten albastru-cenușiu.

- Dar *ție* ți-a plăcut? replică ea cu candoare, conștientă că el de mult își pierduse răbdarea.

- Vrei să alegă doamna DuBay în locul tău? nu se lăsă Sinjin, pe un ton ușor iritat.

N-avea de gând să discute cu nevastă-sa despre materiale, după o noapte nedormită și plictiseala de-a vedea trecându-i prin fața ochilor zeci de metri de verzituri.

Dându-și seama că soțul ei ajunsese la limita răbdării, Chelsea luă hotărârea înțeleaptă de a-și ține gura și, surâzând grațios spre doamna DuBay, care stătea liniștită la o parte, asistând la schimbul de replici dintre duce și tânăra sa mireasă, spuse:

- Asta și cea de colo... Pe urmă aceea, și celelalte două, adăugă ea, arătând spre niște mătăsuri brodate cu mici bobite roșii.

- Bun! Atunci să trecem la modele și măsurii.

Cunoscând etapele, Sinjin își exprimase astfel dorința de-a isprăvi mai repede.

Întotdeauna gata să-și mulțumească un client atât de generos cu amantele sale, doamna DuBay bătu din palme, și, dând ordine ucenicilor cu voce ridicată, ieși din încăpere.

- Parcă spuneai că-i un tiran, zise Chelsea când rămase numai cu Sinjin.

De fapt, doamna DuBay i se păruse a fi extrem de atentă și prietenoasă.

- Probabil că te place, răspunse el cu indiferență, înțelegând împrejurările care atenuaseră obișnuita impulsivitate a croitoresei.

Chelsea nu insistase nici asupra culorii roșii, nici asupra combinațiilor de mățasuri roșii și dantelă neagră, nici asupra lustrinului împodobit cu pene de struț și perle de cultură. Ea se deosebea radical de femeile cu pretenții pe care ducele obișnuia să le aducă aici, iar doamna DuBay reacționase în consecință.

- Vrei să spui că știu să mă fac mai agreabilă decât altele? întrebă ea pe un ton insinuant.

Urmă o scurtă pauză. Sinjin căuta răspunsul potrivit la așa o întrebare periculoasă. Optând pentru o frază neutră — cel mai bun mijloc de-a susține o conversație cu femeile — zise, privind-o cu niște ochi senini și inocenți, ca de înger:

- Se pare că da.

Dădu aprobator din cap și adăugă:

- Te felicit...

- O cunoști îndeaproape?

N-ar fi trebuit să pună o astfel de întrebare. Nici n-avusese intenția. De fapt, voise să se arate la fel de rece și distantă ca soțul ei, care nu lua în serios nici un fel de relații. Totuși, ardea de curiozitate și nu se mai putuse stăpâni.

Oare va accepta să-i răspundă?

- Pe cine? i-o întoarse Sinjin, ca și cum s-ar fi întâlnit amândoi în mijlocul Saharei, după zece ani de

singurătate și nu și-ar mai fi amintit nici interlocutorul și nici întrebarea.

Dar Chelsea nu se lăsă dusă cu vorba.

- Pe doamna DuBay.

- Pe doamna DuBay? repetă Sinjin ca un ecou.

- Eviți să-mi răspunzi?

El schiță un zâmbet larg.

- Cred că da.

- Spune-mi.

- Chiar trebuie?

- Da.

Sinjin începu să râdă de-a binelea.

- Bine, dacă ții neapărat să știi, atunci află că doamna DuBay nu amestecă niciodată plăcerea cu afacerile.

- Pentru că așa-i ceri tu.

- N-am spus asta.

Dar chiar atunci se întoarse doamna DuBay, astfel că răspunsul lui Sinjin rămase la fel de învăluit în mister. Croitoreasa pătrunse în atelier, lăsând în urmă o dâră de parfum. După ea veneau câteva fete, ducând albume cu modele. Toate îl priveau admirativ pe Sinjin, chicotind între ele, în timp ce așezau albumele pe măsuta din dreptul canapelei.

Poate că doamna DuBay nu se arăta prea familiară cu clienții, în schimb această restricție nu părea să se extindă și asupra angajaților, întrucât fetele i se adresau lui Sinjin cu multă familiaritate. Cât despre duce, obișnuit să accepte cu nepăsare admirația feminină, el se simțea în largul său și schimbă replici scurte cu câteva dintre ele...

„Ce atitudine democratică!” își zise Chelsea furioasă, văzându-1 cât era de zâmbitor.

Totuși, presupunea că interesul lui față de femeile din orice categorie socială avea, probabil, o justificare. Iar aceste superbe fetișcane, care se întreceau care mai de care să-i atragă atenția, îl cunoșteau mai bine decât ea.

Fără să bănuiască furia crescândă a soției sale, Sinjin luă unul dintre albume și i-1 întinse, zicând:

- Alege-ți câte rochii dorești.

Apoi adăugă, râzând:

- Oricât de șocante vrei.

- Asta am să și fac, replică ea țâfnoasă, iritată să-l vadă surâzând nepăsător în mijlocul atâtor admiratoare, dar mai ales la gândul că, probabil, câteva dintre fostele și viitoarele lui iubite erau martore la discuția dintre ei. Te deranjează? îl înfruntă fata, arătând din cap spre tinerele modiste din atelier.

- Vă mulțumesc pentru ajutor, se adresă imediat Sinjin fetelor care se îmbulzeau să se facă utile.

Exprimându-și recunoștința, le dădea în același timp a înțelege că era cazul că se retragă. Îndată, doamna DuBay le trimise afară, iar Sinjin se întoarse către Chelsea, murmurând:

- Acum ești mulțumită?

- Nu... Da... Nu știu... La naiba! Dă-mi un album din alea și-am să mă îngrijesc eu să le dau de lucru, ca să nu mai aibă timp să flirteze cu tine!

În mod obișnuit nu s-ar fi arătat așa de categorică, dar era pentru prima oară când dădea ochii cu atâtea femei dornice să-i facă pe plac soțului ei, iar resentimentul o împinsese spre declarații imprudente.

- Nu cumva ești geloasă?!

Întrebarea lui, pusă pe un ton amuzat, o răni și mai mult.

- În ce te privește pe tine, ar fi un sentiment cu totul inutil. Iar dac-aș fi, ce importanță ar avea?

Circumspect în astfel de situații, după ani întregi de infidelitate și rupere a unor relații serioase, Sinjin simți o stranie satisfacție la gândul că impetuoasa sa soție ținea totuși cât de cât la el. Nu-și putea explica sentimentele, însă îl năpădisese o neobișnuită bucurie.

- Îmi pasă de tot ce are vreo legătură cu tine, răspunse, galant, preferând să se refugieze în amabilități

decât să-și cerceteze inima. Distracțiile superficiale de ani și ani de zile se dovedeau un obstacol convenabil în calea introspecției.

În culmea mâniei, Chelsea abia își stăpâni pornirea de a-i arde un picior pentru modul magistral în care ocolise subiectul, dar, întrucât doamna DuBay urma să se întoarcă din clipă în clipă, se mulțumi să-i scoată limba. Gestul acesta copilăresc îi oferi o oarecare satisfacție, însă numai până în clipa când Sinjin nu se mai stăpâni și pufni în râs.

Agasată și mai mult de reacția lui, Chelsea hotărî ca, deocamdată, să pună capăt ostilităților. Sinjin fusese prea mult timp răsfățatul femeilor din Londra. Exista vreo cale de a-l face gelos și ea pe el? Cu siguranță că da, acum că în oraș se găseau atâtea familii nobile. Dar dacă va accepta cu seninătate flirturile ei? Dacă tocmai acestea erau obiceiurile din lumea bună? Dacă nici măcar nu va băga de seamă?

Ca să se convingă *dacă* Sinjin era, totuși, vulnerabil, avea nevoie de o garderobă adecvată. Din acea clipă, începu să se intereseze cu adevărat de modele, alegându-le pe cele mai potrivite pentru a stârni admirația bărbaților. Întotdeauna privise hainele doar din punct de vedere al funcționalității lor — așa cum era cazul costumului de serj cafeniu. Dar cum se hotărâse să devină o pasăre a paradisului, de această dată își îndreptă atenția spre tot ce era împodobit cu pene, diamante sau paiete.

În timp ce Chelsea își alegea o rochie cât mai fastuoasă și seducătoare, Sinjin frunzărea și el albumele, punând deoparte modelele pe care dorea să le cumpere.

- Pentru tine? Întrebă scurt Chelsea, întrebându-se dacă nu cumva vreo amantă de-a lui hotărâse să-și îmbogățească garderoba.

- Fă-mi și mie o plăcere, zise el, fără a-i lua în seamă ironia. Cred că rochiile astea ți-ar sta grozav de bine,

adăugă, continuând să studieze acuarelele reprezentând ultimele realizări în materie de modă. Dacă ții să-mi împlinești o dorință, urmă, ridicând ironic din sprâncene, atunci poartă-le pentru mine.

- De ce, mă rog, aș face așa ceva? ripostă Chelsea, cât pe ce să adauge „Pentru un bărbat care lipsește de-acasă mai mult decât un marinar.”

Nu se putu abține să nu se întrebe de câte ori căutase Sinjin prin cataloage, în dorința de-a se arăta generos față de amantele sale.

„Pentru că ești soția mea!” ar fi vrut el să spună, cu orgoliu masculin, făcând abstracție de faptul că relația bărbat-femeie evoluase față de cum era în Evul Mediu.

- Poate ca o abatere de la vederile tale emancipate, murmură în schimb, glasul lui nonșalant părând să sublinieze lipsa ei de libertate.

- Iartă-mă, dar cred că în situația de față s-ar potrivi mai curând expresia „minți de îngheață apele”.

El pufni în râs, amuzat și încântat de spiritul ei independent, deși propria sa autonomie se dovedea imună la amenințările feminine. Întorcându-se spre doamna DuBay, îi întinse un model, zicând:

- Asta, dar pe alb. Săptămâna asta n-avem nevoie decât de câteva, inclusiv cea pentru balul de aniversare.

Obişnuită cu lipsa de răbdare a lui Sinjin, dar și cu promptitudinea cu care îi achita comenzile, doamna DuBay răspunse fără șovăială:

- Desigur, Înălțimea Voastră, cum doriți.

- Mai avem nevoie urgentă de un nou costum de călărie pentru vară. Ți-ai ales nuanțele de verde care ți-au plăcut? o întrebă el pe Chelsea, tolănindu-se comod pe eleganta canapea din atelierul doamnei DuBay, după ce-și exprimase preferințele.

Chelsea își dădu seama că habar nu avea ce să aleagă.

Croitoria era atât de departe de creșterea cailor, încât ar fi putut la fel de bine să pună degetul pe câteva modele ținând ochii închiși.

Văzându-i ezitarea, doamna DuBay îi veni în ajutor, ghicind că o persoană atât de tânără ca soția ducelui nu avusese când să capete experiența necesară. Cu tact și amabilitate, sugerează modelele de pălării și pantofi, precum și mai multe materiale, totul până la ultimul năsturaș.

- Dacă-mi permiteți, doamnă ducesă, încheie croitoreasa, culoarea neobișnuită a ochilor dumneavoastră ar fi minunat pusă în valoare de o rochie mov.

Cum Sinjin se încruntase, se grăbi să adauge:

- Nu neapărat o nuanță pastel, Înălțimea Voastră, ci una bătând ușor în violet.

- Arată-ne materialul. Nu pot să sufăr pastelurile, și nici purpuriul.

În sfârșit cădeau și ei de acord într-o privință, își zise amuzată Chelsea. Dar oare atât era suficient ca să mențină o căsnicie? Zâmbi la gândul puținelor puncte comune existente în relația lor, altfel atât de agitată, și Sinjin se uită la ea întrebător.

- Ești de acord cu mine sau nu? murmură el cu blândețe.

- Ce-ai vrea să spun? răspuse Chelsea, mai curând înveselită decât agasată.

Ce ridicolă ar fi fost o discuție în contradictoriu pe teme de croitorie, când el îi pune la dispoziție o garderobă cum nici nu visase vreodată, mai ales că ea nici nu se pricepea la toalete și, în plus, puțin îi păsa ce îmbrăca. Bineînțeles, dacă avea intenția să țină la părerea lui, atunci o va face în legătură cu chestiunii mai serioase, nu cu nuanțele de roșu.

- Te rog să-mi spui deschis tot ce ai de spus, insistă liniștit Sinjin.

- În cazul acesta, șopti Chelsea, aș dori să știi că m-am simțit nespuns de bine la Oakham, în compania ta.

- Și eu păstrez o amintire frumoasă legată de acele zile, mărturisii ducele.

- Doar o amintire frumoasă? vru să știe Chelsea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

- Cea mai frumoasă — dacă ții neapărat să afli, răspunse tânărul, cu o curtoazie încântătoare, dar — în același timp — cu o sinceritate dezarmantă.

- Atunci, te las să alegi nuanța de roșu care-ți place! Îl necăji Chelsea, cunoscând cât detesta Sinjin destăinuirile de acest gen.

El începu să râdă, apoi zise, pe un ton ușor solemn:

- Ce să mă fac cu tine?

Desigur, Chelsea nu-i putea spune adevărul, pentru că era limpede că Sinjin n-ar fi vrut să-l audă. Totuși, riscă să fie sinceră măcar în parte.

- Du-mă la călărie în fiecare zi, ca să nu uit meleagurile din care mă trag.

„Și amintirea zilelor minunate petrecute împreună“, ar fi dorit ea să adauge.

- Îți făgăduiesc, se învoi îndată ducele, bucuros că împlinirea acestei rugăminți nu implica din partea lui decizii prea importante.

Dar peste câțva timp, când doamna DuBay o puse pe Chelsea să se dezbrace că să-i ia măsurile pentru rochii, Sinjin simți cum i se topește brusc orice supărare. Încordat și neliniștit, o urmărea cu privirea pe croitoreasă măsurând șoldurile și talia îngustă a ducesei. Sâni ei plini înțepau mătasea subțire a bluzei. Când doamna DuBay îi înconjură bustul cu centimetrul, Sinjin retrăi clipele când mângâiasse acești sâni, care se lipeau de pieptul lui.

Rămase nemișcat, dar își încleștă fără voie pumnii, ca și cum și-ar fi stăpânit impulsul de-a o atinge, și se întrebă o clipă ce-ar fi zis doamna DuBay dacă i-ar fi poruncit să părăsească încăperea. Știa că nu va rezista prea mult să-și privească soția stând cu brațele

încrucișate. Unul dintre ei doi trebuia să plece: fie el, fie ducesa. Câteva secunde îl munci gândul de-a o trimite acasă, în Ayrshire. Nu era greu de născocit un pretext care să curme bârfele, astfel încât numele ei să nu fie târât în noroi.

Cât despre el — trăise prea mult timp în văzul lumii ca să-i mai pese că-și strică reputația. Chinuit de o dorință irezistibilă, se luptă să-și țină simțurile în frâu. Încă un pas și putea s-o atingă. Parfumul ei îl îmbăta, la fel ca și trupul fierbinte aflat atât de aproape. Își amintea perfect cum se arcuia, molatic, sub mângâierile lui. Oare ar avea tăria s-o trimită în Scoția? Dar dacă ar continua s-o păstreze lângă el, străduindu-se s-o țină la distanță? Cât timp va reuși să-și mai stăpânească pornirile carnale, văzându-și soția dezbrăcată la un pas de el?

- Iubitule, ce-ai zice să-mi prind niște pene de struț în păr? întrebă Chelsea, ridicându-și brațele deasupra capului într-un gest seducător, care-i umflă sânii pe deasupra corsajului de dantelă.

Conștientă de agitația și nerăbdarea soțului ei, precum și de dorința abia reținută, îi aruncă o privire plină de făgăduințe, pe care el i-o cunoștea prea bine.

- Nu-mi plac penele, răspunse cu asprime Sinjin, plimbându-și ochii albaștri și strălucitori pe trupul soției.

O clipă se crispă, cu nările fremătând, dar în secunda următoare își reluă masca de indiferență.

- Fără pene, repetă scurt. Jed te va conduce înapoi acasă. Eu am o întâlnire la Brookes. La revedere, doamnă DuBay. Ducasă...

Și, făcând o plecăciune, ieși din încăpere cu pași mari.

Ar fi trebuit s-o trimită în Ayrshire, își zise el prost-dispus, croindu-și drum prin aglomerația de pe strada St. James — plină de cumpărători, oameni de afaceri și lume ieșită la plimbare. Tânăra lui soție îl tortura, îl fermeca, spulberându-i traiul liniștit de până atunci. N-ar fi surprins pe nimeni dacă ar fi trimis-o la casa părintească,

date fiind împrejurările căsătoriei lor. Toți se așteptau să-l vadă punând capăt acestei legături. La Brookes și Whites se făceau prinsori privind durata mariajului. Ar fi fost mai bine s-o trimită acasă și să-și reia viața de dinainte.

Și totuși, n-o făcu.

Iar doamna DuBay — în ciuda discreției pe care o implica meseria — nu putuse să nu remarce în atitudinea lui Sinjin față de soția sa o schimbare radicală față de viața lui de până atunci. Prin urmare, scăpase o vorbă-două privind puterea de seducție a ducesei.

Zvonul se răspândi cu iuțeala fulgerului în toate cercurile aristocrației londoneze, drept care prinsorile încheiate în elegantele cluburi de pe Pall Mall începură să încline în favoarea frumoasei Chelsea.

Plimbările călare din fiecare dimineață deveniseră pentru Chelsea cel mai plăcut moment al zilei — fără dispute, fără certuri, numai înțelegere și armonie — Beau și verișorii săi fiind de fiecare dată nelipsiți.

Din clipa în care fură gata toaletele, Sinjin începu s-o scoată pe Chelsea în societate în fiecare noapte, ținându-i companie câtva timp, după care se ducea în sala de joc. Balul dat în cinstea ei se dovedi marele eveniment monden al sezonului: însuși prințul de Wales rămăsese la petrecere aproape până în zori, dansând cu frumoasa soție a gazdei. Însă noapte de noapte, după ce o conducea acasă pe Chelsea, Sinjin își continua distracția, perindându-se prin toate cluburile. Dacă ar fi rămas să doarmă la Seth House, ar fi auzit-o respirând în camera alăturată — sau i s-ar fi părut că-i aude răsuflarea... O dorea atât de mult încât socotea mai cuminte s-o evite. Încă nu se hotărâse dacă să accepte un mariaj pe viață, și era o fire destul de cinică și practică pentru a nu se bizui pe mașul de oaie doamnei Phillips.

Zilele treceau, fără ca Sinjin să fi găsit răspuns la problemele ce-l frământau. De-ar fi fost înclinat spre introspecție, însăși această nehotărâre l-ar fi lămurit pe

deplin. Însă el continua s-o însoțească pe ducesa la baluri și serate, atent s-o integreze în societatea sclipitoare dar artificială a Londrei, privind chiorâș la admiratorii ce roiau în jurul ei, care mai de care mai dornic să-i câștige favorurile.

- Mereu îi tună și-i fulgeră, comentă într-o seară unul dintre prietenii lui Sinjin, stând de vorbă cu un alt invitat la balul ducesei de Manchester.

Amândoi îl priveau pe ducele de Seth, ce stătea rezemat de o coloană, la marginea ringului de dans, fără s-o scape din ochi pe Chelsea, care dansa cu un tânăr colonel din Gărzile Regale.

- Da-da! S-a făcut al dracului de țâfnos de la un timp! Întări celălalt, moștenitorul averii Cordel.

- Nu doarme aproape deloc.

- Asta n-ar fi chiar o noutate.

Evident, peregrinările ducelui prin budoarele londoneze îl puseseră întotdeauna în situația de-a dormi foarte puțin.

- E tot timpul crispat... probabil din pricina însurătorii.

- Și totuși, se comportă ca un soț model.

- Mai curând gelos.

- Serios? Bine, dar noaptea nici nu dă pe-acasă. Parca prins rădăcini la Brookes.

- Din câte-l cunosc eu pe Sinjin, nu pare să se împace cu însurătoarea.

- Din câte-l cunosc eu, nu se împacă absolut deloc. Uite cât e de încruntat.

- Lumea zice că Fergussonii erau cât pe ce să-l omoare.

- Asta-i de-ajuns ca să distrugă orice pornire spre iubire.

- Sinjin nu știe ce-i iubirea.

- Hm! pufni cel mai în vârstă. Poate că învață abia acum. Eu cred că are aerul unui... soț gelos. Cumplită lovitură pentru un bărbat ca „Sfântul”!

- Iar tânăra ducesa nici nu se sinchisește!

Geoffry Cordel își îngustă pleoapele, privind-o pe Chelseaj cum dansa la brațul colonelului.

- Îmi pare rău că te contrazic, murmură el gânditor, dar s-ar putea să știe foarte bine ce face. N-ai impresia că Sinjin a început să bea mai mult ca de obicei?

Bucky Leeds, care petrecuse multă vreme în compania ducelui de Seth, rămase fără replică.

- De unde dracu' să-mi dau seama? Țasta-i în stare să bea până-i vâra pe toți sub masă, după care se suie în faeton și gonește pân-la Brighton, unde mai chefuiește o zi și-o noapte cu oaspeții prințului! Ca să nu mai vorbesc în cât timp a golit bolul de punch la Harriet — ceea ce nu l-a împiedicat să rămână cel mai treaz dintre toți cei adunați acolo. Cred că glumești!

- Tot ce știu eu — murmură omul mai în vârstă, care-l văzuse pe Sinjin luând parte chiar și la dueluri într-o dispoziție infinit mai bună — e că-n seara asta nu trebuie să-i ieși în cale, dacă vrei să nu te afli mâine în Hyde Park, față-n față cu ducele și cu pistolul lui.

Fără a avea habar de acest sfat, episcopul de Hatfield își făcu și el apariția în sala de joc, apropiindu-se de masa unde stătea Sinjin.

- Pot intra și eu în joc? întrebă George Prine, legănând alene șnurul de care-i atârna monoclul.

Recunoscându-i glasul, Sinjin îl fulgeră cu privirea, după care-i făcu semn spre scaunul rămas liber.

- Doar dacă crezi că ai noroc în astă seară, Rutledge! zise el scurt. Miza-i foarte mare.

- Nici pe tine nu te va ține norocul o veșnicie, St. John... murmură episcopul, trăgând scaunul și așezându-se la masa acoperită cu postav verde.

- Nu-i vorba de noroc, George, asta dacă ții la banii tăi. Verii mei din Irlanda m-au învățat să joc încă de la patru ani.

- Ah! Rudele acelea compromițătoare... totuși, frumusețea mamei tale a reușit să-i umbrească descendența...

Toți cei din jurul mesei își ținură răsuflarea. Sinjin își ridică brusc ochii de pe cărțile pe care le avea în mână. Privirea îi era împăienjenită de băutură. Se știa că-și adoră mama în aceeași măsură în care-și detesta tatăl.

- Vrei să repeți ce-ai spus? murmură el cu glas abia auzit.

- Am rostit un compliment la adresa mamei tale.

Fie că Hatfield băuse mai mult decât trebuia, fie își risca viața cu bună știință, pentru că tonul său continua să rămână batjocoritor.

O fracțiune de secundă, Sinjin îl sfredeli cu privirea, apoi păru să fi luat o hotărâre și zâmbi.

- Am să-i transmit mamei gândurile tale bune. Și-acum, reține, te rog, că jucăm pe o miză de o sută la unu.

Ceilalți oaspeți, martori la incident, răsuflară ușurați.

Jocul continuă la fel ca și până atunci. Sinjin câștiga o partidă după alta, adăugând în dreptul său un morman de bani.

- La dracu'! Eu ies din joc, altfel mâine îmi pune bătrânul pielea-n băț! exclamă mezinul familiei Denfield, abia de curând scăpat de taică-său din ghearele creditorilor și care în astă-seară își pierduse la joc renta pe următorii doi ani.

- Ia de la mine bani, băiete! se oferi Sinjin, împingând spre el o parte din câștig. Dar să nu te mai prind pe-aici în noaptea asta. Cred că taică-tău ar prefera să-i mai dai puțin răgaz înainte să te-avânți din nou pe cărările viciului.

Surâsul său autocompătimitor îl făcu pe tânăr să uite de necaz.

- Zău că nu pot! protestă băiatul, recent întors de la Cambridge și cunoscător al codului onoarei.

Zicând acestea, puse mâna pe cea a lui Sinjin, oprindu-i gestul.

- N-ai decât să-mi dai un mânz de la iapa ta cenușie, și suntem chit! răspunse liniștit ducele, fără să-i pese că târgul era net în favoarea tânărului. Hai, ia banii, flăcăule, și să nu mai calci pe-aici până n-ai să înveți să joci ca lumea. Atunci am să te scutur de bani cu cea mai mare plăcere.

Împingând mormanul de monede în dreptul lui Denfield, ceru din ochi sprijinul prietenului său.

- Bucky, spune-i și tu că puștilor li se mai îngăduie câte-o greșeală-două. Și noi am făcut cândva prostii.

- E adevărat, Denfield, astea nu se uită niciodată. Țin minte că, la un moment dat, am mizat pe sora mea cea mică și-am pierdut. Însă baronul de Verres din Bath n-a ridicat nicio pretenție asupra ei, ba mi-a dat și bani de drum, ca să mă întorc în Kent. Când a aflat taică-meu, m-a bătut cu biciul până m-a umplut de sânge, în schimb soră-mea a găsit toată tărașenia teribil de romantică. Pe vremea aia, baronul de Verres n-avea o faimă prea bună. Așa că ia-ți banii și zi-i lui taică-tău că i-ai urmat sfatul și n-ai mai jucat.

- Și eu sunt lefter, Sinjin, deși nu tu m-ai ușurat de bani. Trebuie să-mi mai îmbunătățesc stilul de joc, declară contele de Lester, tolănindu-se în jilț și scoțându-și manșetele de piele cu care-și proteja dantela de la mâneci.

- Pentru cineva care în decursul anilor m-a costat o avere, te arăți mult prea modest, înclină din cap Sinjin. Ne vedem mai târziu la Brookes.

Primii doi jucători de cărți ai Angliei se întâmplau să fie și foarte buni prieteni.

- Poate că ducesa va dori să-i ții companie.

Nimeni, în afara lui Simon n-ar fi îndrăznit să-i vorbească atât de pe șleau.

- Chiar am s-o întreb, răspuse calm Sinjin. Așadar, câți am mai rămas? Ridicăm miza să fie jocul mai interesant?

Dacă Simon Castlemane se așteptase la vreo destăinuire, se înșelase amarnic.

- Atunci, eu mai beau ceva până când ești gata să plecăm la Brooks, spuse contele, făcând semn valetului. Crezi că lady Manchester are vreun coniac demn de gustul meu rafinat?

- Las' că te-am văzut eu bând și otravă de-aia albastră într-un bordel din Covent Garden, Simon, fără ca „gustul tău rafinat” să fi avut ceva de suferit. Fii bun și-adu-mi și mie o sticlă.

- Ești sigur? Întrebă Simon, recunoscând licărul prevestitor de furtună din ochii lui Sinjin.

- Parc-ai fi maică-mea! bombăni ducele, cu un amestec de amuzament și iritare.

Simon ridică din umeri, surâzând binevoitor.

- Și dac-aș fi, la ce-ar sluji?

- La nimic! replică Sinjin cu atâta asprime încât în jurul mesei se așternu o tăcere adâncă.

- Ascultă, St.John, dat fiind că lipsești de-acasă mai tot timpul, nevastă-ta e disponibilă, acum că-i măritată?

În tăcerea mormântală care se lăsase, întrebarea episcopului de Hatfield căzu ca o lovitură de ciocan.

Sinjin încremeni cu cărțile în mână și-l săgetă pe George Prine cu o privire tăioasă ca o lamă de oțel.

- Cunoști regulile la fel de bine ca și mine, zise el răspicat.

Se înțelegea de la sine că nicio soție nu era disponibilă până când nu aducea pe lume un moștenitor.

- În cazul meu, Hatfield — urmă Sinjin pronunțându-i numele cu un calm ucigător — ducesa va fi întotdeauna „ocrotită” de onoarea mea.

- Pare să se fi adaptat perfect în înalta societate, nu se lăsă episcopul, pe un ton ciudat de liniștit. Credeam că poate ar fi dispusă să-și facă niscaiva prieteni.

Toată lumea știa că George Prine nu era întreg la cap, dar până în prezent nimeni nu-l considerase sărac cu duhul. Dar dacă totuși continua să-l zgândăre pe Sinjin, se vede treaba că-și pierduse mințile.

Ducele își adună cărțile pachet, netezindu-i marginile, după care-l puse deoparte. Așezându-și cu grijă exagerată dantela de la mâneci se aplecă înainte, sprijinindu-și pe postavul verde mâinile încleștate una într-alta, apoi își roti ochii în jurul mesei, ca și cum i-ar fi întrebat pe ceilalți jucători „Ați auzit ce spune?” într-un târziu, își pironi privirea asupra chipului enigmatic al lui Hatfield și murmură atât de încet încât glasul lui nu răzbătu dincolo de cercul lor restrâns:

- N-ai decât să încerci s-o abordezi, George, dar numai după ce-ți scrii testamentul.

- Mă ameninți, St. John?

- Întocmai. Sper că am vorbit destul de clar.

- Ai putea muri chiar tu, și-atunci ce s-ar întâmpla cu ducesa?

- Ai umor, George, și de n-aș fi atât de beat, mai că mi-ar veni să râd!

- Ești foarte arogant, St. John. Dar orice noroc e trecător.

- E o mare prostie să consideri noroc o îndemânare căpătată în decursul timpului. Ți-aș putea trimite un glonț în ochi de la o sută de pași — chiar și fără a avea nevoie de noroc!

- Și dacă nevastă-ta n-o să jelească după tine? La asta te-ai gândit?

- Nici nu va avea motive. La asta te-ai gândit?

- De ce n-ar fi Dumnezeu de partea mea?

- Nu miza prea mult pe asta. Iar dacă relațiile sus-puse ale familiei Rutledge ți-au adus o episcopie, te asigur că Dumnezeu n-a avut niciun amestec.

- Mă îndoiesc c-ai fi cel mai potrivit ca să-l ridici în slăvi pe Dumnezeu.

- Sunt perfect de acord; de asta înțeleg și diferența. Alege-ți armele, Rutledge, sau ține-te deoparte de nevastă- mea. Nu-i disponibilă pentru nimeni în afară de mine. Sper că m-am exprimat destul de limpede chiar și pentru mintea ta neroadă.

Nicio femeie de-a lui — fie și în condițiile unei căsătorii de circumstață — n-ar fi fost disponibilă pentru alți bărbați.

- Îndrăznește numai s-o atingi, să-i vorbești, sau măcar să te apropii de ea, că s-a zis cu tine!

Își dezveli toți dinții într-un surâs, deși expresia feței era departe de-a fi binevoitoare.

Devenise limpede pentru toată lumea că ducesa de Seth era intangibilă — cel puțin, pentru oricine nu era dispus să-l înfrunte pe duce într-un duel. Ceilalți jucători se uitau curioși când la Sinjin, când la episcop, întrebându-se dacă nu cumva gura mare a lui Rutledge îi va aduce pieirea.

Hatfield zâmbi și el — un zâmbet straniu, lipsit de rațiune.

- Mă voi strădui să țin seama de ce-ai spus, declară el cu glas indiferent, ca și cum ar fi vorbit despre un model de pălărie, și nu despre o înfruntare pe viață și pe moarte.

- Te sfătuiesc prietenește, replică Sinjin. Acum vă rog să mă scuzați...

Lăsându-și câștigul pe masă, se ridică și părăsi sala de joc. Se îndreptă grăbit spre ringul de dans, croindu-și drum printre perechile care valsau și care se dădeau la o parte pentru a-i face loc.

Comentariile impertinente ale lui Hatfield fuseseră ultima picătură, după două săptămâni de când o urmărea cu prefăcută nepăsare pe nevastă-sa flirtând cu toți bărbații din Londra. Frumusețea ei bălaie strălucea și mai mult în rochiile confecționate de doamna DuBay, care-i puneau în evidență farmecele. În seara aceea era

îmbrăcată în mătase argintie, împodobită cu violete și panglici verzi. Toată lumea întorcea capul după ea. Dar de-acum înainte, el va fi singurul stăpân al acestei frumuseți — își zise Sinjin, într-o pornire nesăbuită, iritat de aluziile lui Hatfield și de propriile sale concluzii în urma a două săptămâni de pândă și invidie.

Partenerul de dans al ducesei îl zări venind către ei și, văzându-i privirea se opri brusc în loc. Anticipând un scandal, muzicanții încetară să mai cânte și se traseră mai aproape de perete, în caz că ar fi început să zboare prin aer diverse obiecte. O fire ca a lui Sinjin cerea măsuri de prevedere suplimentare.

Dându-și seama că muzica tăcuse, Chelsea rămase descumpănită câteva momente, apoi Sinjin se proțăpi în fața ei, fulgerându-l pe colonel cu o privire amenințătoare.

- Mă simt obosit, zise el fără să ridice glasul, deși abia vorbea printre dinții încleștați. Plecăm acasă.

- Nu-i cazul să faci o scenă, îi aminti Chelsea iar cerceii de diamante îi sclipiră, ca pentru a-i întări spusele.

- Asta nu-i nimic pe lângă ce urmează dacă nu mă iei de braț în clipa asta, șuieră Sinjin, incapabil să se mai stăpânească.

- Am de ales?

- Nici pomeneală.

Indiferent la reacția invitaților, care-l priveau înlemniți, într-o tăcere mormântală, își aștepta nevasta cu un surâs abia schițat în colțul buzelor.

Văzându-i iritarea și mânia, precum și surâsul ușor sfidător, Chelsea înțelese că n-avea niciun rost să mai insiste. Întorcându-se spre tânărul de lângă ea, spuse doar atât:

- Mulțumesc, Allen. Mi-a făcut plăcere compania ta. Niciodată până acum nu-ți dăduse seama pe deplin de autoritatea exercitată de Sinjin asupra celorlalți: era

limpede că partenerul ei se temea de duce. Surâse în chip de scuză și adăugă:

- Transmitei surorii tale că ne întâlnim mâine la Jeffrey's. Luând-o de mână — cu un gest echivalent cu aruncarea unei mănuși — Sinjin murmură:

- Bosford, îți mulțumesc că te-ai ocupat de soția mea. Dar în vorbele lui se ghicea limpede amenințarea: de-ar mai fi încercat să se apropie de ducesă, tânărul colonel își risca viața. La răspunsul bâlbâit al lui Bosford, Sinjin abia catadicsi să încline capul.

- Te porți ca un copil, îi șopti Chelsea, în timp ce se îndreptau amândoi spre ieșire, sub privirile curioase ale invitaților.

În urma lor șoaptele se înteteau, devenind murmure.

- Tot e mai bine decât să-l ai pe conștiință pe George Prine, remarcă el sec.

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă temătoare Chelsea.

- Hatfield m-a întrebat dacă ești disponibilă. I-am spus că nu — nici pentru el, nici pentru alții. Atunci, urmă Sinjin, ritmându-și vorbele cu tocurile pe parchet, episcopul a decis să nu mai continue discuția în astă-seară.

Ajungând în capul scărilor, Sinjin începu să coboare treptele, trăgând-o după el, fără să-i pese că ea se împiedica în fuste.

Poticnindu-se în urma lui, Chelsea se lupta cu faldurile rochiei și cu jupoancele, îngrozită să nu-și piardă echilibrul și să se rostogolească pe scări. Sinjin nici n-o băgă în seamă decât în clipa când ocară de pe buzele ei se preschimbă într-un țipăt înăbușit. Se răsuci brusc pe călcâie, prinzând-o în brațe chiar în clipa când era să cadă. O luă pe sus și-și continuă coborârea, fără să încetinească pasul.

- Ești beat! exclamă Chelsea înfricoșată, văzându-l cum sare treptele câte trei o dată, cu ochii strălucind pe sub pleoapele pe jumătate plecate.

- Nu *prea* tare, iubito, murmură el. Doar atât cât să renunț la maniere.

- Ai să cazi.

Ajunseseră de-abia la jumătatea scărilor. Mai aveau destul până jos, iar Sinjin alerga pe trepte de parcă înnebunise.

- Nu-ți fie frică!

Vorbise calm și liniștit, fără a-i lua în seamă teama. Reușise la viața lui isprăvi și mai grozave decât să coboare în fugă o scară fiind beat criță. Sigur și puternic pe picioare, reuși să ajungă la parter nevătămat, împreună cu Chelsea. Lăsând-o jos din brațe, făcu o plecăciune adâncă în fața ei, surâzând ironic, ca și cum ar fi vrut să spună: „Vezi bine, doamnă, că băutura nu mă afectează cu nimic.” Apucând-o din nou de mână, plesni din degete, chemând un valet, căruia îi porunci să-i fie adusă trăsura.

- Bine, dar mantia mea... protestă Chelsea, în timp ce ducele o târa după el spre ieșire, sub privirile uluite ale servitorilor.

- Dă-o încolo!

De-abia ajunseseră în curte și trăsura își făcu apariția. Nici nu apucase să oprească și Sinjin îi porunci vizitiului unde să-i ducă. Deschizând portiera, îi făcu ducesei vânt înăuntru, apoi sări și el. Trânti portiera la loc și, oftând exasperat, se întoarse către Chelsea.

- Pe toți dracii, scumpa mea soție, praful s-a ales din viața mea!

- Și eu te iubesc, replică Chelsea, uitând într-o clipă cum o răpise din sala de bal, cum o luase pe sus și cum îi vorbise în doi peri.

- Bun, în sfârșit suntem de acord.

În penumbra trăsurii, dinții lui albi sclipiră într-un zâmbet larg.

- Cât pe ce să-lucid pe Rutledge din pricina ta. Cred că mi-am pierdut mințile.

Nu era chiar o declarație de dragoste, într-un decor cu trandafiri și gângurit de turturele, dar cuvintele lui o impresionară până în străfundul sufletului. Dar chiar dacă descoperise că nu-i era cu totul indiferentă, totuși n-ar fi vrut ca cineva să plătească această revelație cu prețul vieții.

- Te rog să nu ucizi pe nimeni pentru mine! protestă ea. E o atitudine demodată.

- Sau nebunească. Niciodată nu m-am luptat pentru o femeie.

Inima ducesei tresăltă de bucurie. Nu fusese un jurământ de iubire veșnică, dar era, totuși un început. Tot așa cum valurile mării mătură totul în calea lor, la fel și vorbele lui îi alungară orice urmă de tristețe. Rezemându-se în colțul trăsुरii, se așeză pe pernele de catifea cât mai comod, așintindu-și asupra soțului o privire întrebătoare, în timp ce în minte începeau să-i încolțească fel și fel de posibilități trezite la viață de aluziile lui la dragoste.

În semiîntunericul trăsुरii, Sinjin părea negru ca însuși Lucifer. Trăsăturile i se conturau și mai precis în jocul de umbre și lumini, iar ochii îi ardeau printre genele lungi și mătăsoase. Haina neagră de brocart, lucioasă ca și părul lui ca pana corbului, îi puneă și mai mult în evidență virilitatea. Dantela de la gât, prinsă cu un ac sclipitor de diamant, licărea în întuneric. Umerii lați ocupau aproape jumătate din banchetă, iar picioarele ajungeau până la portiera opusă. Bătea ușor darabana în geam, ca și când și-ar fi uitat toate intențiile sângeroase și răzbunătoare.

- L-ai speriat pe Hatfield? întrebă Chelsea, curioasă să afle cum își reglau bărbații afacerile de onoare.

Deși crescuse lângă trei frați, nu avusese niciodată curiozitatea să asiste la un duel, și cu atât mai puțin să fie ea însăși mobilul.

- Prine nu-i în toate mințile... Parcă-i picat din lună. Și, totuși, să știi că l-aș fi ucis fără șovăială.

- Nu pot să pricep cum poți omorî pe cineva pentru o abatere de la etichetă.

Sinjin își luă ochii de la peisajul citadin al Londrei, ațintindu-i asupra ei, parcă fără tragere de inimă.

- Iar eu nu pricep — i-o întoarce el cu răceală — cum pot femeile să converseze doar despre un nou model de coafură.

Era limpede că Chelsea nu considera duelurile cu aceeași seriozitate ca și el.

- E un joc?

- Nu chiar.

- Atunci vreau să știu precis ce e.

- După atâta băutură, nu-mi mai pretinde și precizie, ocoli el răspunsul. Îți spun mâine dimineață.

Explicația consta în numai două cuvinte — simțul proprietății — un sentiment greu de definit în vorbe galante și, în orice caz, unul pe care prefera mai curând să nu-l discute.

- Atunci vei fi treaz?

El zâmbi.

- Greu de zis.

De multe ori se întâmpla ca la plimbările de dimineață să fie încă mahmur; totuși, se arăta întotdeauna amabil și îndatoritor.

Curând păru să ațipească și, fie din pricina băuturii, fie cu intenție, nu-i mai răspunse la întrebări decât prin murmure nedeslușite. Se trezi abia când trăsura trase în fața treptelor de la Seth House, unde își conduse soția până la intrare, cu o politețe desăvârșită.

- Noapte bună, iubito, zise el, ca și cum ar fi fost o seară ca toate celelalte. Ne vedem mâine dimineață, la plimbare.

Și, fără a mai zăbovi, coborî în fugă treptele și sări din nou în trăsură.

Chelsea mai apucă să-l audă poruncind: „La Brookes.” Și, deși ar fi trebuit să se simtă supărată pentru că fusese luată pe sus din sala de bal de la Manchester

House, își aminti că Sinjin îl provocase la duel pe nesuferitul de episcop, din pricina ei... și a sentimentelor pe care i le purta... oricât de mult dorea să și le ascundă.

Rămase o clipă pe gânduri, chiar în pragul casei, cu rochia argintie sclipind în lumina lunii, urmărind din priviri trăsura care tocmai ieșise în stradă. Urarea ei șoptită de „noapte bună” pluti în aerul cald al serii, fără a-l mai putea ajunge.

Capitolul 37

- Pot să intru? Întrebă după un timp mama lui Sinjin, ivindu-se în pragul dormitorului nurorii ei.

Chelsea tocmai se dezbrăcase, ajutată de cameristă, pregătindu-se pentru culcare. Maria St. John, încă îmbrăcată de bal, își ceru scuze că o deranja la o oră atât de nepotrivită.

- Am auzit de isprava lui Sinjin când mă găseam la Hetty Montclair, explică ea, și m-am grăbit să vin acasă. E totul în regulă?

Chelsea ridică din sprâncene, uluită atât de viteza cu care circulau bârfele, cât și de indulgența cu care soacra ei eticheta apucăturile nesăbuite ale feciorului.

- Da. Sinjin a plecat la Brookes. Vă rog să intrați. Oricum, nu era cazul să vă faceți griji. Sinjin a fost furios pe Hatfield, nu pe mine.

Îmbrăcată într-o rochie vapoasă de muselină tradafirie, cu părul ușor pudrat și împodobit cu flori — așa cum obișnuiau femeile din generația ei — și purtând la gât un colier care valora o avere, mama lui Sinjin întrecea cu mult în frumusețe destule femei la jumătatea vârstei ei. Ducea pași înăuntru cu un aer majestuos și elegant, cu siguranța cuiva obișnuit cu admirația și complimentele. Întocmai ca fiul ei, își zise Chelsea. Amândoi uluiau prin frumusețea trăsăturilor. Și, la fel ca

el, Maria St. John răspândea în jur un farmec irezistibil. O privi pe Chelsea cu un surâs preocupat și spuse:

- Așa mi-am zis și eu, dar...

Făcu o pauză, înălțând din sprâncene.

- ... Sinjin are o fire cam nestăpânită, deși, de regulă, zvonurile exagerează realitatea. Asta am descoperit pe pielea mea. Oricum eram îngrijorată pentru tine.

Așezându-se pe un scaun tapițat, într-un vălmășag de mătase și dantelă, făcu semn cameristei cu mâna ei nespus de delicată.

- Nu mai avem nevoie de nimic, Eveline, decât poate niște limonadă sau sherry... zise ea, cerând din ochi părerea nurorii sale, care stătea lângă pat, îmbrăcată într-un halat elegant de tafta albă, cu panglici încrețite de saten de culoarea piersicii, lucrat dc doamna DuBay.

- Nu, mulțumesc. La Manchester House am mâncat și-am băut mai mult decât ar fi fost cazul. Bărbații te întrebă întotdeauna cu ce te pot servi, și, de fiecare dată, eu mă simt obligată să accept.

- Ești tare bună la suflet, draga mea, zâmbi Maria, punându-și evantaiul pictat pe măsuță. De altfel, sunt convinsă că acesta-i unul din motivele pentru care s-a îndrăgostit de tine Sinjin.

- Chiar credeți asta? întrebă Chelsea cu un glas în care se simțea speranța, venind ceva mai aproape, ca și cum ar fi vrut nu doar să audă, ci să și simtă cuvintele ducesei de Seth.

- Poate că e/ încă nu și-a dat seama, în schimb eu — da.

Chelsea se așeză pe un jilț, chiar în fața ducesei, încercuindu-și genunchii cu brațele, peste taftaua albă și foșnitoare. Aplecându-se înainte, zise:

- Astă-seară, pentru întâia oară, am început să... sper. Spuneți-mi că nu mă înșel. Îl cunoașteți mult mai bine decât mine.

- De două săptămâni, dacă nu mai mult, feciorul meu se luptă să-și ascundă sentimentele. Oricum, eu mi-am

dat seama chiar din clipa în care ai sosit. După părerea mea, însuși faptul că nu-i prea dai atenție — surâse ea cu subînțeles — l-a făcut să înțeleagă cât ține la tine. Îmi închipui că pentru el e ceva cu totul nou.

Șovăind câteva momente, mama lui Sinjin continuă:

- Tu n-ai de unde să știi, dar... nașterea lui Beau l-a schimbat radical — deși nu s-ar putea spune c-a fost ușă de biserică — nici înainte, nici după. Însă i-a mai atenuat împotrivirea față de însurătoare.

- Sunt convinsă că împrejurările în care s-a încheiat căsătoria noastră ar fi înspăimântat și inimile cele mai curate. Sinceră să fiu, nici eu n-am vrut să mă mărit, zise Chelsea. Până de curând, eram amândoi de aceeași părere. Adică până la Hatton, adăugă ea cu tremur în glas. Acolo am pierdut sarcina, urmă aproape în șoaptă, abia stăpânindu-și lacrimile. Nu știu dacă Sinjin v-a povestit, dar venirea mea la Londra s-a petrecut la invitația lui, pentru că dorea să mă facă să-mi uit durerea.

Maria se întinse și începu să-i mângâie mâna cu blândețe, privind-o plină de compătimire.

- Îmi pare rău... N-am știut... Sinjin nu prea vorbește despre viața lui. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine! Dacă există ceva care-ar putea să te consoleze de pierderea copilului... murmură ducesa, arătând de jur-împrejur.

Brusc, înțelese de ce Sinjin nu dormea în apartamentul său. În mod firesc, gândul îi zbură spre Catherine. Fiul ei fusese silit să se însoare, iar odată dispărut motivul căsătoriei, intenționa să-și recapete libertatea. Cum să-i explice toate acestea tinerei mirese, care fără îndoială îl iubea din tot sufletul?

- Cred că s-ar cuveni să afli un lucru, începu ducesa, ca să poți înțelege aversiunea lui Sinjin față de căsătorie.

Numai ea, ducele și fiul lor știau de Catherine, iar Sinjin păstrase secretul cu sfințenie. Totuși, tânăra sa

soție trebuia să cunoască adevărul, măcar pentru a-i cruța o suferință inutilă.

- Hotărârea lui Sinjin de-a nu se însura niciodată a fost luată după moartea Catherinei! spuse fără ocolișuri Maria St. John, ca și cum, odată scăpate primele cuvinte, n-ar mai fi avut încotro și ar fi fost nevoită să continue. Dacă vei înțelege ce i s-a întâmplat fiului meu cu câțiva ani în urmă, poate-ți vei explica împotrivirea lui de acum și, în parte, frământările lui sufletești.

- Catherine era mama lui Beau?

Maria încuviință din cap.

- Sinjin avea aproape optsprezece ani, iar Catherine doar cu un an mai puțin. Ea a rămas însărcinată, iar fiul meu, care o iubea ca un nebun, a vrut s-o ia îndată de soție. Însă tatăl lui s-a opus căsătoriei, întrucât Catherine nu provenea din aristocrație, iar William căuta o partidă demnă de moștenitorul casei Seth. Așadar, a îndepărtat-o de Sinjin. Familia fetei, supărată de rușinea abătută asupra lor, s-a împotrivit dorințelor soțului meu. Cum Sinjin nu atinsese încă vârsta majoratului, nu avea nicio putere în fața tatălui său, iar când a fugit de-acasă, pornind în căutarea Catherinei, William l-a închis la Kingsway. Curând după aceea, l-a imbarcat pe o corabie care pleca spre colonii, unde a fost înrolat cu de-a sila în regimentul lordului Burgley. Dacă și-ar fi părăsit postul în timp de război fără consimțământul superiorului, ar fi ajuns în fața Curții Marțiale. Prin urmare, n-avea de ales. Burgley nu i-ar fi dat drumul să se întoarcă în țară, datorită instrucțiunilor primite de la William.

Maria rămase o clipă cu pleoapele plecate, copleșită de amintiri dureroase chiar și după atâția ani.

Ochii ei, la fel de albaștri ca ai lui Sinjin, erau împăienjeniți de lacrimi.

- Curând după nașterea copilului, Catherine și-a luat viața, înghițind o supradoză de laudanum. William i-a trimis vorbă lui Sinjin, în Africa, anunțându-l că și copilul murise. Chiar și după toți acești ani, eu continui să mă

simt vinovată, suspină ducesa, răsucind între degete batista de dantelă. N-am nicio scuză. A fost o lașitate din partea mea.

Privi spre chipul nurorii, luminat de flacăra lumânărilor și murmură:

- Poate-ai auzit vorbindu-se de sora mea și de mine — fetele Bourke din Waterford. Deși ne trăgeam dintr-o familie de viță nobilă, totuși duceam lipsă de bani. Când Elizabeth și cu mine am fost aduse la Londra, ni s-a spus că urma să ne căsătorim din interes pentru titlu și avere. Nu caut să mă justific, vreau doar să-ți explic ce așteptau părinții de la mine — o fată de șaptespreceze ani, a cărei singură avere era frumusețea. Te invidiez pentru spiritul tău independent, pentru plăcerea de-a participa la curse, pentru îndrăzneala de a-l înfrunța pe Sinjin de la egal la egal. Eu nu m-am simțit niciodată suficient de tare ca să mă smulg de sub autoritatea lui William. În felul său, s-a arătat generos față de familia mea. Aveam două surori mai mici și un frate, toți în căutare de fonduri spre a răzbi în societate, ca să nu mai pomenesc de părinții mei în vârstă. William s-a îngrijit ca cei dragi mie să nu ducă lipsă de nimic, însă era o fire rece și orgolioasă, care-și dorise o nevastă frumoasă, nu o tovarășă de viață. Duceam existențe complet separate. Și dacă n-aș fi fost cât pe ce să-mi pierd viața în urma celor două nașteri, n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să dea copiilor și numele de Bourke.

Rămase pe gânduri câteva momente, parcă furată de acele amintiri, pierdute în negura timpului. Apoi, revenind la realitate, își îndreptă spatele și scoase un ușor suspin:

- Iartă-mă că m-am luat cu vorba, dar poate că te interesează să afli câte ceva despre Sinjin. Ce-ți spuneam?

- Că Sinjin a fost înștiințat de moartea Catherinei și a copilului.

Ce cumplit fusese pentru el să piardă femeia iubită! Își zise Chelsea, cuprinsă de milă pentru adolescentul aruncat de cealaltă parte a lumii, singur cu știrea îngrozitoare a morții celor dragi! În același timp, se simțea la rândul ei vinovată fiindcă-l dorea numai pentru sine. Deși asculta o poveste atât de zguduitoare, totuși nu-și putea stăpâni un sentiment de bucurie egoistă, la gândul că Sinjin era al ei, măcar în parte.

- Așa... reluă Maria, scormonindu-și memoria, pentru a continua relatarea de unde o lăsase. În iarna aceea, William a murit subit, în urma unei apoplexii, iar Sinjin s-a putut, în sfârșit, întoarce acasă. Dar înainte de-a prelua titlurile ce i se cuveneau și-a sta de vorbă cu avocații, s-a dus să vadă mormântul Catherinei. O săptămână mai târziu, după ce-și amenințase socrul, silindu-l să-i destăinuie adevărul, descoperise că fiul său trăia. Seneca se întorsese în Anglia împreună cu Sinjin, astfel că, înfruntând vremea căinoasă, au pornit amândoi spre Manchester, în căutarea doctorului în a cărui casă locuia Beau. Prevenit de către tatăl Catherinei, doctorul i-a întâmpinat în prag, cu muscheta în mână. Acuzându-l pe Sinjin pentru nenorocirea întâmplată fiicei sale, domnul Canning refuzase să-i recunoască orice fel de drepturi asupra copilului, deși, pe de altă parte, nu-i convenise nici să țină sub acoperișul său un bastard. În cele din urmă, Sinjin a forțat intrarea, dezarmându-l pe doctor — cel puțin așa povestește Seneca — și scoțând din țâțâni toate celelalte uși, până când a dat de camera în care lusesse încuiat Beau. Băiețelul avea opt luni și era grav bolnav. Sinjin l-a bătut măr pe doctor și nu știu dacă nu cumva a făcut același lucru și cu tatăl Catherinei. De altfel, nici nu-l acuz. Când mi-a adus copilașul, acesta era pe moarte și slab de i se vedeau coastele. Cred că, dacă nu sosea Sinjin, ar fi murit fără doar și poate.

Ochii ducesei se umplură de lacrimi, aminlindu-și pruncul palid și costeliv pe care i-l înfățișase Sinjin, la rândul său plângând de neputință.

- A fost un adevărat coșmar. N-am să uit cât voi trăi... șopti Maria. Acum înțelegeți ce important e Beau în viața lui Sinjin și cam ce simte pentru alți copii. În ciuda proastei sale reputații, fiul meu n-a întreținut legături amoroase decât cu femei cu experiență, care se fereau să rămână însărcinate. Se pare, draga mea, că tu ai reușii să-i succuți capul... zâmbi ducesa, amintindu-i nurorii sale surâsul de copil al lui Sinjin. Niciodată până azi nu s-a abătut de la principiile lui.

- E drept... c-a... încercat... să-și ia... unele precauții... se bâlbâi, încurcată, Chelsea. Deși...

- Deși n-au prea servit la nimic, o ajută ducesa. Iată de ce se confruntă cu o dilemă neașteptată. De aproape zece ani, toată afecțiunea lui s-a revărsat asupra lui Beau și — iartă-mi sinceritatea — mă tem că n-a reușit s-o uite cu totul pe Catherine. Într-un fel, prima sa iubire e întruchiparea idealurilor lui de tinerețe, curmate de o moarte necruțătoare. O dragoste perfectă și inviolabilă, păstrată în toată puritatea ei de cristal.

Chelsea ar fi dat orice să nu audă astfel de cuvinte. Ar fi preferat o rivală pe care s-o poată înfrunța. Dar așa, cum să lupte împotriva unei amintiri, împotriva iubirii supreme din anii lui de tinerețe?

- De cum s-a însămănătoșit Beau, fiul meu a părăsit Anglia, continuă Maria, abătând gândul lui Chelsea de la chipul neștiut al femeii pe care Sinjin o adora și-acum. Voia să se scape de povara amintirilor. A dus copilul la Florența pentru un an de zile, fără a reuși s-o uite pe Catherine. Beau devenise singura bucurie a vieții lui. Abia când a împlinit douăzeci și unu de ani, s-a hotărât să se întoarcă în țară.

Glasul ducesei trăda durerea pentru suferințele îndurate de fiul ei.

- Se schimbase mult. Nu mai era adolescentul timid și îndrăgostit de altădată, ci un bărbat cinic, înzestrat cu simț practic, extrem de rezervat în relațiile sale cu femeile, ca și cum s-ar fi jucat de-a dragostea, evitând

alte sentimente mai profunde. După moartea Catherinei a luat hotărârea de-a nu se mai însura — sau, cel puțin, nu prea curând. Uneori se gândea că ducatul avea nevoie de un moștenitor, dar nu-l deranja să cedeze titlul unuia din fiii lui Damien. Înțelegeți, așadar — sfârși ducesa, frământând între degete dantela sfâșiată a batistei — că, în toți acești ani, a fost urmărit de umbra Catherinei.

Deși nespus de mișcată de trista soartă a celor doi tineri și a copilului lor, Chelsea simți o stranie bucurie amintindu-și cuvintele lui de despărțire. Cu toate că o întristase mult povestea auzită, descoperirea avu darul de a-i redeștepta speranța. Acum măcar înțelegea motivul ieșirilor furtunoase ale lui Sinjin.

- Beau ține la mine, zise fata, dându-și seama de importanța acestui adevăr.

- Te adoră! Și Sinjin recunoaște acest lucru, deși oarecum alarmat. Își iubește fiul la nebunie așa că, probabil, îl chinuie gândul că va trebui să-i împartă afecțiunea cu altcineva.

Zâmbi și adăugă:

- Ai pătruns în viața lui cu o forță pe care nu prea știe cum s-o înfrunte.

- Mă tem că nici eu nu mă prea pricep cum să mă port cu el, surâse trist Chelsea. Însă, oricum, vă mulțumesc că mi-ați povestit despre Catherine, urmă ea într-un elan de sinceră recunoștință. Sinjin îi pomenește copilului despre mama lui?

- Nu. I-a spus numai că a murit curând după venirea lui pe lume. La vârsta lui Beau, încă nu pui prea multe întrebări. În casa noastră, ducem o viață destul de trepidantă, astfel încât puștiul nu rămâne singur aproape niciodată. În plus, în ciuda apucăturilor sale de burlac, Sinjin își petrece o mare parte a timpului în compania lui.

- Credeți că i-ar displace ca un alt moștenitor să-i locul lui Beau?

- Nu știu. Și bănuiesc că nici el nu știe. Până acum, nu s-a pus problema niciodată.

- Până când tata l-a adus cu de-a sila în fața altarului.
- Întocmai, râse Maria. Dar nu uita că mai întâi l-ai sedus tu, altfel contele de Dumfries n-ar fi avut nici un motiv să intervină. Prin urmare, și Sinjin poartă o parte din răspundere — alt adevăr pe care va trebui să-l accepte. Deși, dacă și alți tați ar fi dat dovadă de intransigența domnului Fergusson, Sinjin s-ar fi aflat de mult la casa lui.

- Tatăl meu nu s-a sinchisit niciodată de puterea Sassenach-ilor.

- Am văzut. Tatăl meu a fost de altă părere, iată de ce m-am măritat cu Seth.

- Lucru pentru care vă sunt nespuse de recunoscătoare. Altfel nu l-ați fi avut pe Sinjin! declară Chelsea, recăpătându-și optimismul. Și vă asigur că am intenția fermă să-l păstrez. V-ar supăra lucrul acesta?

- Cătuși de puțin. Sinjin merită fericirea pe care i-o poți dăruia tu. Te binecuvântează din toată inima. Ia spune, îți pot fi de folos cumva?

Chelsea zâmbi larg, din nou sigură pe sine.

- Nu, mulțumesc... Cred că mă descurc și singură.

Capitolul 38

Intenționa să-l abordeze și să-i facă o propunere deschisă și înțeleaptă, pe care el n-avea cum s-o refuze, înțelegea că soțul ei nu-și mai dorea copii. Tot ce-i cerea era să-i acorde două săptămâni din timpul lui. Dacă și după acest interval își va păstra hotărârea de-a anula căsătoria, ea se declara gata să plece.

De ce i-ar fi refuzat un răgaz atât de neînsemnat?

Doar n-avea nimic de pierdut.

Chelsea era cea care-și risca fericirea, însă relația lor rece și distantă îi provoca mai mult tristețe decât bucurie. În cele câteva săptămâni de când se afla la Londra, Sinjin o însoțise pretutindeni: la operă, la teatru,

la baluri și serate, ba chiar și la un mic-dejun festiv la reședința ducesei de Devonshire uluitoare dovadă de grijă și afecțiune conjugală din partea lui Sinjin St. John, menționată și în rubricile mondene ale ziarelor. Totuși, niciodată nu depășise limitele unei desăvârșite politeți. Ar fi putut la fel de bine să fie frate și soră.

În schimb ei i se părea nespun de greu să păstreze un astfel de comportament „asexuat”. Nu se mai putea preface. Era gata să riște totul, în speranța că va câștiga.

Intenționa să-i prezinte propunerea ca pe un fel de prinsoare. Jucător pasionat, cu siguranță că Sinjin va răspunde provocării.

Numai că nu se ivea ocazia favorabilă pentru a deschide subiectul.

Într-o dimineață, în timp ce călătoreau prin Hyde Park, Sinjin îi spuse, ei și lui Beau, că a doua zi urma să plece la Tunis.

Luase hotărârea chiar în zori, privind răsăritul de soare de pe terasa casei Brookes, cu o sticlă goală de coniac alături, simțind o ușoară durere de cap, nu atât din cauza băuturii cât a stării de iritare cauzată de o dorință irezistibilă pentru soția sa.

Plecând la Tunis, punea între ei suficientă distanță ca să poată chibzui în liniște dacă atracția fizică era un motiv ca să accepte o legătură pe viață. În plus, spera să-și recapete tihna și pacea sufletească de odinioară. Asociatul său îl anunțase despre niște cai extraordinari, crescuți în deșert de către triburile aflate la sud de Tozeur. Dc ce n-ar încerca să-și pună ordine în gânduri și, în același timp, să-și îmbogățească herghelia?

lahtul era în permanență gata de plecare. Va ridica ancora chiar mâine.

Neputând vorbi de față cu Beau, Chelsea primi știrea cu prefăcută seninătate și făcând comentariile de rigoare, deși în fiecare clipă se temea să nu-și piardă stăpânirea de sine, izbucnind în plâns.

- Ești binevenită să rămâi la Seth House cât dorești, zise el. Până la sfârșitul sezonului.

Călăreau unul lângă altul pe aleea cu pietriș; Chelsea pe Thune și Sinjin pe Mameluke.

- Ori, dacă vrei, poți să mergi la Kingsway, Oakham sau oricare din domeniile mele. Oriunde-ți face plăcere.

Se purta cu o curtoazie desăvârșită, dar Chelsea înțelese că, indiferent unde s-ar fi dus, el n-ar fi încercat s-o oprească.

- Tată, ia-mă și pe mine la iaht când încarci proviziile! sări entuziasmat Beau.

Obişnuit cu călătoriile lui Sinjin la Tunis, de regulă participa și el la pregătirile de plecare.

- Și nu uita că mi-ai promis că-mi aduci un cal berber!

- Ei bine, Beau, îți făgăduiesc că-l vei avea, chiar de-ar fi să fie singurul în tot deșertul. Iar dacă mă ajuți să car proviziile, atunci te scutesc și eu de lecțiile cu dr. Beckett.

- Uraa! Am să muncesc cu mult sânge, tată! E mai grozav decât să tot conjug verbe la latină.

În continuare discutați numai despre cele necesare unei călătorii la Tunis. Întorcându-se la Seth House, Sinjin o ajută pe Chelsea să descalece, apoi se scuză că nu le putea ține companie la micul dejun, pretextând că nu-i mai rămăsese multă vreme până la plecare.

- Valetul meu îți stă la dispoziție, adăugă el, sărind din nou în șa.

Beau îl aștepta în curte.

- Nu te sfii să apelezi la el ori de câte ori ai nevoie...

Și, fluturându-și mâna în semn de rămas-bun, se făcu nevăzut.

Chelsea se îndoia că domnul Buckthorn i-ar fi stat la dispoziție pentru necesitățile ei cele mai presante... O copleși un sentiment de milă pentru propria-i persoană. Chiar când era pe cale să realizeze reconcilierea în zburciunata lor căsnicie, ratase totul... Cu ochii în lacrimi

alergă în casă, urcând în fugă scara cea mare, până în dormitor, unde putea, în sfârșit, să plângă în voie.

De fapt, sensul vorbelor lui Sinjin fusese cam acesta:

„Fă ce vrei, du-te unde poțtești, trăiește după cum te taie capul.“ Puțin îi păsa, iar acum indiferența lui nu mai era o simplă presupunere, ci o realitate. Curând urma să plece.

Mesajul său fusese cât se poate de clar.

În seara aceea, tinerei ducese îi fu cu neputință să zâmbească, ascunzându-și tristețea, astfel încât, până la urmă se scuză față de Damien și Maria, care-o invitaseră să-i însoțească la Operă. Pretextând o durere de cap, rămase în apartamentul ei, copleșită de tristețe. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să se răspândească zvonul că jelea plecarea lui Sinjin.

O adevărată lady nu-și trăda niciodată sentimentele, ci râdea chiar și atunci când se afla în pragul disperării. În efortul de-a trezi interesul lui Sinjin, jucase rolul unei frumuseți mondene, flirtând și glumind cu bărbații, dansând cu parteneri de care puțin îi păsa și discutând despre tot felul de banalități, până când ajunsese să se întrebe dacă mai era în stare să gândească sănătos.

Însă după nenumărate dineuri, baluri și petreceri, descoperirea cât se simțea de singură și plictisită, cât de superficiali erau oamenii pe care-i întâlnește și cât de limitate subiectele lor de conversație. Își dădu brusc seama că n-o interesa cine cu cine se culca, mai ales că risca oricând să audă menționat în astfel de scandaluri numele propriului soț. Tot atât de plictisitoare erau și comentariile despre toalete și coafuri, sau dezbaterile politice de salon. Iar dacă eticheta îi mai pretindea mult să mănânce o singură căpșună, un singur bob de mazăre sau un singur *merengues* cu cremă de lămâie, se temea că avea să se preschimbe și ea într-o „distinsă doamnă”: insipidă, cu ticuri verbale, obsedată de orele fixate la

croitoreasă și de numărul feliilor de șuncă înghițite la Vauxhall.

Toate strădaniile ei se dovediseră în zadar, pentru că soțul se pregătea s-o părăsească. În clipa de față și-ar fi dorit nespus să poată plânge până-n ziua de apoi.

Dar la căderea serii descoperi că-i secaseră lacrimile și disperarea se topise, făcând loc unei gândiri mai realiste. Poate că Sinjin chiar *trebuia* să plece, își zise ea, redevenind stăpână pe sine. Poate că hotărârea lui nu se datora unei aversiuni față de soție. Poate că nu va trece mult și-și va regăsi zâmbetul, se încurajă printre suspine tânăra ducesă. Din nou va întâmpina cu bucurie răsăritul soarelui, încălecând pe Thune, își spuse, simțind că-i vine inima la loc.

Deși Sinjin lipsise toată ziua, valetul trebăluia neîncetat în camera alăturată, împachetându-i lucrurile pentru plecare. Terminase de-abia la ora cinci.

Ea preferase să sevească masa singură, în cameră. Spera că Sinjin se va întoarce în cursul nopții, astfel încât să-și poată lua măcar rămas-bun ca doi oameni în toată firea.

„Ca soț și soție...” se gândi apoi, surâzând cu tristețe. Iar *dacă* nu mai venea acasă, atunci Chelsea intenționa să doarmă în patul lui, ca să-l aibă alături măcar în *închipuire*. Chiar dacă îi accepta plecarea, împăcându-se cu ideea că mariajul lor fusese un eșec, totuși nu putea înceta dintr-o dată să-l iubească. În aceeași clipă, o năpădi un dor nebun și disperat.

Ce era rău dacă se culca în patul lui? Oricum nu i-ar fi schimbat hotărârea. În cel mai rău caz, Sinjin ar fi găsit-o acolo și i-ar fi cerut să se întoarcă în camera ei, unde nu s-ar fi simțit cu mult mai singură decât acum. Iar dacă el *nu* mai venea acasă, atunci va petrece toată noaptea imaginându-și-l alături, învăluită de parfumul lui și înconjurată de atâtea obiecte care-i aminteau de el: cizmele, pantalonii de piele, picturi reprezentând cai,

portretele lui Beau, cărți, sticle de coniac — toate făcând parte din viața de zi cu zi a omului iubit.

După plecarea lui Sinjin, intenționa și ea să părăsească Londra. Nu se gândise unde anume să se ducă, însă presupunea că cel mai bine ar fi să meargă în casa părintească de la Ayrshire, reluându-și traiul dinainte.

Culcându-se în patul lui Sinjin, nu urmărea o stratagemă anume. Nu-și făurise niciun plan. Chiar de-ar fi avut vreunul, la ce i-ar fi slujit, când el avea să plece chiar a doua zi în zori?

Nu-și dorea decât puțină consolare după două săptămâni cât o ținuse deoparte.

Înțelegând că în înalta societate iubirea conjugală era socotită de prost-gust, Chelsea încercase să-și ascundă dragostea sub masca indiferenței pe care o cerea eticheta. Din păcate, nu reușea să-și înăbușe sentimentele, deși evaluase cu sânge rece locul ei în viața lui Sinjin.

Nu putea înceta brusc să-l iubească numai pentru că el așa dorea sau fiindcă-i convenea să nu acorde importanță relației dintre ei. Și, de n-ar fi fost atât de tristă, s-ar fi înfuriat cumplit pentru aroganța lui.

Dar durerea îi domolea resentimentele. De asemenea, știa prea bine cine, când și cum intrase cu de-a sila în viața celuilalt. Surâse, amintindu-și de prima zi, la Newmarket, când Sinjin deschisese portiera trăsurii. Chiar și-n clipa când o refuzase păruse să-i ofere ceva, într-atât de senzuală și provocatoare îi era privirea.

Curând se lăsă seara, și Chelsea se așeză la fereastra dinspre grădină, cu gândul la frumusețea soțului ei: surâsul lui insinuant, amintind de plăcerile trecutului, ochii jucăuși și strălucitori, atât de albaștri încât păreau o poartă a sufletului, dorința, pe care o trezea cu o simplă privire, atingerea trupului său muscular... brațele care o înlănțuiau cu putere... priceperea lui de-a face dragoste, purtând-o pe culmile extazului...

Copleșită de amintiri, înțelese dintr-o dată că-i era cu neputință să renunțe la Sinjin. Ardea de dorința de-a face dragoste cu el înainte de îndelungata despărțire, ca un fel de încheiere a legăturilor lor atât de dureroase pentru amândoi. Dar mai exista un motiv: se simțea singură, părăsită și îl iubea cu disperare. N-avea nevoie nici de dragostea lui și nici de jurăminte. Nu-i trebuiau promisiuni și vorbe mari. Nu-și dorea decât s-o țină în brațe... pentru că era tânără, îndrăgostită și urmau să se despartă... poate pentru totdeauna...

Într-o epocă în care mișunau tâlharii și briganzii, călătoriile nu erau lipsite de risc.

Africa de Nord, aflată sub stăpânirea unor dinastii războinice, prezenta un pericol și mai mare. În plus, comerțul cu cai de care se ocupa Sinjin nu era văzut cu ochi prea buni de autoritățile de la Tunis. De fapt, Regența chiar interzicea vânzarea cailor către necredincioșii din afară.

Pe măsură ce noaptea cobora peste oraș, aruncând umbre asupra grădinii și camerei cu tavan înalt în care se afla ea, dorul și tristețea tinerei femei se preschimbau într-o hotărâre fermă și dătătoare de speranță. Risca enorm, dar era o ultimă și disperată încercare, ca într-o lupta pe viață și pe moarte, când adversarii își adună ultimele puteri pentru lovitura decisivă. Dar având pasiunea jocului, nădăjduia totuși să câștige, iar acest gând îi insufla o nebănută energie.

Mai rămâneau de pus la punct detaliile pentru întoarcerea lui Sinjin. Cum să facă să-i atragă atenția? Surâse și, împingând deoparte tava, se ridică, pornind spre cabinetul de toaletă.

Cu siguranță că un bărbat renumit pentru succesul la femei nu va fi chiar atât de greu de sedus.

Punând în aplicare toate șiretlicurile modei feminine deprinse de curând din societatea londoneză, Chelsea începu prin a da drumul la robinete ca să-și umple cada. Se scaldă în apă de trandafir, își spală părul cu săpun

franțuzesc parfumat, apoi își pudră corpul, ca să-și facă pielea moale și catifelată. Când termină, trupul îi era înmiresmat asemenea parfumului unui buchet de crini și trandafiri, moale și unduios ca o poezie de dragoste.

Și, pentru orice eventualitate, în caz că farmecele feminine ar fi dat greș, Chelsea se gândi la o modalitate mai puțin seducătoare, dar infinit mai practică: o mică doză de cantaridă dizolvată în coniac.

Dând cu ochii de băătură, așezată pe raftul cu bibelourile preferate ale lui Sinjin, luă în mână carafa de sticlă maronie, chibzuind asupra moralității gestului de-a turna înăuntru un afrodisiac. După câteva clipe, găsisse răspunsul la dilemă, remintindu-și zicala „în dragoste și la război totul e permis.“ Scoase dopul flaconului de cantaridă și observă că era neînceptută. Prin urmare, apetitul sexual al soțului ei nu avea nevoie de stimulente din afară. Gândul o făcu să se simtă și mai vinovată pentru că recurgea la astfel de subterfugii.

Dar cum aceasta era poate ultima ocazie de a-l seduce pe Sinjin, dată fiind plecarea sa iminentă și trista experiență a însurătorii, Chelsea ținu o clipă flaconul în lumină, examinându-i conținutul, după care mai turnă o doză.

Punând carafa la îndemână, pe măsută, așează alături un pahar și ultimul exemplar din catalogul cailor de rasă. Făcu un pas înapoi, ca să studieze efectul de ansamblu, apoi surâse, dând din cap mulțumită, și se duse în camera ei, să-și caute o cămașă de noapte cât mai atrăgătoare. Multe doamne din Londra și-ar fi exprimat opinia că așa ceva nici nu există, dar cum speranța tinereții se dovedea mai puternică decât cinismul femeilor cu experiență, Chelsea începu să-și cerceteze garderoba.

Alegând un *negligé* cumpărat chiar de Sinjin cu ocazia primei vizite la doamna DuBay, îl îmbrăcă îndată, savurând atingerea senzuală a mătășii de culoarea laptelui alunecând pe trupul gol. Hotărât lucru,

croitoreasa avea un talent uluitor pentru lenjeria intimă, își zise tânăra ducesa, admirându-se în oglinda înaltă; nimic nu lipsea: datelă făcută de mână, fină și elegantă, corsajul încheiat în două copci de argint ușor de desfăcut, bretele subțiri înnodate pe umeri. Cine știe dacă nu cumva la realizarea acestui rafinat model contribuise însăși practica de ani de zile a lui Sinjin?

Oricum, în cazul ei, era păcat de atâta artă, pentru că Sinjin nici nu pusese piciorul în dormitorul soției. Probabil că din greșeală comandase doamnei DuBay „modelul obișnuit”, iar prima croitoreasă a aristocrației londoneze indusese în garderoba ducesei și aceste inutile *negligé-uri*.

Oare să-și prindă părul în creștet sau să-l lase despletit? Se privi în oglindă, cu chipul luminat de sfeșnicele aflate de-o parte și de alta, și-și ridică plețele bogate, adunându-le în creștet. Aplecându-și capul mai întâi în dreapta, apoi în stânga, hotărî să-și dezgolească urechile, lăsând să se vadă cerceii — replici ale giuvaerurilor din perle albe și negre purtate de Venus a lui Tizian.

Cu puțin noroc, cerceii chiar aveau să-i dea puteri misterioase, preschimbând-o într-o zeiță a frumuseții. Ținând cont de atitudinea rece și nepăsătoare a soțului, nu trebuia să scape din vedere niciun amănunt. Căută prin casetele cu bijuterii, pe care le adusese din camera ei în dormitorul lui Sinjin, gândindu-se ce i s-ar potrivi mai bine: un colier sau un medalion.

Acestea erau doar o parte din bijuteriile familiei Seth, pe care Sinjin i le oferise îndată după sosirea ei la Londra.

- Poftim! spusese el chiar a doua zi, întinzându-i cheia de la seif. Alege-ți ce dorești. Vei avea nevoie de podoabe când am să te scot în lume.

Așadar, încercă pe rând mai multe bijuterii din casetele căptușite cu catifea înșirate pe biroul lui Sinjin, ca o actriță pregătindu-se să intre în scenă. În cele din

urmă, se hotărî la perlele venusiene, în speranța că zeița dragostei îi va purta noroc.

Găsindu-și o poziție comodă, sprijinită de pernele din patul lui Sinjin, parfumată și împodobită cu perlele strălucitoare, începu să aștepte, sperând din tot sufletul că soțul ei se va întoarce acasă.

Între timp, Sinjin își făcuse rondul de rigoare pe la toate cluburile, luându-și rămas bun de la prieteni, iar acum stătea în budoarul Harrietei, învărtind în mână paharul cu coniac, cu un aer morocănos și sumbru.

- De când ai venit la Londra nici nu te-ai uitat la alte femei, Sinjin. Se vede treaba că fata asta înseamnă tare mult pentru tine.

Așezată pe sofaua din fața lui, Harriet înălță ușor cupa de șampanie în semn de salut.

- Atunci de ce nu mergi acasă să-ți iei rămas bun de la soție?

Sinjin ridică privirea, ațintindu-și ochii spre superba roșcată care-i fusese amantă și prietenă vreme de ani de zile.

- Oare de cât timp ne știm noi doi, Harriet? murmură el, răspunzând întrebării ei printr-o altă întrebare.

- De când aveai șaisprezece ani, iubitele. Mi-aduc perfect de bine aminte ziua când mi te-a prezentat tatăl tău.

Surâse și adăugă:

- Erai cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnisem până atunci.

Cel de-al șaptelea duce de Seth își adusese moștenitorul în selectul bordel al Harrietei, ca să deprindă meșteșugul *amorului*. Patroana hotărâse să se ocupe de el personal, fascinată — ca și acum — de senzualitatea lui ieșită din comun. La vârsta de douăzeci și trei de ani, conducea deja o afacere prosperă, începută cu aproape șase ani în urmă, când bătrâna marchiză de Hoddington murise, lăsându-i destui bani cât să-și

deschidă propriul bordel. Până să apară Sinjin, puțini bărbați reușiseră să-i trezească interesul. Cu el, însă, se împrieteniise chiar din prima zi.

- Oare m-am schimbat atât de mult de-atunci... cu excepția... Catherinei? Întrebă el, cu obrazul crispat într-un rictus de îndată ce pomenise numele primei sale iubiri.

- Nu, dragul meu, îl liniști Harriet, care fusese alături de Sinjin în acele clipe de restriște. Dar poate că tânăra ducesă te va ajuta s-o faci...

- Dar dacă eu nu vreau să mă schimb?

- Poate că n-ai de ales, remarcă femeia, cu voce la fel de mătăsoasă ca și *negligé*-ul crem înfășurat în jurul trupului.

De două săptămâni era cu ochii pe Sinjin, observându-l cum evită sistematic femeile pe care le frecventa înainte. Multe dintre acestea, ignorând subita sa transformare, încercaseră să-și exercite farmecele asupra lui, dar Sinjin nu se dusesese în patul nici uneia de când pusese piciorul în Londra. Nu mai era același om care plecase în martie spre nord, ca să participe la alergările de cai de la Newmarket.

- Întotdeauna există o alternativă! replică el cu răceală.

- Dar cu ce preț! Se vede limpede că nu ești în apele tale, așa cum n-ai fost nici o clipă de când te-ai întors în capitală.

- Nu vreau să fiu însurat, mormăi Sinjin și oftă, tolănindu-se în jilț, cu capul rezemat de spătarul cu tapițerie brodată de mână.

- Asta se poate aranja oricând. Oricare dintre prietenii tăi ar fi dispus să depună mărturie...

Surâsul ei atotștiutor îi aminti de trista realitate a vieții conjugale în societatea londoneză.

O privi cercetător câteva momente, săgetând-o cu ochii albaștri și strălucitori pe sub genele negre.

- Spre deosebire de mulți alții, mie-mi este infinit mai greu să nesocotesc această legătură.

- Asta înseamnă că ți-e dragă fata, altfel ai fi nesocotit-o fără niciun fel de scrupule! replică Harriet.

Deși era pe cale să piardă un iubit, totuși dorea din suflet fericirea lui Sinjin. De la moartea Catherinei, nicio altă femeie nu reușise să-i înmoaie inima.

El își umplu din nou paharul, fără să răspundă. Harriet pusese degetul pe rană.

- La dracu'! Înjură printre dinți, trăgând o înghițitură zdravănă de coniac și așezându-se și mai comod în jilț.

Surâse către gazdă și adăugă:

- Ție ți-am mărturisit tot ce am pe suflet...

- În aceste două săptămâni. E o precizare importantă, dragul meu Sinjin.

Surâsul ei vesel și înțelegător oglindea întreaga afecțiune pentru puștiul care crescuse sub ochii ei, devenind un bărbat seducător... și un prieten de nădejde.

- Treci pe acasă înainte de-a porni spre Tunis.

- Mă condamni că vreau să plec? Întrebă el, cu același surâs sincer și deschis ca la șaisprezece ani.

Ea ridică din umeri.

- Poate doar motivele pentru care-o faci: căsnicia părinților tăi, laudăroșenia bărbaților pe care-i întâlnești la club, teama de-a nu fi silit să împărți dragostea lui Beau, sentimentul de vinovăție fiindcă începi s-o uiți pe Catherine... în schimb, există un motiv ca să *rămâi*. Unul singur, dar cel mai important... Faptul că-ți iubești soția.

Sinjin o asculta, zâmbind din ce în ce mai relaxat.

- Chiar atât de mult ți-am împuiat capul în ultimele săptămâni? murmură el, cu o sclipire amuzată în ochi. Să-mi trimiți nota de plată, așa cum face confesorul.

Cu siguranță că n-avea nici un chef să-și analizeze sentimentele. Poate că Harriet îi spusese cam multe — oricum, el își pusese în gând să plece în zorii zilei, odată cu refluxul. Dar Harriet îi cerea măcar să recunoască ceea ce simțea cu adevărat.

- Dragule, în ani de zile mi-ai plătit destul cât să pot strânge o avere, surâse Harriet. Prin urmare, dacă nu mai ai nevoie de mine în alt fel... adăugă ea cu subînțeles, consideră că mi-am îndeplinit îndatoririle de călugăriță.

- Mmm... murmură Sinjin, amintindu-și priceperea ei în arta dragostei. Poate că până mă întorc reușești să rămâi nemăritată. Între timp, sper să scap de demonii care-mi dau târcoale.

- Plăcerea va fi de partea mea, dragule, răspunse femeia, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Sinjin era unul dintre puținii bărbați care o interesau, iar ea obișnuia să-și aleagă amanții cu multă grijă.

- Te-aș ruga, totuși, să-mi faci o favoare. Du-te și ia-ți rămas bun de la soție. Mi-aduc aminte ce-am simțit când Shaw m-a părăsit fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Chelsea e-atât de tânără...

Primul amant al ei, Shaw Penthurst, pur și simplu dispăruse din viața sa; fără un cuvânt de adio, fără un bilet, fără nimic, fiindu-i rușine să-i destăinuie că familia îi găsisse o moștenitoare bogată cu care să se însoare. Harriet îl iubise cu ardoarea unei fete de șaispreze ani, aflată la prima ei dragoste. Durerea acelei despărțiri neașteptate nu avea să se vindece niciodată cu totul.

- Chiar trebuie? o necăji Sinjin, deși știa că Harriet nu reușise niciodată să-l dea uitării pe Shaw, care acum avea o nevastă bogată și înfumurată, opt copii și o hardughie de piatră numită „cămin”, dar care bea de stingea ca să-și mai înece amarul.

- De ce ți-e atât de greu? Ia-ți rămas-bun, nu pleca fără un cuvânt.

Sinjin știa că politețea îl obliga la acest gest și-și adunase tot curajul pentru momentul despărțirii. Pur și simplu, amânase un rău necesar cât mai mult posibil.

- Din câte înțeleg, oftă el, aruncând o privire spre ceasul de pe șemineu, trecut cu mult de miezul nopții, ar cam fi cazul s-o pornesc spre casă.

- Sărut-o și din partea mea, zâmbi Harriet.

- Cine-a zis c-am s-o sărut? La urma urmei, nu mi-e decât soție! replică Sinjin, urnindu-se din jilț. Unde s-a mai pomenit să-ți săruți soția?

Capitolul 39

Când valetul îi deschise ușa de la Seth House, se făcuse aproape ora patru dimineața. Sinjin îl salută în treacăt, traversând holul de marmură. Urcând scara slab luminată, sub tavanul boltit și împodobit cu frize de un alb fantomatic, simți brusc cum i se adună oboseala nopților nedormite.

În zori îl aștepta un sfârșit, apoi un nou început. În ciuda poveștelor primite de la Harriet, era hotărât să plece spre Tunis, îi trebuia un răgaz de gândire... Doamne! Avea nevoie de odihnă... își zise el istovit. Cât timp se va afla pe mare, va dormi neîntors.

Pentru moment, era cazul să-și schimbe hainele de seară.

Pășind în camera sa, se opri în prag, descumpănit, cu mâna pe clanță. Greșise închipuindu-și că la ora patru dimineața nu mai risca nimic întorcându-se acasă. Cândcolo, nevastă-sa dormea în patul lui, cu negligé-ul de dantelă albă al doamnei DuBay răsfrânt peste coapse, cu părul auriu strălucind în lumina lumânărilor, cu trupul trandafiriiu răsucit în somn, cu mâna sub obraz, ca un copil.

Și totuși, gestul de-a se îmbrăca toată în alb, punându-și cerceii de perle, nu fusese câtuși de puțin copilăresc... pentru că arăta ca un dar ceresc oferit pentru plecarea lui.

Lumânările erau pe sfârșite, astfel că dormitorul rămânea învăluit în umbră. Poleiala de aur a coloanelor cu frunze de palmier și friza templului Faustinei și-al lui Antoninus părea să fi căpătat o viață proprie. Sinjin se opri admirându-și soția bălaie și îmbujorată în lumina

sfeșnicelor. Nu mai avea mult timp până la plecare, dar încremenise cu ochii la ea, pradă unui vălmășag de sentimente tulburătoare și contradictorii.

Părul blond și ciufulit al ducesei se revărsa pe perna lui, mai frumos decât oricare broderie. Trupul ei unduios părea și mai ademenitor în penumbra încăperii. Sâniile se umflau sub mătasea transparentă, ca niște fructe coapte, iar copcile de argint stăteau gata să pocnească sub greutatea lor molatică.

Abia se stăpânea să nu i le desprindă cu mâna lui, dezvelindu-i coapsele, ca să-i simtă fierbințeala dintre picioare. Mirosea a trandafiri și crini sălbatici și stătea culcată în patul său ca o încarnare a ispitei: Eva din Edenul *lui*. Oare de cât timp nu mai avusese nicio femeie? De când n-o mai avusese pe ea?

Rămase în picioare, ascuns în umbră, neștiind dacă va rezista tentației. Ce mai conta o dată în plus sau în minus? se întrebă el. Dar glasul rațiunii îi aduse aminte că atracția sa irezistibilă către Chelsea presupunea un preț pe care deocamdată nu era pregătit să-l plătească.

S-ar fi putut întoarce la Brookes, își zise, oftând din adâncul sufletului. La Brookes sau în oricare alt club din Londra... însă Beau se va scula cu noaptea în cap, știind că tatăl său urma să plece... Cât să fi fost ceasul? Când se va trezi Beau? Cât ar fi durat să mai dea o raită până la Brookes?

La dracu'! Îi era cumplit de greu să aleagă... sau să *nu* aleagă. Rămase în prag, nehotărât, gândindu-se ce mult se schimbaseră camera lui de bărbat datorită miresmei de trandafiri. Brusc, privirea îi căzu pe carafa de coniac, la fel cum naufragiatul se agață de imaginea farului din depărtare.

Închise ușa cu grijă și se apropie de măsuța aranjată cu pricepere de către Chelsea. Așezându-se în jilțul de lemn aurit cu tapițerie de damasc verde, pe care figura emblema casei Seth, întinse mâna după carafă și pahar. În felul acesta, timpul va trece mai ușor până la trezirea

lui Beau. Prezența copilului îi va reda sentimentul de siguranță. Nu mai era mult până la răsăritul soarelui. Oricum, n-avea niciun chef să se întoarcă la Brookes. În ultimul timp, fusese acolo noapte de noapte.

Ceea ce însă nu reușea — sau nu voia — să recunoască era motivul real pentru care rămăsese: dorința arzătoare de a-și strânge iar în brațe soția.

Vrând să-și toarne din nou coniac, paharul îi alunecă din mână, spărgându-se în mii de țandări. Zgomotul de sticlă spartă răsună în tăcerea încăperii ca un dangăt de clopot.

- Fir-ar să fie! scrâșni Sinjin, văzând că Chelsea se răsucește în pat, deschizând ochii. Culcă-te la loc, o îndemnă el. Plec peste câteva minute.

În cazul unei soții supuse și ascultătoare probabil că tonul său de comandă și-ar fi făcut efectul.

Dar Chelsea se ridică în capul oaselor, dându-și deoparte părul răsfirat pe obraz și întrebă:

- De cât timp ești aici?

El înălță din umeri.

- De vreo douăzeci de minute... îți vine bine *negligé-ul* doamnei DuBay... adăugă cu nepăsarea lui obișnuită.

Chelsea schiță un surâs în care se ghicea mulțumirea, chiar dacă soțul ei îi vorbise așa cum o făcuse tot timpul de când erau la Londra: ca un străin.

- Mulțumesc... Sper că nu te superi c-am dormit în patul tău... dar... cum știam că pleci în dimineața asta, iar Tunisia e... așa... departe...

Prinzând privirea lui Sinjin, tăcu, stânjenită.

- Nu mă supăr, răspuse el sec și puțin cam răstit pentru un om stăpân pe sine.

Goli paharul dintr-o înghițitură și porni spre cabinetul de toaletă.

- Te rog să mă scuzi, murmură tânărul, care începea să simtă efectul băuturii.

Avea de gând să ia un leac pentru durere de cap, să-și schimbe repede hainele și să aștepte în salon trezirea

lui Beau. Îi era din ce în ce mai greu să se uite la Chelsea fără să-și imagineze cum ar fi să îi desprindă copcile.

- Mă duc să-mi scot hainele de seară, zise el privind undeva, pe deasupra capului soției, și simțind cum îl cuprinde fierbințeala cunoscută.

Nu trebuia să mai rămână nicio clipă.

De cum intră în cabinetul de toaletă, Chelsea începu să se frământa, disperată, în căutarea unor soluții de moment la planul pregătit cu multă grijă în ajun.

În clipa când auzi ușa închizându-se în urma lui, sări din pat și, alergând la ușa dinspre coridor, o încuie cu cheia, la fel ca pe cea dintre dormitoarele lor. Aruncând cheia camerei ei afară, pe fereastră, o ascunse pe cea de la intrare, apoi se sui din nou în pat.

Începu să aștepte, cu inima bătând năvalnic, descumpănită de indiferența soțului ei.

Curând, Sinjin ieși din cabinetul de toaletă. Purta haine de zi și-și periașe părul, legându-1 la ceafă cu o panglică.

- Dacă vrei să luăm micul dejun împreună — spuse el, trecând pe lângă pat cu pași neauziți pe covorul de mătase — am putea discuta de câți bani ai nevoie în lipsa mea.

Nu-și încetini pasul nicio clipă, grăbit să scape de ispită.

Văzându- că pune mâna pe clanță, Chelsea își ținu respirația.

În clipa următoare, Sinjin se răsuci pe călcâie, încruntat, săgetând-o cu o privire mânioasă. Proptindu-se bine pe picioare, ca un luptător în poziție de apărare, zise cu glas coborât:

- Nu fi copil!

- Am nevoie de tine, îi declară netulburată Chelsea. Aș vrea să simt altfel, dar nu pot. Speram, urmă fata, conștientă că se umilea îi fața lui, că înainte de-a pleca poate vei dori să facem dragoste.

El nu răspuse. Se îndreptă spre ușa dinspre dormitoare, încercând cknța.

- Dă-mi cheia! ceru scurt, întinzând mâna.

- Am aruncat-o pe fereastră.

Sinjin oftă adânc și zise:

- Atunci, dă-mi-o pe cealaltă.

- Vino s-o iei, răspuse încet fata.

Reușise să-l oprească din drum — fie și pentru câteva momente —iar izbânda îi dădu din nou speranță și încredere.

Tonul, sau, mai curând, surâsul ei abia schițat, ar fi trebuit să-l facă pe Sinjin ceva mai circumspect.

- La dracu'! N-am chef de joacă. Unde-i cheia?

Culcându-se pe spate între pernele brodate cu mătase, Chelsea își ridică ușor poalele *negligé*-ului și, desfăcându-și , coapsele către Sinjin, arătă spre acea parte a trupului care chinuise imaginația soțului ei încă de când pășise prima oară în cameră.

Ar fi trebuit să-și închipuie! Căzuse în cursă ca un nătâng!

- Foarte nostim, mârâi el înfuriat.

Dar nu se putu abține să nu-și furișeze privirea către presupusa ascunzătoare a cheii și, în aceeași clipă, îl inundă o dorință atât de puternică încât își încleștă sălbatic pumnii, luptând să-și țină firea.

- Nu, murmură tânărul, străduindu-se să se controleze. Pe toți dracii, nu!

Încă nu se hotărâse dacă dorea să fie însurat pe viață, iar cele câteva ore rămase până la plecare nu erau suficiente pentru o decizie atât de importantă.

- Nu vreau să risc să-ți fac iar un copil, îi spuse cu răceală.

Desigur, puteau folosi bureți grecești sau „scrisori” franțuzești — însă nici una dintre precauții nu ofereau siguranță deplină.

Oricât de brutal fusese refuzul lui, Chelsea simți un fior de bucurie. În vorbele soțului său ghicise un răspuns subînțeles, mai presus de așteptări.

Cel puțin, n-o ura. Încerca numai să-și păstreze libertatea — lucru pe care ea îl pricepea cât se poate de bine.

- Nu vreau să te atrag în cursă, zâmbi fata. Ai cumva prezervative olandeze?

- Nu... Nu aici... Nu acum! Isuse! izbucni el, trecându-și disperat mâna prin păr. De ce faci toate astea?

- Ți-am mai spus. Nu-i nici un fel de subterfugiu: am folosit un burete grecesc. Vezi cât sunt de grijulie.

El căzu pe gânduri câteva momente, apoi clătină din cap.

- Uite ce e, peste câteva ore trebuie să plec. Mai stăm de vorbă când mă întorc.

- Nu!

Sinjin o privi uluit. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu femeii autoritare, astfel încât răspunsul ei îl lăsase fără replică.

O clipă mai târziu, se răsuci pe călcâie, renunțând la o discuție inutilă.

- Am s-aștept până se trezesc servitorii, o anunță, întinzând mâna după carafa de coniac. Îmi închipui că nu vrei să te dai în spectacol în fața tuturor.

Părea din nou calm și împăcat cu sine.

Dar și Chelsea se liniștise ca prin farmec. Îl văzuse gustând din băutură, iar acum iată că-și umplea din nou paharul. În plus, îi cunoștea prea bine apetența sexuală.

Era convinsă că, până la urmă, el va ceda. Îl iubea nebunește, la fel ca toate celelalte femei din viața lui. Așadar, de ce nu i-ar oferi și ei plăcerea de care se bucuraseră *ele*?

Nu era furioasă, ci numai foarte hotărâtă.

Sinjin o urmări cu ochi nepăsători cum coboară din pat, pășind fără zgomot în picioarele goale, cu poalele

vaporoase ale *negligé-ului* fluturând în urma ei. Oprindu-se în fața oglinzii, îi surprinse privirea și zâmbi.

Ducele simți iarăși nevoia de a-și face curaj, așa încât goli din nou paharul. Chelsea era prea aproape și prea ispititoare, parfumul ei îl amețea, iar feminitatea ei îl atrăgea irezistibil.

Brusc, ea începu să-și descheie copcile, cu trupul reflectat în oglindă, cu spatele la el, unduindu-și formele armonioase la fiecare mișcare. Sâni, până atunci ascunși în corsaj, i se dezvăluiră, rotunzi și plini. Adâncitura dintre ei făgăduia o lume de plăceri. Ținându-și răsufierea, nu-și putea lua ochii de la soția sa, care începuse să-și dezlege bretelele.

Desfăcu panglicile argintii cu gesturi încete și înnebunitoare, jucându-și marea scenă în fața unui singur spectator, apoi lăsă bretele să-i alunece de pe umeri. Mătasea vaporosă i se prelinse de-a lungul trupului, lăsând-o complet goală, și căzu pe covor cu un foșnet care lui Sinjin i se păru asurzitor.

- Îți pierzi vremea de pomană, mormăi el, înăbușindu-și cu greu pornirea de-a se ridica din jilț ca s-o atingă.

- E timp destul până se scoală slujitorii, răspunse ea zâmbind, și se întoarse către el, înfățișând privirii sale arzătoare sâni cu sfârcuri obraznice și cârlionți blonzi din jurul sexului.

Își trecu alene palmele peste sâni, observând reacția lui Sinjin, a cărui erecție se vedea limpede prin pantalonii de piele.

- Vai, dar ce lumină slabă! murmură ea cu candoare. Nici nu-mi dau seama dacă mă dorești...

Comentariul avu efectul scontat, ca și cum i-ar fi atins sexul cu vorbele. Curând, pantalonii începură să-l strângă.

- Să nu-ți închipui c-o să-ți meargă, bombăni ducele.

- Nu știu dacă ți-am spus, dar am turnat cantaridă în coniac.

El se albi ca varul.

- Afurisito!

Sări în picioare, mâniat la culme, dar rațiunea îl convinge că n-avea rost să se împotrivescă.

- Cassandra nu face tot așa?

- Nu, ea face numai ce-i spun eu, scrâșni Sinjin, mârâind ca un animal înfuriat.

- Îmi pare rău, răspuse Chelsea, cu prefăcut regret, vorbind cu glas nespus de dulce.

După ani întregi de conviețuire alături de tatăl și frații ei, mânia masculină n-o mai impresiona câtuși de puțin.

- Cred că mai am multe de învățat...

Chiar dacă șovăise o fracțiune de secundă, replica lui îi întărise hotărârea.

Voia să afle cu precizie care anume dintre ei dispunea de puterea cea mai mare. Așadar se apropie, oprindu-se la un pas de el, în dreptul dulăpiorului chinezesc ascuns în perete.

Știind că acolo se aflau lumânări de rezervă pentru dormitorul lui Sinjin, se întinse să ia câteva de pe raftul de jos. Soțul ei abia se abținu să nu-i cadă în genunchi. Poate că, într-adevăr, Cassandra făcea numai ce i se spunea — își zise Chelsea, încruntată — în schimb, scoțiențele nu se supuneau poruncii nimănui, cel puțin cele din neamul Fergussonilor. Iar dacă tot mai rămâneau multe de învățat, era cazul ca și Sinjin să primească o lecție.

Șoldurile ei rotunde și coapsele moi erau atât de aproape, amețindu-l cu parfumul lor, încât Sinjin începu să se foiască în jilt, neliniștit. Nu trebuia decât să întindă mâna ca să atingă acea splendoare ce i se oferea doar lui: coapsele mătăsoase și lăcașul fierbinte al dorinței.

- Așa! spuse Chelsea, îndreptându-și spatele și întorcându-se spre el, cu brațul plin de lumânări. Nu crezi c-avem nevoie de mai multă lumină?

Sinjin ardea de dorință, într-o erecție totală, cu simțurile chinuite de o irezistibilă foame a cărnii. Și se afla închis în aceeași încăpere cu obiectul dorinței sale!

- Ar trebui să te bat, mormăi ducele cu un glas departe de-a fi amenințător, ci mai curând răgușit de pasiune.

- Poate mai târziu, murmură fata, insinuând mai multe decât își închipuia el.

Se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de parfum și începu să aprindă lumânările.

Trecând de la un sfeșnic la altul, așeză lumânările în lăcașele lor, aprinzându-le una câte una. Simțea cheia înlăuntrul ei — la fiecare pas, la fiecare aplecare, la fiecare ridicare pe vârfuri — și nu se sfii să-i pomenească lui Sinjin despre senzația înnebunitoare pe care i-o stârnea.

- Simt atingerea ei la fiecare mișcare, murmură fata, ocupându-se de sfeșnicul de pe biroul lui. De-ai ști cât e de umedă și de fierbinte! adăugă în șoaptă, întorcându-și privirea către el.

Închise ochii o clipă, stăpânindu-și tulburarea.

- Deși... șovăi ea, apoi urmă... nu se poate compara... cu... tine...

Sinjin își încleștă degetele pe capetele de leopard sculptate pe brațele jilțului. Trupul îi ardea de o dorință cotropitoare, iar cantarida îi turnase foc în vine.

Flacăra pâlپătoare a lumânărilor inunda trupul voluptos al femeii la fel ca razele soarelui de vară, încălzind-o pe dinăuntru, și înfierbântându-l pe Sinjiit până la limita puterii lui de rezistență.

Deși cheia libertății lui se afla atât de aproape, totuși nu îndrăznea s-o atingă. Ah, numai de și-ar fi putut controla simțurile dezlănțuite!

„Oare va veni să ia cheia?” se întrebă Chelsea. Va veni la ea?

Întorcându-se cu spatele spre bărbatul încordat ca un arc și care se mai stăpânea doar cu prețul unui uriaș efort de voință, păși pe vârfuri către ultimul sfeșnic, așezat pe noptieră, lângă pat.

Trupul ei zvelt se mlădie ușor, cu sânii împungând aerul, în timp ce mâna se întinsese să fixeze lumânarea în suportul aurit. Frumusețea desăvârșită a picioarelor și a coapselor îi atrăgea ca un magnet privirea lui Sinjin, care nu-și lua ochii de la cârlionții blonzi din jurul sexului ei, în adâncul căruia fusese ascunsă cheia dătătoare de libertate. Numai că acum în mintea lui pulsau cu totul alte gânduri. Îl chinuia o dorință atât de mistuitoare încât îi tremurau mâinile. Cantarida îi fierbea în sânge, învingându-i și ultimul efort de autocontrol. În clipa următoare, sări din jilț ca o panteră țâșnită după pradă.

Din trei pași, ajunse lângă Chelsea și, smulgându-i din mână lumânările, le azvârli spre șemineu. Săltând-o în brațe ca pe un fulg, o duse către pat — patul lui curat, intact și încă neatins de nicio femeie, pentru că dormitorul lui fusese întotdeauna un teritoriu interzis oricărei prezențe feminine... până acum.

Acum, când o puștoaică blondă, care-l numea „soțul ei”, câștigase bătălia.

- Știi că nu-ți rezist, afurisito! șopti tânărul, culcând-o pe pat și lungindu-se în grabă alături, luptând să-și descheie pantalonii. Afurisito! murmură, sărutându-i gâtul și îngropându-și buzele în pielea ei parfumată. Afurisito! De mii de ori afurisită!

- N-am știut... N-am știut... Dar te doream... chiar de-ar fi fost pentru ultima oară... găfâi Chelsea cu ochii închiși de fericire, ținându-i tâmplele în mâini, în timp ce el o săruta pătimaș.

Apoi Sinjin își strecură degetele înlăuntrul ei, scoțând cu îndemânare cheia. Aruncând-o departe, se culcă peste trupul femeii, strângând din pleoape ca să se stăpânească încă puțin, fiindcă murea de dorința de-a se simți învăluit în fierbințeala ei.

Gemând, se cufundă în ea, cu trupul arzând din pricina cantaridei. Singurul liman — și singurul infern — pe care-l cunoștea era acest trup cald și parfumat de femeie, care-i oferea o plăcere fără egal pe lume.

Chelsea se agăța de el cu disperare, cu inconștiența unei adolescente, dar cu patima unei femei, plină de iubire și speranță și plângând de bucurie.

În câteva clipe, abținerea lor din ultimele săptămâni luase sfârșit și, după o descărcare fulgerătoare, amândoi se liniștiră încet-încet, în vreme ce în tăcerea încăperii se auzea doar respirația șuierată a lui Sinjin. Chelsea îi auzea zbaterea năvalnică a inimii, tot așa cum își simțea și tâmplele zvâcnind. Într-o licărire de luciditate, își spuse că asemenea clipe de extaz nu puteau exista decât în Paradis...

Mai puțin înclinat spre poezie, Sinjin rămase nemișcat până-și recăpătă o respirație normală, apoi se retrase din trupul femeii și se ridică din pat, scoțându-și în grabă hainele, fără să-i pese că le sfâșie pe alocuri. Vesta elegantă, pe care valetul i-o ținea cu grijă, era ruptă acum la cusături. Cămașa de pânză fină nu avusese nici ea parte de mai multe menajamente. Pantofii aterizară câțiva metri mai încolo, proiectați cu o zvârlitură de picior, iar pantalonii își pierduseră nasturii și cataramele de sub genunchi.

- O să regreti că mi-ai turnat în coniac praf de gănganie pisată! murmură el încruntat, urcându-se din nou în pat, cu ochi strălucitori și sexul din nou în erecție, deși abia se eliberase.

În urma celibatului impus de Sinjin încă de la sosirea ei în Londra, după luni întregi în care se iubiseră cu pasiune, Chelsea ardea de o dorință la fel de mistuitoare ca a lui.

- N-am să regret, iubitele, dacă asta te-a adus din nou în patul meu, răspunse ea, cu sinceritatea unei fete de la țară, dar cu tonul seducător al unei aristocrate londoneze. Îți stau la dispoziție...

Zâmbetul lui se preschimbă într-o grimasă, amintindu-și ce repede se școlise Chelsea într-ale viciului, care la Londra era în floare.

- Așa să faci, iubito... — murmură tânărul, încruntat și arțăgos — pentru că am nevoie de o femeie ascultătoare.

Îi depărtă brusc picioarele, cu mișcări grăbite și nerăbdătoare.

- Și deocamdată, numai tu ești prin preajmă, adăugă cu glas răgușit, îngenunchind între coapsele ei. Să-mi dai de știre când te-ai săturat... șuieră printre dinți, pătrunzând-o fără milă și fără farmecul seducător de altă dată.

Închise ochii, savurând senzația dumnezeiască și uitându-și pentru o clipă mânia, apoi gemu adânc și plin de mulțumire. O înlănțui cu putere, strângând-o la piept, în timp ce întreaga lui ființă se prosterna la altarul plăcerii simțurilor.

Chelsea îi înțelegea mânia, dar îi ieși în întâmpinare și, simțindu-i chemarea, se agăță de gâtului lui, topindu-se în jarul lui și suspinând de fericire.

Îi răspundea la fiecare gest, cotropită de o foame a cărnii la fel de devastatoare. Prea multă vreme îi dusesese dorul. Prea mult tânjise să-l știe iarăși lângă ea.

La început, Sinjin făcu dragoste nebunește, necontrolat, aproape violent. Dar ea îl căuta, nepotolită și pasionată cum nu mai fusese niciodată.

Era mai minunată decât și-o amintea Sinjin.

Sau decât își amintea ea însăși.

La urma-urmei, avea doar optsprezece ani și tânjise prea mult timp după bărbatul iubit.

Câteva ore mai târziu, când la orizont se ivi prima geană de lumină, rămaseră îmbrățișați, istoviți și mulțumiți, până când Sinjin îi auzi suspinele. Ridicând capul de pe pernă, văzu că ochii ei erau scăldați în lacrimi.

- Nu plânge, murmură el, săltându-se într-un cot și aplecându-se să-i șteargă lacrimile cu o sărutare. Dumnezeule! Te rog nu plânge!

- Dar eu așa vreau... murmură Chelsea, plimbându-și degetele pe brațul lui musculos și schițând un surâs cu buzele tremurătoare.

- Ești sigură? șopti Sinjin, nedumerit.

Ea încuviință din cap, suspinând adânc și zise:

- *Acum* sunt sigură.

Brusc, el își dădu seama că nu se referea la același lucru. Ridică din sprâncene și zise, surâzând:

- Cred că-i nevoie de o mică explicație, deși...

Tăcu o clipă, apoi adăugă, galant:

- Dacă preferi să nu...

- Trebuia să știi, murmură Chelsea, cu glas nesigur din pricina emoției. *Voiam* să știi, chiar dacă... răspunsul ar fi fost cumplit de dureros...

Ștergându-și ochii cu dosul palmei, la fel ca un copil, mărturisi abia șoptit:

- Nu te puteam lăsa să pleci...

Suspînul lui Sinjin pluti o clipă în tăcerea încăperii, ca și cum ar fi regretat ceea ce-avea să-i spună:

- În ultima vreme am câștigat atâția bani că nimeni nu mai îndrăznea să joace cu mine. Tot ce făceam era să stau la Brookes, sau la Boodles, sau la Whites, jucând cărți, bând pe rupte și gândindu-mă la tine...

Vorbea cu glas egal — lipsa de intonație subliniindu-i sinceritatea destăinuirii.

- Atunci ia-mă cu tine! Trebuie să mă iei... Nu mă lăsa aici... Voi face tot ce-mi stă în putință ca să te conving... izbucni ea fără a sta prea mult pe gânduri, înflăcărată de mărturisirea lui.

Se înalță brusc în capul oaselor și, apucându-i mâna, i-o strânse cu putere.

- *Trebuie* să mă iei... repetă ea cu glas adânc, din care răzbătea o hotărâre nestrămutată.

- Chiar trebuie?... o necăji Sinjin.

- Da, da! *Trebuie!* insistă cu însuflețire Chelsea.

Rjdicându-se în genunchi, se aplecă deasupra lui, încolăcindu-i gâtul cu brațele și murmurându-i cu buzele aproape lipite de ale lui:

- Am să folosesc bureți grecești... Cutii întregi...N-ai de ce să te temi... Nu-ți întind nicio cursă... N-am să-ți cer nimic... N-am să te țin treaz toată noaptea... Mă voi îngriji să ai ce mânca și îmbrăca. Vei vedea cât de utilă am să-ți fiu... Nici nu-ți închipui... murmură Chelsea.

- Sună nespus de convingător... surâse Sinjin.

- Vei vedea... Voi fi atât de cuminte și ascultătoare, și-ți voi îndeplini toate dorințele... încât ai să te simți ca la Harriet.

El făcu ochii mari.

- Așa umblă zvonul, dragule... îi explică Chelsea, deși zâmbetul ei aducea mai curând a grimasă. Toată lumea știe că sunteți buni prieteni.

- Am fost, o corectă el, cele două cuvinte având darul de a umple de fericire sufletul soției.

- Atunci chiar că *trebuie* să mă iei cu tine, insistă Chelsea, fericită și plină de speranță, acum când căpătase convingerea că Sinjin o iubea.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Sinjin continuă să chibzuiască, punând în balanță obiceiurile lui de-o viață și pasiunea mistuitoare pentru frumoasa fată îngenuncheată în fața lui, implorându-1 cu ochii ei de culoarea violetelor.

Chiar când Chelsea își spunea că totul era pierdut, Sinjin se hotărî și zise în șoaptă:

- Bine, dar numai până la Neapole.

Ea scoase un strigăt de bucurie și se năpusti asupra lui, acoperindu-1 cu sărutări și murmurându-i cuvinte de recunoștință.

- Ai să vezi că n-ai să regreti... Ai să vezi... Ai să vezi...

Rămase culcată deasupra lui, apăsându-1 cu trupul ei moale și fierbinte, și-i șopti, mișcându-și sugestiv șoldurile:

- Îți garantez...

Deși glasul rațiunii îi repeta că făcuse o prostie, restul ființei lui se declara nespus de mulțumit.

- Ridicăm ancora înainte de prânz, o anunță pe Chelsea. Nu-ți rămâne prea mult timp ca să te pregătești de drum.

- Am să mă grăbesc. Voi fi gala la timp. Nu pleca. Mă întorc numaidecât.

Revenind în dormitor, câteva minute mai târziu, după ce sunase după cameristă, dându-i poruncă să împacheteze, Sinjin adormise buștean.

În ultimele două săptămâni dormise atât de puțin încât îl ajunsese oboseala și se cufundase într-un somn adânc, cu brațele ridicate deasupra capului, la fel cum dorm copiii.

Părea mai tras la față și mai palid, cu pomeții ușor ieșiți în afară. Coastele abia i se ghiceau sub mușchii frumos reliefați, iar ochii erau adumbriți de cearcăne — dovadă a nopților pierdute de când se afla la Londra. Nu mai avusese putere să se împotrivescă somnului. Chelsea îl înveli cu grijă, trăgându-i cuvertura peste umeri. Deodată, descoperi că-l iubea cu atât mai mult cu cât el încercase s-o evite, bătând toate cluburile și cârciumile londoneze. Dar mai ales — surâse ea cu satisfacție — pentru că pierduse bătălia.

Capitolul 40

La Sorrento, Sinjin închiriasse o vilă pentru Chelsea, cu o priveliște spectaculoasă către golf, cu o plajă minunată și grajduri numai bune pentru caii pe care intenționa să-i cumpere la Tunis. Următoarea săptămână o petrecu prezentându-și soția în diverse cercuri ale înaltei societăți napolitane, constituită dintr-un ciudat amestec de naționalități.

Ambasadorul britanic, Sir William Hamilton, se arătă nespus de îndatoritor, mai ales după ce ducele și ducesa

îi invitaseră la cină amanta — o anume Emma Hart. Cu treizeci și cinci de ani mai tânără decât ambasadorul, frumoasa Emma era răsfățata saloanelor aristocratice, bucurându-se chiar de favorurile regelui și reginei celor Două Sicilii. Cu tot succesul ei, se dovedea o fată modestă, încântătoare și nespus de devotată protectorului ei. Se zvonea că Sir William intenționa s-o ia de soție, dacă regele George al III-lea îi îngăduia să se însoare cu o femeie fără rang.

În oraș se aflau mai multe familii de englezi. Primul ministru al regelui Ferdinand — sir Acton, un aventurier anglo-francez avea rude în Anglia. La Curte se făcea puternic simțită și influența austriacă, prin intermediul Mariei-Carolina, fiica Mariei-Tereza. Nemți, suedezi, italieni, spanioli — cu toții se înțelegeau de minune în Regatul celor Două Sicilii.

Sinjin o duse pe Chelsea să privească Vezuviul azvârlind spre cer jerbe de foc. Într-o zi, porniră pe mare spre insula Capri. Către seară, se plimbau prin Villa Reale, împreună cu toată lumea bună. O însoți chiar și la două serate, după care plecă, în sfârșit către Tunis.

- Pentru orice probleme de protocol, cere sfatul lady-ei Chester. Și fereste-te de compozitorii napolitani, adăugă el, zâmbind, în dimineața când urma să ridice ancora. Neapole e la fel de celebru pentru peisaj, ca și pentru moravurile sale ușoare. Zicala „Să vezi Neapole și-apoi să mori“ se potrivește grozav cu priveliștea minunată de aici, însă nu uita că e un orașel corupt și iubitor de plăceri, plin de muzicieni și escroci, poeți și târfe.

- Chiar trebuie? îl tachină Chelsea, așezându-se pe marginea patului, în timp ce Sinjin își aduna ustensilele de bărbierit. Adică e cazul să mă feresc și de muzicienii mai în vârstă? Am întâlnit unul extrem de talentat, care cântă la lăută și i-am propus să-mi dea lecții.

- Ce înțelegi tu prin „în vârstă”? întrebă ducele, aruncându-i o privire piezișă, deși știa că n-ar fi trebuit să fie atât de posesiv.

- Nu știu nici eu, răspuse cu sinceritate Chelsea, care, la optsprezece ani, avea de-a face de cele mai multe ori cu oameni „mai în vârstă”.

- Vreau să-l văd și eu! ceru Sinjin, mai autoritar decât ar fi fost cazul, cunoscând pentru întâia oară ce înseamnă gelozia.

Maestrul Minetti se dovedi suficient de vârstnic pentru criteriile de apreciere ale ducelui, care trimisese grabnic după el. Muzicantul fu condus pe alea principală, unde Sinjin dădea slujitorilor ultimele porunci înaintea plecării. Sărutând-o pe Chelsea, sui în trăsură, murmurând:

- O să-mi fie dor de tine... Grăbește-te să te întorci, șopti Chelsea, neputându-se desprinde din îmbrățișare.

Sinjin zâmbi.

- Dacă nu pun la socoteală războaiele dintre triburi și furtunile de nisip, vom trece de Tunis, călătorind direct până la Tozeur.

Îi strânse mâna, îndepărtând-o de el cu blândețe.

- Până mă întorc, sper să cunoști la perfecție noul *capriccio* pe care-l studiezi acum, adăugă râzând:

- Ai grijă de tine! munnură Chelsea, temătoare, în ciuda atitudinii lui nepăsătoare.

Coasta berberă era un ținut al violenței, unde străinii nu se bucurau de prea multă simpatie, fiind de regulă ținuți ostatici, în schimbul unor răscumpărări.

- Întotdeauna am grijă de mine, răspuse el cu dezinvoltură, mai mult ca să-și liniștească soția. Nu te teme, iubito! Am să mă întorc teafăr și nevătămat, și asta chiar înainte s-apuci tu să te plictisești de bârfele lady-ei Chester.

Chelsea surâse, știind că astfel făcea plăcere lui Sinjin.

- Gândește-te la mine! o îndemnă vesel ducele, punându-i degetul pe vârful nasului.

- Clipă de clipă! îl asigură ea, luptându-se să-și rețină lacrimile.

- Am mai mers acolo de zeci de ori, iubito, o liniști Sinjin, luându-i mâinile într-ale sale. Cunosc ținutul. N-ai de ce să te îngrijorezi. Mă înapoiez curând, așa că acum zâmbește-mi și urează-mi drum bun.

Ea îi împlini dorința, dar de îndată ce trăsura se făcu nevăzută pe alee, se duse în micul pavilion cu priveliște spre golf și rămase acolo până când iahtul lui se pierdu la orizont. În clipa când *Aurora* dispăru, simți un fior de gheață, ca și cum i-ar fi pătruns în suflet un demon din lumea întunericului.

În zilele următoare — pe când Chelsea studia *capriccios* și cântece medievale sub îndrumarea competentă a maestrului Minetti, cina în compania englezilor din Neapole, vizita Pompeiul sau făcea plajă pe malul mării — Sinjin navigă, reușind să scape de corsari, și traversă Mediterana într-un timp record de treizeci de ore. Ancorară în portul Gabès, după care el își continuă călătoria pe uscat îndreptându-se spre apus împreună cu Sahar și ceilalți oameni ai săi. Mergeau noaptea, spre a evita căldurile ucigătoare (ziua, mercurul termometrului urca peste 50 °C).

Trecuseră de aluviunile de pe malul mării, înaintând printre dune de nisip, către Kebili. Traversară mlaștinile sărate de la Chatt Djerid — unde orice caravană risca să se scufunde în smârc dacă se abătea de la poteca îngustă — și, în a cincea zi, ajunseră în oaza Kriz. Tozeur și Nefta, aflate chiar la marginea Saharei, fuseseră centre comerciale încă din mileniul IV de existență a dinastiilor Egiptului. Situate la o depărtare de opt mii una de alta, cele două așezări erau cunoscute și pentru cultivarea curmalului: peste șaptezeci de soiuri de curmale se coceau la soare în acest paradis înverzit. Încă din 1068, geograful Al-Bekri scria că aproape zilnic plecau din

Tozeur circa o mie de cămile transportând curmale. Dar prin Tozeur și Nefta mai trecea și altfel de marfă, adusă dinspre Africa centrală: sclavii negri, vânduți în oraș pentru 2-3 chintale de curmale unul.

Casele cu etaj și fațade decorate cu cărămidă glazurată cuprindeau camere înalte și răcoroase. Ruinele romane atestau prezența primilor cuceritori ai acestor meleaguri, iar bisericile creștine conviețuiau alături de moschee încă din secolul al XIV-lea. Chiar turla bizantină ajunsese acum minaret. Cele 194 de fântâni arteziene din Tozeur și cele 152 ale Neftei scilipeau în bătaia soarelui printre copaci și plante de tot felul, în care se ascundeau turturele și pescăruși albaștri. La umbra uriașilor palmieri creșteau piersici, caiși, bananieri, pruni și migdali, înconjurați de orhidee și alte flori multicolore. Era limpede de ce arabii își imaginau paradisul ca pe o grădină.

Din treizeci de mii de locuitori ai Tozeur-ului și treisprezece mii ai Neftei, nici unul nu era european și, de n-ar fi fost deja cunoscut prin partea locului și însoțit de Sahar și alți beduini, Sinjin nu s-ar fi bucurat de o primire prea ospitalieră. Dar așa, sultanul din Tozeur și Caidul⁷ din Nefta îi acceptară darurile, invitându-l să le fie oaspete. După câteva zile de petreceri și distracții, începu să se ocupe de problema cailor.

Deși negocierile se desfășurau destul de încet, totuși târgul se încheie în mai puțin de o săptămână, Sinjin alegându-se cu încă două duzini de armăsari arabi.

În timp ce caii erau urcați pe vapor la Gabès, sub supravegherea lui Seneca, Sinjin se duse împreună cu Sahar și beduinii lui să viziteze arsenalurile beiului. De curând, la fortul de lângă Mareth sosise un transport de arme și muniții, iar arabii lui Sahar — războinici din tată-n

⁷ *Caid* (înv) = titlu purtat odinioară de guvernatorul unui oraș sau al unei provincii musulmane din Africa de Nord, care cumula totodată și funcții judecătorești (n.t.)

fiu — socoteau că armele aparțineau oricui ar fi avut curajul să și le însușească.

Fortul de lângă Mareth, aflat la numai douăzeci de mile de Gabès și la treizeci de mile depărtare de Sahara — unde beduinii se puteau ascunde printre dune de îndată ce-ar fi pus mâna pe arme — se ridica pe o colină nisipoasă și aridă. În noaptea de vară, îl învăluiau aburii înălțați din nisipul înfierbântat în timpul zilei și din mlaștinile sărate ce se întindeau de jur-împrejur.

Se zvonea că, în arșița verii, fortul era păzit numai de o mică parte a armatei beiului, restul soldaților găsindu-se în permisie. Prin urmare, furtul noului transport de arme era o joacă de copil.

Totul se desfășură conform planului. Pentru războinicii deșertului, asemenea raiduri erau ceva obișnuit: iscoadele soriră zidul, lichidând străjile, apoi deschiseră porțile fortului, lăsând să năvălească grosul trupei, care ținu la respect soldații până când fură adunate armele. Oamenii beiului înțeleseră că n-avea rost să-și riște viața de pomană și, văzând că se aflau în inferioritate numerică, se predară fără a opune nici cea mai mică rezistență.

Încărcarea armelor se petrecu într-o atmosferă de voie bună. După ce-i închiseseră pe soldații beiului în camera gărzilor, oamenii lui Sinjin se apucară să jefuiască sistematic fortul.

La plecare, toți erau încărcăți cu pradă, veseli și triumfători. Și de nu s-ar fi întâmplat să se înapoieze căpitanul chiar atunci de la Gabès, unde-și petrecuse noaptea alături de o superbă curtezană din Grecia, incursiunea s-ar fi încheiat cu bine.

Dar așa, se treziră încercuiți. La primele focuri de armă, beduinii lui Sahar se năpustiră să se ascundă printre dune. Câțiva dintre ei fuseseră răniți, iar doi cai uciși. La distanță mică, atacul prin surprindere era o tactică reușită.

Oamenii se întoarseră să dea ajutor răniților și celor rămași fără cai. Sinjin ajunse lângă Sahar chiar când acesta izbuti să-și elibereze piciorul din scărița în care-și prinsese glezna. Aplecându-se din șa, Sinjin întinse brațul și, fără a încetini galopul calului, apucă mâna lui Sahar, săltându-l lângă el în șa.

Armele furate fuseseră aruncate, ca să nu îngreuneze goana cailor, astfel încât Sinjin dădu pinteni armăsarului, îndemnându-l să alerge și mai iute.

- Pornește către țarm! strigă Sahar, ținându-se de șaua lui Sinjin.

Credinciosul slujitor era convins că următorii aveau să-i caute spre sud.

- Cât mai e până acolo? întrebă Sinjin peste umăr, încordându-și privirea, ca să poate desluși drumul prin ceața de căldură care-i învăluia din toate părțile.

Știa că armăsarul său nu putea goni prea repede, fiindcă ducea în spate doi călăreți.

- Două leghe, poate trei...

Dar în apropiere de malul mării, calul se prăbuși, în spume. Scoțându-și pintenii, cei doi fugari începură să alerge către țarm, bănuind că, în curând, autoritățile din Gabès aveau să fie alertate.

Aurora fusese ancorată în largul portului Gabès. Datorită conformației țarmului, corăbiile nu se puteau apropia la mai puțin de o milă, fiind silite să-și descarce marfa în ambarcațiuni mai ușoare. Dacă reușea să ajungă pe chei înainte de răsăritul soarelui, aveau șanse să se înapoieze la bord neobservați.

Ținând linia țarmului,ocoliră plantațiile de măslini și curmali, îndreptându-se spre debarcaderul de lângă vamă, unde se închiriau bărci. Din pricina vânturilor dinspre răsărit, curenții nu le erau prielnici, dar odată ajunși în larg n-ar mai fi fost nevoie să se zorească.

În depărtare, catargele *Aurorei* se legănau sub razele de lună.

Totul părea cufundat în liniște. Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, orașul dormea adânc. Totuși, Sahar și Sinjin înaintau prudent, cu pumnalele gata pregătite.

Sinjin arată spre corabia lor, apoi îi făcu semn lui Sahar să-l urmeze. Amândoi se apropiară de o barcă, ascunși în umbra vaselor mai mari. Ducele tocmai pusese mâna pe botul bărcii, gata s-o împingă în apă, când din spatele unui trauler își făcură apariția patru siluete. Omul din mijloc, încă învăluit în întuneric, purta la fes însemnele caidului. Pășind către cei doi fugari, zise:

- Te așteptam, *ferenghi*. Stăpânul meu, caidul din Gabès, îți urează bun-venit.

Sinjin se răsuci pe călcâi, dând să fugă, dar genunchii i se muiară, ca și cum glonțul pornit din pistol i-ar fi atins picioarele și nu tâmpla. Brusc, simți la cap o durere cumplită și sângele îi năpădi în ochi încă înainte de-a se prăbuși pe țărnul scăldat de valurile mării.

„Ce rece e apa...” îi trecu prin gând, de parcă singurul lucru care-l mai preocupa acum era temperatura mării în golful Gabès.

Dar mintea i se întunecă, scutindu-l de durerea îngrozitoare care-i chinuia trupul până la ultima fibră. Înainte de a-și pierde cu totul cunoștința, își aminti că apa era la fel și pe plaja din Sorrento, unde se scăldase împreună cu Chelsea. Acesta îi fu ultimul gând, după care nu mai știu nimic de el.

Nu simți nici lovitura de picior pe care i-o dăduse unul din oamenii caidului, vrând să se asigure că prizonierul nu se va trezi prea curând.

Într-adevăr, Sinjin își veni în fire abia după două zile, pe când era transportat cu caravana de cămile, legat de o targă... Tâmpilele îi bubuiau îngrozitor! Chiar și lumina, filtrată prin pânza de cort sub care se afla, îi îndurera ochii. Închise pleoapele, orbit de strălucirea prea puternică, dar punctele roșii care-i încețoșau privirea tot nu dispărură... Și nici durerea... până când își pierdu din nou cunoștința.

Caidul din Gabès avea de gând să-l ofere pe lordul cel străin ca un dar din partea sa anume pentru bei. De aceea, îl trimise pe Sinjin în nord, împreună cu un doctor și servitori ca să-i acorde îngrijire. Cu un sclav sau un ostatic ca Sinjin, beiul n-avea decât de câștigat, iar bunăvoința lui urma să se reverse asupra credinciosului său supus de la Gabès.

Sahar prezenta mai puțin interes pentru caid, deja sătul până peste cap de beduinii care făceau ravagii în provinciile de miazăzi. Așadar, în săptămâna următoare arabilul fu vândut ca sclav la târgul din Gabès. Cum noul său stăpân era putred de bogat, caidul avu ocazia să-și rotunjească frumos suma din vistierie.

Sahar fu dus într-o casă din Kasbah. De cum intră, dădu cu ochii de un bărbat înalt, care se ridică din jilțul unde stătea, la umbra unui arbore de piper. Străbătând curtea, omul mulțumi negustorului în arabă, punându-i în mână un săculeț cu bani de aur.

- Pentru informațiile prețioase pe care mi le-ai dat, zise el liniștit.

Câteva minute mai târziu, negustorul plecă, urându-i clientului său toate bucuriile din cer și de pe pământ. De cum se închise poarta, Seneca întinse mâna, urându-i bun-venit credinciosului Sahar.

- Ești teafăr? întrebă el.

- N-am niciun fel de oase rupte și pot să călăresc.

Amândoi știau prea bine ce însemna acest scurt schimb de vorbe.

- Perfect. Atunci, pornim diseară. Pe Sinjin l-au dus la Tunis, ca să-l ofere în dar beiului.

Capitolul 41

Curând după prinderea lui Sinjin, Seneca trimise caii la Neapole, pe o corabie închiriată, rugând-o pe Chelsea să se îngrijească de ei. Bineînțeles, nu suflă o vorbă

despre cele întâmplate, deoarece nu deținea încă toate informațiile și nici nu voia s-o alarmeze.

Totuși, Chelsea află știrea, absolut din întâmplare, câteva zile mai târziu, pe când se găsea la Caserta, în compania reginei. Reușind să scape un moment de guralivele doamne din suita regală, se refugiase pe terasă, sprijinindu-se de balustrada care dădea înspre grădină. Superbul parc, iluminat de lampioane chinezești, îi amintea de cel de la Seth House. Cum era și liresc, de la Seth House gândul îi zbură la Sinjin, dar chiar atunci îi ajunse la urechi zvon de glasuri bărbătești, dinspre acel colț al terasei unde se aflau azaleele.

Discuția avea loc în franceză, deși unul dintre interlocutori vorbea cu un puternic accent olandez. Auzind numele beiului din Tunis, începu să tragă cu urechea fără să se mai ferească.

- Cică ar ține ostatic un englez... Dar până acum încă n-a cerut rescumpărare...

- Nemernicul! mârâi francezul, vădit înfuriat. Nu-și respectă niciodată cuvântul dat. Anglia îi plătește tribut ca să nu mai ia ostatici, la fel și țara mea.

- Și multe altele. Se pare că, de data asta, prizonierul ar fi un om de viță-nobilă. Așa spune iscoada maură a vărului meu.

- A fost înștiințat consulul englez?

- Beiul neagă cu nerușinare.

- Și nu știe nimeni cum îl cheamă pe ostatic?

- După toate aparențele, ar fi vorba de ducele de Seth, care s-a aflat până nu de mult aici, la Neapole. Mai deunăzi, caii au fost trimiși înapoi fără el.

Chelsea încetase să repire. Brusc, înțelese că prizonierul despre care se discuta putea fi, într-adevăr, Sinjin. Rămase încremenită, cu degetele încleștate de balustradă, incapabilă să gândească ori să se miște. Rochia albă de muselină îi dădea aerul unei apariții fantomatice ivite din întunericul nopții de vară.

După câțva timp, când reuși cu greu să se smulgă din groaza stârnită de cele auzite, răsuflă adânc și-și puse mâna pe inimă, vrând parcă să se asigure că încă mai trăia. Murmurul conversației din grădină se pierdu treptat pe alee, timp în care mintea ei începu să lucreze cu febrilitate, făurind fel și fel de planuri.

Trebuia să se întoarcă neîntârziat la Sorrento. Până dimineața urma să se afle în drum spre Tunis. Sinjin spunea că, pe vreme bună, se putea ajunge în oraș în numai treizeci de ore. Va închiria corabia cea mai rapidă, dar, mai întâi, îi trebuiau scrisori de recomandare semnate de consulul general al Marii Britanii. Doamne, cum oare îl chema pe asociatul lui Sinjin?! Îi era cu neputință să-și amintească.

Răsucind în minte tot felul de detalii privitoare la plecare, se îndepărtă de balustradă și părăsi terasa în mare grabă. Nu era de-ajuns să plece la Tunis, avea nevoie și de banii necesari pentru răscumpărare. Deci, mai întâi trebuia să stea de vorbă cu Sir William. Oare să-i mărturisească adevărul? Probabil că auzise deja zvonul. Sau să-i spună că pleca într-o călătorie de plăcere? Pe urmă, îi mai trebuiau bani din banca lui Sinjin, o corabie bună și un căpitan de încredere. Dar, *mai presus de orice*, un dram de noroc. În ciuda tributului plătit de majoritatea navigatorilor pe Mediterana, corsarii din nordul Africii erau faimoși pentru cruzimile lor atunci când venea vorba de bani.

Totuși, îl abordă pe sir William în sala de joc, adresându-i doar întrebări cât se poate de generale, ca să nu trezească bănuieli. Îi povesti numai că intenționa să plece într-o scurtă croazieră în jurul insulelor din apropiere. Dacă ar fi prins de veste, sir William n-ar fi lăsat-o să pornească spre nordul Africii, deoarece, în pofida nenumăratelor tratate, nici beiul, nici oamenii lui nu se grăbeau să respecte drepturile stăinilor.

Așadar, după o scurtă discuție, se despărți de el. Reușise să obțină numele consulilor britanic și napolitan,

precum și câteva sugestii privind căpitanii care i-ar fi putut fi de folos în „croazieră”. În sfârșit, lucrul cel mai important era scrisoarea de recomandare „către oricine va fi nevoie”, în caz că Chelsea se hotărâra să viziteze unele dintre insule.

Ce-i drept, tânăra ducesă trecuse sub tăcere faptul că intenționa să traverseze Mediterana cu o corabie rapidă, în numai treizeci de ore.

În zori — după o noapte albă, în care-și pregătise cele necesare drumului — Chelsea așternu câteva rânduri adresate familiei, în eventualitatea că nu s-ar fi întors la timp în țară. De asemenea dădu instrucțiuni amănunțite rânđașilor care urmau să se ocupe de cai în lipsa ei, apoi trimise după bancherul lui Sinjin.

Auzind ce sumă i se cerea, *signor* Viviani se albi la față, dar, înțelegând situația, îi făgădui să-i aducă bani pe corabie în mai puțin de-o oră. În calitate de bancher, se străduia să fie la curent cu ultimele știri. Prin urmare, Chelsea nu avusese nevoie să-i explice de ce pleca la Tunis. Ceea ce aflaseră ambasadorii fusese adus la cunoștința lui Emilio Viviani încă din ajun. Bancherul se oferi să negocieze chiar el pentru corabie. Doamna ducesă urma să călătorească singură? Cu neputință! Era absolut necesară o escortă — măcar zece oameni. În ținuturile guvernate de bei prestigiul conta enorm, ori o femeie singură... îi explică el, clătînând din cap cu reproș.

- Deși englezoaicele sunt cunoscute pentru excentricitățile lor, declară cu tact bancherul, totuși beiful se înclină mai curând în fața bogăției decât în fața independenței, care nu figurează printre valorile tradiționale a Tunisului. Iată de ce beduinii care țin la libertate continuă să-și ducă traiul în pustiul Sahara. Luați-vă cel puțin un oștean și o doamnă de companie.

- Nu vreau niciun paznic și nicio guvernantă! N-ar face decât să mă întârzie din drum, protestă Chelsea, care nu-și dorea însoțitori într-o misiune a cărei reușită depindea de graba și taina în care se mișca.

Atunci Emilio îi atrase atenția că în afară de cazul când intenționa să înoate noaptea până la mal, sosirea ei la Tunis avea să fie cunoscută în mod oficial. Cu cât se va purta mai demn și cu cât va impresiona mai mult prin ținută și suită, cu atât mai mari erau șansele de-a afla câte ceva la Dar el Bey.

Chelsea oftă, schițând o grimasă, apoi acceptă, bizuindu-se pe experiența bancherului.

- Îmi închipui că nu-i pentru prima oară când aveți de-a face cu Regența.

- Banca noastră are o filială la Tunis, care, de altfel, e un vechi oraș nespus de încântător. Vă doresc să găsiți răgazul de a-1 vizita... Poate mai târziu... adăugă el, plin de simpatie.

Totuși, nu pomeni nimic de faptul că o bună parte din profiturile băncii se datorau negoțului cu sclavi — una din cele mai prospere afaceri ale orașului și, probabil, cu tradiția cea mai îndelungată. Primii fenicieni care sosiseră în Africa, întemeind Tunisul, erau mari negustori de sclavi.

Vizitarea Tunisului o preocupa atât de puțin pe Chelsea încât fata își spuse că, probabil, va simți nevoie s-o facă de îndată ce va deveni regina Angliei... Cu toate acestea, surâse cu amabilitate omului care urma să-i dea o sută de mii de lire în bani de aur și zise:

- Poate după ce Sinjin va fi din nou liber...

- Bineînțeles. Vreți să ridicați ancora chiar astăzi?

- Cât mai curând posibil. Totul este pregătit.

Din tonul ei, *signor* Viviani ghici că era hotărâtă să pornească imediat.

- Prea bine. Atunci ne întâlnim în port peste o oră.

Ridicându-se, făcu o plecăciune plină de galanterie — în maniera bărbaților napolitani — apoi plecă în mare grabă.

O oră mai târziu, sosea în port. Obținuse banii într-un timp record, cu aceeași eficiență care-l ajutase să-și crească cifra de afaceri. Pe lângă suma cerută, aducea

cu sine o suită și o trupă de paznici înarmați. Tot grație lui, în port era ancorată o corabie, cu un căpitan demn de toată încrederea.

Surâzând, bancherul îi ură drum bun, înmânându-i și câteva scrisori de recomandare către funcționarii săi din Africa.

- Ei vă vor fi de mult mai mare ajutor decât consulul britanic, care e obligat să urmeze căile diplomatice. Bancherii noștri lucrează de o mie de ori mai repede. Iar dacă mai aveți nevoie de bani, adăugă el, tot oamenii noștri vă vor sfătui pe cine să încercați să mituiți. La arabi, guvernul și administrația se bazează în primul rând pe corupție. Toată lumea știe asta și nimeni nu-și manifestă dezacordul.

Așadar, înarmată cu bani, sfaturi și scrisori — atât oficiale cât și neoficiale — Chelsea își făcu intrarea în portul Foum-el-Qued din Tunis chiar a doua zi după-amiază. În timp ce naviga pe lacul El-Bahira, înconjurată de păsări flamingo și bărci pescărești cu pânze roșietice, aducând și ele cu niște aripi de păsări, tânăra ducesă trăi, într-adevăr, senzația că pătrundea pe porțile Orientului.

Temperatura era foarte plăcută: 75°F. Pe colinele dinspre apus se zărea orașul, strălucitor în lumina soarelui de vară, cu cele cincizeci de moschee și cinci sute de minarete ale sale, ca niște turnuri de jucărie risipite printre case. În aer plutea o mireasmă îmbătătoare de trandafiri, care creșteau în toate grădinile, și iasomie — parfumul preferat de elita locuitorilor orașului. Fabricarea parfumului era o îndeletnicire aristocratică, esențele fiind folosite în egală măsură pentru a da aromă țigărilor, cafelei, bomboanelor, pernelor, ceaiului și chiar șeilor de cai.

Pe chei era puzderie de lume, de toate culorile și naționalitățile — arabi, berberi, negri, europeni, săraci și bogați, oameni de afaceri, hamali, marinari — toți în veșminte exotice: bumuzuri în cele mai delicate nuanțe

de galben, azuriu, verde deschis și roz pal, pantaloni bufanți de călărie, șaluri din păr de cămilă. Când Chelsea își făcu apariția pe chei, orice activitate încetă: o femeie singură, oricât de bine păzită ar fi fost ea, era o priveliște unică în țara beifului.

Fără a se lăsa intimidată de atâtea priviri bărbătești, Chelsea răspunse politicos plecăciunilor făcute de europeni, dar își văzu de drum, urmată de suită și de paznici — toți în uniforme, cu panașe și medalii. Străbătând orașul de la Bab-el- Behara, Poarta Marină a Beilor, prin Souk-el Attarin, se îndreptă spre Dar-el Bey, unde se afla curtea beifului din Tunis. Fu primită în prima sală de audiențe — o încăpere spectaculoasă, cu acoperiș de sticlă, pardoseală și pereți împodobiți cu mozaicuri antice și covoare de mătase într-un curcubeu de culori... Printre superbele arabescuri din jurul tronului se găseau orificii oferind o priveliște discretă asupra sălii.

- Din păcate, în clipa de față beiful nu se simte bine și nu vă poate primi, o informă vizirul Curții.

Cu prefăcută umilință, înaltul demnitar își exprimă profundul său regret că trebuie să-i dea un răspuns negativ. Cât despre soțul ei dispărut, nimeni din regatul beifului — o asigură vizirul, cu un surâs onctuos — n-ar îndrăzni să răpească un cetățean britanic. Chipul său prefăcut, cu privirea rece și distantă, trăda disprețul musulman pentru femei. Vorbind pe un ton batjocoritor, schiță o plecăciune, dând a înțelege că audiența luase sfârșit, apoi se retrase.

Înciudată, deși oricum nu se așteptase la mai mult, Chelsea se duse neîntârziat la consulul britanic, care-i făgădui să reînnoiască cererea de audiență și, de asemenea, să încerce să afle unde se afla soțul ei sau asociatul acestuia. Amabil și înțelegător, consulul se strădui s-o consoleze:

- Beiful e un autocrat pentru care normele de comportare civilizată nu înseamnă nimic. Dar fiți liniștită, voi face tot ce-mi stă în putință să vă ajut.

Unchiul și verii lui Emilio Viviani, care lucrau la sucursala tunisiană a Băncii din Neapole, se dovediră în măsură să-i ofere ceva mai mult decât cuvinte de îmbărbătare. În scurtul timp cât Chelsea se aflate la palat și la consulat, căpitanul corăbiei le înmânase scrisoarea lui Emilio, în care li se explica pe larg necazul ducesei de Seth. Drept urmare, familia Viviani alcătuiuse o listă cu demnitarii care le-ar fi putut da de știre măcar dacă Sinjin se mai găsea la Tunis — sau dacă mai era în viață, își spuseră în sinea lor rudele bancherului, având grijă să se exprime cu totul altfel față de ducesă.

Pe când Chelsea servea ceaiul cu familia Viviani, discutând despre șansele de-a se face primită și ascultată la Curte, Hamouda, beiful din Tunis, tocmai își fuma narghileaua, cu vizirul alături, pe divan, gata să-i împlinească orice poruncă. Apartamentele private ale beifului dădeau spre o curte interioară, în care se găsea un havuz auriu, înconjurat de arteziene, și nenumărate tufe de trandafiri persani.

- Cine-i femeia cu păr auriu care vine la audiență? întrebă a lene beiful, care-o zărise pe Chelsea numai din spatele arabescurilor din jurul tronului.

Femeile blonde, foarte rare pe acele meleaguri, ajungeau de regulă în haremul lui, astfel încât deja și-o închipuia pe frumoasa vizitatoare îmbogățindu-i seraiul de la palatul Bardo.

- Am uitat cum o cheamă, ridică din umeri înaltul slujbaș, fără a acorda prea mare atenție femeii cu pricina, așa cum se obișnuia la mahomedani. O englezoaică.

- O însoțește cineva? insistă beiful.

Spre deosebire de vizir, a cărui funcție trebuia ghicită după veșmintele de brocart roșu cu verde, Hamoud purta un simplu bunuz de in alb, ca să-l ferească de arșița verii.

- Desigur, excelență.

- Poți să mi-o aduci până-n seară? vru să știe beiul, trăgând în piept fumul de hașiș, după care închise ochii, savurând amintirea chipului palid al englezoaicei. Părul auriu m-a fascinat întotdeauna... murmură el.

- Dacă-i posibil, excelență... E însoțită de paznici.

Beiul întredeschise pleoapele, nu de supărare, ci de lene.

- Ia-ți soldații cu tine, murmură cel mai puternic om al regatului.

- Prea bine, excelență, răspunse vizirul.

N-ar fi îndrăznit în ruptul capului să-l contrazică, însă el unul ar fi preferat o răpire mai discretă. Deși puterile europene își exercitau rareori puterea politică și navală pentru a elibera un ostatic — în nici un caz femeii, pentru care preferau să plătească răscumpărarea — vizirul considera că folosirea soldaților la răpirea unei femei pentru haremul beifului ar fi fost o ispravă mult prea deocheată. Tunisia era un labirint de străzi înguste și întortocheate. Datorită permanentei aglomerații, aici nu aveau acces în oraș, mărfurile trebuind cărate cu brațele din port. Ce ușor ar fi s-o despartă de escortă, în îmbulzeala caracteristică orașului de reședință al beifului!

Puțin înainte de ora nouă, Chelsea porni spre consulatul britanic, unde fusese invitată la cină. O însoțeau paznicii înarmați, o suită trimisă de consul și o escortă din partea familiei Viviani. Nu avea de mers mai mult de zece minute. Pe cer strălucea luna plină, abia vizibilă de pe ulicioarele înguste, iar străzile principale erau luminate de purtători de torțe.

Nici nu se putea un plan mai bun ca al vizirului.

Chelsea fu răpită undeva între cafeneaua Hamma și Bab Menara. În pragul cafenelei izbucnise un scandal, care se întinsese pe strada cufundată în umbră, până în rândurile escortei din jurul ducesei.

Într-o fracțiune de secundă Chelsea dispăruse.

Câteva momente mai târziu, când tărașoiul se liniști, Giacomo Viviani o căută din priviri și, cercetând în grabă chipurile oamenilor de pe stradă, înțelese că nu mai era acolo. Dădu drumul unui șuvoi de înjurături la adresa beiului, demonstrând cunoașterea temeinică a șapte limbi străine, după care tăcu, oftând descurajat. Oare cât îl va costa să scoată o femeie din haremul beiului, presupunând că lucrul ar fi fost *posibil*...?

În timp ce Chelsea, legată fedeleș și cu un căluș în gură, era purtată pe străzile Tunisului, Sinjin fusese înlănțuit de mâini și de picioare pe zidul din celula morții, și dat în grija călăului din castelul Bardo.

Această hrubă, în care prizonierii erau lăsați să zacă zile întregi fără apă și fără hrană, reușea de regulă să-i îmblânzească și pe cei mai îndrăzneți.

Iar dacă beiul voia să facă din englez armăsar de prăsilă, atunci așa avea să fie. Mai curând sau... mai târziu.

Inshallah... Cu voia lui Allah...

Numai să rămână în viață.

Capitolul 42

Nici mintea încețoșată a lui Sinjin nu excludea posibilitatea morții. Oare câte nopți trecuseră de când fusese înlănțuit de zid? Două? Trei? Încercă să-și amintească, dar, ori dc câte ori se silea să-și regăsească percepția corectă a relității, se cufunda într-un leșin adânc. Tălpile îl ardeau, ca urmare a celor o sută de lovituri date cu biciul. Era ciudat că nu simțea nimic în picioare, ca și cum durerea ar fi năvălit direct în creier.

Din pricina setei, limba i se umflase, gata să-l sufoce. Pielea îl ustura cumplit. Ultima oară când își văzuse brațul, acesta era roșu ca focul. Apoi își pierduse cunoștința. Ieri? Acum o lună? N-ar fi putut spune. De

fiecare dată când încerca să-și ridice pleoapele umflate, nu întâlnea decât întunericul.

Nu cumva bezna făcea parte tot din coșmarul pe care-l trăia, iar fragmentele de imagini — din ce în ce mai rare de când fusese biciuit cu cruzime în temnița din Gabès — doar simple vedenii? Se forță să-și recapete cât de cât luciditatea — dar, în halul în care se afla, era o încercare atât de nebunească încât, de-ar mai fi avut în el o urmă de vlagă, ar fi început să urle.

Apoi, încet-încet, în mintea lui își făcu loc singurul gând care-l mai ajuta să nu renunțe la voința de-a trăi: paradisul... Chelsea călărind pe o câmpie înverzită... la orizont un eleșteu... un pârâiaș care curgea repede printre malurile ierboase... surâsul ei chemându-l, irezistibil...

Îi murmură numele, dar gâtlejul lui uscat nu izbuti să articuleze decât un sunet răgușit.

- N-a murit, zise paznicul închisorii, privind către Sinjin, care zăcea la picioarele lui ca o grămadă de carne omenească pârjolită de soare.

Când îi tăiaseră legăturile și el nu scoasese nici un sunet, îl crezură plecat înspre grădina lui Allah.

- Poate că vizirul ne va răsplăti, spuse călăul pe un ton în care se ghicea mulțumirea, întrucât și el crezuse că prizonierul nu mai era în viață. Dar Mahmud a poruncit: „trei zile”.

- *Ferenghis* cu pielea albă nu rezistă niciodată trei zile, replică însoțitorul său. Mahmud ar fi trebuit să știe asta.

- Poate că nici n-a vrut ca prizonierul să trăiască, își dădu cu părerea lmir, o namilă de turc.

Viețile supușilor atârnavă ca de un fir de păr de toanele beiului și ale sfetnicilor săi.

- Tu ți-ai făcut datoria așa cum ți s-a poruncit, îl liniști paznicul.

Turcul șovăi o clipă.

- Du-l la infirmerie, zise el. Între timp, eu merg să-l întreb pe vizir care-i este vrerea. La nevoie, doctorul îl poate ucide pe prizonier mai ușor decât aș face-o eu.

Dar pe măsură ce treceau zilele, se vădi că ministrul intenționa nu numai să lase prizonierul să trăiască, dar chiar să-i asigure o existență plină de confort. O armată de vraci se îngrijea de trupul rănit al lui Sinjin. Ducele primi aceeași hrană ca și beiful, iar apartamentul ce i se rezervase — și pe care-l vizitase fără nici un fel de opreliști din partea servitorilor — era nespus de somptuos.

Nu se împăca nici în ruptul capului cu gândul că tortura i-ar fi lăsat urme de neșters pe trup și în suflet. În prima zi petrecută la infirmerie, când durerea nu-i îngăduise decât rare momente de luciditate, vizirul îl întrebuse dacă șederea în închisoare îl determinase să-și schimbe hotărârea.

În calitatea sa de diplomat, nu-i pretinsese direct lui Sinjin să accepte toate dorințele beifului, ci doar îi ceruse să răspundă simplu „da” sau „nu”.

Sinjin știa că de acest răspuns depindea însăși viața lui. Deși înfuriat pe propria-i slăbiciune și teamă de moarte, încuviință. Era tânăr, își iubea soția și, chiar și în starea în care se afla, nu-l părăsise speranța de a-și recăpăta libertatea.

Răspunse „da”, deși sufletul său se împotriva din rășputeri.

Răspunse „da”, în dorința disperată de a-și revedea soția.

În săptămâna următoare, beiful se interesă îndeaproape de sănătatea prizonierului, mai ales datorită veștii că fratele său, Hamet, fusese văzut recent la Kairouan. Fosta capitală a Tunisului continua să rămână centrul religios al regatului, iar Hamet sosise în oraș tocmai pentru a-și consolida poziția de moștenitor al

tronului. Deși Coranul scria că puterea revine fratelui mai mare, totuși, în ultimele două secole, în lumea mahomedană se văzuseră numeroase excepții, iar Hamouda prefera să lase tronul fiului său, și nu fratelui, care-i dorea moartea de vreo zece ani încoace.

Lordul *ferenghi* era un adevărat dar al lui Allah, la fel cum caidul din Gabès fusese instrumentul voinței divine. Cu ajutorul străinului, beiful spera să zădărnicească planurile lui Hamet. Deși dotat cu o impresionantă forță fizică, Allah găsisese o cale de a-i lua vederea, aducându-l în puterea lui Hamouda.

Oare nu era acesta un semn că intențiile beifului se bucurau de binecuvântarea lui Allah? De ce alte dovezi ale bunăvoinței cerești ar mai fi avut nevoie beiful?

Lordul *ferenghi* își va lăsa sămânța în femeile din haremul său — un orb nu încălca legea care cerea ca nici un bărbat străin să nu le vadă. Așadar, englezul va fi acela care-l va ajuta să-și apere tronul. Englezul trimis de Allah.

Hamouda uita, însă, un singur lucru: că n-ar mai fi avut nevoie de ajutorul lui Allah de n-ar fi devenit el însuși impotent, în urma consumului exesiv de opiu.

Nimeni la K'sar Said nu răspundea întrebărilor ducesei. Nimeni nu se sinchisea de indignarea ei: nici femeile din harem care știau că orice împotrivire era inutilă, nici eunucii, care-l slujeau pe bei, total indiferenți la sentimentele englezoaicei.

Menirea femeilor era să-i slujească pe bărbați, lucru pe care, într-un târziu, avea să-l priceapă și necredincioasa. Între timp, eunucii se îngrijiră să-i pună în mâncare suficient opiu ca s-o liniștească. În consecință, Chelsea petrecu următoarele două săptămâni dormind aproape tot timpul, cu mintea atât de îngreunată încât îi era imposibil să gândească.

Cercetările întreprinse de consulul general și de familia Viviani la Dar-el Bey se lovira de un zid de tăcere și nepăsare. Nici o lege nu permitea accesul în harem, ceea ce făcea Imposibilă orice încercare de-a căuta o femeie dispărută la mahomedani. Ar fi putut rămâne prizonieră pe viață. Cu înțelepciunea căpătată din experiență, atât familia bancherului cât și consulul general începură negocierile pentru răscumpărare.

După mai multe incursiuni de recunoaștere în împrejurimile palatului Bardo, cu ajutorul lui Ali Ahmed, Sahar și Seneca aflară că Sinjin trăia, drept care trimiseseră un sol în sud, cu poruncă să adune oameni pentru a da asaltul asupra seraiului. Până la sosirea trupei, puseră la punct toate detaliile planului. Obișnuiți cu acțiunea, nu erau dispuși să aștepte sfârșitul tratativelor de răscumpărare. O groază de ostatici putrezeau în temnițele maure, în timp ce negocierile înaintau cu pas de melc. Sinjin nu putea fi lăsat atâta vreme în captivitate. În locul lor, și el ar fi procedat exact la fel.

Pe când beduinii continuau să se adune la Djencien, sosi și ziua când Sinjin fu declarat suficient de întremat pentru a-l sluji pe bei, așa cum făgăduise spre a-și salva viața. Se înfățișă în fața tronului, tremurând de furie și neputință, ca un zeu al mâniei — priveliște ce avu darul de a stârni interesul beiului, pe care cu greu îl mai distra ceva, după o viață întregă de desfrâu și lenevie.

Sinjin St. John — substitutul înălțimii Sale bei Hamouda, stăpân absolut al regatului Tunis — era pe cale să devină distracția nocturnă a unui tiran fanatic și impotent.

Sinjin rămase în mijlocul încăperii, auzind zgomotul ușii ce se închidea în urma lui. Știa că străjile palatului rămăseseră afară. De fiecare dată simțea cum îl cuprinde o furie neputincioasă, nesuportând nici gândul de-a fi sclav. Cu orgoliul rănit, își blestema captivitatea în fiecare noapte când era adus în haremul beifului.

Mânia îl făcea sălbatic și neîmblânzit — stare de care beiful profita din plin, incitându-l în fel și chip, ori de câte ori era adus în fața sa, spre a lua cunoștință de îndatoririle nopții următoare. Violența reținută a englezului, domesticit de biciul vrăjit al lui Imir, se dovedea extrem de profitabilă femeilor din harem, deoarece Sinjin își făcea datoria cu așa o înverșunare încât sărmănele neveste, lipsite atâta vreme de bărbat, se arătau în culmea încântării.

Priceput la cai, Hamouda știa că un armăsar focos zămislește mânji puternici.

Chelsea auzi ușa deschizându-se și închizându-se, apoi zgomot de pași. În fața amenințării cu moartea, până la urmă lusesse silită să cedeze. Dacă voia să trăiască nu avea de ales. Acum stătea culcată pe divanul de mătase al beifului, simțindu-se un simplu obiect, fără niciun drept asupra propriului trup și suflet. I se atrăsese atenția să nu vorbească. Beiful nu suporta niciun fel de discuții cu nevestele pe care le ferece cu sămânța sa. În plus, umblau zvonuri teribile, cum că celor ce îndrăzniseră să-i încalce porunca li se arsesse sexul cu fierul roșu. Chelsea mai aflase și despre existența unui lord *ferenghi* un fel de taur de proporții mitologice — pe care fiecare îl aștepta cu nerăbdare. Dar când le întrebăse pe odalisce, acestea se mulțumiseră să chicotească între ele. Așadar, Chelsea nu dădu atenție zvonurilor, considerându-le firești pentru niște femei lipsite de prezența oricărui bărbat, afară de stăpânul lor.

În seara aceasta venise rândul ei. Chelsea tremura de teamă. Beiful își dorea cu orice preț un moștenitor, astfel

încât de o lună încioace cășunase pe neveste, îndeosebi pe cele mai noi și mai tinere.

Pregătirea femeii alese spre plăcerea beiului dura o zi întregă. Chelsea fusese îmbăiată și frecată cu nădejde, după care îi aplicaseră *rusna* pe tot trupul, îndepărtându-i orice fir de păr. Părul din zonele intime era considerat un păcat, astfel încât femeile se epilau nu numai pe picioare sau la subțiori, dar chiar și în nas. După ce fusese spălată cu grijă de câteva sclave, mersese în tepidarium, unde alte sclave îi făcuseră masaj, frecându-i pielea asprită cu piatră ponce. La sfârșit, o îmbăiaseră din nou în apă parfumată, după care, cu pielea netedă, catifelată și strălucitoare, fusese lăsată să se odihnească, în timp ce altă sclavă îi parfuma părul, împletindu-1 cu perle și panglici.

Apoi i se aduse masa: dulciuri, șerbet cu arome delicate și pepene galben. Când termină de mâncat, îi clătiră degetele cu apă de colonie. Istovită după atâtea băi fierbinți, se cufundă într-un somn adânc, înfășurată într-o cuveltură de șaten de culoarea liliacului.

Iar acum, spălată, parfumată și împodobită, aștepta clipa sacrificiului — simplu receptacol pentru sămânța beiului.

Coranul spunea că „femeia este o câmpie, pe care soțul o poate cultiva cu folos sau lăsa în paragină, după cum crede de cuviință.”

Respirând aerul cald al nopții ce pătrundea prin ferestrele filigranate, Sinjin se apropie de sofa. De când își pierduse vederea, i se ascuțiseră toate celelalte simțuri. Dincolo de mireasma de mosc și iasomie, ghici parfumul proaspăt al unui trup pe care nu-1 mai întâlnise niciodată în harem. Se opri o clipă lângă pat — știa exact câți pași trebuia să facă de la ușă — apoi își ridică fruntea și rămase nemișcat. O clipă mai târziu, parfumul cel ciudat dispăruse și simți în nări miros de ambră.

Își dezbracă hainele, care se prăvăliră foșnind pe pardoseală, așteptând mângâierile care trebuiau să-l pregătească spre a îndeplini porunca beifului. După ce cunoscuse metodele sale speciale de convingere, nu se mai împotrivise rolului de armăsar ce-i fusese atribuit. Pe spate mai păstra încă urmele unei încercări de răzvrătire. Ori de câte ori îl încerca gândul revoltei, în minte îi răsunau vorbele beifului: „Eu pot să aștept, englezule, iar gâdele meu își cunoaște bine meseria. Când te hotărăști să faci precum ți-am cerut, dă de știre vizirului. “

Ceea ce se și întâmplase — după o săptămână de chinuri.

De regulă, femeia pe care urma s-o posede îl pregătea ea însăși cu priceperea și îndemânarea deprinse din harem, dar de astă-dată în pat nu se simțea nici o mișcare. Dimpotrivă, o alta îngenunche jos, lângă el, atingându-i sexul mai întâi cu mâna, apoi cu buzele. Sinjin închise ochii, luptând din răspuțeri cu senzația cotropitoare care- aduse repede în stare de erecție.

- Ești gata, *my lord*, murmură un glas în arabă.

Se auzi un foșnet, semn că ea se ridicase în picioare. O mână îl împinse cu blândețe către pat. Când genunchii lui atinseră marginea divanului, se sui lângă femeia întinsă între perne și se culcă deasupra ei, așteptând degetele care să-l întâmpine și să-l conducă. După o îndelungată abținere, nevestele beifului erau întotdeauna dornice să-i aparțină. Beiful fusese lipsit de plăcerile lumești din cauza pasiunii sale pentru opiu. Chiar și după ce Sinjin îi luase locul, femeile, în număr foarte mare, erau silite să-și aștepte rândul.

De astă-dată, însă, partenera nu-i veni în întâmpinare. Sinjin bâjbâi în jurul său, vrând să ghicească poziția primei odalisce cu care avea să se împreuneze în acea seară. Atingându-i umărul, își dădea seama că femeia stătea încordată și temătoare, cu brațele întinse în lături. Intrigat de reținerea ei, când de regulă era

primit cu manifestări atât de pătimase, își plimbă degetele de-a lungul brațului femeii.

Descoperi cu uimire că fusese legată de încheieturi cu frânghii de mătase.

Extraordinar! O odaliscă refuzând să se supună! Trebuie să fi fost foarte tânără și de curând adusă în harem. Nu îndrăzni să-i vorbească, de teama biciului și a temniței.

Simțind mâna bărbatului, Chelsea își ținu răsufierea, cu nervii întinși ca niște corzi de oțel. În urechi îi răsuna porunca indiferentă a beiului:

- Astă seară te vreau pe tine. Eunucii vor veni să te ia la opt.

Beiului îi adresase cuvântul chiar la ieșirea din baie. Înconjurat de eunuci negri, o măsurase cu ochii lui reci, lipsiți de orice sentiment. Toată ziua fusese pregătită pentru patul înălțimii Sale. Îmbrăcată și împodobită cu perle și panglici, i se dăduse să bea un elixir care — chipurile — garanta că sămânța beiului va rodi în trupul ei.

Nu-și putu reține un suspin, care pluti o clipă în tăcerea încăperii. O îngrozea faptul de-a se afla sub trupul obez al beiului, care-o sfredelea cu privirea ochilor lui negri. Cum să-i suporte atingerea? Cum oare reușeau toate celelalte să zâmbească întorcându-se din patul lui? Cât de umilitor să fii sclava plăcerii unui moșneag! Înăbușindu-și lacrimile, de teama pedepselor obișnuite în harem, se crispă toată, înfiorată de răceala cuverturii de mătase.

Sinjin o mângâie ușor pe obraz, vrând parcă să-i ghicească trăsăturile. Și ea fusese legată la ochi, ca și celelalte, ca să rămână convinsă că petrecuse noaptea împreună cu beiul. Degetele lui Sinjin se plimbară pe sprâncene, pe tâmplele ce se zbăteau năvalnic, apoi pe pomeți și pe buzele întredeschise, într-o răsufiere șuierată și înspăimântată.

Atingerea lui blândă o umplu de uimire. Beiul nu era câtuși de puțin un om blând. Crescut într-o lume în care puterea se asigura prin forța armelor și amenințarea cu războiul, pașa Hamouda ar fi fost incapabil de asemenea tandrețe. În săptămânile de când se afla captivă în haremul lui, îl văzuse deja trimitând doi oameni la moarte, fără să clipească.

Din nou Sinjin simți parfumul acela cunoscut și se aplecă, încercând să-l respire mai de aproape.

Cum era cu putință?

Nu, sigur că nu! Soția lui se afla la sute de mile depărtare, în orașul Neapole. În ultima vreme se gândise atât de mult la ca încât imaginația îi juca feste. Alungându-și din minte o idee atât de nebunească, se sili să revină la realitate. Fusese adus aici ca să-l înlocuiască pe bei, iar dacă n-o făcea, atunci Imir va ști să-l învețe să respecte poruncile primite.

Trebuia să împlinească lucrul pentru care se găsea aici.

Beiul îl pândea prin orificiul din paravanul aurit. Sinjin știa prea bine ce-i acolo, întrucât Hamouda avea de fiecare dată grijă să-i comenteze performanțele a doua zi. Așadar, se înclină în direcția lui — singura impertinență pe care și-o îngăduia de teama biciului. În clipa următoare, se apucă să dezlege funia de pe pat.

Odată împlânzit, Sinjin începuse să fie îngrijit cu tot respectul. Era bine hrănit, ca un armăsar pregătit pentru montă, cu ouă, mazăre, muguri de asparagus, lapte de cămilă și miere, ca să-l facă mai potent. Se odihnea după pofta inimii în încăperile luxoase ce-i fuseseră rezervate. Rănile i se vindecaseră, dar cicatricile continuau să amintească răzvrătirea potolită doar cu loviturile de bici.

Acum trapul înalt și vânjos se profila în lumina lumânărilor, cu părul negru revărsat pe umeri, cu sexul în erecție: bărbatul ideal pentru a-și lăsa sămânța în

femeile haremului, în fiecare noapte i se aduceau câte trei și de fiecare dată își făcuse datoria până la capăt.

Pipăind frânghiile, le găsi agățate de două inele din piele și le dezlegă fără a sta pe gânduri. Tot pe bâjbâite, descoperi că femeia avea și picioarele legate — lucru pe care-l bănuise de la început.

O auzi mișcându-se de îndată ce fusese eliberată. Așezându-se pe marginea patului, o simți ghemuită la perete.

- E nouă și trebuie pregătită, i se spusese înainte de-a intra în cameră.

Dar abia acum își dădu seama cât de nouă și de speriată era. Cu siguranță că Hamouda aștepta să-l vadă posedând-o, însă nu-i lăsase suficient timp ca să învețe tainele haremului.

Trebuia să se culce cu ea — dacă așa se putea vorbi despre o fată atât de înspăimântată. Nu avea de ales. Nu era vreme de pierdut, afară așteptau alte două. Se întinse și, apucând-o de brațe, o trase lângă el pe covetura de mătase, care foșni în liniștea încăperii.

Ar fi vrut s-o încurajeze, dacă lucrul acesta ar fi fost posibil în asemenea împrejurări nefirești, dar amândoi știau că n-aveau voie să vorbească. Beiului îi plăcea să privească în tăcere, netulburat de alte sunete decât gemetele și gâfâiturile partenerilor. Desigur, consemnul tăcerii prevenea înfiriparea unor relații mai apropiate între „armăsarul” său și odalisce.

Faptul de-a fi adus un alt bărbat care să-i țină locul în harem era cu totul neobișnuit, dar dacă Allah nu-l binecuvânta cu un moștenitor, atunci îl va urma la tron fratele său. Decis să împiedice prin toate mijloacele o asemenea eventualitate, făcea tot ce-i stătea în putință să capete moștenitori. Iar cum Sinjin era lipsit de vedere, nu încălca interdicția de a-și lăsa femeile privite de ochi străini.

Doamne, oare cât îi va trebui ca s-o convingă pe această fată înfricoșată să-i cedeze? se întrebă Sinjin. Nu

cumva beiul o adusesese anume pentru a-și stimula potența de mult adormită?

La dracu'! Aici nu se afla într-un budoar, unde ar fi avut la dispoziție toată noaptea ca să seducă o femeie. Oare beiul se aștepta s-o violeze? Dorea să fie martorul unei scene de violență? Sinjin oftă adânc, spunându-și că, probabil, exista un Dumnezeu al răzbunării. Iată-l că ajunsese să-și plătească toate păcatele cărnii, împlinind o poruncă atât de stranie și de umilitoare. Dar biata femeie n-avea nicio vină. Îi prinse obrazul în palme și se aplecă s-o sărute. Măcar putea încerca să-i alunge teama cu un simulacru de tandrețe. Ea încercă să se ferească, dar Sinjin o reținu pe loc, apropiindu-și buzele de ale ei. Simți gust de vanilie, de la elixirul care-i fusese dat să-l bea. Sinjin recunoscuse aroma și se întrebă o clipă dacă nu cumva tocmai fata asta speriată avea să poarte în pânțele copilul său.

Se afla în harem de prea puțină vreme ca să afle dacă ideea beiului dăduse rezultate. De-abia trecuseră două săptămâni. Dar în curând va ști — dacă se va osteni careva să-i spună — și spera că după ce i se vor naște fii, Hamouda se va lipsi de serviciile lui.

Noapți la rând rămăsese cu ochii ațintiți în tavan, răsucind în ininte fel și fel de gânduri. Dacă tot hotărâse să nu moară de mâna lui Imir, va trebui să se supună până la capăt. Descoperise că voia să trăiască... iar dorința de supraviețuire se dovedea mai puternică decât pretențiile inumane ale beiului, decât conștiința și normele de bună-cuviință. Dar ceea ce-l determina reziste până la capăt era speranța de-a se întoarce lângă Chelsea. După atâta timp, descoperise — tocmai în împrejurări atât de stranii — cât de mult își iubea soția.

Pentru un răsfățat al cercurilor aristocrate, era o revelație uluitoare, dacă nu chiar și inutilă, dată fiind incertitudinea care plana asupra viitorului. Dar în momentele de neagră deznădejde îl susținea chiar amintirea fericirii cunoscute alături de ea. Mai mult decât

atât, palidele luciri de lumină în întunericul care-l înconjură îi dădeau speranța că într-o zi își va recăpăta vederea.

Dacă orbirea survenise în urma unei lovituri în cap, nu cumva avea șanse să se vindece tot printr-un șoc? Nu înceta să spere într-o minune, cu tăria credinței unui copil.

Femeia se cutremură sub atingerea lui. Avea buze nespuse de moi. Între ei doi spaima era o prezență aproape palpabilă.

„Taci“ ar fi vrut el să-i spună. „N-am să-ți fac nici un rău.“

Dar nu putea, așa că încerca să-i alunge teama cu sărutări, îi desenă cu vârful limbii conturul buzelor, apoi o sărută ușor, ca un adolescent. Cufundându-și mâinile în pletele ei mătăsoase descoperi că părul îi fusese împletit cu perle.

Sub șuvițele parfumate, îi simți pielea catifelată. Din câte știa, circasienele primite în harem aveau părul des și negru, nu moale și fin ca o atingere îngerească. În clipa următoare își alungă gândul nebunesc. Se așază cu fata pe genunchi, ca s-o poată mângâia, trezindu-i dorința.

Când sexul lui îi atinse șoldul, ea zvâcni, speriată, și Sinjin se întrebă dacă era numai o copilă nevinovată. În acesta caz, n-o putea dezvirgina, indiferent de pedeapsa care-l aștepta. Nerăbdător să ghicească ce era în mintea beifului, își luă palma de pe umărul ei, coborând-o pe sân. Mâna lui lunecă peste sfârțul tare și obraznic, apoi îi cuprinse sânul în căușul palmei, îl ridică ușor, parc-ar fi vrut să-l cântărească, apoi îi dădu drumul.

Nu era o copilă. Avea sâni pietroși și voluptuoși de femeie.

Ale cui mâini erau acestea? se mira Chelsea. Ale cui aceste coapse musculoase pe care fusese așezată? Beiful era mic, bătrân și puhav din pricina opiului. Să fi fost adevărate zvonurile? Se afla alături de lordul străin? Deși

n-ar fi trebuit să se bucure că se găsea la discreția unui bărbat necunoscut, totuși, descoperind că nu era beiful, nu-și putu împiedica un suspin de ușurare.

„Oricine, în afară de bei! “ se rugă ea, bucuroasă de parcă ar fi fost iertată de pedeapsa cu moartea.

Deși, în mod normal, o astfel de consolare ar fi scandalizat-o, în împrejurările de față, orice dram de noroc era binevenit. Buna-cuviință n-ar fi salvat-o nici de sclavie, nici de captivitate. Nu se putea bizui decât pe sine însăși.

Brusc, o năpădi un val de curiozitate și, de n-ar fi înspăimântat-o pedepsele date din porunca beifului, mai că și-ar fi smuls legătura de la ochi. Deodată, în mintea ei se făcu lumină. Dacă omul acesta era chiar beiful, de ce-o mai legaseră la ochi? Stăpânul Tunisului venea adesea în harem și nimănui nu i se interzicea să-l primească.

Sinjin tresări, uimit, simțind degetele fetei pe obrazul său. Ea nu se mișcase, de aceea atingerea îl surprinse. O lăsă să-l cerceteze. Dacă ghicindu-i trăsăturile, va fi mai puțin înfricoșată, atunci el va împlini cu plăcere porunca pașei.

Degetele ei îi desenară fiecare contur, simțindu-l cum zâmbește.

Ca și cum s-ar fi înțeles prin vorbe, îi atinse și el buzele, răsfrânte într-un surâs. Îl inundă o bucurie neașteptată, deși, de regulă, în timpul ritualurilor nocturne rămânea imun la sentimente. Se aplecă să culeagă din nou gustul de vanilie de pe buzele fetei, iar când încercă să i le întredeschidă, ea nu mai opuse rezistență.

Această mică victorie îl mulțumi nespus, fie chiar și pentru faptul că nu mai erau două animale care se împerecheau sub ochii unui privitor impotent. Iar fata se deosebea cu totul de celelalte odalisce, de a căror pricepere și apetit sexual beneficiase în nopțile trecute.

O cercetă ușor cu vârful limbii, până când ea îi răspunde, începând să răsuflă puțin mai iute și relaxându-se în brațele lui. O prinse de brațe, așezându-i palmele pe umerii lui. Ea se su puse, înfierbântându-l și mai tare.

Oricât îi displăcea că se lăsa învins de foamea cărnii, totuși nu se putea împotrivi chemării simțurilor, odată stârnite de meșteșugul odaliscilor. Iar dacă s-ar fi abținut, părăsind încăperea, cu siguranță că beiul nu i-ar fi iertat o asemenea jignire.

În tăcerea camerei, fiecare senzație sporea în intensitate, mai ales că el trăia ferecat într-o lume a întunericului. Când apăsă ușor sfârcul sânelui femeii care începea să-i primească mângâierile, ea gemu ușor, stârnindu-i și mai mult simțurile.

Chelsea își spunea că n-ar fi trebuit să se lase pradă senzațiilor tulburătoare ce-i trezeau dorința pentru un bărbat pe care nu-l știa și nu-l vedea. Nu cumva devenise la fel de obsedată de amorul fizic ca celelalte femei din harem, care nu făcea altceva decât să viseze toată ziua, cu gândul la bărbați? Dar buzele lui fierbinți îi prinseseră sfârcul sânelui, alungându-i din minte orice fel de speculații. Fără știrea ei i se pusese în șerbet un praf de cantaridă, care începea să-și facă efectul, strecurându-i în vine o dorință irezistibilă de a face dragoste. Iar când coapsele lui le atinseră pe ale ei, simți cum se umezește toată.

Încercă să se îndepărteze, speriată de propria slăbiciune, dar el o reținu, strângându-și buzele pe sfârcul sânelui. O înlănțui cu brațele, lipindu-și palmele pe spatele ei. În clipa următoare Chelsea țipă scurt, simțindu-i sărutarea chiar pe sex.

Sinjin ar fi recunoscut țipătul acela dintr-o mie, pentru că-l auzise și la Oakham, și la Hatton, și la Londra. Înălță brusc capul, încă nevenindu-i să creadă. În secunda următoare, își plimbă degetele febrile pe trupul ei și îngheță. Îi cunoștea toate unduirile, reconstituindu-i

imaginea prin memoria tactilă, încremeni de spaimă, înțelegând deodată în ce pericol se afla.

Fără îndoială, venise după el și, de n-ar fi fost sigur dinainte că-l iubește, s-ar fi convins acum. Era aici, alături, își spusese el, cuprins de-o fericire fără margini, după care îl năvăli groaza pentru primejdia care-o păștea.

Îl inundă o teamă cum nu mai simțise niciodată nici chiar când fusese torturat de Imir. Știa că beiful obișnuia să-și ucidă odaliscele dacă nu era mulțumit de ele. Așadar, cât timp rămânea în serai, Chelsea risca să-și piardă viața în fiecare clipă.

- Încep să-mi pierd răbdarea, răsună glasul tărăgănat, dar autoritar, al beifului.

Chelsea înmărmuri de groază.

„Poziția unsprezece” își aminti Sinjin, care primea în fiecare seară indicații precise, inspirate din „Grădina parfumată”. Dar iată că nu-și făcuse datoria destul de repede pentru a fi pe placul stăpânului. Faptul că beiful vorbise însemna fie că era extrem de supărat, fie că fumase prea mult hașiș. Și într-un caz, și în celălalt, starea sa de spirit nu prevestea nimic bun.

În timp ce se străduia să găsească o ieșire din noua situație, întinse mâna după una din pernele uriașe de la căpătâiul divanului. Poziția a unsprezecea nu mai putea fi întârziată nici o clipă.

O sărută pățimaș pe Chelsea, nemaiputându-și stăpâni sentimentele dezlănțuite, deși știa cât de primejdios era să-și trădeze emoțiile.

Buzele ei se deschiseră, cu un geamăt ușor. Atunci Sinjin o luă în brațe, ca să-i facă pe plac beifului și, în același timp, să nu riște inutil viața soției.

Culcând-o pe cuvertura de mătase, îi ridică puțin șoldurile, strecurând perna sub ea, apoi îi desfăcu picioarele, astfel încât să i expună sexul. Îngenunche între picioarele ei, mângâindu-i sânii plini, apoi,

atingându-i în treacă pielea catifelată a gâtului, se aplecă și-o sărută.

Chelsea îi simți sexul apăsând-o pe pânțele și, instinctiv, își înalță șoldurile, înfierbântată de afrodisiacul pe care-l băuse. Contactul cu bărbăția lui îi trezise o dorință sălbatică, care-și aștepta cu nerăbdare împlinirea.

Închise ochii, ca să stăvilească năvala senzațiilor care-i puneau trupul pe jărac, apoi întinse mâna să-l atingă. Când degete ei îi prinseră sexul, el se retrase imediat. Beiului îi plăcea ca femeile să implore favorurile unui bărbat. Îi plăcea ca femeia să se supună autorității masculine, iar contactul să fie amânat până când femeia era cu totul subjugată.

Nu-l interesa pregătirea actului sexual. De altfel, nici n-ar fi fost necesară cu femeile din harem, atât de dornice de sex. Dar o femeie care implora îi satisfăcea pornirile brutale; prin urmare, Sinjin trebuia să se abțină cât mai mult, obligând femeia să vină către el — alt mijloc de oprimare a sexului slab, născocit de sufletul pervers al-pașei.

De regulă, odalisca se elibera chiar înainte de penetrație, astfel încât orgasmul era incomplet. Atunci ea începea să se roage de Sinjin, plângând și implorându-l, întocmai cum dorea Hamouda.

Dacă se supunea fără crâcnire vrerii lui Sinjin, urma să fie *răsplătită* — cuvântul aparținând nu ducelui, ci stăpânului Tunisului.

Cu mulți ani în urmă, pe când era foarte tânăr, Sinjin învățase *imsak* — arta de a amâna orgasmul masculin. Reușind să-și controleze descărcarea, putea rămâne viguros atât cât dorea beiul.

Dar în această seară, scenariul care i se impunea i se părea un chin insuportabil. Fără a mai ține seamă de interdicția de a vorbi, murmură cu tristețe: „Iartă-mă!“

- Sinjin! gâfâi Chelsea, fericită că ajunsese la capătul căutărilor și înțelegând dintr-o dată ciudata comportare a bărbatului de lângă ea.

Trupul ei îl recunoscuse.

Simțurile la fel.

Cea mai ușoară atingere a omului iubit fusese întâmpinată cu întreaga ei ființă, care vibrase ca pentru nimeni altul. Îi înlănțui gâtul cu brațele, agățându-se de el cu disperare, știind că de-acum orice încercare de comunicare devenea *și mai* primejdioasă.

Dacă beiful ar fi bănuțit că erau soț și soție, amândoi și-ar fi pierdut viața.

Sinjin strângea în brațe paradisul, în vreme ce, de jur-împrejur, hăuri negre stăteau la pândă, gata să-i înghită.

- Acum trebuie să te rogi de mine... îi șopti el la ureche, avertizând-o ce se aștepta din partea lor.

Ea se supuse... Ar fi făcut-o oricum, fiindcă ardea de dorință pățimașă pentru bărbatul plecat de-atâta timp de lângă ea.

- Te rog... Iubitule, te rog, ia-mă! îl imploră ea, întinzând mâna să-i atingă sexul.

El se retrase din nou, sărutând-o cu tandrețe.

- Trebuie să fii umilă... îi murmură din nou, culcându-i mâinile de-o parte și de alta a trupului.

- Umilește-mă, atunci, iubitule. Voi face așa precum ți-e voia... Sunt ca un fruct copt pentru buzele tale... Vino să mă guști...

Și, punându-i mâna pe umeri, îl trase către ea.

- Dacă încă nu te-ai umezit destul, cum vrei să te gust? o dojeni blând Sinjin.

Se sprijini pe călcâie și-și trecu degetele pe sexul ei, care-l îmbia să-l posede.

Chelsea închise ochii, cutremurată de plăcere, și murmură fără să-i mai pese de altceva decât de patima ei răscolitoare:

- Ia-mă, iubitule... Vei vedea.. Sunt pregătită să te primesc... Ard de dor să te simt în mine...

Sinjin își plimbă din nou degetul peste carnea ei mistuită de dorință, ca și cum ar fi vrut să verifice adevărul spuselor femeii.

- Se pare că da... aproape gata...

Își strecură înăuntru două degete, iar ea ridică soldurile, icșindu-i în întâmpinare.

- Ești gata... încuviință Sinjin, pătrunzând mai adânc în lăcașul fierbinte al dorinței.

Simțindu-i primul spasm, îi mângâie ușor vaginul, apăsând-o pe pânțele cu cealaltă mână, chiar în clipa când ea scoase primul țipăt eliberator.

Mai puțin supusă decât celelalte femei din harem, țipătul ei sfâșie tăcerea încăperii, ajungând până la mintea încețoșată a beifului, alungându-i plictiseala și trezindu-i interesul și simțurile adormite.

Îngenunchind repede între coapsele femeii, Sinjin o pătrunse chiar în momentul în care începea să se liniștească. Ea încercă să-l oprească, pentru că trupul său nu era încă pregătit să accepte un alt contact.

- Nu, spuse ea, punându-i palmele în piept. Nu încă...
Te rog...

- Mă rogi? întrebă Sinjin, continuând să se miște înlăuntrul ei, fără să-i pese de împotrivire.

- Da, te rog... imploră Chelsea, încercând să se tragă mai sus pe perna de șaten.

- Trebuie să te supui... îi ceru Sinjin cu glas adânc și autoritar.

- Nu... protestă ea, dar simțurile din nou stârnite făcură ca vorbele să i se piardă într-un oftat.

Nici unul din ei nu avea de ales. Se aflau la dispoziția pașei. Sinjin îi prinse gleznelor, petrecându-i picioarele în jurul mijlocului său, apoi îi lipi tălpile, obligându-o să se deschidă și mai mult.

- Femeia trebuie să se supună bărbatului, zise el, ca un *mullah* citind din învățăturile Coranului, apoi se împinse în ea și mai adânc.

- Mă supun, gâfâi Chelsea, tremurând la atingerea sexului său, care-i trimitea o vâlvătaie în tot trupul.

El continuă să se miște, iar ea îl urmă în acest dans al cărnii, potrivit-și ritmul după al lui, ca de atâtea ori în trecut, atât de pătimiși și plini de dor încât aproape uitaseră că se aflau captivi, la cheremul beifului.

Când terminară, Chelsea izbuchi în plâns. Lacrimi mari i se prelingeau pe obraz: lacrimi de extaz și bucurie, izvorâte din prea-plinul inimii, și lacrimi de teamă, ca nu cumva să-și piardă iubirea abia regăsită.

Sinjin simți că i se frânge inima. O strânse la piept, oferindu-i ocrotire cu trupul și cu dragostea lui, dornic să-i aducă mângâiere și uitare. O fracțiune de secundă, îi trecu prin minte să se repeadă după paravan, să-l găsească pe bei și să-l sugrume.

Dar viața lor era prea prețioasă ca s-o riște inutil. Dacă dorise să trăiască până și atunci când se aflase în abisul disperării, cum să nu iubească viața tocmai acum? Își strângea în brațe soția mult-iubită, fie și numai pentru câteva clipe. Visul său cel mai nebunesc devenise realitate.

- Minunat! Nemaipomenit! Lăudat fie Allah, care a creat femeia pentru plăcerile bărbatului, răsună glasul beifului, mai încântat ca oricând de spectacolul la care asistase. Mâine vă vreau tot pe voi.

Se ridică greoi din jilț, moleșit deja de opiu.

Auzind mișcare, Sinjin se rețrase repede din trupul soției și, ridicând-o pe Chelsea în capul oaselor, o acoperi cu învelitoarea de mătase. Oare de ce plecase beiful de la locul lui?

- Femeia *ferenghi* are un păr foarte frumos, zise Hamouda, intrând în încăpere cu pași nesiguri. Ca razele soarelui de dimineață. Cum e când îl atingi?

Înțelgându-i intenția de-a pune mâna pe Chelsea, Sinjin nări în picioare, apărând-o cu trupul său.

Beiul se apropie, chicotind bine-dispus după reprezentația nespus de reușită. Cei doi sclavi se împerecheaseră cu patimă nebună, ca o nimfă și un satir.

- Văd că armăsarul are grijă de iapa haremului! râse Hamouda. Ei, floarea mea de aur, ia privește la armăsarul ăsta orb!

Orb! Chelsea își smulse legătura de la ochi, privindu-l năucită pe Sinjin, care rămăsese în picioare între ea și bei. Crezuse că se aflau în întuneric, astfel că Sinjin n-o recunoscuse sau se prefăcuse că n-o cunoaște, ca s-o poată feri de primejdie. Dar el era orb!

Se strădui din răspuțeri să nu-și arate emoția.

- Îl placi? întrebă beiul, surâzând încântat.

- Dacă și înălțimea Voastră e mulțumită de el... răspunse Chelsea evaziv, știind că viețile lor depindeau de bunul plac al lui Hamouda.

- Sunt mulțumit, mormăi beiul.

- Atunci, stăpâne, îl plac și eu.

- Măine noapte ai să-mi arăți cât de mult. Iar tu, frumosul meu armăsar — adăugă pașa, mângâind brațul lui Sinjin ca și cum și-ar fi alintat calul preferat — mănâncă bine, fiindcă am nevoie să fii în putere. Strajă! strigă el. Du-i de-aici!

În fracțiunea de secundă cât beiul întoarse capul către ușă, Chelsea își strecură mâna într-a lui Sinjin. Tânărul o strânse cu putere, apoi blând, ca un sărut de despărțire, după care-i dădu repede drumul. Aplecându-se, își luă veșmintele din cuierul de lângă pat și se îmbrăcă, fără a mai da vreun semn că s-ar fi sinchisit de prezența ei.

Chelsea fu scoasă din încăpere cu ochii înotând în lacrimi.

În zilele următoare, amândoi deveniră principala distracție a beifului. Celelalte femei din harem fuseseră lăsate de izbeliște, întrucât Hamouda dorea ca lordul *ferenghi* să se împerecheze numai cu femeia cu păr auriu. Ce pătimiși erau! Ce înflăcărați! Ce tumultuoși! Trebuia să aibă un copil zămislit de ei! Sperând că cel mult într-o lună ea va rămâne însărcinată, îi urmărea făcând dragoste seară de seară.

Cât despre cei doi sclavi aflați la cheremul lui Hamouda, nopțile deveniseră o cumplită obsesie.

Un paradis.

Un infern.

Erau clipe divine.

Nebunie, agonie, delir, pasiune arzătoare — un amestec de senzații care le întărea dorința de-a trăi și, în același timp, hotărârea de-a evada cu orice preț.

Sinjin nu-și putea scoate din minte evadarea, mai ales de când începuse să-și recapete vederea: câte o rază alburie care sfâșia întunericul din jur. Dar chiar dacă ar fi încercat să fugă, între apartamentul său și serai se întindea un labirint de coridoare mișunând de străji. N-avea nicio șansă să ajungă până la ca viu și nevătămat.

Neliniștit, umbla de colo-colo toată ziua ca și cum mișcarea ar fi reușit să-i mai calmeze agitația. Se străduia să memoreze planul palatului, cu turnurile de pază vizibile de la fereastra lui, cu multitudinea de coridoare dintre camerele sale și cea în care se întâlnea cu Chelsea seară de seară. Număra străjile și armele de care dispuneau. Observă că beiful folosea drept gărzi personale mameluci — sclavi creștini, convertiți la islamism. Oare printre aceștia ar fi câțiva dispuși să riște pentru a-și recâștiga libertatea? Cât de credincioși îi erau beifului?

Făurea fel și fel de planuri, luând în calcul forța și direcția vântului, fără a sufla o vorbă despre faptul că începe să-și recapete vederea. Unde să fi fost ancorată *Aurora*? Ce făceau Seneca și Sahar? Era convins că prietenii săi căutau o cale să-l salveze. Dar oare se putea

pătrunde în palat? Și ce șanse aveau să dea de el, când la Bardo se aflau nu mai puțin de cinci sute de camere? Pe urmă, trebuiau s-o găsească și pe Chelsea.

De fiecare dată când ajungea cu planurile în acest punct, îl copleșea un sentiment de neputință. *Dimensiunile* palatului constituiau în sine cea mai eficientă măsură de apărare. Chiar dacă cineva ar fi avut curajul și posibilitatea de-a evada, n-ar fi reușit niciodată să se descurce în labirintul de coridoare și încăperi ce se întindea pe o suprafață uriașă.

Desigur, și timpul era un factor important... Deși, deocamdată, nu chiar atât de presant. Însă de îndată ce beiful și-ar fi asigurat moștenitori, prezența lui Sinjin n-ar mai fi avut rost.

Totuși, Sinjin nu-i împărtășea niciodată soției temerile sale.

- Vom fugi de-aici... îi șoptea el, ștergându-i lacrimile cu sărutări. Nu-ți pierde curajul.

Dar de-abia se stăpânea să nu-l strângă de gât pe bei, mai ales de când vederea i se îmbunătățise și-i deslușea silueta pândind de după arabescurile din perete. Erau de-ajuns câțiva pași și-un singur salt, ca să-și înfigă degetele în gâttejul puhav al lui Hamouda, pe care arabescurile delicate nu l-ar fi putut feri de furia lordului englez.

Însă de fiecare dată îl oprea dragostea pentru Chelsea. Și speranța că într-o zi vor fi din nou în Anglia.

Pentru prima oară în viață începu să se roage, cerându-i lui Dumnezeu să-i dea răbdare și putere, de care nu avusese nicicând nevoie în viața desfrânată de până atunci. Era îndeajuns de curajos și de perseverent ca să-și ducă planul la bun sfârșit. În schimb nu știa dacă va izbuti să găsească și prudența necesară.

Consulul general îi prezentă pe Seneca și Sahar familiei Viviani, deși prietenii lui Sinjin făcuseră deja cunoștință cu una dintre rudele bancherului, într-o seară

pe când cercetau împrejurimile palatului. Beduinii și napolitanii își uniseră eforturile, dând mită în dreapta și în stânga — cea mai eficientă cale de-a pătrunde în Bardo. Însă odată intrați, soarta lor depindea de rapiditatea cu care se mișcau și de priceperea la mânuirea spadei.

Stabiliră atacul pentru vinerea următoare — zi de Sabat pentru musulmani. Mahomedani numai cu numele, beduinii nu erau atât de habotnici ca arabii, tradiția lor războinică apropiindu-i mai curând de credințele păgâne. Dar și mai important decât caracterul sacru al Sabat-ului era faptul că în vinerea cu pricina avea să fie lună nouă.

Seneca și beduinii pătrunseră în palat în crucea nopții, semănând moarte în drumul lor de la poartă până în dreptul camerei lui Sinjin, unde zăboviră doar cât să taie gâtul străjii, lârând-o într-un ungher întunecos. Ajungând în fața apartamentului unde se afla Sinjin, deschiseră ușa doar cât să se strecoare înăuntru cei douăzeci de oameni.

- Poarta dinspre apus va rămâne neîncuiată încă cinci minute, zise scurt Seneca, în loc de salut.

Fiecare clipă era prețioasă. La poartă îi aștepta familia Viviani, care-i mituise pe paznici, dar prin palat umblau gărzile la fiecare sfert de oră. Deja trecuseră zece minute.

- Mergem s-o luăm pe Chelsea, șopti Sinjin, aruncându-și o mantie pe umeri și luând pumnalul din mâna lui Sahar. Cei de la poartă vor trebui să mai aștepte.

- Deci trăiește! răsuflă ușurat Seneca. În cât timp poți s-o aduci? întrebă el repede.

- Dacă alerg, în trei minute, răspunse Sinjin, care cronometrase în minute de zeci de ori distanța. Dar dacă întâlnesc și străji...

Ridică din umeri.

- Eu nici nu văd prea bine... adăugă tânărul, îndreptându-se deja spre ușă.

- Vin cu tine, spuse Seneca, pornind după el.

- Și eu, se oferi Sahar, grăbindu-se după Sinjin, cu burnuzul negru fluturând în urma sa.

Fără alte explicații, toți trei o luară la fugă pe coridor. Oamenii deșertului acționau din instinct, deprinși cu metodele de luptă încă din fragedă copilărie. Se îndreptară către serai, pășind fără zgomot pe dalele de marmură.

Ușa seraiului se dădu de perete și douăzeci de oameni năvăliră în curtea interioară în jurul căreia se aflau camerele individuale. Sinjin o chemă pe nume: „Chelsea!” și glasul său stârni ecouri în tăcerea și întunericul haremului.

Oricât era de înspăimântată, vocea lui Sinjin avu asupra ei efectul unui miracol. Azvârlind deoparte cuvertura, sări din pat, strigând:

- Sunt aici! Vin îndată!

În acele clipe, nu se mai gândea că putea fi descoperită, ci numai că-și va revedea soțul. Sinjin o strigase cu glas tare, fără fereală, și sunetul puternic al vocii lui se reverbera în zidurile de mozaic, răsunând între colonadele curții interioare.

Într-o secundă, se găsea în fața ei — un trup vânjos profilat în cadrul ușii — întinzându-i mâna și inspirându-i atâta energie și putere de parcă ar fi fost în stare s-o salveze doar printr-un efort de voință. Apucându-i degetele, simți cum forța lui îi dă curaj.

- Stai lângă mine, murmură el. Totul va fi bine, adăugă, cu siguranța lui dintotdeauna. Dar fii pregătită de orice, fiindcă s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge.

Ar fi vrut ca avertismentul său să nu se adeverească și s-o poată feri de priveriști înspăimântătoare, dar calea de întoarcere devenea tot mai riscantă. O trase lângă el,

ocrotind-o cu propriul său trup, apoi alergară către ceilalți, care așteptau în curte.

Eunucii fugiseră, iar femeile se ascuseseră speriate în camerele lor, cu excepția unei tinere grecoaice capturată de pe corabia unor negustori, cu o vară în urmă, în drum spre Alexandria.

- Merg și eu cu voi, declară fata în franceză, apropiindu-se repede de Chelsea și Sinjin, care străbăteau în goană pardoseala de marmură neagră cu alb din jurul havuzului.

- Senecca! Își chemă Sinjin prietenul, făcând semn spre tânăra grecoaică.

El unul n-o putea apăra decât pe Chelsea. Dacă fata voia să-i însoțească, cineva trebuia să se ocupe și de ea.

- Va trebui să alergi ca vântul și ca gândul! îi spuse Seneca, într-o franceză cu un ușor accent canadian.

Îi întinse mâna, adăugând:

- Și ai grijă să nu țipi, indiferent ce vei vedea.

- Ucide-i pe toți, zise scurt grecoaica. Începând cu beiful. Dă-mi și mie un pumnal, și-am să te ajut.

Primind o armă, își încleștă degetele pe prăsele, murmurând:

- Ia-o înainte... Pot să țin pasul cu voi...

- Cum te cheamă? întrebă Senecca, de parcă s-ar fi aflat la ceai, în loc să alerge desperați spre poarta dinspre apus.

În realitate, nu-și putea stăpâni admirația pentru trăsăturile ei de o frumusețe clasică.

- Cressidia, surâse fata, și pot să fug mai iute decât tine.

„Ce straniu!” își zise Senecca.

Acum, când își risca viața rătăcind prin palatul unui tiran, cu perspectiva de a-și sfârși zilele în chinuri groaznice, se simțea atras de o femeie pentru prima oară de când îi fusese ucisă soția. Iar minunea se întâmpla cu ani de zile mai târziu, la o depărtare de zeci de mii de case.

- M-ai fascinat, spuse el, gândindu-se ce ciudat era să flirteze cu o femeie din harem când poate își trăia ultimele clipe. Și nu poți să mă întreci la fugă.

Din acest moment, orice conversație încetă, pentru că trompetul sunase alarma. În câteva secunde, palatul mișuna de soldați. Micul grup își croi drum prin curtea dinspre poarta apuseană, lăsând în urmă nenumărați morți în încercarea disperată de a-și salva viața. Aici îi întâmpinără oamenii familiei Viviani, venindu-le în ajutor. Ieșind pe poartă, fugarii se rezeziră către caii pe care un rânđaș îi ținea gata pregătiți.

Beduinii săriră în șa cu îndemânarea deprinsă din copilărie. Ceialți îi urmară îndată, gândul libertății dându-le aripi la picioare. Pentru Chelsea, era o fericire fără seamăn să călărească iarăși, în aerul răcoros al nopții. Întoarse capul spre Sinjin, care galopa alături pe un armăsar negru, privindu-l cu ochi strălucitori de bucurie. Știind că putea întrece orice călăreț, își recapătă încrederea în sine.

- Cât mai e până la țärm? strigă ea.

- Două mile. O luăm prin oraș. Urmăritorii se așteaptă să ocolim Tunisul.

Chelsea râse, fericită. Drumul promitea să fie un fel de întrecere sportivă, pe care aveau s-o câștige cei mai buni.

- Străjile beiului nu călăresc atât de bine ca beduinii...

Numai oamenii deșertului puteau să străbată în galop străduțele înguste, coborând pe pietre de pavaj, sărind peste obstacole: ziduri, tejghele, pâlcuri de verdeață. Cât despre Senecca, el avea acum un motiv în plus ca s-o admire pe grecoaică: frumoasa Cressidia călărea ca vântul.

Ajungând pe chei, se năpustiră către țärm. *Aurora* era ancorată dincolo de Foum-el-Qued, ceva mai în larg, la apă adâncă. Între ei și libertate rămânea de parcurs toată linia țärmului la nord de port. Sinjin dădu pinteni calului, urmat de Chelsea și de restul trupei. Cu toții știau

că de-ar fi fost prinși, îi aștepta o moarte lentă și îngrozitoare.

Priveliștea corăbiei profilate pe cerul întunecat, cu toate pânzele în vânt, avu darul să-i însuflețească.

La mal găsiră bărci legănându-se pe valurile molcome și foșnind ușor. Peninsula era cufundată în întuneric și tăcere. După câteva cuvinte de salut, schimbate în grabă, cu glas coborât, suiră în bărci mai întâi femeile. Trebuiau să renunțe la cai. Mai repede! La ora aceea probabil că toată armata beiului se afla pe urmele lor.

De-abia urcaseră femeile în barcă și în depărtare își făcură apariția mamelucii.

- Sunt cam la o milă, zise scurt Sinjin.

Senecca se găsea alături, ținând-o în brațe pe Cressidia. Întorcând capul, înjură printre dinți și răspunse.

- Cel mult o milă. Și vin mâncând pământul.

Sinjin rămase o clipă în apa până la genunchi, strângând-o la piept pe Chelsea și încercând să aleagă calea cea mai sigură dintre puținele pe care le aveau la dispoziție. Cum gările palatului se apropiiau văzând cu ochii, se hotărî: aplecându-se o sărută cu tandrețe pe buze, murmurând:

- Tu ești toată viața și fericirea mea...

O lipi strâns de trupul lui, regretând că nu avea timp să-i spună mai multe, dorindu-și cu disperare ca mamelucii să dispară ca un vis urât și blestemând soarta care nu-l ajutase să descopere în împrejurări mai fericite cât de mult își iubea soția.

- Te iubesc din toată inima, șopti el, așezând-o pe bancheta bărcii.

Vorbele lui îi strecurară în suflet un fior de gheață: erau cuvinte de rămas-bun, încărcate de sumbre presimțiri.

- Vino și tu, izbucni ea. De ce-mi vorbești așa? Hai lângă mine...

Dar se opri brusc, citind în privirea lui Sinjin că orice rugămintă ar fi fost zadarnică.

- Oh, Doamne! găfâi ea înspăimântată.

- Te urmez și eu îndată, o liniști Sinjin, cu glas voit nepăsător, ca să-i alunge temerile.

Pierdu câteva clipe prețioase ca s-o sărute... neputându-și dezlipi buzele de ale ei.

Senecca îi puse ușor mâna pe braț. Se apropiau mamelucii.

- Mergi cu bine, murmură Sinjin, trecându-și degetele peste obrazul soției și negăsind puterea să se smulgă de lângă ea.

Brusc, se desprinsese, fără a mai arunca o privire în urmă și începu să scruteze țărmul, calculând cât timp le mai rămăsese.

Razele lunii erau mult prea palide ca să lumineze țărmul, dar coifurile de argint ale gărzilor străluceau în noapte, iar vârfurile lăncilor săltau în ritmul mersului, ca într-un dans al morții.

- Duceți femeile pe *Aurora* și ridicați ancora! porunci Sinjin marinarilor, ajutându-le să împingă barca în apă. Nu pierdeți nicio clipă, porniți imediat. Ne întâlnim la Neapole.

Vorbea sacadat, obsedat de tropotul cailor ce se apropiau de-a lungul țărmului.

- Sinjin, e timp să se îmbarce toată lumea! Vino cu noi! țipă Chelsea, ridicându-se de pe bancă și încercând să ajungă până la el. Să plecăm împreună.

- Țineți-o! porunci Sinjin, cu glas liniștit, în care se ghicea o hotărâre de neclintit. Acum porniți! porunci el, îndepărtându-se de barcă.

- SINJIN, NU! răsună țipătul sfâșietor al soției, sfârșind într-un geamăt, în clipa când marinarul care o ținea o așeză cu forța pe bancă.

- S-ar putea ca mamelucii să nu lupte, zise Cressidia, îngustându-și pleoapele că să deslușească siluetele călăreților, în timp ce marinarii trăgeau de zor la vâsle,

înaintând spre larg. Nu cred că sunt dispuși să-și riște pielea de dragul beifului...

- Sunt prea mulți, murmură Chelsea, conștientă că risca să nu-l mai revadă niciodată pe Sinjin, a cărui siluetă se îndepărta cu pași mari de-a lungul țărmului. Iar ai noștri atât de puțini... suspină ea, copleșită de durere.

Mergând prin apa până la glezne, Sinjin își aruncă veșmântul în mare, verificând instinctiv dacă pumnalele erau la locul lor, în cingătoare. Își roti privirea în jur, descoperindu-i pe Senecca și Sahar printre oamenii și caii de pe țărm. Lăsând deoparte orice porniri afective, se concentrează asupra șanselor de supraviețuire, încercând să evalueze numărul urmăritorilor, capacitatea lor de luptă, în speranța unei posibilități cât de vagi de a scăpa de furia lui Hamouda. Rămânând numai în șalvari și cizme, scoase pușca de la oblânc, agățând-o pe umăr, și sări în spinarea calului său arab. Încleștându-și degetele pe mânerul din corn de rinocer al pumnalului, schiță un surâs către Senecca și Sahar, care încălecaseră și ei.

- Sunteți gata?

Ei încuviințară în tăcere și Sinjin dădu pinteni armăsarului.

În spinarea cailor arabi de război, se năpustiră către străjile care se apropiau în rânduri strânse. Strigătul de luptă al beduinilor se înălță în nopte, cu înverșunarea și curajul caracteristice oamenilor deșertului.

Răsunară detunături, fiecare beduin ochind un lăncier. După a doua salvă de împușcături, grupul lui Sinjin era aproape egal ca număr cu urmăritorii. Nemaivând timp să-și încarce armele, beduinii traseră din teacă spadele ascuțite ca briciul, năvălind cu furie asupra mamelucilor. Caii nechezau, înălțându-se pe picioarele din spate. Strigăte de moarte, lungi și ascuțite, sfâșiau întunericul nopții, semn că oamenii lui Sinjin reșiseră să-și croiască drum printre gărzile beifului.

Bătălia se defășura prea departe pentru ca cei din barcă să deslușească ce se întâmplă, mai ales că luna arunca abia o slabă dâră de lumină asupra plăjii. Plângând de supărare, Chelsea asistă neputincioasă la ridicarea ancorei, *Aurora* umflându-și de îndată pânzele în vânt. Nu putea nici să lupte alături de Sinjin, nici să-l înduplece să plece. N-ar fi avut nici puterea, și nici curajul să-i înfrunte pe neîndurătorii mameluci. Și iată că fusese trimisă de lângă soțul ei tocmai când se aflase la un pas de libertate.

Iar ei nu-i rămânea decât să jelească la mormântul lui Sinjin.

Blestematul! De ce trebuise să facă pe eroul? Ar fi avut vreme să ajungă cu toții la corabie. Îl ura pentru că o părăsise, întorcându-se din drum cu hotărârea unui cavaler medieval, când orice om *cu cap* ar fi sărit în barcă, *dând cu tifla* mamelucilor!

Aruncând o privire rapidă către largul mării, în timp ce para o lovitură de iatagan, Sinjin văzu cu ușurare că *Aurora* pornise cu toate pânzele sus. Har Domnului, Chelsea se afla în siguranță! Scăpase de bei, de tortură, de toate ciudățeniile unei țări care ținea femeile în cușcă, precum animalele. El rămăsese să-i asigure retragerea, salvând-o de o soartă crudă: aceea de-a trăi în haremul unui tiran, la mii de mile de casă. Atacându-i pe mameluci, câștigaseră minute prețioase, dând răgaz *Aurorei* să iasă în larg.

Întorcându-și calul în loc, se feri de lovitură năprasnică a unui iatagan. Se trezi brusc din reverie, împins de dorința supraviețuirii. Cu voia lui Dumnezeu, nădăjduia să se întoarcă acasă. Dând pinteni calului, atacă din spate un mameluc, înfingându-i pumnalul printre coaste drept în inimă.

Urletul de agonie al soldatului îi umplu sufletul de satisfacție. I-ar fi plăcut să-și vâre pumnalul până în prăsele în trupul buhăit al beiului. Dar nu era vreme să

viseze la răzbunare, se dezmetici el, smulgând cuțitul din rană. Mamelucii erau mai bine înarmați, mai mulți la număr și obișnuiți să lupte până la ultima suflare: pe eroii căzuți vitejește îi așteptau grădinile Paradisului.

Sinjin se răsuci din nou și, ridicând pumnalul deasupra capului, se năpusti acolo unde încheștarea era în toi: cu sângele curgând șiroaie din răni, cu trupul lucind de sudoare, cu părul lung fluturând în vânt, scoțând un strigăt de luptă neomenesc, ca și cum în mijlocul măcelului și-ar fi făcut apariția diavolul în persoană.

Capitolul 45

Rezemată de balustradă, Chelsea privea cu ochii împăienjeniți de lacrimi cum se pierdea în zare țărnul tunisian. Plângea pentru omul iubit. Plângea de disperare, de furie și neputință, ca toate femeile lăsate deoparte atunci când conflictele între bărbați nu se puteau rezolva decât cu arma în mână.

Totuși știa că Sinjin n-ar fi părăsit-o niciodată, de n-ar fi fost spre binele ei. Din nou simți un nod în gât și lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraz.

- Cum am să trăiesc fără tine? murmură ea. Nu mă lăsa...

Sfâșiată între dor și neliniște, căuta o speranță cât de mică de care să se agațe. Nu putea sta cu brațele încrucișate. Ca să-și mai dea curaj, începu să-și făurească fel și fel de planuri nebunești.

La Neapole va angaja soldați. În armata Regatului celor Două Sicilii luptau alături austrieci, spanioli, germani din toate ținuturile nordice și italieni din principatele peninsulei. Cu siguranță că va găsi mercenari dispuși s-o însoțească.

„Încă nu e prea târziu" își spuse Chelsea.

Când Cressidia se apropie de ea, aducând două mantii de lână ca să le apere de vântul rece din larg, Chelsea zise încet, dar cu o hotărâre de nestrămutat:

- Mă întorc după ei... de îndată ce ajungem la Neapole. Sinjin are destui bani ca să ia în solda lui toată armata lui Ferdinand.

- Te va ajuta și tatăl meu, se oferi Cressidia nespuse de calmă, ca și cum ar fi fost vorba să cumpere mere din piață. Banca Deopolis are o sucursală la Neapole.

- Atunci se cheamă că ești aproape acasă...

Și ea s-ar fi simții acasă dacă l-ar fi avut alături pe Sinjin. Gândul acesta îi dădu curaj.

- Cam așa, zâmbi Cressidia, deși eu locuiesc la Alexandria. Îți sunt recunoscătoare, murmură ea, pradă unei puternice emoții.

- Altfel ai fi renunțat la gândul evadării? întrebă Chelsea, cu privirea ațintită în depărtare, în timp ce în minte i se perindau imagini din Serai.

În harem, toate femeile renunțau la libertate mai curând sau mai târziu. Existența lor acolo era complet ruptă de lume, de realitate.

Cressidia ridică din umeri. Înțelese rostul întrebării, dar nu voia să-i rețină prea mult atenția cu lungă ei poveste când Sinjin se afla în pericol.

- Numele meu a fost dat uitării de îndată ce-am trecut pragul haremului, zise ea. Așadar știam că tata n-avea cum să-mi dea de urmă.

În glasul ei se ghicea adâncă disperare a tuturor femeilor din harem. Dar în clipa următoare, își îndepărtă câteva șuvițe negre care-i fluturau pe obraz și spuse cu învrâncenare, aruncând lulgere din ochi:

- Soțul tău mi-a redat libertatea. Toată averea familiei mele vă stă la dispoziție. Cât despre mine, urmă ea cu un zâmbet crud, tare mi-ar plăcea să-l văd pe Hamouda dându-și sufletul încet-încet, tras într-una din țepele ce se înalță deasupra portului. Aș vrea să știu dacă moare cu aceeași indiferență cu care mi-a nenorocit mie viața.

Chelsea se îndoia că ar fi savurat imaginea unor cormorani ciugulind ochii și măruntaiele lui Hamouda.

- Eu nu doresc decât să-1 văd din nou pe Sinjin și pe prietenii lui, șopti ea, fericită că nu trebuia să-și încarce conștiința cu grija răzbunării. Sper... că trăiește.

Vorbele ei pluteau în întunericul nopții.

„Rămâi în viață pentru mine...” se rugă ea în gând, trimițându-i speranța în zbor înapoi spre țărmașul Africii, ca un talisman menit să-l ocrotească.

Toată noaptea rămase în picioare la pupa. O teamă irațională îi alungase somnul. Își spunea că dacă va închide ochii, s-ar putea ca el să moară... Rugăciunile pe care le rostea, la fel de lipsite de sens ca și poezioarele învățate în copilărie, reveneau obsedant, ca niște incantații, intimidând-o, înspăimântând-o și împiedicând-o să închidă ochii.

Ce era rău în încercarea de-a liniști spiritele, puterile cerești sau făpturile mitice? se întrebă Chelsea, singură și neajutorată în durerea ei. Dacă djinii i l-ar fi adus înapoi pe Sinjin, ea una ar fi renunțat cu dragă inimă la somn pentru toată viața. Oferea tot felul de nimicuri fără rost spiritului care l-ar fi salvat pe Sinjin. Promitea și se ruga ceasuri la rând. Pentru prima oară înțelgea cum reușise credința să adune armate de cruciați, să înalțe imense catedrale, să zidească Partenonul și să construiască piramide.

- Aduceți-mi-l înapoi... murmură ea în noaptea întunecoasă. Sunt gata de orice sacrificiu, numai să-l văd înapoi...

Chiar când se îngâna ziua cu noaptea, la orizont se ivi silueta unei corăbii. Pe cerul alburii se profilau limpede pânzele întunecate ale unei fregate musulmane.

Dând grabnic de știre omului de la cârmă, Chelsea rămase încremenită, cu ochii la imaginea de rău augur care se contura în lumina răsăritului de soare. Trezit de clopotul de alarmă, căpitanul alergă pe punte, ordonând

să fie ridicate toate pânzele, înțelegând pericolul, marinarii se repezără să-i execute comenzile, și îndată *Aurora* se îndreptă ca vântul către Neapole, cu toate pânzele desfășurate. Dar fregata musulmană îi urma ca o umbră, în ciuda dimensiunilor ei uriașe și a tunurilor grele, întrucât dispunea de două rânduri de pânze. În curând, ajunse din urmă corabia lui Sinjin. Către prânz, când se aflau destul de aproape ca să deschidă focul, cei de pe *Aurora* își dădură seama că aveau de-a face cu o felucă — vas de luptă anume construit ca să poată naviga printre stâncile Coastei Barbare.

La catarg nu se zărea nici un steag.

Apoi fu înălțat un stindard alb.

- Nu trebuie să te încrezi în flamuri albe când e vorba de corsari, spuse grecoaica, care stătea pe punte lângă Chelsea. E o tactică frecventă, ca să se apropie de vasul pe care vor să-l abordeze. De ce s-ar preda? Noi avem vreo zece tunuri, iar ei o sută. Eu nu vreau să mă întorc de unde-am plecat! declară Cressidia cu un calm de neclintit.

Chinuită de teama captivității încă din clipa când descoperise corabia, Chelsea refuza până și simplul gând de a-și pierde iarăși libertatea, astfel că vorbele Cressidiei găseau ecou în mintea ei. Cu ochii la feluca ce continua să se apropie, zise:

- Oricum avem nevoie de arme. Sunt două în cabina lui Sinjin.

Șovăi o clipă, neputând accepta ideea morții, deși știind că nu avea de ales.

- Du-te și ia-le! o îndemnă ea pe Cressidia.

Rămasă singură, continuă să fixeze cu privirea corabia dușmană, întrebându-se dacă la nevoie va găsi curajul să-și ia viața. La optsprezece ani, moartea îi păruse întotdeauna o... imposibilitate.

Cu gândul dus, remarcă o siluetă care se mișca pe puntea felucii. Ceva familiar îi atrase atenția — poate înălțimea, poate mersul. Își încordă privirea, încercând să

deslușească ce anume o frapase. Dar când se uită mai atent, omul dispăruse după trincă.

Cuprinsă de o emoție confuză dar puternică, își schimbă poziția, ca să vadă mai bine ce se petrecea la bordul celuilalt vas. Bărbatul acela avea părul lung... și negru. Amintindu-și că, de fapt, toți mahomedanii erau bruneți, se sili să-și țină cumpătul, certându-se în gând pentru momentul de slăbiciune.

În loc să-și piardă vremea scrutând în depărtare, mai bine ar chibzui la o cale rapidă de a-și lua viața. Vreme de cinci minute, se întoarse cu spatele către felucă, urmărind cu atenție marinarii de pe *Aurora*, care se străduiau să înainteze cât mai repede.

Cu *atenție*, dar nu cu interes. Răsuca în minte iar și iar detaliile siluetei zărite pe felucă. Mersul acelu bărbat i se părea nespus de cunoscut... sau poate părul lung și lucitor.

Chiar atunci se întoarse Cressidia, cu o expresie întunecată.

- Căpitanul ne-a cerut să coborâm în cabină. Spune că lupta poate începe în orice clipă și nu vrea să ne aflăm pe punte.

- Ai găsit pistoalele?

Într-o fracțiune de secundă, Chelsea luase o hătărăre fermă, ca și cum ar fi ascultat de o voce interioară. Dacă Sinjin murise — n-avea niciun rost ca ea să-și ducă viața închisă într-un serai. Haremul însemna temniță pe veci, sau moarte vie. De ce să-și prelungească agonia?

Însă după ce petrecuse douăzeci de minute în cabina lui Sinjin, ajunse la concluzia că era mult mai cumplit să aștepte o soartă neștiută decât să înfrunte moartea fără șovăire.

- Rămâi aici dacă vrei, îi spuse ea Cressidiei, dar eu mă întorc pe punte. Vreau măcar să știu pentru ce mor.

- Suntem ca niște orătării gata de tăiere, râse grecoaica. Numai că eu mă socotesc mai curând o

pasăre de pradă. Poate voi reuși să iau cu mine în iad câțiva corsari.

- Tu vorbești de iad, iar eu îmi puneam speranța în grădinile de aur ale Paradisului, sau măcar în Câmpiile Elizee... surâse Chelsea, bine-dispusă, întrebându-se dacă apropierea morții aduce cu sine seninătatea de care pomenesc filozofii. Deși ura pe care-o port corsarilor, ca și lui Hamouda — urmă ea pe același ton — ne-ar putea determina să le plătesc cu vârf și îndesat. Pistoalele sunt încărcate?

- Secundul le-a încărcat pe amândouă. Să sperăm că se pricepe, spuse Crissidia, întinzându-i ducesei un pistol de duel, cu două țevi, comandă specială pentru Sinjin. După tine... o invită ea pe Chelsea, schițând o mică plecăciune.

Chelsea deschise ușa cabinei, ieșind pe coridor, apoi se îndreptă spre scara ce ducea pe punte. În învălmășeala generală, când toți marinarii se îngrijeau de apărarea vasului, cele două femei reușiseră să se strecoare neobservate, ascunzându-se după butoaiile cu apă.

În ultimele douăzeci de minute feluca se apropiase cu vreo două sute de iarzi, cu flamura albă fluturând în vânt. Cunoscând acest subterfugiu, frecvent folosit în apele Mediteranei, căpitanul nu dădu nicio atenție steagului, ci continuă să se îndrepte spre Marea Tireniană, sperând să ajungă la adăpostul portului Trapani înainte de-a fi ajuns din urmă de corsari.

Dar chiar atunci bărbatul brunet, îmbrăcat numai cu șalvari, care o obsedase pe Chelsea, se repezi la prova, agitând două flamuri semnalizatoare confecționate la repezeală. Din ele picura vopsea albă proaspătă, mânjindu-i brațele cu care se agățase de funiile vasului.

Era de-ajuns. Chelsea recunoscuse silueta atletică, perfect proporționată, cu mușchi și tendoane jucând sub piele în timp ce urca pe catarg cu agilitatea unei maimuțe. Și părul negru, fluturând în bătaia vântului,

brațele puternice, picioarele lungi și vânjoase, umerii lați, spatele frumos arcuit, trupul pe care-l știa mai bine decât pe al ei... Alergând la prova, în ciuda strigătelor căpitanului, pentru că știa, știa chiar și fără să-i fi văzut chipul, scoase un strigăt care răsună până departe, spre lărmul african:

- *Sinjin!*

Auzind-o, el se răsuci în loc, scăpând din mână stegulețele, gata să cadă de pe scara de frânghie. Rămase agățat cu un singur braț, încercând să-și recapete echilibrul și zbatându-se o clipă între cer și mare — frumos ca un zeu, cu toate că avea un umăr bandajat. Își flutură brațul liber în semn de bun-găsit, trimitându-și zâmbetul pe deasupra valurilor, apoi sări pe punte, dând ordine în dreapta și în stânga. Strălucitorul zeu redevenise superbul și strălucitorul ei Sinjin.

De îndată, căpitanul *Aurorei* coborî pânzele, aruncând ancorele, ca să încetinească mersul vasului, în timp ce feluca se apropia în plină viteză. Zece minute mai târziu, când îl ajunse din urmă, Chelsea era pe punte, îmbujorată de fericire, prea agitată ca să-și găsească locul, râzând și plângând de bucurie. Cu ajutorul cârligelor de abordaj cele două corăbii se aliniară bord lângă bord și ducesa alergă în calea lui Sinjin. De cum îl văzu sărind pe punte, se aruncă în brațele lui cu așa un avânt încât el fu cât pe ce să-și piardă echilibrul, icnind din cauza durerii pricinuite de rana de la umăr.

Totuși o strânse la piept cu putere, și amândoi rămaseră lipiți ca un singur trup, neputându-se desprinde din îmbrățișare — doi îndrăgostiți scăpați cu bine dintr-o mare primejdie, nebuni de bucurie, nespun de recunoscători în fața soartei, cu amintirea recentei despărțiri prea proasptă și prea chinuitoare ca să nu se agațe cu disperare unul de altul.

După mai multe minute în care o fericire fără margini venea să-i răsplătească pentru spaima prin care trecuseră și fiecare își recăpătase încrederea din simpla

atingere a celuilalt, Chelsea ridică privirea, cu obrazul îngropat la pieptul lui Sinjin, și rosti vorbele pentru care se rugase în taină toată noaptea:

- Trăiești...

Tot chipul i se luminase, deși glasul încă îi tremura, ca și cum ar fi simțit nevoia de o confirmare.

- Da, trăiesc... murmură Sinjin, știind că în urmă cu numai câteva ore, supraviețuirea îi păruse o posibilitate nespus de îndepărtată.

Feluca păzită doar de câțiva oameni fusese un dar de la Dumnezeu.

- Vreau să trăiesc așa cum se cuvine, murmură el, schițând o umbră de surâs, reminiscentă a tachineriei de odinioară.

În ceasurile lungi de captivitate, i se întâmplase uneori să se întrebe dacă nu cumva *nu* trăise așa cum se cuvine și-și primea pedeapsa cuvenită.

- N-ai să te mai întorci *acolo* niciodată, șopti Chelsea, dorind să-l știe în siguranță în brațele ei.

Sinjin zâmbi spre paradisul său regăsit — sau mai curând *de-abia găsit*, dată fiind existența lui de până atunci.

- Adică *tu* n-ar trebui să mai calci pe-acolo. Cel puțin, nu înainte de-a învăța să mânuiești pumnalul.

- Nu te las până nu-mi făgăduiești...

Mai puțin curajoasă decât Sinjin — ori poate mai sensibilă la semnele oculte — Chelsea se temea că bucuria lor să nu fie cumva de scurtă durată, la cheremul cine știe cărui despot din Tunis sau din Algeria, sau din alte ținuturi unde se creșteau cai pur-sânge.

Agățându-se de el cu disperare, repetă:

- Făgăduiește-mi...

- Îți făgăduiesc, răspunse liniștit Sinjin, nevrând să pornească o discuție în contradictoriu tocmai acum când îl învăluia o fericire fără seamăn. Îți stau la dispoziție...

Surâsul lui promitea orice... totul. Rareori se certa cu femeile și, mai ales în clipa de față, nici nu se gândea să-

și contrazică soția. Tocmai își recăpătase libertatea și dreptul asupra vieții lui viitoare, în urma unei lupte inegale cu mamelucii, care fuseseră la un pas de a-i face una cu pământul.

- Spune-mi că mă iubești, murmură el. Iar după ce-l voi saluta pe căpitan...

Râse, ca scăpat de sub blestemul unor demoni, și adăugă:

- Aș avea nevoie de odihnă.

Își roti privirea de jur-împrejur, încercând să se orienteze.

- Până la Neapole mai avem vreo douăzeci de ore. E timp suficient.

- Ca să dormi? Întrebă în glumă Chelsea, răspunzând înțelesului tainic al vorbelor lui.

- Nu chiar... murmură el, plecându-și pleoapele insinuant.

Sinjin se întorsese.

Îl strângea în brațe, lipit de inima ei și simțindu-se pe viață îndatorată. Totuși, amână gândul recunoștinței pentru a doua zi.

- Acum... aș dori să-i spun ceva Cressidei... șopti ducesa.

- Senecca se va ocupa de ea.

Aruncând o privire pe deasupra capului soției spre cei doi tineri care discutau însuflețit, se corectă:

- Adică... se ocupă chiar în clipa asta.

- Zău c-ar trebui să te odihnești puțin, iubitele... spuse Chelsea cercetându-i rănille.

Tăieturile de pumnal erau roșii, umflate, iar umărul pansat probabil că-l durea destul de tare, deși el se străduia să n-o arate.

- N-am crezut c-am să te mai revăd, șopti Sinjin, știind că va mai avea coșmaruri noaptea în urma luptei disperate de pe malul mării. Așa că deocamdată nici nu mă gândesc la odihnă. De-abia peste o lună-două.

Dorea să-și amintească ce însemna să fie viu și să se bucure de viață, uitând că se găsisese la un pas de moarte. Respectându-și cuvântul, ducele rămase în cabină cu ducesa până când la orizont se ivi țărnul napolitan.

Într-una din diminețile următoare, Sinjin și Chelsea stăteau la gardul pășunii de lângă vila din Sorrento, privind cail arabi îmbarcați de Senecca la Gabès. Chelsea se sprijinea de soțul ei, care-i înlănțuise umerii cu brațul. Soarele îi învăluia în raze aurii și calde, iar ei discutau despre cea mai bună rută pentru a trimite cail acasă. Se gândiseră să-i urce pe corabie de la Neapole la Geneva, urmând ca restul drumului să fie parcurs pe jos, până la Montpellier și-apoi spre nord, către Paris. Cum nu voiau să mai riște o întâlnire cu corsarii, deciseră să facă drumul pe uscat.

- Ce-ai zice să plecăm peste vreo două săptămâni? întrebă Sinjin. Astfel avem șanse să ajungem acasă pe vreme bună, chiar dacă mai zăbovim pe parcurs.

- Mi-ar plăcea să rămânem încă puțin, răspunse Chelsea. Ai ceva împotrivă?

Sinjin îi aruncă o privire ușor dezaprobatore.

- Mda. Trebuie să ducem cail acasă pentru sezonul de alergări din toamnă.

Desigur, fără Chelsea, n-avea chef să plece nicăieri.

- S-a ivit o problemă...

În ultima săptămână, nesiguranța ei se preschimbase în certitudine.

- Ce fel? se încruntă Sinjin, luându-și mâna de pe umărul soției. Cumva în legătură cu familia ta?

- Nu... Ai mei sunt tocmai în Scoția... Sper că sunt bine sănătoși... surâse ducesa. Neil se dă în vânt după carnea de vită englezească...

- Într-o zi or să-i pună gâtu-n laț! mormăi Sinjin, deși în ochi i se citea un licăr de amuzament.

Și el se avântase deseori în incursiuni nocturne. Raidurile erau un fel de joc, o aventură palpitantă, un

test de curaj, într-un fel, îl invidia pe Neil pentru avantajul de-a locui la Dumfries.

- În cazul acesta, tata va plăti din greu să-l scape... răspunse Chelsea. Totuși, aș vrea să-mi petrec iarna la Neapole.

- Iarna! Dumnezeu! Asta înseamnă luni de zile! Nu se poate! E prea mult!

- Trebuie.

- Bineînțeles că nu. Doar ești soția mea. Nu *trebuie* să faci nimic.

- Dacă ți-aș destăinui motivul, ai fi și tu de acord, zise ducesa.

- Ce tot spui acolo? se miră Sinjin aplecându-se spre Chelsea, ca și cum micșorând distanța dintre ei ar fi reușit s-o înțeleagă mai bine. Hai, dă-i drumul! Doar nu te mănânc!

- Nu se știe... murmură ea.

- Pe Dumnezeul meu că nu! declară Sinjin, uluit de neobișnuita sfială a soției. Acum, pot să aflu și eu ce s-a întâmplat?

- La harem nu aveau bureți grecești... începuse Chelsea, neavând curajul să-i spună direct, de teamă să nu-l piardă.

- Și?

- Și n-am putut să folosesc așa ceva...

Dintr-o dată, în mintea lui se făcu lumină.

- E-al meu?

N-ar fi trebuit să se arate atât de egoist, dat fiind că Chelsea se găsisese în captivitate. Rămase o clipă pe gânduri, cugetând dacă ar fi putut accepta să dea copilului pașei numele său.

- De ce mă întrebi? îl dojeni Chelsea, fără să ridice glasul. Nu vreau să pătesc ca data trecută. De asta cred că nu-i bine să plec de aici.

Beitul n-o atinsese nici măcar o dată, dar amintirile dureroase nu încetau să-i dea târcoale. După cât pătimise cu prima sarcină, își jurase să nu se mai încline

în fața voinței unui bărbat. La Neapole, totul era bine, dar în Anglia lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dacă Sinjin și-ar fi exprimat îndoiala cu privire la paternitatea copilului, imediat s-ar fi iscat tot felul de bârfe. Chiar și în absența bănuielilor soțului, gura lumii i-ar fi pus în seamă nenumărate păcate, mai ales dacă s-ar fi dus vestea că fusese într-un harem și că se bucurase de bunăvoința consulului britanic.

- Și dacă eu ți-aș spune că nu-mi pasă, ai veni cu mine?

- Dacă vin cu tine, atunci acest copil, în cazul că-i băiat, va deveni moștenitorul numelui de Seth.

Ținea morțiș ca Sinjin să înțeleagă limpede în ce condiții accepta să se înapoieze în țară. Altfel, întoarcerea în Anglia ar fi însemnat reluarea vechilor necazuri: familia ei, prietenii și familia lui, deosebirile dintre felul lor de viață, împotrivirea lui Sinjin la ideea de a avea copii. Așa că mai bine rămânea la Neapole. Erau destui compatrioți de-ai lor care trăiau departe de Anglia.

- Presupunând că nu pierzi sarcina.

Nu fusese un răspuns, ci o eschivă — ca de obicei.

- De data asta n-am să mai călăresc, bătând ținutul în lung și-n lat, declară ea cu hotărâre. Te las să alegi.

Îl iubea din tot sufletul, dar ținea și la propria-i demnitate. Gândul de-a relua vechiul stil de viață o umplea de cele mai negre presimțiri. În tăcerea care se așternuse, înălță spre cer o rugă, cerând imposibilul, la fel ca un copil. Spera să capete dragostea unui om care nu cunoscuse niciodată ce-i iubirea și aștepta din partea lui o decizie pe care ar fi refuzat-o orice bărbat.

Sinjin nu scotea o vorbă. Într-un târziu, zise abia șoptit:

- Vreau să te întorci cu mine.

Nu era suficient.

- Și cu copilul cum rămâne?

- Copilul e al meu, spuse simplu Sinjin.

- Ești sigur?

El zâmbi.

- Aș accepta și odrasla lui Gingis-han, numai să vii cu mine.

- Beiul nu m-a atins nici cu un deget.

Ducele înălță din sprâncene.

- Va să zică, m-ai pus la încercare?

- Am vrut ca de data asta să nu ai îndoieli.

- Data trecută, un singur lucru a fost neîndoielnic: rana mea din umăr.

Vorbise fără intonație, astfel Chelsea nu reuși să-i ghi-cească starea de spirit.

- Cam așa... răspuse ea cu precauție, neștiind dacă, până la urmă, trecutul fusese dat uitării.

- Acum, e cazul să te pun și eu la încercare, zise deodată Sinjin, cu un surâs șiret și cu un licăr poznaș în privire.

Ea înțese și-i zâmbi fără rezerve.

- Nu știi de ce, dar nu mi-e teamă.

- Ar trebui să-ți fie. Nu-i deloc ușor.

Stătea în puterea lui s-o facă fericită, numai c-o vorbă și-un surâs.

- Întrebă-mă și-am să-ți răspund.

- Mă iubești mai mult decât orice pe lume? Mai mult decât pe caii tăi?

- Adică, mai mult decât pe Thune? Îl necăji Chelsea.

- Mai ales!

- Da, răspuse ea. Dar tu? Îndrăzni să șoptească.

Abia de curând ascultase o asemenea mărturisire din partea lui Sinjin și uneori se întreba dacă nu cumva sentimentele lui fuseseră influențate de captivitate. Acum când era din nou liber și gata să înfrunte o armată de admiratoare, poate că va reveni la vechile apucături. Știa că nu-i prea înțelept din partea ei să se arate posesivă tocmai când amândoi erau pe care să se bucure din nou de viață... chiar și absența acelor cuvinte... pe care, totuși, ardea de nerăbdare să le audă.

- Ți-am mai spus că da.

- Mai spune-mi o dată.
- Știi bine că nu-mi place să fac declarații, se eschivă tânărul.

Chelsea se întrebă dacă nu cumva el evitase un răspuns direct.

- Spune-mi! insistă ea, la fel de încăpățânată.

- Te iubesc, Chelsea Amity Fergusson St. John! zise răspicat Sinjin, apoi, râzând, adăugă: Acum ești mulțumită?

- Foarte, încuviință Chelsea, cu același zâmbet obraznic ca al lui.

- Cunosci și căi mai sigure de a-ți demonstra că țin la tine, urmă ducele. Dar dacă tu preferi *cuvintele*...

- Cât de sigure? murmură insinuant Chelsea.

- De pildă, pot să te fac să uiți ce zi e azi...

- Și ce săptămână?

- Depinde cât rezisti, șopti el.

- Două săptămâni?

- Cu unul ca mine, nu cred că-i cazul să insiști.

- Ți s-a mai întâmplat cumva?

- Bineînțeles că nu, minți el.

- Atunci, mi-arăți că ții la mine?

- Cu plăcere.

Ceea ce și făcu.

Epilog

În realitate, dovezile de dragoste ale lui Sinjin durară mai mult de două săptămâni, ceea ce amână drumul spre casă până în luna octombrie. Deși călătorirea foarte încet, datorită stării de sănătate a ducesei, ajunseră în Anglia la timp că să participe la cursele din Newmarket.

- Ia spune, noi când ne-am cunoscut? La începutul primăverii? întrebă Chelsea, în primele zile ale sezonului de alergări, copleșită de amintiri la revederea casei din Six-Mile-Botton.

- Da, în urmă cu două sarcini, râse Sinjin, deschizând portiera trăsurii. Dacă mă gândesc cât ești de prolifică, poate n-ar fi rău să ne construim un conac mai mare.

- Credeam că nu mai vrei copii.

- Nici n-am vrut, replică el, înălțând din sprâncene. Până când te-am cunoscut pe tine.

- Atunci, va trebui să mai stai pe-acasă și să lași petrecerile, pentru că n-am de gând să cresc copii de una singură.

- Chiar ar trebui?

Se aflau în aceeași trăsură în care făcuseră cunoștință în primăvară. Pe capră se afla tot Jed. Singura deosebire erau culorile calde ale toamnei, întrezărite prin geamul portierei.

- Mă voi îngriji eu să-ți dau o ocupație, zise Chelsea, de-acum sigură pe sentimentele soțului ei.

De când se întorseseră acasă, el își schimbase purtarea atât de radical încât prin cluburi se făceau prinsori privind mai curând data nașterii viitorilor prunci decât durata aventurilor sale amoroase.

- Mi-e tare dragă trăsura asta, murmură Chelsea, rezemându-se de pernele moi.

- Arăți la fel de ispititoare ca în ziua când ne-am cunoscut, o complimentă Sinjin, tolănit pe banca din fața ei, cu trupul zvelt și musculos într-o poziție relaxată. Deși... mult mai femeie... o necăji el, privind-o cu tandrețe. Ce-ai s-aduci pe lume? Un băiețel sau o fetiță?

- Am să-ți spun, dacă-mi făgăduiești că nu te mai întorci la Tunis.

Intrigat de siguranța ei, Sinjin încuviință, convins că mai târziu soția sa își va schimba părerea. Deocamdată, nici nu-l interesa să se întoarcă.

- Dar de unde știi cu atâta certitudine? întrebă el, aplecându-se curios spre Chelsea.

- Doamna Hobbs mi-a povestit că-ți poți da seama după bătăile inimii, iar bătrâna mea doică zice că dacă

lași merinde ielelor la miezul nopții, află sexul pruncului judecând după ceea ce-au mâncat.

- Iar Steeley e de părere că-mi vei dăruia un fiu, din moment ce împletește o jachetă băiețească, râse Sinjin. Întrucât ne bazăm pe argumente atât de sigure...

- Eu vreau o fată.

- În acest caz, va trebui s-o ai.

Și, de-ar fi stat în puterea lui, i-ar fi dăruit-o. Fericirea se vădea a fi un lucru atât de simplu, încât se mira că nu-și dăduse seama până atunci.

Cei mai mulți dintre cailor ieșiră învingători la cursele de la Newmarket — ca de obicei, cum bombănea concurența. Bine măcar că nu călărea ducesa, astfel Seth ar fi câștigat chiar toate întrecerile. Iar dacă Sinjin continua să-și respecte îndatoririle conjugale, nici nu erau șanse s-o vadă prea curând în șa... Astfel le rămâneau și lor câteva trofee de consolare...

Când sezonul de toamnă luă sfârșit, Sinjin și Chelsea se retraseră în singurătatea casei de la Oakham, unde doreau să-și petreacă Crăciunul, în așteptarea nașterii copilului. Beau îi însoțea și el. Evenimentul se petrecu în primăvară. Steeley se înșelase în previziuni, lucru pentru care Sinjin o răsplăti regește.

Chelsea avea fetița pe care și-o dorise.

- Mai târziu putem face și-un băiat. Dacă așa vei dori tu... spusese ea, înțelegându-i afecțiunea pentru Beau.

În următorii zece ani, li se mai născu un băiat și o fată. Fericit și îndrăgostit, ducele de Seth devenise un tată desăvârșit, așa cum odinioară fusese cel mai desfrânat bărbat din Londra. Chiar dacă terminase cu viața de dezmăț de altădată, continua să fie un bărbat fermecător, ce atrăgea privirile femeilor, care încă nu-și pierduseră speranța de a-l cuceri.

Câțiva ani mai târziu, Beau luase locul tatălui său, devenind cel mai seducător bărbat din Londra. Abia

întors de la Cambridge, plin de bani și posesor al titlului de duce, frumos, senzual și, mai ales, de o energie inepuizabilă, își croise îndată drum în înalta societate, aruncând cu banii în stânga și în dreapta.

- Sângele apă nu se face, spuneau aristocrații care-i cunoșteau și pe tată, și pe fiu, referindu-se la faptul că necumpătatul Beau depășea cu mult performanțele părintelui.

Toate femeile frumoase îl întâmpinară cu bucurie pe fiul lui Sinjin — noul june-prim al Londrei — fiecare căutând o cale de-a câștiga favorurile tânărului Seth.

În aceeași primăvară, Beau primi o poreclă, pe care o putea adăuga numeroaselor sale nume de familie. Femeile îl botezaseră „Magnificul”, vorbind despre el cu glas șoptit și plin de admirație.

Nu pentru surâsul său cuceritor.

Mai curând pentru că în amor făcea minuni.

Sfârșit